Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

RAVNEN

Søndag d. 7. Januar 1900.

Konen: Men Herre Gud, hvad gaar der af Dig, jeg siger jo ikke noget!
Manden: Næ—æ, men Du — Du vilde ha' sagt no'et!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og kender I Didelum Madsen.

Saa kom vi til nitten hundred',
de futtede og det dundred',
Tudser, Kanonslag, Kinesere,
Siouxer og Irokesere,
Indianerhyl udi den mørke Nat,
Saxogadefolk, Folk med Cylinderhat,
Politi paa Støvlerne, og Kniplen gaar,
Detention — et Leve for det nye Aar!

Naa „Samfundet" blev da startet,
langt tyndere end „Dannebrog" var det,
Trykket var det samme, men Stoffet, meld kun Pas,
Mads han saa til Alfred og Alfred saa til Mads,
Støtter ramled, Medarbejderne stak a',
ideelle Bude selv sig mældte fra,
Folk som Holst og Hauberg og Caroc — de forstaar
„Samfundet" vil revne — Hurra Du nye Aar!

En Overkørsel, sikket Røre,
nu tør man ej med Sporvogn køre,
ligesom man sidder og tænker ej paa Spor,
kommer der et Futtog, man næsten døv sig tror,
Skrig og Jammer, da den Sporvogn fik sit Smæk,
nu har Pressen Stof nok til at skrive væk,
men som Visens Omkvæd nu „Ravnen" foreslaar:
ned med Højres Ledelse — Hurra du nye Aar!

Ved Byraadsvalg nys vi stemte,
Lock-outens Mænd var forskræmte,
man tidt lod Mester falde, i Stedet tog hans Svend,
skønt Højre paa sin Liste tog gæve „Venstre"mænd,
dingelinge lingelinge hop hop hop,
Stor- og Spids- og Listeborgerhøjretrop,
alle skønne Drømme dog blive kan til Skaar,
Socialismen — Hurra for det nye Aar!

Endt er nu Julens Fryd og Gammen.
de Thingmænd atter stævner sammen,
Love skal de lave, men det lover ikke godt,
Adler og Grev Ahlefeld i Tiendekomplot,
Skolebørnsbespisning? den bli'r nok lagt hen,
Alderdomsforsørgelsen? kom ej med den!
Brændevinsbeskatning, hvis ikke I forsmaar,
Thingelingeling, Hurra, Du nye Aar!

Hvad Boer-Børnene synger.

John Bull, John Bull
har gjort sine Bukser fuld',
og Hr. General von Buller
har gjort dem endnu fulder'.
Aa, Tingelingeling Hurra,
Prosit. Viktoria!

En Fritsche vom Fass.

„Vi har betalt 900.000 Kr. for et ufærdigt Bryggeri. Aktionærerne faar $2^1/_2$ Procent, men Arbejderfonden faar ingen Ting. Men læg Mærke til, at jeres Fond allerede ejer over 14,000 Kr. Det er mere end tilstrækkeligt. Arbejderne maa vente til bedre Tider. Skaal!

(De forenede Bryggerlers Generalforsamling 29–12–99.)

Fra Eksamen.

Professoren: Hvorledes vil De behandle dette epidemiske Onde?

Studenten: Med den største Foragt.

Ved Sygelejet.

Lægen! Havde De stærke Kuldegysninger, lille Frue?

Patienten: Ja, det tror jeg nok.

Lægen: Deres Tænder klaprede vel i Munden?

Patienten: Næ — de laa i Toiletæsken!

Aarhundredets Saga
„pr. Vers."

Napoleon førte sejrrig Frankrigs Ørne,
saa flygte maatte selve Ruslands Bjørne.

Ny Klowner paa et Sekulums Arena.
Den „store" Kejser dør paa St. Helena.

En „Borger"konge styrtes, — Ot' og fyrre.
Endnu de gamle „Herskerslægter" sørge.

En Bismarck, en Cavour, en Garibaldi,
en „Samlings"feber nationalgevaldig.

Selvherskerdømme, Knut og Nihilister,
Papisme, Dynamit og Anarkister.

Sedan, en Kejserkroning i Versailles,
et Panama, en Fredskongres — hvad sa'e I?

En Nytaarsaftén, „Sværmere" i Gaden,
God Nat. — Eugen er Herre her i Staden.

Uegennyttig.

Grossereren (overrasker sin Kontorist i Færd med i Forretningstiden at gøre Kur til hans Datter): Men, Nikolajsen, hvad maa jeg se — betaler jeg Dem maaske for det?

Kontoristen: Næ, det gør jeg gratis!

De Børn.

Bedstemoderen (til sit Barnebarn, der ikke vil lystre): Rita, husker Du ikke, hvad der staar i det fjerde Bud?

Rita: Jo, men der staar ikke noget om Bedstemo'er.

I Land-Restavranten.

En Stamgæst: Det unge Par derovre er vist paa Bryllupsrejse?

Kellneren! Næ, dertil har de gjort alt for megen Vrøvl over Maden.

Prinse-Undervisning.

Højhedens Lærer: Deres Højhed, betragt en Gang denne Mødding, den er Landmandens Skat og Juvel, det bredeste Grundlag for Landvæsenet, og saaledes en Faktor for Statens Opretholdelse, Tronens og den bestaaende Ordens sikre Støtte og bløde Leje.

Fra den gode gamle Tid.

En forlængst afdød Dronning, der troede at bevise sin Fromhed bedst ved at lade bygge saa mange Kirker som muligt, kørte en Dag gennem Residensens Gader. Publikum dannede Spalier, og en gammel Herre med en omfangsrig „Maane" tog Hatten dybt af. I hans Nærhed stod en Spasmager og tilraabte ham de bevingede Ord: „Sæt paa Hovedet, Gamle! Hvor hun ser en fri Plads, sætter hun straks en Kirke.

Nytaarsdag 1900.

Hun: Hør, lille Mand, jeg maa absolut ha'e en ny Hat. Denne kan jeg ikke mere gaa med.

Han: Den er jo næsten ganske ny,

Hun: Du tror da vel ikke om mig, at jeg vil gaa en Gade lang med en Hat fra forrige Aarhundrede

I Kannibalien.

— Har I ikke, store Høvding, for en 3 Ugers Tid siden haft til Gæst en fed Missionær?

— Vent lidt, jeg skal straks se efter i de ældre Menukort.

Misforstaaelse.

Fruen (til den nye Tjener): Endnu et; Deres Forgænger, som jeg har jaget bort, stod i Kæresteforhold til min Pige . . .

Tjeneren (forekommende): Det skal jeg nok paatage mig, Frue!

Engagement søges.

Teaterdirektøren: Deres Fag?

Skuesp.: Helteroller.

Teaterd.: Med Deres Figur?! Hvad Slags Helte har De da fremstillet?

Skuesp.: Tøffelhelte!

I Kupéen.

— Fruen siger, at De er paa Bryllupsrejse. Men hvor er da Deres Mand?

— Han sidder inde i en anden Kupé. Han kan ikke taale Cigarrøg.

Efter Kapitalisternes Kogebog.

„Frem for alt maa vi passe paa, at der i Skolerne ikke overdrives med Dannelse og andet moderne Kram. Naar Drengene kan deres Fadervor og véd, hvad deres Konge hedder, saa er det fuldkommen nok."

Kvinden er vore jordiske Glæders Bæger. Vær forsigtig med Bægeret, thi det er af Glas.

Ikke enhver Zantippes Ægtemand er en Sokrates.

Til hver forbuden Frugt findes der en nysgærrig Eva.

Spil aldrig Kort med Kvinder — de bekender ikke Kulør.

Den svage Side.

Grossereren: Det er mærkværdigt, Hr. Fuldmægtig, at De altid taber Servietten til venstre.

Fuldm.: Ja, jeg skal sige Dem, Hr. Grosserer, det er min svage Side!

Selvtilfreds.

— Undskyld, er det ikke Hr. Brask?
— Naturligvis er 'et mig! Det vilde ogsaa gøre mig meget ondt, hvis det ikke var mig!

Fortvivlelse.

(Sluttet.)

Den gamle slog en bitter Latter op og stirrede som vanvittig hen for sig. Saa ser han, at Pigen har kastet et Tørklæde om Skuldrene og vil gaa ud.

„Hvorhen?"

„Det er jo det samme", siger hun ligegyldig. „Doktoren siger, at jeg kun kan leve et Par Aar endnu . . . ! Ikke sandt?"

Og de kryber sammen i Kakkelovnskrogen ved Siden af hinanden og græder.

Man skal ikke sige om Kedelsmeden, at han lod sin Datter betale. Han tager Pengesedlen og gaar; hurtigere og hurtigere, indtil Sveden springer frem paa hans Pande. Da han faar Øje paa Huset langt borte, trækker han Vejret dybt.

„Hr. Vært!" vil han sige, „jeg er kun en Arbejder, en ganske almindelig Kedelsmed, oven i Købet næsten en Krøbling. Men min Ære maa ingen krænke. Jeg er fattig, saa fattig, at jeg skylder Husleje for otte Uger . . ." — Herregud! Hvorledes skal han betale, naar han ikke modtager Datterens Offer?

Han regner og overvejer, og regner igen. Tilsidst lister han tilbage til Boulevarden, hvor en tæt Menneskestrøm slentrer forbi de oplyste Butiker. Han stanser ved et Hjørne og lader Sværmen drive forbi. Han har engang hørt, at Damerne i de elegante Ekvipager ofte ikke er andet end rige gamle Herres Veninder. Et Øjeblik falder det ham ind: „Min Datter er endnu en smuk Pige; hvis hun bar sig klogt ad?! —"

Medens han eftertænksomt tørrer Sveden af Panden, kaster en Laps et Pengestykke i hans Hue; man tror vel, af han er en Tigger! Skamfuld gaar han ned ad en Sidegade! Nej, han passer ikke blandt disse Mennesker! Véd de maaské, hvad Sult og Elendighed er for noget? Han gribes af et ubeskriveligt Raseri. Han bider Tænderne sammen, han anstrænger sig for at tvinge Graaden tilbage. Fra en Restavrants Spejlglasrude strømmede Lysstraalerne ud paa Gaden. Ude af sig selv tager han en halv Mursten op fra Gaden og kaster den ind i Ruden. Endnu hører han Glassets Klirren, saa begynder han at løbe . . .

* * *

Han jager gennem Gaderne, indtil han taber Vejret og bliver liggende paa Jorden. Ingen forfølger ham; de har tabt hans Spor. Nærved vinker en Beværtnings Skilt. Han slæber sig derhen. Hans Hoved er saa tungt, at han ikke kan tænke. Han skyller sit Glas Brændevin ned og føler sig pludselig lettet og vel tilpas. Da to Bybude kommer ind og fortæller, at En nylig var blevet slaaet halvt ihjæl af et Stenkast, glæder han sig og betaler deres Fortæring.

Lidt efter sidder han i en anden Beværtning og drikker fremdeles — Grog, Te, Brændevin — alt imellem hinanden. Han bliver saa lystig, at han tager Opvartningspigen paa Skødet og drikker sammen med hende. Da alle Pengene er sviret op, gaar han. Indtil Morgenen bryder frem strejfer han om i Gaderne og lader Vinden lege med de graa Haartjavser. Han er den første der møder i Fabriken.

En tæt Taage ruger over Jorden, man kan knapt se to Skridt frem for sig; man hører kun Hammerslagene og Maskinernes Larmen.

Et Øjeblik afbrydes den travle Virksomhed. Krankæden har løsnet sig og den store Kedel har knust den gamle Kedelsmeds Brystkasse.

Som en blodrød Klat bryder Solen gennem Taagemassen.

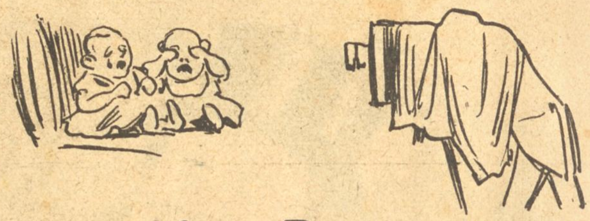

Mine Drenge.

Jeg er grænseløs ulykkelig — jeg har igen faaet en Søn. — Egenlig burde jo Faderglæden fylde mig med Taknemlighed mod det vise Forsyn, der har lagt mig en ny Hindring i Vejen for at faa nogen anden Huslejlighed; men en saadan Følelse har jeg ikke Rum for. Eller ogsaa burde jeg glæde mig over Familiens Forøgelse, fordi man i en sløj Tid kan klare sig fra den værste Sult ved at tage et Stykke Mad fra hvert af Børnene, men det falder mig heller ikke ind. Nej, jeg er saa opfyldt af mit hellige Kald som Børneopdrager, og saa fortumlet-forrykt af de søde Smaavæsners Uvæsen, at jeg trods mit forholdsvis unge Blod, mine fritænkeriske Anskuelser og mit demokratiske Sindelag godt kunde finde paa ved „Samfundet"s Hjælp at virke for Dannelsen af en sædelig Lock-out-Stat.

I Gaar vilde jeg have mine velsignede Børn fotograferede, til Fryd for beundrende Tanter, og fandt en god Fotograf. Han stillede begge Ungerne op paa en Stol og fik dem til at skrupgrine, saa det skrattede i dem, for at de kunde blive „taget" med et smilende Ansigt. Men lige saa snart han krøb om bag Apparatet og slog Tørklædet over Hovedet, stak de i at tudbrøle begge to og var ved at vælte Stolen af Angst for „Bømanden". Det gentog sig flere Gange. Dog, Fotografen vidste Udveje. Han gav den ene sit Lommeuhr og den anden en Fotografiramme at lege med, men han kunde ikke komme om bag Tørklædet saa hurtigt, som Ungerne kunde slaa hans Legetøj i Stykker.

Lidt efter listede jeg af med Ungerne. Fotografen lukkede smilende og takkende Døren efter mig. Det forekom mig, at han lyste Velsignelse over mig — noget om den Herre Zebaot. Det kan ogsaa være, at han har sagt Idiot.

Jeg fortalte min Kone det, da vi kom hjem. Hun sagde, at jeg ikke havde den mindste Forstand paa Børneopdragelse.

Da jeg paa en høflig Maade bad hende give mig et Kursus, sagde hun at saadan noget kunde man læse sig til. Hun skulde nok til min Fødselsdag give mig en Bog, som hun for nylig havde set. Den hed saadan noget som:

MIN LILLE DRENG,
bearbejdet af
Carl E. Wald.

— Nu vil jeg vente med at give mine Børn bedre Opdragetse til jeg har faaet min Present.

„Samfundet"s Støtter.

Mel.: Jim var Nigger og John var blank.

Ipsen var „Nigger" fra Top og til Taa,
Klip klap — —
det var Mads Jepsen nok ligesaa
Klip klap — —
Ipsen sa'e til Jepsen: Véd Du hvad,
Klip klap — —
skal vi starte et „fornuftigt" Blad?
Klip klap — —

Ipsen, som ofte har stridt en Tørn
Trip trap — —
i „Kammeraten" med Vaas for Børn
Trip trap — —
Han den radikale Atheist
Trip trap — —
sa'e: Jeg kalder mig for Methodist!
Trip trap — —

Religionen vi holder paa,
Vis vas — —
ellers kan Samfundet ej bestaa.
Vis vas — —
Og det vil vist være klædeligt
Vis vas — —
om vi laver Bladet sædeligt!
Vis vas — —

Jepsen sa'e: Ja det er paa sin Plads,
Klisk klask — —
hvis det ej gaar, kald mig saa for Mads.
Klisk klask — —
men forresten saa har jeg den Plan:
Klisk klask — —
Bladet være skal Lock-out-Organ!
Klisk klask — —

Ipsen og Jeppesen skammer sig ej
Sjip sjap — —
Medarbejderne gik sin Vej.
Sjip sjap — —
Og med Abonnenter gaar det drøjt
Sjip sjap — —
„Samfundet" finder de er mer' end sløjt!
Sjip sjap — —

Ved Øllet.

— I et Blad blev Højre forleden kaldt en „Afdeling". Men hvad for en, tror Du?

— Sjette!

I Restavranten.

Gæsten: Kellner, en Portion Haresteg, men af en født Hare!

I Anlæget.

Opsynsmanden: Har De ikke læst, at det er forbudt at fiske her?

Manden: Jeg fisker ikke; jeg lærer jo bare mine Orme at svømme!

Et Tidens Barn.

Læreren: Sig mig, hvilken Nytte drager Menneskeheden af Elementet Ilden?

Eleven: At Assurancen maa betale Brandskaden.

Roman-Øjne.

Det er næsten utroligt, hvilke Kvaler en Roman-Heltindes Øjne undertiden er udsatte for. Saaledes hedder det i en Novelle:

„Hun kastede sine Øjne omkring."
„Hendes Øjne rullede."
„Hendes Øjne fløj op til Loftet."
„Hendes Øjne sank til Jorden."
„Hendes Øjne faldt paa en mørk Genstand."
„Hendes Øjne skød Lyn."
„Hendes Øjne glødede som Kul."
„Hendes Øjne syntes at stivne."
„Hendes Øjne slyngede Dolkeblikke."
„Hun slugte Billedet med Øjnene."
„Hendes Øjne syntes at ville gennembore hendes Rivalinde."
„Hendes Øjne vandrede urolig omkring og blev saa hængende ved hans Læber."

— Meget forstaaeligt, at hendes Øjne tilsidst „bønfaldt om Skaansel."

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Axel Danielsson.

Redaktør af „Arbetet“ i Malmø.

Død den 30. December 1899.

Nr. 2.

RAVNEN

Søndag d. 14. Januar 1900.

Hvor har Du faaet de dejlige røde Kinder fra, min Dreng?
— Fra — fra Mo'ers Sminkekrukke.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: O Dagmar.

Ottende Januar Aaret 00
gik det igen i det gamle Hul
Thingmændene i Kasernen trak,
glædeligt Nytaar! ja, mange Tak.
Se nu at lave os noget til Gavn,
pin bare Schnack og tag Livet af Ravn,
udstød Hr. Hørring, thi han er for dyr
og gør til Biskop St. Hyr.
O Thingmænd, o Thingmænd
o ting tingeling, gør nu blot Eders Pligt,
o Thingmænd, o Thingmænd,
selv om det sku' blive Konflikt.

Dagmar vil gifte sig, Titel hun faar,
tænk Dem — Grevinde! jo Tak, det forslaar,
Greven er svensk, han har Navn, hun har Mønt,
sammenlagt bliver det ikke saa tyndt,
ak, men hvor mange vil ej med et Suk,
tænke paa Dagmar, der dog var saa smuk,
nu ta'er hun fra dem med Sang og med Fut,
O Dagmar, o Dagmar,
hvor kunde Du bære Dig saadanne ad
o Dagmar, o Dagmar,
at tage den højsvenske Rad!

Byraadsvalg havde vi nys i vort Land,
Højre fik knapt valgt en eneste Mand,
det gik jo bare med Borg'listeri,
Højre, sa'e Vælgerne, Herren os fri!
men selv de blandede Lister, uha,
tog man med blandede Følelser, ja,
rødt var Kuløren og godt blev der mødt,
Valget betegnes med rødt,
o Højre, o Højre,
din Tid er nu ude, Du mosgroede Skind,
o Højre, o Højre,
vi ringer Aarhundredet ind.

Den liberale Grosserer, De ved,
Alfred i Hellerup, han er saa led,
skriver om Frihed, o Gud sikke Bavl,
vent lille Alfred, Du skal faa dit Havl,
Du Liberal! Du er Storborgersjæl,
vi reserverer Dig en Lygtepæl,
der skal Du hænge til Skræk og til Kval
for hver en falsk Liberal,
o Alfred, o Alfred,
Du Kulpuger, Pengesæk, Skorstensbaron!
o Alfred, o Alfred,
Du er dog en ynklig Person.

En tapper Mand.

— Hvad, har De foruden Deres Kone ogsaa Svigermo'er og Svigerinde i Huset?

Obersten: Ja, min Ven, jeg fører Krig til tre Fronter!

„Vennelyst" har faaet sin Nytaarsrevy. Hr. Røder, der har skrevet den, kalder den ganske betegnende „Over Evne". Det skal vistnok betyde: over hans Evne. De bedste Vers i Revyen er nemlig hentede fra „Ravnen"s Tekst. — Naa, det har vi ikke noget imod. Bedre Viser end „Ravnen"s findes ikke. Vi beder Dhrr. Revyforfattere tage for sig af Retterne.

Man maa hjælpe sig.

En Bonde havde et Stykke Jord, som meget mod hans Vilje befærdedes af Folk fra Omegnen. Han bad derfor Smeden i Landsbyen om at hjælpe sig med at male en Plakat, der forbød Færdsel.

De blev enige om at male:

„Her maa ikke gaas."

Men Smeden var ikke stort stivere i den ædle Skrivekunst end Bonden. Han var derimod mere praktisk. Han hjalp sig ved at male saaledes paa Plakaten:

HER MAA IKKE

Det er forbavsende billigt, saa der sælges ud. Napóleons Støvler, der oprindelig kostede 1000 Frc. sælges, for 25. Naa ja, de er jo ogsaa lidt gamle. — Men Gu' vé', om han ikke har nogle gamle Kul og vil sælge?

Saksogade burde til Erindring om Nytaarsspektaklerne omdøbes til Krisjan Vesterbros Gade.

Frænde er Frænde værst, sa'e Pastor Henning Jensen, da Pastor Cold rakkede ned paa „København".

Ved Øllet.

— Her staar i Avisen en vældig Reklame for disse hersens Blodtabletter. Mon de er gode?

— Kender det ikke. Men i gamle Dage sa'e man: Blodtab letter.

Ondskabsfuldt.

Han: Er det ikke mærkværdigt, at de grimmeste Mænd har de smukkeste Koner?

Hun: Skal det være et Ægteskabstilbud, min Herre?

Den forbudne Frugt.

Gammel Melodi.

Mangen en Yngling og mangen Mø
hørte man sukke og klage
over, at de gik for tidlig i Frø
i de Moth-Luudseske Dage.
Mange tog Livet saa trist som det var,
andre af Længsel blev trætte.
Mange blev skilte (af dem der var Par)
andre med Lund gik i Rette.
Men langt de fleste gled lige lukt
ud i det sorteste Mørke —
aldrig de fik med Længselen Bugt,
:,: — Ak, den forbudne Frugt! :,:

Der gik en socialistisk Storm,
Dannemarks Købstæder over.
Styrken vi viste, den var enorm —
vi kan faa vakt dem, der sover.
Selv Fre'riksberg, Pensionisternes Stad,
lysner i Sejrenes Række,
Solen bag rødbræmmet Sky skinner glad,
— „Borgerne“ maatte fortrække.
Svendsen os lovede vigtig den Tugt,
som han saa selv fik at føle —
nu maa han nøjes med Syn og Lugt
:,: af den forbudne Frugt. :,:

England vil plukke de gyldne Bær,
— de vil vist nok blive bedske. —
Boernes Krüger paa Tæerne er,
han klemmer paa som en Svedske.
— Stakkels John Bull — Koloni'politik
maa man med Varsomhed drive.
Skaden — at Du dig en Chamberlain fik —
maa Du bag Øret dig skrive.
Haabet om Sejren for dig er slukt,
(selv om vi Smørret dig sender)
aldrig med Transvaal vil Du faa Bugt,
:,: — Ak, den forbudne Frugt! :,:

Snedig.

Hun: Den uforskammede Syjomfru! Hun fortjener ikke at faa mere Arbejde fra mig.

Han: Du er for stræng, Kære! Men Du kunde jo lade hende vente et Aarstid, inden Du bestiller noget nyt!

En Seddel-lighedsvise.

Mel.: Til min gamle Væltepeter.

Vi har trængt forfærd'lig længe
til en ædel Seddel sort,
ud i Danmarks Vang og Vænge,
Folk de trænge, det er haardt.
Naa lad „Mønten“ klare Pynten,
og Hans Tegner tegner snart,
tag saa bare og begynd, den
maa sku' laves i en Fart,
godt Papir ja og flot Papir,
helst paa graat Papir, naa li'saa godt
paa blaat Papir.
Med et Stempel mer for Eksempel dèr,
hvor de aller værste Seddelfalsknere ej ser.

Nu blev Sed'len end'lig færdig,
og det gik da i Galop,
ja selv Landmandsbanken værdig
smøged sine „Boxer“ op.
„Er den sjælden sa'e somme.“
„Ej det mindste sa'e no'en.“
„Lad saa Sedlen bare komme.“
Sa'e en rigtig fæl Person,
sikken Svir, paa Karduspapir,
tegnet han de elegante ny „5 Krus“ Papir,
han med „Bunterne“ gik til „Kunderne“.
og løb Byen om, saa Sedlerne i Omløb kom.

Og „den nye Nationale“
gennemgik en skarp Kritik.
„De er ikke slet saa gale
sa'e Folk et Øjeblik,
men da Seddel-lighedspolitiet,
Kig paa Sed'len fik min Sæl,
ku' de hurtig se Geniet
havde eftergjort den Vel,
nu de skri'er, det var raat Papir,
hvorfor ku' I ikke trykke den paa graat Papir,
„Pergament“ er pænt og solidt, man si'er,
Jamen Gud de ku' jo ta' og ta' Tapetpapir.

Tilrettevisning.

Fremmed Diplomat: Tillad mig, Deres Naade hvem har ledet den unge Prinses Opdragelse?

Overhofmesterinden: Hans Højhed har en medfødt Opdragelse — til Hr. Baronens Underretning.

Ikke standsmæssig.

— De har allerede afskediget den unge Læge, Fru Kommerceraadinde! Var han ikke dygtig?

— Jo, han var saamæn, men De vil selv indrømme: En Læge til Fods passer ikke mere til vore nuværende Forhold.

Godt begyndt er —

— Nu har jeg Nøglehullet, Peter, kan Du nu faa fat i Nøglen?!

Et sjældent Tilfælde.

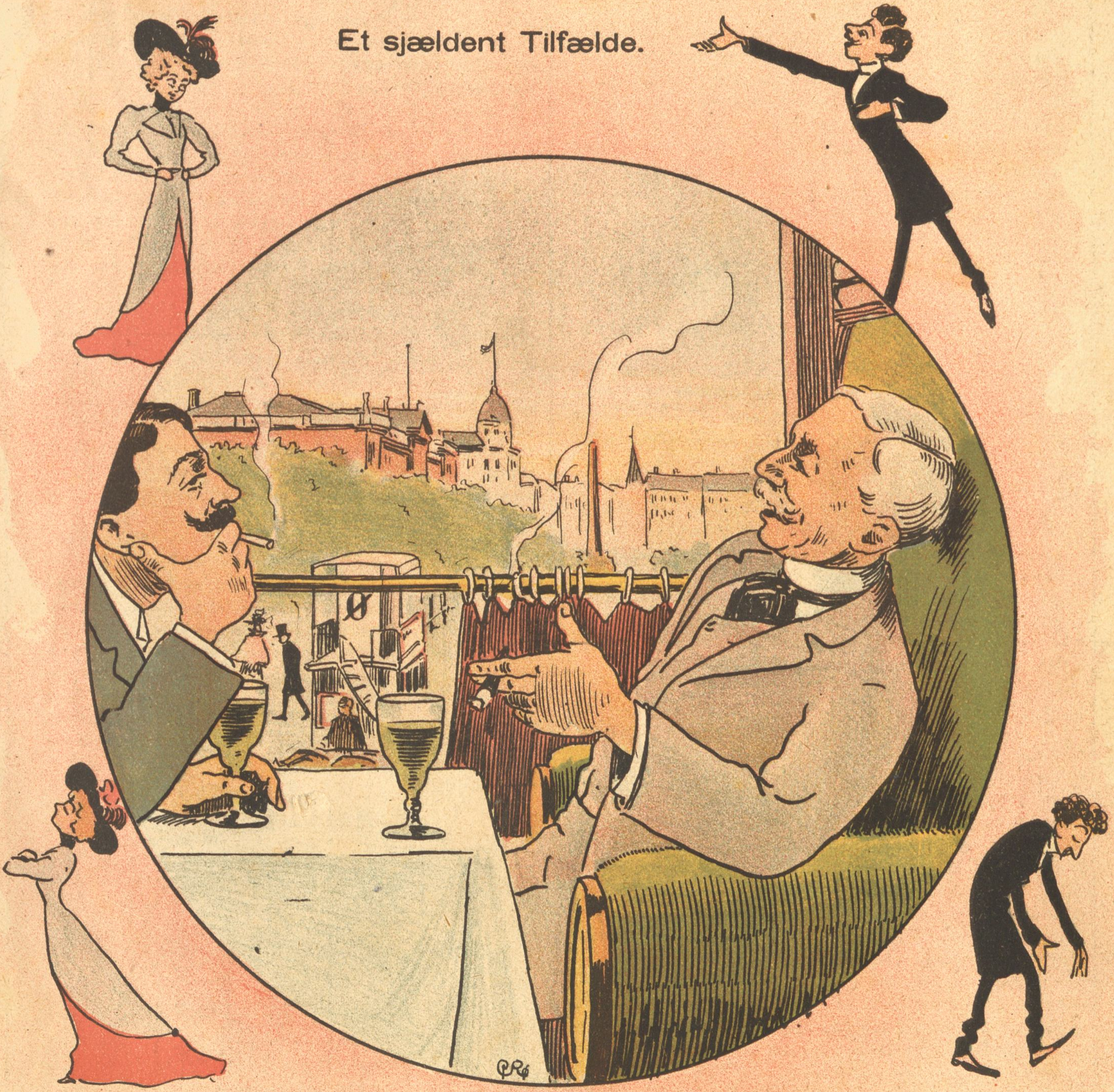

— Det er jo ikke saa underligt, at man i Krigen først kan blive saaret og senere skudt; men jeg har kendt en Mand, han blev først skudt og senere saaret.

— Aa, sikke noget Sludder!

— Paa Ære! Han blev først skudt, det vil sige i en sød, lille Pige, og saa blev han saaret, fordi hun ikke vilde ha' ham!

Kulvognen.

En stor, svært læsset Kulvogn kørte paa Sporet, da en elektrisk Sporvogn kom farende fra den modsatte Side. Kulvognens Kusk opmuntrede sine Heste med et „Hyp! æh — Hyp!“ men det gik alligevel kun langsomt. Sporvognen rykkede nærmere, og det kunde ikke undgaas at Vognene stødte sammen. Den bagerste Del af Kulvognen befandt sig endnu inde paa Sporet. Den elektriskes Forende brasede mod Kulvognens ene Baghjui, dette gik i Stykker og med et Brag lagde Kullæsset sig midt i Sporet.

„Fordømte Klodrian, kan Du ikke køre af Vejen?!“ skreg Vognstyreren.

„Nu kan jeg slet ikke, Du Bondetamp!“ svarede Kusken gnaven.

Og Ret havde han, thi man kan ikke køre et Læs Kul væk paa tre Hjul.

Konduktøren kom til og sagde Kusken en Del Behageligheder blandt hvilke den mildeste antydede, at Kusken vist var stukket af fra en Idiotanstalt. Imidlertid var Kusken kommen ned af Vognen og havde overbevist sig om, at det Hjul aldrig vilde løbe rundt mere. Da han der ved bragtes til at indse at han ikke kom videre for det første, trak han sin Tobakspibe op af Lommen og begyndte at røge. Først nu tog hen Konduktøren nærmere i Øjesyn, og da han havde set længe nok paa ham, erklærede han det forsamlede Publikum, at baade Sporvejen og hele Menagen var ham revnende ligegyldig. Hvorpaa han indbød Aktieselskabet og hele Forsamlingen til efter Behag at studere hans Bagside.

I dette Øjeblik trængte en Politibetjent sig gennem Mængden og stillede sig op foran Kulvognen.

„Hvad er her paa Færde?“ spurgte han.

„Det ene Baghjul er gaaet a',“ sagde Kusken.

„Saa? Det skal vi snart faa i Orden“, erklærede Politibetjenten, og jeg troede at han vilde angive et Middel, ved hvilket Vognen hurtigst kunde køre videre.

Politibetjenten trak en tyk Bog op af Lommen, aabnede den og tog en Blyant ud. Medens han spidsede denne, kom endnu en elektrisk Vogn kørende. Vognstyreren ringede som han skulde ringe det nye Aarhundrede ind, eller som om han kom farende med en Dampsprøjte, og Konduktøren trillede løs paa sin Signalfløjte, som om han var en Politidirektør, der var bleven kulret ved Rygtet om Dagmar Hansens Optræden i København.

„Hvad er det for et uforskammet Fløjteri? Vil De behage at stikke Piben ind?!“ tordnede Betjenten og gloede til Konduktøren, som om han vilde werfe ham ind i Detentionslokalets hellige Haller med det samme. Hvorpaa han vædede Blyantspidsen med Tungen.

„Saa,“ sagde Ordenshaandhæveren, idet han igen vendte sig til Vognmandskusken, „hvad hedder De?“

„Ole Blak.“

„O—le— Bla—k. Født?“

„Jo, jeg er, Hr. Betjent!“

„Ingen Vitser! Ellers kommer De paa Stationen li'e med det samme, forstaar De?! Hvor er de født?“

„I Nykøbing!“

„Saa? I Ny—kø—bing. Men De véd jo nok, at der er tre Byer her i Landet som hedder Nykøbing. Har De kanske glemt Deres Danmarkshistorie? De skulde lægge Dem efter en Smule mere Nøjagtighed, skulde De? Altsaa: Hvad for en Nykøbing?

„Mors.“

Imidlertid var Mængden omkring Vognen bestandig bleven større. En Herre i forreste Række undersøgte Skaden med sagkyndig Mine. Han bukkede sig og betragtede Vognen fra neden; saa gik han foran og tog Vognens Langside i skarpt Øjesyn, saa bukkede han sig igen og bankede med sin Stok paa de tre hele Hjul. Og saa sagde han, at der var kun ét itu, og naar det blev helt igen, kunde man straks køre videre.

De Omstaaende gav ham Ret. En Del tog fat paa at løfte Vognen ud af Sporet. De arbejdede med stor Iver, indtil en Afdeling Politibetjente fra Stationen kom til og drev dem tilbage. Politistyrken fik travlt med at passe paa at Tilskuerne opførte sig ordentligt; de blev stillet op i to lige Rækker paa hver Side af Vognen. Men det var ikke noget let Arbejde. Naar Betjentene havde bragt nogenlunde Orden i den ene Ende, trængte de Nysgærrige i den anden Ende sig atter frem, og følgelig maatte Betjentene løbe frem og tilbage, saa de var ved at tabe Vejret.

Dernæst maatte de passe paa, at enhver ny Politibetjent, der kom til, fik anvist sin Plads; naar en Foresat viste sig paa Skuepladsen, maatte hele Styrken gøre stram Honnør og de maatte fortælle ham det hele. Og hver Gang der kom en ny Sporvogn farende, maatte Betjentene indskærpe Vognstyreren, at han ikke maatte køre ind i de andre Vogne. —

Hvad det hele endelig blev til, véd jeg ikke, fordi jeg efter to Timers Forløb maatte hjem til Aftensmaden. Men den næste Dag læste jeg med Tilfredsstillelse i Bladene, at Politidirektøren, Indenrigsministeren og to Borgmestre var komne tilstede paa Pladsen. (Efter „Simpl.“)

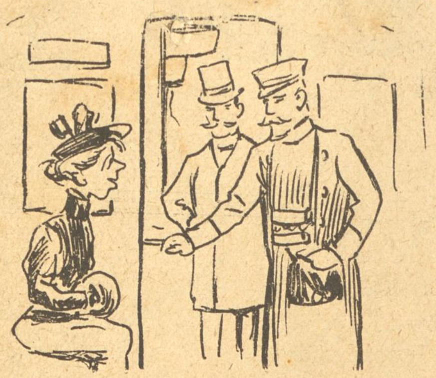

I Sporvognen.

Konduktøren: Hører De til den Herre udenpaa?
Ældre ung Pige: Næ — desværre.

Kortslutning.

A.: Vor gamle Ven Sørensen ska' nok holde Sølvbryllup.

B.: Nej, det bliver der ikke noget af, der er indtraadt en Kortslutning.

A: Hvorledes det?

B.: Konen er løbet fra ham!

Hvad bragte 1800—1900?

Nye Riger, nye Stater,
Gasbelysning, Avtomater,
Prinseslotte, usle Rønner,
Kaffe uden Kaffebønner,
Øl foruden Alkohol,
Falske Stempler, Kødkontrol,
Mavepumper, Grahamsbrød,
skotske Gryn til Havregrød.
Fredskongresser, Krig og Pest,
Sult og Invalidefest.
Anarkister, Nihilister,
Attentat paa dansk Minister.
Røgfrit Krudt, Brisantgranater,
mange Forter, faa Soldater,
Helvedshunde Missionærer,
Blanke Støvler, Frelserhære.
Abonniner, Libertiner,
Børne-Udrugnings-Maskiner.
Sporvogn med elektrisk Drift,
Rottepølser — Rottegift.
Telegraf og Telefoner,
Fonograf og Lysstationer.
Luftballoner, Motorvogne,
Cykler rundt i alle Sogne.
Hospitaler, Sanatorier,
Kirkegaarde, Krematorier,
Røntgensstraaler, Nytaarsløjer,
Taksameter-Køretøjer.
Fotogravure, Manicure,
Haarfrisure og Tornure.
Glødenet og Buelamper,
ægte Vine og Slampamper.
Zola-Breve, Dreyfus Sag,
Poesi for hver en Smag.
Grundlovsbrud og Provisorier,
Strejker og Lock-out-Historier.
Europæisk Enhedstid,
Børskrach og politisk Splid,
Udsalg under Indkøbspriser,
Stor Reklame i Aviser,
(som man burde skaane os for),
Tændstik uden Svovl og Fosfor.
Værter, som ej Børn kan lide,
„Hegnet“ — Værn for Kvinder blide.

Brudeudstyrs-Snyderier
og Athleters Bryderier,
Wasmuths rare Ligtornring
og en Mængde andre Ting.

Sang for Højremænd.

Mel.: Klokken slaar.

Klokken slaar,
Tiden gaar,
fler' og flere Klø vi faar,
al Ting for os nu bliver saa trist,
Folket siger os Tak for sidst;
:,: nu faar vi Lønnen for vist. :,:

Sommertid,
skønne Tid,
da vi brugte al vor Flid
for at tugte det Arbejderkram,
vi af det hele kun fik Skam,
:,: ikke vi én fik gjort tam. :,:

Rostrup skrev
dejligt Brev,
overalt til Grin vi blev;
Kvinder og Børn dog trods alt fik Mad
Niels tog bort og var lige glad,
:,: ak, hvor vi dumt bar os ad. :,:

Gemt, ej glemt,
ned bli'r stemt
vi ved Valg, det gaar os slemt.
Overalt nu vi kommer til kort,
overalt bli'r vi fejet bort,
:,: ak, hvilken skrækkelig Tort. :,:

Marts ret snart,
ikke rart,
Rostrup ud bli'r smidt med Fart.
Brug han saa for en Ligkiste faar,
færdig den fra i Sommer staar,
:,: alle mod Graven vi gaar. :,:

Ak, hvor trist:
Tak for sidst.
Blot vi før det havde vidst.
Bort svandt Sommerens Perlehumør,
vi fik nok af Lock-outens Klør.
:,: Folket bekender Kulør. :,:

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Republikens Triumf.

Broncegruppe af Jules Dalou.

Nr. 3.

RAVNEN

Søndag d. 21. Januar 1900.

Damen: Nej, se dog til den væmmelige Kat, nu har den igen taget en Spurv.
Herren: Tja, hvad skal man sige til det, der staar jo dog tydeligt nok: „Katten ta'r alle Spurve."

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Broe broe brille.

Broe broe brille
Højre lytter stille,
Ravn, gamle Ravn
taler om sin Søværnslov,
den Gamle er flov,
de fik ham paa Sjov,
Fare, Hr. Minister, Løfter kan forvolde,
gaa din Vej, kanske der bliv'r et Kødben for
Hr. Trolle.

Broe broe brille
Jakob griner ilde,
Rygskjold, Granater
strøg Venstre, o, det Pak!
o dobbelt Ve, ak,
hvi straffe Hr. Schnack?!
Fare fare Krigsmand, Tuxen monne snyde,
Du, som kommer efter ham, skal i den sorte
Gryde.

Bro bro brille
Klokken ringer elve,
Brandfolk og Borup,
monstro det rime kan?
sæt, det bliver Brand,
hvem holder saa Stand?
Fare fare Borup, lad din Modstand fare,
tag Prinsessen god som Opmand, hun vil Sagen
klare.

Bro broe brille
Højre blev den lille,
Klø efter Noder
i Købstad og i Flæk',
alt Skuden er læk,
den synker, o, Skræk.
Fare fare Højre, Venstre maa til Roret,
Hørring slipper St(h)yret, uden S(ch)na(c)k
gaar Ravn fra Bordet.

Broe broe brille
Socialister stille
mandstærkt i Byraad
og øver Magt i Thing,
slut Trop, staa i Ring,
brug Talen med Sving!
Faren ikke skyer vi men elsker nærmest
Freden,
gaar med Venstre til vi faar gjort Kaal paa
Højrereden.

Arbejdsgiveren synger.

Mel.: Vi har sagt det saa tidt.

Jeg har sagt det saa tidt. og Du véd det saa godt,
Du skal pænt til dit Arbejde gaa,
og Du aldrig maa mene, at Du har det smaat.
I min Gunst Du da stedse vil staa.

Du hver Morgen skal rejse Dig glad fra din Seng,
og Du aldrig maa føle Dig træt,
Du skal slet ikke mene at Tiden er stræng,
Is til Føden Du tjener dog let.

Naar Fabriksfløjten lyder. paa Plads skal Du staa,
slide bravt til der bliver et Hvil,
husk Du skal tjene Føden til Hustru og Smaa,
gaa til Dagværket da med et Smil.

Naar om Aftenen Du fra dit Arbejd' gaar hjem
tak din Gud i en inderlig Bøn,
pas Dig selv, det er bedst, – og lyt aldrig til dem,
der vil raabe paa højere Løn.

Endt bli'r Ugen, og Du faar din Løn, iler glad
til dit Hjem. til din Hustru, eg Smaa,
vær Du lykkelig blot, — naar de ej savner Mad
kan min Kærlighed nok Du forstaa.

Brug din Søndag til Andagt, — ja bed til din Gud,
tak for alle de Goder han gav,
ser Du end af dit Slid nok lidt afmagret ud
Du faar tidobbelt Løn i din Grav.

Du begejstret skal slaas for din Konge, dit Land,
ingensinde for Fjenderne fly,
Du skal vise at kampe Du vil som en Mand,
selv om Udsigt Du har til lidt Bly.

Vil Du blot gøre Alt, som jeg her har Dig sagt,
skal Du se det vil gaa brillant,
og Du skylder mig Tak at jeg Offre har bragt,
saa hos mig altid Føden Du fandt.

Men vil Du skeje ud, — vil det blive lidt trist,
for min Godhed jeg slet bli'r betalt,
hvis det sker, at Du biiver en rød Socialist.
Du af mig regnes kun for en Pjalt.

Mellem os sagt.

Jo smukkere en Kvindes Øjne er desto mere ønsker man, at hun vil lukke det ene til.

*

Ogsaa naar Violerne er meget dyre, kalder man dem beskedne. Det er Fordelen ved et godt Navn.

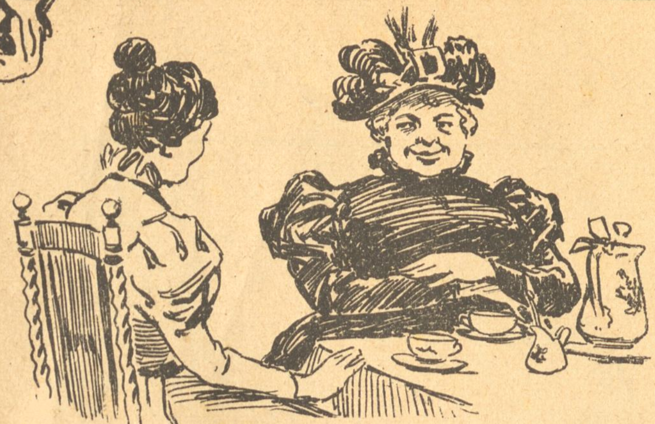

Kaffesladder.

Fru Skade: Jamen, Du al styrende Himmel, søde Fru Stork, hvorledes er De dog kommen paa den forfærdelig vanvittige Idé, at De vil vænne Dem a' med og drikke Kaffe!? Herregud, hva' har jeg stakkels elendi'e Menneske syndet, at der skal times mig en saadan Ulykke. Hvem kunde tænke, at De skulde bli'e saa altereret over, at den dødsdømte Kaffebrænderskorsten fik et Tilfælde og a' en Fejltagelse drattede ind i Citykaféen, og for Resten var det jo ganske rimeligt, at den rettede sine sidste brændte Bønner til Kaféen, men al Ting bli'r misforstaaet i denne Verden, som Arkitekt Fenger sa'e, da Udvalget gjorde Vrøvl om, at Fængslet ikke fik no'et Lighus, desformedelst at han og Korn var blevet enige om, at det var li'e meget, hvad Pengene ble' brugt til, og de ønskede naturli'vis begge to alle Fangerne et rigtig langt Liv under Pleje-fa'er Grundtvigs kærli'e Omsorg, og hva' skulde de saa med et Lighus, som osse bare vilde blive sørgeligt og se paa og gøre dem melankoliske li'som Hørring, der er li'som en daarlig Kineser, der ikke har Fut nok til og gaa a', og han er snart lige saa ilde faren, som en Fa'er med mange Børn, der bli'r husvild, fordi ingen Værter vil ha' ham, for Højre vil nok smide ham paa Gaden, og hos Venstre ka' han ikke faa Tag over Ho'edet, desformedelst, at der er et gammelt Mellemværende paa en halv Million, som han ikke ka' klare, men som er brugt til Legetøj til den yngste a' Drengene, som ikke ka' nære sig uden at han ska' lege Soldat, og hvis Hørring var en Fa'r, som man ka' kalde for en Fa'er, saa lod han den lille Schnack lære no'et ordentlig, eller osse kunde han jo sende ham over til Boerne og hjælpe til med og mule Englænderne, for de fik jo alt for lidt Smør forleden, men saa meget er vist, at var jeg Dronning Victoria, saa lod jeg denne hersens Scheibelein eller Chamberlain, hva' han hedder, ta' over til Afrika og klare den Sylte sel" som han har rodet Landet ind i, for det har nu altid været mit Princip, at det Postelin, mine Folk sla'r itu, det ska' de betale, ellers vilde man jo blive til Grin for hele Menigheden li'som Værnets Haveselskab, der forleden holdt Julefest for Børnene à 15 Øre Portionen, og Julegaven for hvert Barn var — et Eksemplar af „Aftenposten", hva' der begribeligvis morede Børnene storartet, og det var jo osse en udmærket Idé a' Bestyrelsen, som virkelig burde anstrænge sig for og gøre noget for Georg Lumbye, hvis vi ingen Finanslov faar, for saa bli'er den a' Herman Trier til Fordel for G. Lumbye komponerede Pengepolka jo ikke opført denne Gang, hva' Skade mener, man kunde gøre godt med en Klasselotterikollektion, som jo er gefundenes Fressen i alle paatrængende Tilfælde, men nu ska' jo osse Kollektørerne ta' Eksamen, og vel er Lumbye ganske godt med paa Noderne, men det kommer an paa, om han forstaar sig paa, hva' der gaar med Lodder, men sig mig, min Kære, hva' tror De om dette dejlige Kaffeservice, som man faar i Præmie, naar man køber norsk Margarine i Frederiksborggade, hvor man osse ka' faa Skeer, som jeg for Resten havde tænkt og vilde overraske Dem med, men nu faar De jo ingen Brug for Kaffeskeer naar — — aa, det er skrækkeligt, hvis det sker, at De aldrig laver Kaffe mer', næ, jeg ser, skælmsk De leer. Aa, saa var det Løjer bare, men just ikke moderate. Blot en lille Sjat, min rare, af den delikate. Jeg en Gravsten vil mig skaffe med den Indskrift:

Tak for Kaffe!

Ved Øllet.

— Hvad er Forskellen mellem Nordafrika og Sydafrika?

— I Nordafrika føres Kamelerne af Mennesker, i Sydafrika føres Menneskene af Kameler.

Det trak.

— Naa, det gaar jo glimrende for Jokumsen. Hvorledes mon han bærer sig ad med at trække Kunder?

— Han har anskaffet sig en Papegøje med et godt Snakketøj, og saa snart der træder en Dame ind i Butiken, skriger Bæstet af fuld Hals: „Aa, sikken dejlig ung Pige!"

Misforstaaelse.

Moderen: Havde Slagteren ingen Grisetæer, mit Barn?

Den unge Frøken (har for første Gang gjort Indkøb paa Kødtorvet): Ja, Mo'er, jeg gjorde mig saamæn forgæves Umage for at se, om han havde Grisetæer, for han havde lange Støvler paa!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Redaktør Frederik Sterky,

Formand for den svenske Landsorganisation.

f. 11. Januar 1860, død 11. Januar 1900.

Nr. 4.

RAVNEN

Søndag d. 28. Januar 1900.

Bondekonen: A sku' ha' en Stien til mæ' Mands Grav.

Stenhuggeren: Ja — hvad skal der staa paa den?

Bk.: To de maa Billedhuggeren jo bedst vide.

S.: Vi kan jo skrive „Elsket og savnet".

Bk.: Næ—æ, de' ska der it' staa, han har all' Daw væ't et Skarn ve' mæ'.

S.: Ja—a, saa kan vi jo sætte „Hvil i Fred".

Bk.: Ja—a — ja, la' ham de'.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Man paa Finanslov synder
ved Nægtelse af Dat og Dit,
smaat skaarne Venstrebønder
kan ikke se ret vidt,
et Sognedrog ta'er Ordet,
hi ha Ordet
mod Telegrafkontoret
der drabelig bli'r stridt.

Men Kongens Hunde kære,
som Bramsen paa sit Budget kan ha',
ej uden Hus kan være,
for Kongen stemmer „a"
og Stadil, ja selv Zahle,
zi za Zahle,
de er nu saa loyale
selv mod grand danois.

Men Højre tænker større,
en Masse Skyts forlanger Schnack,
Hurra for ott' og fyrre
ned med det tyske Rak,
men Rostrup-Gætje rejser
ri ra rejser
ned til den tyske Kejser
og Arbejdskøberpak.

I vores Statskalender
vi ser hvorledes Krupp og Stumm
et Dannebrog sig henter,
hos dem fik Rostrup Rum,
i Tyskland har jeg væ't je'
vi va væ't, je'
den store danske Gætje
og dér stod den paa Skum.

Men Slagter Fredrik Nielsen
til Vand og Brød fik sit taksert,
modtag vor bedste Hilsen
dit Kød var ikke skært,
nu har Du Stemplet faaet,
fi fa faaet,
er bag ad Dansen gaaet
som Frederik Forkert.

En Morders Omvendelse.

Mel.: Har De læst i Berlingske Avis.

Har De læst i Bladene i Gaar
eller har De hørt 'et,
at den Mand, som for en halv Snes Aar
siden Meyer myrdet,
nu i Mellemtiden er saa from
bleven, at det næsten
kaldes maa et helt Mirakel, som
skyldes Fængselspræsten.
Han for Philipsen har dundret,
skammet fælt ham ud og hundred'
Gange mindst sagt, at det undred'
ham, han kunde gør 'et.

Philipsen de første Dage ej
viste Spor af Anger,
sa'e til Præsten: Gaa blot Deres Vej,
hils de andre Fangér.
Men med Tiden blev han mere mat,
gav ej mere Greven,
og nu mælder Telegrafen, at
han er omvendt bleven.
Saadan Troens Frugter kendes,
snart som Missionær han sendes
ud til Folk, der skal omvendes.
Sa'e De: Tak for Seven — ?

Ja, det er nu lige godt en svært
rørende Geschichte.
Selv en Fyr, der ej som mig har lært
af Apol' at digte,
maa jo gribe Lyren, naar han hør'
Tale om, hvordanne
Morderen bag Fængslets Slaa og Dør
bli'r en anden Manne.
Nu min Vise er til Ende,
gid hver Morder maa omvende
sig, saa glad vi kan dem sende
bort til frem'de Lande.

Moderne Ungdom.

— Hvad hører jeg? Er din ældste Søn allerede 20 Aar? Saa maa han da ha'e et flot Overskæg?

— Næ, men en „Maane."

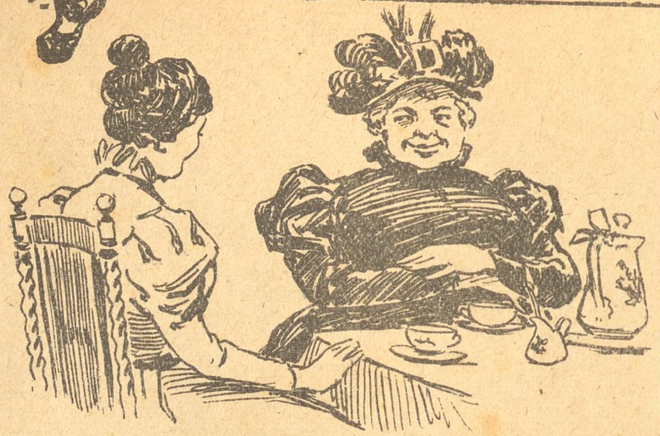

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, men det var det, jeg sa'e til Skade forleden, at hvis den gamle Justitsraad i Nysted kunde spille med, naar vi Døde vaagner, og hvis han oplevede, at der ved sidste Byraadsvalg blev afgivet halvfjerdsindstyve socialdemokratiske Stemmer, saa vilde han øjeblikkelig la' Trommen gaa og la' Borgervæbningens alle fireogtyve Mand med Brandkaptejnen i Spidsen træde an paa Torvet, og saa vilde han begive sig ned i Præstegaar'en og indhente nærmere Ordre, for jeg ska' si'e Dem, min Kære, at i gamle Dage, det vil si'e da jeg var en lille Tøs, dominerede Præstegaar'en for det meste i alle vigtige Spørgsmaal, Byens Anliggender anbelangende, og den Gang var den gamle Apotekers go'e danske Træsko med Blikbaand no'et af det mest demokratiske, man kunde tænke sig, og Apotekeren sel' var saamæn osse demokratisk, for saa vidt som han var Stamgæst hos Købmand Ølpeter, hvor Byens Smaaborgere drak deres Karlsbergere, mens de „Fine" gik paa Gaar'en, ikke Ladegaar'en, forstaar De, men Gæstgivergaar'en, som især var mærkelig derved, at Gæstgiverens store Bæst a' en Bulbider laa og bredte sig og snorkede og saa videre i Sofaen, mens Byens Spidser maatte ta' til Takke med Stole; men alle disse Folk, der i det dagli'e Liv nussede om i deres hjemli'e Slæver og ikke forstod sig mere paa Polletik end paa Hebraisk, de var alle sammen svorne Højremænd og blev knusende gale, da Bønderne omsider gav gamle Barfod Ben og gaa paa og valgte en Venstremand ind i Folketinget som Repræsentant for Sakskøbingkredsen, hvortil Nysted hører, og jeg tror næsten, at ha'de der den Gang været en Anarkist og opdrive i Nysted, saa var han bleven købt til og myre Strandbyskolelæreren, som de kaldte den nye Rigsdagsmand; men som de brave Folk i Nysted slo' skæve paa den politiske Keglebane, saadan gik det osse ved Byraadsvalgene. Vælgerne samledes en Aften paa Raadhuset og afgav deres Stemmer paa en Liste, som Matadorerne ha'de stillet op. Hvem, der ikke kunde skrive eller ikke vidste, hvem han skulde stemme paa, fik med største Beredvillighed en Haandsrækning og fornøden Oplysning af hjælpsomme Medborgere, og saa var det Bal forbi; men Ordet Opposition fandtes ikke i Byens Ordbog, ikke officielt i al Fald. Vel var der Folk, der ha'de en Mening om, at der var meget, der burde være anderledes, men de fleste ræsonnerede li'som den gamle gemytli'e Toldassistent, der plejede og si'e, naar det var rigtig galt: „Man skal glo paa Jorden om den saa er gaaende", og saaledes blev alt ved det gamle. Men jeg kunde li'e godt ha' Plasér a' og se, hvorledes Nysted ta'r sig ud med halvfjerdsindstyve stemmeberettigede Socialdemokrater foruden hele den unge Styrke af Partifæller, og jeg ka' tænke mig, at Byens „fine" Fruer sidder rundt om i deres Kaffeselskaber med foldede Hænder og himmelvendte Blikke og sukker i sorteste Fortvivlelse: „Herre, hva' ska' Enden blive! Saa og saa mange Socialdemokrater! Og der bli'r stadig fler'."

Tak for Kaffe!

Av!

Fruen: Den Dame antog Dem altsaa straks, da De sagde, at De havde tjent hos mig?

Pigen: Ja, hun mente, at en Pige, der kunde holde ud hos Dem i tre Maaneder, maatte være en ren Engel.

Mellem Poeter.

— Go'da', Du. Naa, har Du set det danske Digtertræ?

— Ork ja. Hvordan var det, skulde vi ikke ha' Plads i det?

— Jo—o. Men Røddèrne er jo heller ikke tegnede endnu.

Tidsbillede.

— Godt, at jeg træffer Dig. Jeg kan lade Dig vide, at jeg har etableret mig.

— Til Lykke! Sig mig, hvornaar agter De at gaa fallit?

Fra hendes Standpunkt.

Lægen: De føler Dem altsaa stadig mat, lille Frue? Sig mig en Gang, hvad Tid om Morgenen staar De op?

Fruen: Hvad Tid jeg staar op? Mellem 12 og 1 — ligesom alle andre Folk!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Naar Svinetransporten bliver ordnet efter Høegh-Guldbergs System.

(Idéen tilegnet Indenrigsminister Bramsen).

Høegh-Guldberg i Folkethinget d. 19/4 1900.

Nr. 5.

RAVNEN

Søndag d. 4. Februar 1900.

— Aa, den afskyelige Mode. Nu kan man altsaa aldrig mere være sammen under fire Øjne.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jeg har væ't Tollerist.

Der mod Skattereform
bliver nu løbet Storm
af nødlidende Proprietærer,
efter Statstilskud klør
de fra Hansen til Nøhr
de en bred Rem af Smaafolks Ryg skærer.

Hver en Godsejerstud
faar sin Skyld slettet ud,
Tusind tolv man forærer hver Greve,
men den fattige Træl
kan jo sulte ihjel,
hvis han ikke tilfældig kan leve.

Han faar ikke en Klat, —
jo en Brændevinsskat.
han kan drukne i den sine Sorger,
læs den Flertalsdispyt,
Danmarks Byer bli'r snydt,
vil Du taale den Haan, lille Borger?

I Reformfedteri
staar Albertis Parti,
tænk, det rækker til selve Hr. Zahle,
og med Træskoer paa
danser Bønderne smaa
i den Heksedans som de var gale.

Politiken er fin,
og med smørrede Grin,
laver Venstre Agrarerne Love,
Mellemflæsket faar én
og en anden et Ben,
før vor Rigsdag gaar hjem for at sove.

Mand Jer op, Arbejds Mænd,
og træk Sværdet fra Lænd,
naar I atter skal ud for at stemme,
man har haanet Jer Ret,
men tag Lære af det,
Fedtemiklerne bør I ej glemme.

I Skolen.

Læreren: Hvem er Beethoven og Wagner?

Eleven: Det er to Gibsfigurer, som staar paa vores Klaver.

The Queens Trontale.

Mel.: En Sekstur, ak! i det lille Ord.

Nu vanker til England der atter Klin,
Victoria daaned', men ej af Grin.
Hun faldt paa sin Bag,
det gav s'gu et Brag
som paa selve Dommedag.
Saa vaagned' hun og sagde: Hent
en Drosche, jeg vort Parlement
maa trøste med en Tale pæn,
ellers græder Chamberlain.
En Taxameter hentet blev,
Victoria sig paa Sædet hev
og raabte: Kør! — og paa Lotte slog
fluks Kusken og bort de fra Slottet drog.

I Parlamentet der blev en Stads,
og Præsidenten, den gamle Jas,
han slog paa sit Glas,
beordred' en „Bass"
sat hen paa Victorias Plads.
Hun tog en Slurk og rømmed' sig
og talte som det sømmed' sig
the Queen of England, fyndig, stolt,
mens Ho'edet løftet hun holdt:
Mit kære Folk! vil Du se derpaa,
at Krüger ej kan la' Hønen gaa.
Han overfaldet grumt har os
og tvunget Chamberlain til at slaas.

Men vi vil tappert ham byde Trods,
for Gud den Almægtige er med os.
Han elsker John Bull,
er god ham og huld,
naar blot han ej sparer sit Guld.
Pung ud! pung ud! mit brave Folk,
se, jeg er vore Ønskers Tolk.
„Victoria" betyder Sejr
og Skam for Fjendernes Lejr.
Saa tømte hun sin „Bass" og gik,
det var et herligt Øjeblik.
Kun Skade, at de stolte Ord
de virker ej Spor paa de slemme Boer!

I den franske Time.

— Hvorledes hedder „jeg", Frøken Betty?

— Je!

— Godt! Hvorledes hedder „Du", Frøken Alma?

— Tu!

— Godt! Hvorledes hedder „han", Frøken Mary?

Frøken Mary (i Tanker): Paul!

Min Rodemester.

Mel.: Den Skønne gaar ind i sit 18. Var.

Er der nogen jeg hader paa Guds grønne Jord,
er det ham, som kræver min Skat,
jeg har aldrig fornærmet den Rod med et Ord,
vi er oven i Købet paa Hat.
Dog, hvordan jeg vender og drejer mig, kender
han alt paa min lønligste Vej,
han udspionerer hvert Skridt og noterer
min Udgift til Indtægt for sig.
Jeg æder mit Brød i mit Ansigts Sved,
af den Bestilling bli'r man inte fed;
:,: Ja men :,:
det kommer jo dog ingen ved.

Som Katten om Grøden han snuser omkring
og faar om mit Forhold Besked.
Han fisker de allerutroligste Ting
og krænker Privatlivets Fred.
Min Nabo, Hr. Hansen, og Genboen, Frandsen,
han pumper, det er dog for galt.
Og tænk, den Forræder, har spurgt hos min Skræder
om Tøjet, jeg fik, er betalt. —
Ja, selv Ens Kone gaar ikke fri,
og Børnene, dem gi'er han Slikkeri
:,: Ja men :,:
er de' ikke Bestikkeri?

Den Rodemester ad notam sig ta'er
hver Fad-Bajer jeg skyller ned.
Og træffer han mig i at dampe Cigar
han føler om Røgen er fed.
Han véd hvad jeg spiser, og om til „smaa Priser"
jeg køber Theaterbillet.
Om den Margarine, jeg faar, er den fine,
det ser han paa Glas og Asiet.
Og skønt jeg har giet ham mit Æresord,
saa véd jeg bestemt, at han gaar og tror,
:,: at jeg :,:
har fanget en Rotte i Fjor.

Kvartalsvis saa holder han principielt
ens Kone og Børn i Forhør,
det falder ham let — som det hed'r kriminelt —
at gøre Familien „mør".
Den Slyngel forkvakler mig rentud de Stakler,
Spektakler det volder mig tit.
Naar Konen har sludret og Ungerne pludret,
bli'r jeg gnaven, det tilstaar jeg frit.
Hvad rager det ham om Dit og Dat,
naar bare han faar sin skrevne Skat.
:,: Ja og :,:
hvad jeg har ha't, har jeg sat.

Hæn gæster mig vanlig paa „højeste Tid",
om ellers hans Løgn det er sandt,
og si'er i en Tone, som skal være blid,
at næste Gang maa jeg gi' Pant.
Han er upaaklag'lig og ta'er saa behag'lig
mod mig og mod Kone og Børn,
men alle hans Rænker jeg kender og tænker:
„Gid blot Du var ude af Dør'n."
Og det er nu egentlig grinagtigt, men
trods det, at han ikke just er min Ven,
:,: be'er jeg :,:
ham dog om at „komme igen".

Skanker og Skoser.

Professor Matzen blev i Tirsdags dekoreret med Storkorset af Dannebrog.

Om Aftenen dekorerede han sig selv af Glæde herover med „den store Bjørn" med Tiliadelse til at bære samme hjem.

* * *

Alberti er for Tiden i Færd med at lære 6 nye Vittigheder udenad. K. M. Klausen har som gammel Lærer tilbudt at „høre" ham i dem, men Tilbudet er, saavidt os bekendt, bleven afslaaet.

Spydig.

Fru Brok: Som jeg siger Dem, forsigtig maa man være! Naar jeg t. Eks. skændes med min Mand, saa sender jeg altid Børnene ud af Stuen.

Fru Blok: Jamen Børnene har virkelig ikke godt af at rende paa Gaden fra Morgen til Aften.

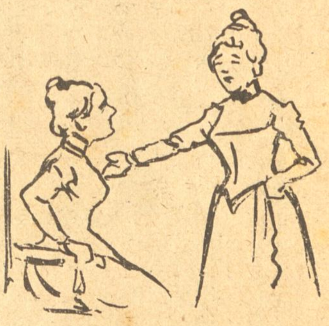

Uden Betydning.

— Men Kære, din Kæreste stammer jo?!

Det gør intet, thi som Mand har han alligevel ikke noget og skal ha'e sagt.

Mistænkeligt.

— Kellner! En Haresteg!

— Straks, Herre! Om et Øjeblik skal den være der — li'som en Mis.

Der flages i Provinsen.

En Fremmed: Hvorfor flages der her i Byen i Dag?

En Indfødt: Baron Prakkerholm holder i Dag Bryllup med en rig Arving' og i den Anledning flager alle hans Kreditorer.

I Selskabet.

— Hr. Doktor, bliver De nu ogsaa alle Deres Patienter tro?

— Til Døden, kære Frue!

Fin Forskel.

Moderen: Lille Aage, se engang, hvem den fine Herre er, der løber om i vor Frugthave?

Lille Aage: Det er slet ingen „fin Herre“, det er jo Fa'er.

Familiestolthed.

1. eng. Officer: Boer-Granaterne har dog en frygtelig Virkning.

2. eng. Officer: Ja, ikke sandt, udmærket. De er ogsaa fra min Fa'ers Fabrik.

Brev fra Siam.

Fra „Ravnen"s Korrespondent.

Mel.: Fra London og til Dover.
(Af Jorden rundt i 80 Dage.)

Hør, Venner, nu ska' I skam
høre lidt om hvordan
min Rejse gik til Siam,
det fortryllende Land.
Paa Nordre Toldbod
og „Stellets" Vold stod
en talrig Venneflok,
som, da vi pifted'
til Afgang, vifted'
med Lommeklud og Stok.
Gærne de vilde, tror jeg,
rejse den samme Vej
som „Annam" — det svor jeg.
— Fa'en annamme mig!

Paa Bølgens salte Vover
gynged' vi Dag og Nat,
tilsidst vi slap derover,
og i Land blev vi sat.
Et Bybud traf jeg. —
„En Droske skaf mig!"
og straks saa fik jeg den.
Jeg sad paa Bukken,
mens jeg blev trukken
af et Par nøgne Mænd.
Min Ekvipage lod jeg
rulle til Kongens Slot:
Kongen tog selv imod mig,
det var jo voldsomt flot.

Jeg hilste ham fra „Ravnen",
jøs, hvor blev han dog glad
Han trykked' mig i Favnen,
bød mig paa en Bid Mad.
Hans Strudsetunger
og Tudseunger
var ret en lækker Smaus,
især pikant jeg
fandt Elefantsteg
med Brilleslangesaus.
Ak, tænkte jeg, hvor sløjt er
det paa „Valkyrien":
Orm i gamle Beskøjter
faar de menige Mænd.

Hvor Kongens mange Koner
dog er fornuftigt klædt,
de sparer mange Kroner
for deres Majestæt. — —
Naa, har de Tropen
maa Garderoben
jo faas for ingenting.
Der bli'r dem givet
et Skærf om Livet,
om Arm og Ben en Ring.
Og sikken dejlig Alder,
Koner paa tretten Aar. —
Bedstemo'r man dem kalder
før de Myndighed faar.

En Skole her i Bangkok
jeg forleden Dag saa.
Man banker med en lang Stok
Visdom ind i de Smaa.
Hver Dreng og Pige
Dig straks kan sige
hvor Siam har sin Plads.
Dog den Methode
er af de gode,
selv om den er lidt kras.
Gør et Forsøg Du bare,
selv med den mindste Purk,
lige straks vil han svare:
„I Asien, Du Agurk!"

Brandmanden synger.

Mel.: Vi Sømænd gør ej mange Ord.

Vi Brandmænd gør ej mange Ord,
ej trygle eller bede,
néj, hellere vi slaar i Bord
og viser, vi er vrede.
Vil ej de gi'e os, hvad vi kan
med gyldig Grund forlange,
saa træder vi ej mere an
ved Sprøjte og ved Slunge.

Saa afleverer Hjælmen vi
og Øksen og det Hele,
og lader andre hænge i
med Slukning og de Dele.
Saa kan Hr. Borup kravle selv
paa Stiger og paa Tage
højt oppe under Himlens Hvælv.
Det vil ham næppe smage.

Vi Brandmænd gør ej mange Ord,
men de staar fast, vi siger.
Vi vil ej mangle Sul paa Bord,
naar vi paa Tag og Stiger
skal yove Livet Dag og Nat
og kækt ad Faren smile.
Saa la'er vi andre tage fat
og bliver selv „Civile".

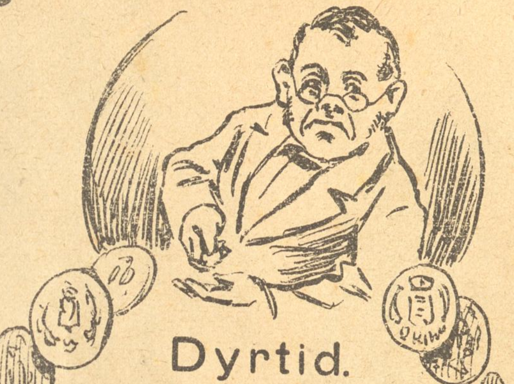

Dyrtid.

Mel.: Til min gamle Vælteпeter.

Jeg fortumlet er i Ho'det,
det er galt — jeg tit har sagt,
Tiderne er ikke gode,
thi paa al Ting bli'r der lagt.
Kullene gaar op i Prisen,
fryser man om Labberne,
saa Finalen bli'r paa Visen:
bare op med Knapperne.
Det er trist,
men dog sandt og vist,
at paa Ladegaarden ender mange dog tilsidst.
Har man Børn, der skri'er,
let man husvild bli'r,
men de gode Værter sørger for, at Lejen sti'er.

Før en Sodavand for Øre
10 man paa hvert Værtshus fik,
vi fornylig fik at høre,
op i 12 den hurtigt gik.
Vil med Øl man væde Ganen,
er det lige galt endda,
skal man ha' en Spids fra Hanen,
maa man flere Knapper ta'.
Tiden dyr,
mangen lystig Fyr
kan nu ikke mer' som før gaa ud paa Æventyr,
med de Knapper smaa
han ej langt kan naa,
derfor maa han i Kareten hell're tidlig gaa.

Selv den fikse Strygepige
er nu bleven mere rask,
thi hun Priserne la'r stige
for det Tøj, hun har til Vask.
Hurtig er en Krone røget
for en lille Smule Pjuds,
skal Du ha' en Krave strøget,
er det straks lidt flere „Krus".
Den er drøj,
Tiden voldsom sløj,
flere „Rejer" vil man stryge for dit Vasketøj.
Det er Dyrtid — Ven,
spar paa Skillingen
og hold blot Humøret højt, det bli'r nok godt igen.

Under Foredraget.

En Tilhører (der keder sig, til Kontrolløren ved Døren): Jeg vilde gærne ud.

Kontrolløren: Det gaar ikke. Hvis jeg aabner Døren stikker de af alle sammen.

Alt for galant.

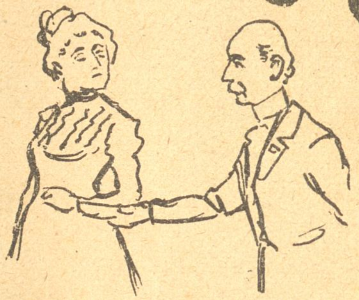

Greven: Du bad mig i Morges om Naalepenge, ikke sandt?

Grevinden: Jo, min Ven.

Greven: Nu skal Du se. For at spare Dig Ulejligheden har jeg købt et helt Brev Naale hjem til Dig. Værsgo'!

Uge-Rim.

Paa Fred'riksber'
er van Wyllich Dommer
med Sværd og Vægt.
Metoden er,
at Uskyldige kommer
i Varetægt.

I Ferslews Blade,
som Slægt vil højne,
fik Jensen Fedt.
Fra Dommerstade
blev dømt: de Løgne
betales lidt.

Er de Statuer
af Norges Ka'le
mon Parodi? —
No'n si'r: de duer!
No'n: De er gale,
men la' dem bli'.

Afskrækkende.

En stor Del engelske Soldater, der havde ladet sig hværve til Krigen i Sydafrika, deserterede kort før Afrejsen. Det var nemlig blevet bekendt, at naar det er Middag i England, er det tidlig Morgen i Sydafrika. „Saa længe kan vi ikke vente med Middagsmaden", erklærede de tapre Krigere og trak sig tilbage til Privatlivet.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

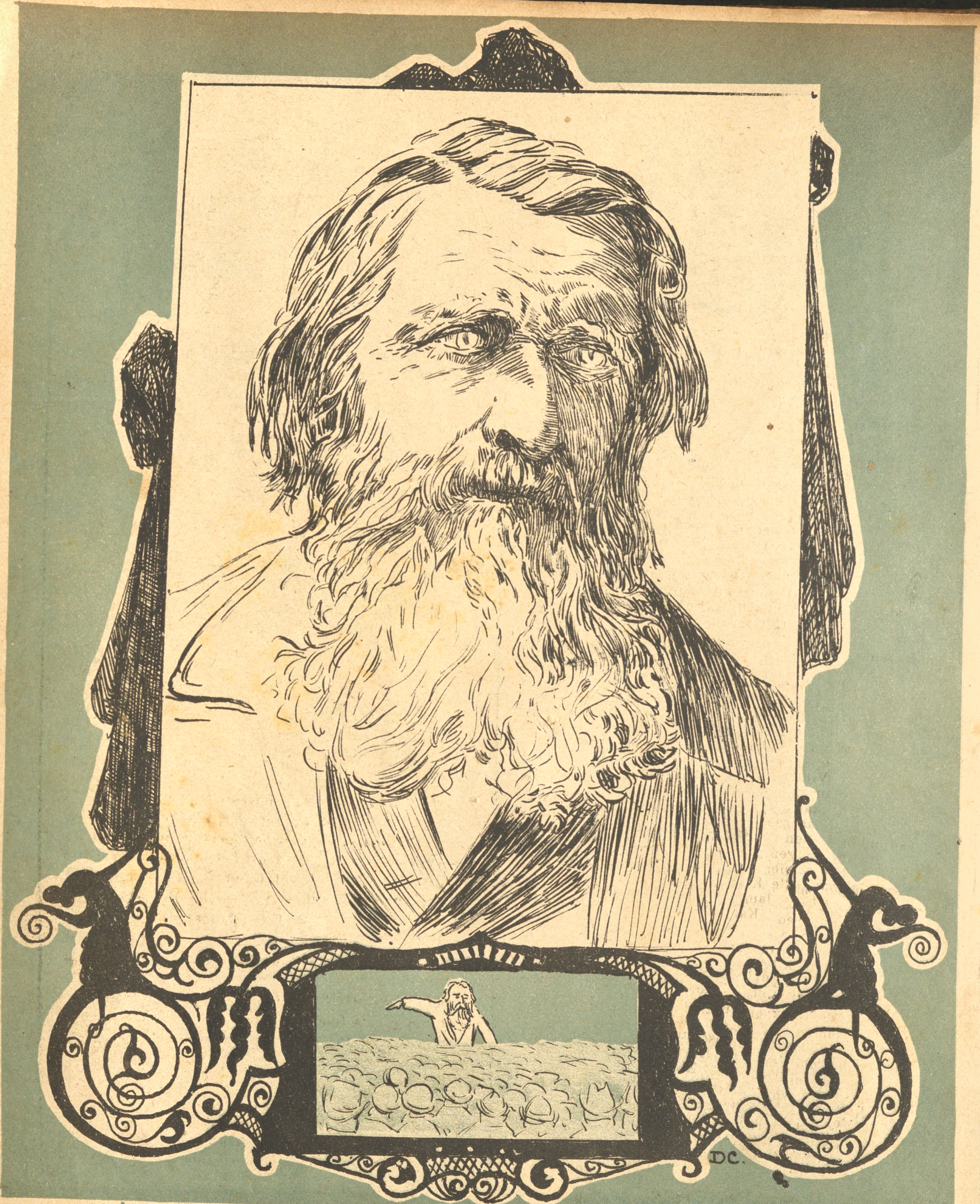

John Ruskin,

Stor engelsk Filosof og Socialist.

født Februar 1819, død 20. Januar 1900.

Nr. 6.

RAVNEN

Søndag d. 11. Februar 1900.

Ung Pige: Mo'er, Løjtnanten derovre fikserer mig uafbrudt.
Moderen: Saa hold Avisen op for Ansigtet.
Pigen: Jamen, saa kan jeg jo ikke se ham.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Eu svensk Konstabel fra Sverig.

Og dersom Du morer Dig doli',
i Teater og Varieté,
:,: saa siger jeg ganske fortrolig,
jeg véd noget bedre end de'.

Til Rigsdagen ud Du skal drage
og faa Dig en Logeplads,
:,: Du hører vel næppe C. Hage
men bryd Dig kun ikke om das. :,:

Lars Dinesens Maane Du skuer
og den er s'gu blank og flot,
:,: mens Formanden Sofus, som snuer,
har dækket sin med en Kalot. :,:

Nu gennem de vældige Fenstre
har Solen en Straale sendt,
:,: der sér Du Alberti til venstre
skønt Højre han er som bekendt. :,:

Hans Tale saa vittigt begynder
og ender paa samme Vis,
:,: saa alle de bøvede Bønder
er nærved at revne af Fnis. :,:

Naar Smørelsemanden fra Køge
paa Alvor og Skæmt er læns,
:,: som Rigsdagsklovn sig vil forsøge
den kaalhøgne Ka'l, bitte Jens. :,:

Alberti kanske taler bedre
om Tiender Skatter og Snaps,
:,: men ved alle hellige Fædre,
Jens Busk taler bedre paa Klaps. :,:

Og det er en Festdag i Salen,
naar Borgbjerg Alberti klør,
:,: og Sofus opskræmmes af Tulen
og husker han er Kommandør.

Saa dersom Du morer Dig doli'
i Teater og Varieté,
:,: søg Rigsdagen og vær kun rolig
Du skal Dig nok more ved de'. :,:

Fint Vink.

Besværlig Gæst (til Husmoderen): Kan den, Lille allerede tale?

Husmoderen: Det kan hun rigtignok! Lille Ellen, lad Mo'er og den fremmede Herre høre, at Du kan sige: „Farvel, Hr. Jokumsen!

Om Schyberg hin unge kommer det nok til at hedde i Krøniken:

Med løftet Kæp han staar,
han snakker lidt og slaar,
saa vild som han var ingen Bølle
her i mange Aar.

Alt udsælges

Mel.: Da Adam fra først gik i Paradis.

At alt man kan købe, det véd vi godt,
og Slag er der svært i Krediten,
dog ikke i Sennep og Kugleblaat,
for dèr er for lidt i Profiten,
men Ting som Støvler og Sukkerrør
og ægte Hundehvalpe og Vestindiens Øer.

Den kønneste Ø er vist nok „Jean Jean",
men dèr skal de ha' deres „kom" mas.
dèr hører man stadigvæk Bægerklang.
endskønt deres Pung er „St. Thomas".
De „Sorte gaar", mens de Hvide kør',
men alle ry'r de Shagtobak af Bambusrør.

Elektriske Sporvogne ry'r omkring,
for dèr er jo civiliseret,
de har skam et nydeligt Folkething,
hvor aldrig der bli'r diskuteret.
Men efter tolv er det uafgjort,
om andre end de sorte købe kan „en Sort"

Og hvis I nu bare har Sølv og Guld.
saa køb I det hele bag efter,
men hvis Jeres Pengepung ej er fuld,
ja, saa kan I faa det paa Hæfter.
En Ø ad Gangen, mod Kavtionist,
og tyve Kroner maanedlig, aah Gud, hvor trist.

En Kæmpevise.

Hr. Schyberg aksler sit gode Skind
og drager af Balg sit Sværd,
med Harme og ædel Vrede
han drager i Herrefærd.

Sværdet var en saa fuldgod Stok
som Schyberg vel svinge kan.
Thi drog han til Østergade
og ventede der sin Mand.

Han vented' en Time, han vented' i to,
da kom Hr. Edvard did.
Vil jeg om Schyberg sige,
hans Mine var ikke blid.

Og est Du den liden Edvard
og staar E. B. i Dit Skjold?
Javist er jeg den, Du søger,
gensvared' den Herre bold.

Han rakte ham Haand til Hilsen,
da faldt der en Lussing brat.
Dér Edvard tog til sit Værge
da dansed' hans høje Hat.

Eja! hvor gik paa Gade
den lystige Vaabendans;
det drønede under Lide
og Folket sluttede Krans.

Saa tapper en Dyst vist sjælden
paa Jorderig staaet har.
Edvard brugte sin Paraply,
indtil at den knækket var.

Schyberg slog som en Helt fuldgod
alt med sin haarde Stok.
Vil jeg for Sandingen sige,
de Herrer fik baade nok.

Aldrig hin Kamp i Danmark
af Glemsel skal dækkes hen;
hvad var selv Lodbrogs Sejre
og Uffes Bedrift mod den?

Thi løfter i „Ravnen“ aarle
den Barde sin stærke Røst
og synger om Schyberg og Edvard,
der mødtes Bryst imod Bryst.

Engelske Blade fortæller fra Sydafrika, at den Chokolade, Drønning Victoria lod uddele til Soldaterne, blev modtaget med stor Begejstring. De tomme Daaser steg til en fabelagtig Pris. Liebhavere bød indtil 90 Kroner for saadan en tom Blikdaase. — Hvad mon der ved Lejlighed bliver budt for en af Albertis Smørdaaser?

Det vrimler derovre med unge engelske Damer, der frivilligt tilbyder sig som Sygeplejersker. I et Hospital i Kapstaden spurgte saadan en ung Dame Overlægen, hvad hun skulde bestille. „Det skulde De have tænkt over, før De rejste hjemme fra“, brummede Overlægen, „tag Dem noget nyttigt for“. Hun gik saa hen til en Seng, i hvilken der laa en saaret Soldat. „Maa jeg vaske Deres Ansigt?“ bad hun blidt. „Siden Frokost er jeg allerede blevet vasket sejsten Gange, og der er endnu to, som jeg har lovet det i Forvejen“, sagde Soldaten sagtmodig, „men kan det gaa lidt rask saa kil bare paa, maaske kan jeg saa faa lidt Ro, inden Turen kommer til de to andre.“

Hr. Tegner.

Mel.: Min Søn om Du vil i Verden frem.

(Og han satte sin Søn, den enbaarne, ved sin højre Haand.)

Hr. Tegner! Aldrig vi tænkte før —
din Søn,
at han skulde blive Skibsinspektør,
Din Søn —
Og bære jert Navn bort saa vide om Strande,
at det ku' gi' Genlyd i fremmede Lande.
Om Navnet „Hr. Tegner“
for Fremtiden hegner
Din Søn.

At Elmquist gik var jo kun hans Pligt.
— Din Søn
tog nødig Pladsen, trods Løgn og Digt.
Din Søn.
han er som saa mange Secondløjtnanter
endnu ikke Ridder af Elefanter.
Dog ingen man regner
saa dygtig som Tegner,
Din Søn.

At Elmquist intet var værd, vi véd.
Din Søn
kan derimod faa af Dig selv Besked.
Din Søn
er ung og spænstig, for han er et Barn,
mens Elmquist er ældre og mere erfar'n.
I Skyggen han blegner
ved Siden af Tegner,
Din Søn.

Dit Navns Berømthed faar aldrig Rift.
Din Søn
skal højt det løfte ved Stor-Bedrift.
Din Søn
skal lette din tunge Martyriums-Krone
og dine forøvede Bommerter sone
— hvis blot han sig egner,
den unge Hr. Tegner,
Din Søn.

Fruen: Det gør mig ondt, Hr. Doktor, at vi skulde besvære Dem med at køre saa lang Vej herud, men De forstaar — min Mands Tilstand . . . .

Lægen: Bryd Dem ikke om det, Frue. Jeg har en anden Patient her i Nærheden, og saa slog jeg to Fluer med et Smæk.

— God dam, dear Buller, hvad gaar der af Dem?

— Hu—u — god save the — uh! nu har jeg endelig fundet Nøglen til Ladysmith, og saa passer den ikke!

Albertis Vise.

Mel.: Ja, jeg har været til Middagsmad.

Adler Alberti er mit Navn,
jeg blev bekendt ved Processer,
de har s'gu gjort min Forretning Gavn,
og jeg har været en Presser,
jeg er jo Højesteretsadvokat
alt kan forsvares, og jeg er parat,
:,: til Højre, til Venstre og lige ud som De nu
vil ha' 'et. :,:

Hørup jeg vælted' i Køge By,
det var en Daad maa jeg sige,
Klavs fra Assens goel højt mod Sky,
Lars han svinged' sin Pige,
Bønderne løb i min Kasse grassat,
jeg var saa rar radikal-moderat
:,: til Højre til Venstre, og lige ud som De nu
vil ha'e 'et. :,:

Mod Socialismen slog jeg en Bom,
men da den ikke ku' holde,
saa var Alberti nok ikke saa dum
mer' at træ' op i den Rolle.
Smørret jeg passed', Agurkesalat,
jeg blev med Hartkornet bon Kamerat
:,: til Venstre, til Højre og lige ud, som De nu
vil ha' 'et. :,:

Jeg har holdt Taler med meget Vid
— de' syn's de da nede i Køje —
funtus, saa fandt jeg en morderlig Bid,
saad'n just for vort Landsting, det høje,
Tiende, den bli'r betalt af vor Stat,
vi tog fra de Smaa, til de Store vi ga' 'et,
:,: til Højre til Venstre, ja lige ud, som De nu
vil ha' 'et. :,:

Socialisterne vil løbe Storm,
det staar i „Dannebrog" skreven,
jeg er en Ven af en Skattereform,
som er til Nytte for Greven,
selv faar jeg ogsaa nok noget a' 'et,
man maa jo hugge det, hvor man kan ta' 'et,
:,: til Højre, til Venstre og lige ud, som De nu
vil ha' 'et. :,:

Altid paa Hoffet jeg har sat Pris,
Kristian og Aleksandrine,
Venstre ta'er Skade, naturligvis,
men Fanden hytter nok sine,
bli'r jeg Minister, saa stikker jeg fra 'et,
jeg er nu nemlig Affærs-Demokrat:
:,: til Højre til Venstre og lige ud, som De nu
vil ha' 'et! :,:

Fra „Ravnen"s Maskeradegarderobe.

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle brave Røde.

Det er svært hvor Maskeraderne florerer,
Folk udmajer sig, selv med de værste Ting.
Alvorsmænd Bajads-Munderingen proberer;
muntre Svende gaa som Bedemænd omkring.
Nu da Maskerade kommen er paa Tale
maa jeg „Ravnen"s Garderobe anbefale;
det er flotte Dragter, første Klasses Varer,
straks jeg vise skal Dig nogle Eksemplarer.

Her Du ser en Østergades Modedame;
Haaret farvet gult og Teint'en rød og hvid.
Hun for en Frisør spadserer som Reklame
op og ned ad Strøget i den travle Tid.
Hendes Hat er en komplet botanisk Have,
et Par Ræveunger danner hendes Krave.
I en Snor ved hendes Bælte kan man skue
Nakken af en rigtig gammel Bondehue.

En Kontrast til denne lille noble Kvinde
har vi her i En med Præstekrave paa.
Himmelvendte Øjne man hos ham kan finde,
Ho'edet bærer han bestandig lidt paa skraa.
Jordisk Gods og Guld som Møl og Rust fortærer
tragter han sletikke efter skønt han bærer
Kors af Guld paa Sortekjolen, — hvem tør nægte
at det Guld er af det rene, pure ægte.

Hvis Du sværmer for en rigtig Spradebasse,
som kan blænde Øjet med sin Glimmerpragt;
En, som passer for den rigtig glade Masse,
kan Du her hos „Ravnen" faa en prægtig Dragt.
Hat med Fjederbusk og Guld paa alle Kanter,
Kors og Stjerner rigt besat med Brillanter,
dertil skal Du faa, for ret at træffe Smagen,
den forgyldte Nøgle hæftet fast paa Bagen.

Her er En; man lige straks kan sé paa Vommen,
at det er en Fabrikant, som kan forslaa.
Kan Du gætte, hvad han gemmer der i Lommen?
Det er bare et Par Mestre af de smaa. — —
— — Hvorfor har han dem i Lommen? — Død og Plage
det er til Erindring om Lock-out'ens Dage — — —
— „Ravnen" har en Mængde andre Ting paa Lager,
men, for denne Gang Du faar ej flere Sager!

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, det ka' jeg saamæn godt forstaa, at Bramsen i sin Livsforsikringslov taler om gø'e Liv og daalige Liv, for det er no'et vi kender til i vores Geschæft, hvor det for det meste træffer sig, at naar Folk ta'r Livet a' sig, saa er 'et i Regelen ikke en Øre værd, men alligevel vil de ha'e at vi ska' laane paa 'et som det var Guld, om osse det ikke ka' hænge sammen, men løber op i alle Ender og Kanter li'som Hørrings Politik, der hører til de sløjeste Liv jeg har kendt, og jeg begriber ikke at han gider hænge ved det. Man skulde næsten tro at han og Borup ha'de væddet om hvem af dem der ka' drive det længst i Retning a' og gøre sig umulig, og saa la'r de rulle til Melodien: hæng i Københavner, Livet er kært! som Skuespiller Schyberg sa'e, da han stak Edvard Brandes paa Tuden, desformedelst at sidst nævnte, det vil si'e Brandes skrev i Polletiken at Schyberg optraadte i den meget betalende Balbér som om han var bange for en Kortslutning med tyndt Liv og deslige, som Skade mener var Meningen med de Brandes'ske Skrivemaader, som Schyberg ikke fandt var moderate Løjer, men gik ud a' sit go'e Skind for og garve Brandes ditto, og nu kommer der nok til og staa i Polletikens Tik Tak at Schyberg for Resten af sit Liv ska' hedde Kløberg. Næ, det maa man si'e, at Carl Evald er et dannet Menneske som under sine Medmennesker et bedre Liv selv om de er Opvartere, og derfor foreslaar han at Folk ska' si'e Hr. Opvarter, men forhaabenlig ikke for og lumske sig fra Drikkepengene med høflige Talemaader, som Opvarterne ikke ka' leve a'. Men egenlig er det jo ganske indlysende, at man ikke har mindste Ret til og omgaas en Opvarter som om han er en Menig a' anden Klasse med sort Kokarde, og fordi man stikker ham en Tiøre, køber man sig ikke Privilegium paa og begegne ham anderledes end man tiltaler sin Hr. Urtekræmmer Petersen, sin Hr. Høker Madsen, sin Hr. Manufakturhandler Mortensen, sin Hr. Fiskehandler Mikkelsen, sin Hr. Slagter Jensen o. s. v. og disses Herrer Medhjælpere, ikke og tale om, at man li'e saa selvfølgelig si'er Hr. Betjent til Ordenshaandhæveren paa Gaden, hva' man forresten osse gør klogest i, hvis man vil ha'e den Underretning man ønsker, og som man ellers heller ikke fortjener at faa. Men, som jeg før sa'e, Evalds Bestræbelse for og pynte lidt paa Opvarternes Tilværelse ka' jeg godt li'e, og hvis jeg til Sommer kommer i Tivoli som jeg plejer, ska' jeg saamæn med Fornøjelse være den første til og si'e: Hr. Opvarter, Tak for Kaffe!

Smaa Rim.

E. Brandes skrev i „Poletikken"
no'et som ej Schyberg syntes om.
— Ung Schyberg selv har fældet Dom.
Da Brandes ned paa Gaden kom
haandgribelig han fik 'en.

Da „Borgerne" for Alvor vidste
at de blandt Folk sig daarlig téer,
saa spares vi for „Borgerliste",
og hele Folket højlydt léer.

„Over hele Jorden drikkes der Tuborg Øl" lyder Reklamen. Og saa undrer Folk sig endda over, at Jorden undertiden dingler. De Lærde kalder det Jordskælv.

I Retten.

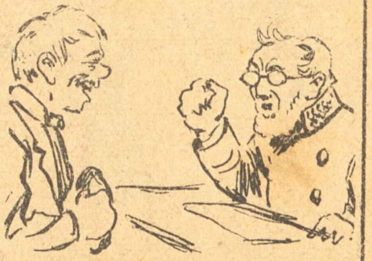

Assessoren: Hvor tør De understaa Dem i at staa her og le i et væk!?

Tiltalte: Herregud, Hr. Assessor, kan jeg da gøre for, at Hr. Assessoren har saadan et grinagtigt Ansigt!?

„Valkyrien" er paa sin Rejse ankommen til Byen Futsjov, hvor der i den Anledning var svært Fut og vældigt Sjov. Glanspunktet var en Tale af Vicekongen Sejing Kvej, et Navn, der har en saa god Klang, at det ikke maa oversættes ved: Sikken et „Kvej".

Huslig Idyl.

Moderen: Hvad skal jeg dog gøre ved de Børn for at faa en Smule Fred? Nu banker de to paa Kulkassen, to brøler, og de andre slaas med Brændestykker.

Faderen: Aa, lad dem dog bare lave Fest, saa har vi da Ro saa længe.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. København.
Telefon 4194.

De to Ajax'er.

(Meget frit efter „Den skønne Helene".)

Matzen: Jeg er Storkors m. m.
Storkors m. m.
Storkors m. m.
Jeg kan sla[illegible]'n,
kan ta' en [illegible]
selv med den …ore Bjørn!

Høgsbro: Jeg er ikke saa meget,
ikke saa meget,
ikke saa meget.
Kom og hør,
jeg er Kommandør —
har aldrig væ't det før.

Nr. 10.

Ravnen

Søndag d. 11. Marts 1900.

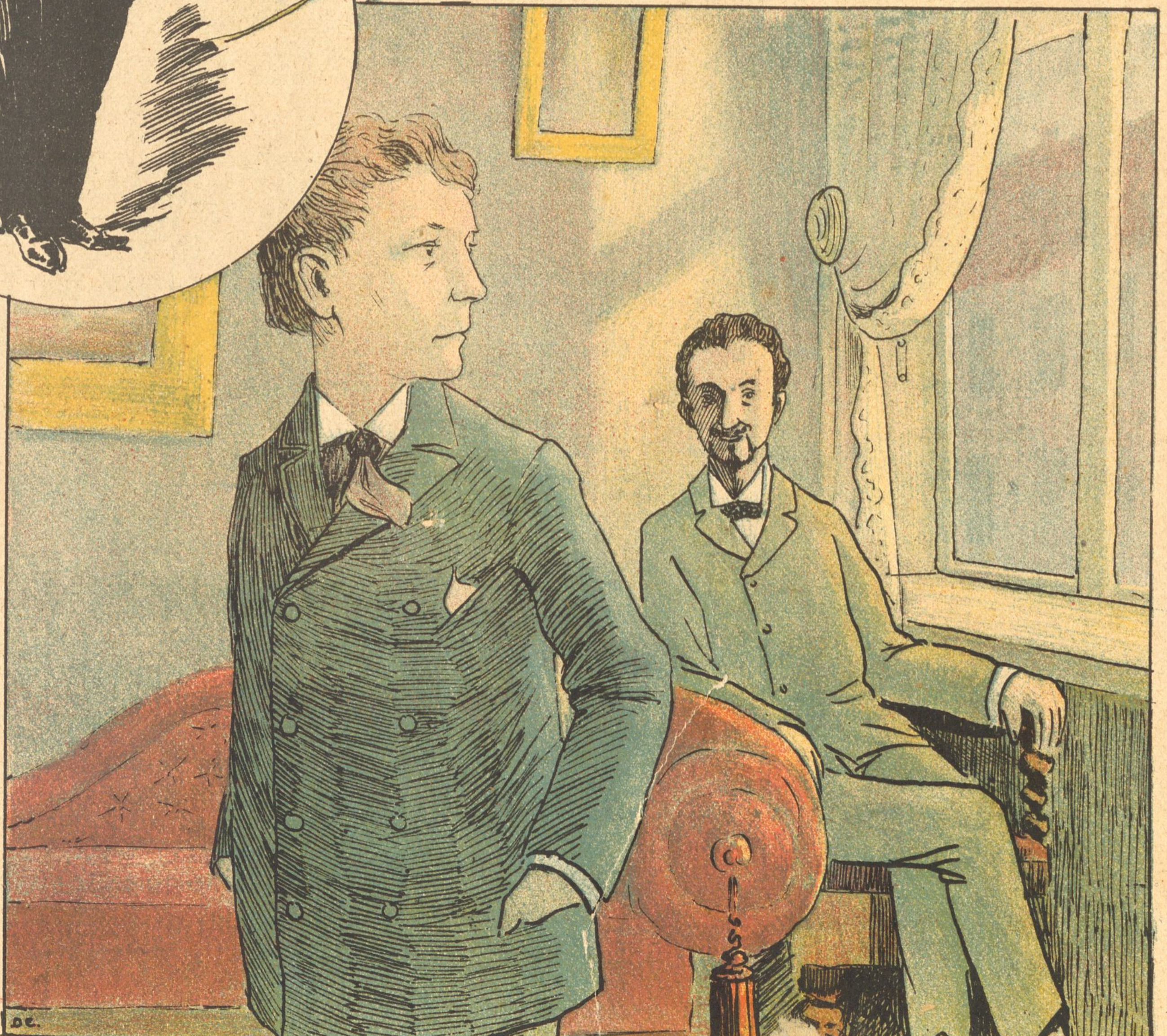

— Kan Du forstaa, hvorfor jeg ikke har hørt et Ord fra Forlaget, om min nye Roman „Tyndt Blod“ er antaget?

— Ja, det kan Du ikke regne — det varer altid lidt længere med — — Pakkeposten!

Fra sidste Uge.

(Brændevinsvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Brændevin er svært paa Tale,
Thingmænd er som splittergale,
Højre, moderate Ka'le,
Millionerne vil hale;
:,: naar man Skattelove har
for en grevelig Agrar
gærne man sin Husmand sla'r,
som en fattig Snaps sig ta'er. :,:

Ak, men Snapsen volder Kvide,
Køedt er udtraadt, som vi vide,
Køedt paa Snapsetold vil ri'de
ganger ensom under Lide,
:,: staar nu kun i Køedts Parti,
han har altid været Fri-
konkurrencemand, fordi
han alt engelsk godt kan li'e. :,:

Bojsen Snaps vil ha' fortoldet
den ham søvnløs Nat har voldet.
Fyren har en Ræv i Skjoldet:
sprænge Venstresammenholdet,
:,: Snapsen skaber kun Fortræd,
Snapstold øder Venstres Fred,
Jensen-Bælum han er med,
andre ikke rigtig véd. :,:

Hørring bleg i Krogen sitter,
Snapsen — ak, hvor fæl en Bitter!
Politik alli'vel skidt er,
ud af den ej Hørring hitter,
:,: nu ved Snapsen han paa Trods
stadig vil regere os,
han paa Skatten glad vil slaas,
giver aldrig paa den los. ::

Skatten, Venner, faar vi ikke,
lad os da en Sopken drikke,
moderat — faar aldrig Hikke
af for dybt i Flasken kigge.
:,: Faar vi ikke billig Ris,
Blus paa Lampen nedsat Pris,
faar ej gode Greve Friis
nedsat Skat — den Vej er vis! :,:

Før læstes paa Sporvognene den gyldne Lære: „Hurtig Betaling fremmer Kørselen." Nu hedder det: „Jo flere Stoppesteder, desto hurtigere Kørsel."

Foroven — forneden.

Præst Sørensen er sendt
som Generalagent,
fra ham foroven.
Beværter-Dannebrog
og dem der bag det drog,
fordømmes dog til ham, der bor forneden.

Det ganske danske Land
ædt op af Ildebrand,
især foroven.
De Landsby-Sprøjters Sprøjt
kan ikke naa saa højt,
som Regel løber Vandet ud forneden.

Den Dommer Sylows Ry
gaar atter vidt om By.
Hm, hm! — Foroven!
Hans Hjærnekasse tømt,
uskyldig Mand blev dømt,
for Brand og bænket nederst ned forneden.

Naar Lande føre Krig,
bli'r Aagerkarlen rig,
og dem foroven.
Men siden gaar det glat
med indirekte Skat,
der presses ud af Lagene forneden.

Som Sylow læser Bibelen.

En Møllerenke paa Fyen tilstod paa sit Dødsleje, at hun havde brændt sin Gaard af. Sylow fik i sin Tid Enkens Søn til at tilstaa, at han havde paasat Ilden og dømte ham til 2 Aars Tugthus. Thi der staar skrevet: Hellere maa ti uskyldige dømmes end én skyldig gaa fri.

I Selskabet.

En Herre (til en trættekær gammel Jomfru): Jeg véd en passende Mand for Dem!

Jomfruen: Saa? Hvad er han?

Herren: Slangetæmmer!

Kistens For-vandel-ling.

Mel.: Og hvis at Du morer Dig dolig.

Har Kræmmeren lukket sin Handel,
saa véd vi jo hvad der vil ske,
:,: saa stikker han ind til Scheel Vandel
i Tivolis Varieté. :,:

Scheel Vandel han sidder ved Roret,
som Kistens Behersker, man ser,
:,: at han har lagt „Dugen" paa Bordet,
komplet som i fine Caféer. :,:

Ved Indgangen staar der en Schweitzer,
med trekantet Hat, naadada,
:,: fra 8 til Midnat han knejser,
og saa ta'r Kasketten han a' :,:

Og alle de smaa „Anonymer",
der synger med Nattergal's Kluk,
:,: har anskaffet nye Kostymer,
og splintrende ny „Mammeluk". :,:

Og Vandel faar mangen en „Skylle",
serveret direkte fra Disk,
:,: og naar man som han har en „Krølle",
saa faar man s'gu ikke en Pisk. :,:

At „Kisten" er god det maa si'es den,
der samles skam store og smaa,
:,: og er man først inde i Kisten,
beholder man „Laaget" paa.

Cronje.

Verden beundrer dit Heltemod,
dog, kun omsonst flød Boer-Blod.
Vide maa hver, der for Friheden strider,
Magt gaar for Ret i vore Tider.

I Øjet.

Mel.: Op med Femøren.

Nu har Rygtet travlt igen
med Andrée og hans Mænd,
nu er de ædt af Eskimoer!
Tænk engang, hvad de har døj't,
de har ej væ't a' Tøj't
i mange, lange, trange Aar.
de er syv Gange spist,
li'saa ofte forlist,
og dog lev'ne
er de blevne
i New York forevlst.
Men nu skal det være rigtigt,
Ritzau siger vigtigt.
Nu har Rygtet ikke løjet,
fra en Biskop kom 'et,
om end lidt forblommet,
er 'et sandt? ja vél — i Øjet.

Rigsdagsmændene maa sla'
saa mangen Sludder a'
om Ting, vi andre ej forstaar;
sikke mange fæle Ting
at begge vores Ting
har faa't behandlede i Aar.
For de uægte Børn
maa de ta' en Tørn,
de er ej Fagmænd
i denne Sag, men
de har dog væ't udenfor Dø'rn.
Naada, hvor de kan tale,
Død og Saltomortale!
Sikke der bli'r talt og støjet,
vi faar nye Love,
Guld og grønne Skove
og meget, meget mer' — i Øjet.

Naar forsigtigt Schyberg gaar,
saa véd vi straks, det staar
den næste Dag i Edvards Blad.
Samme Dag Hr. Schyberg slaar
Hr. Brandes og opnaar
at klaske sammes Hat lidt flad.
Sikken vældig Halløj
paa vort fineste Strøg!
Stakkels Brandes,
han befandtes
at være bleven lidt sløj.
Saa blev der duelleret,
nu var de leveret.
Næ — begge to stod lige fornøjet,
ingen af dem truffet,
Publikum var skuffet —
Mon det var et Træf — i Øjet?

Uh ha!

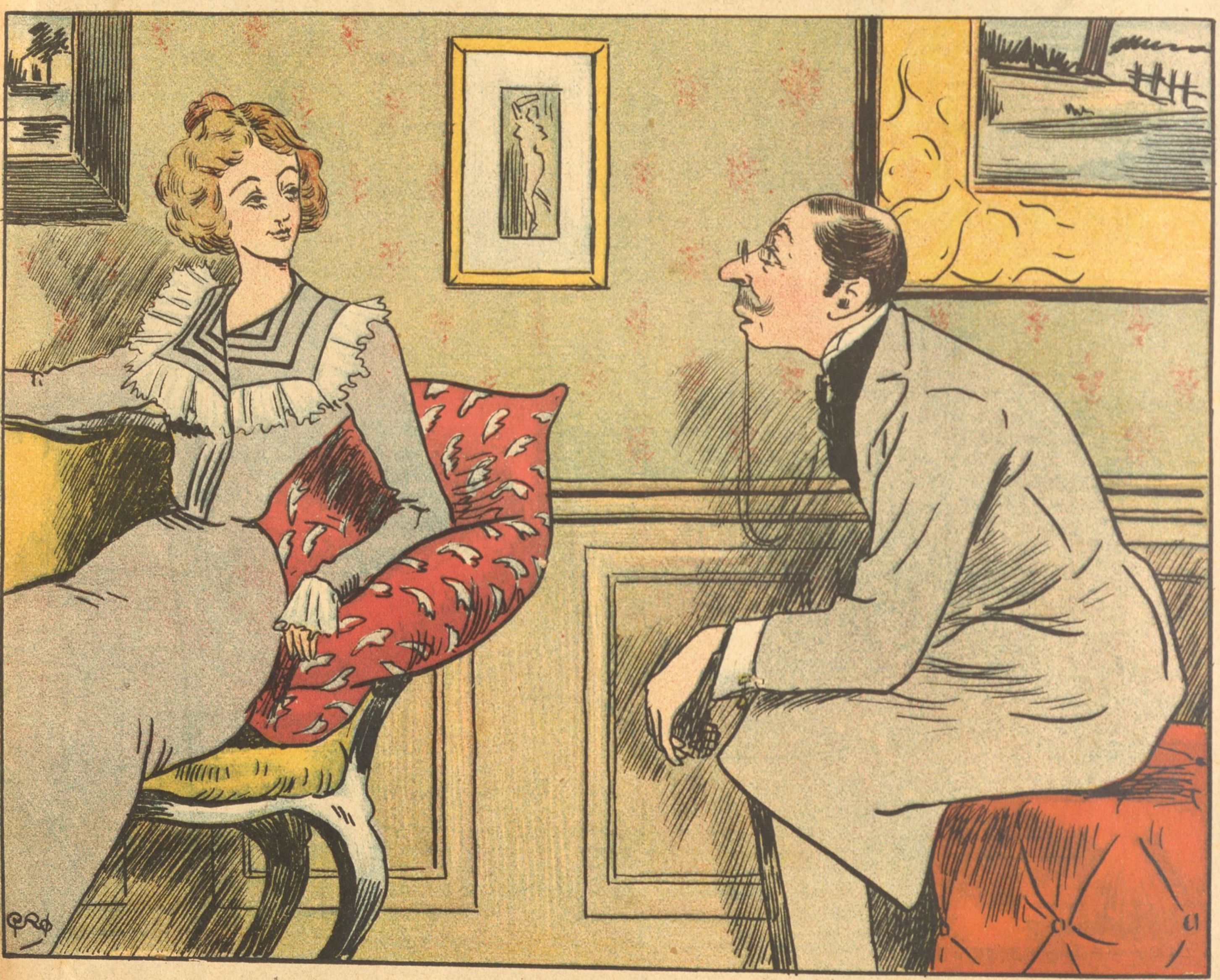

— Var Frøkenen paa det sidste Maskebal?
— Ja, der var kun meget triste, kedelige Herrer!
— Og De saa ikke mig?

Begge hjulpne.

— God Dag, kære Baron, hvorledes gaar det Baronessen, hun er vel endnu i Syden?

— Tak, smukke Frue. Hun glæder sig ved Tilværelsen.

— Og De, kære Baron?

— Jeg glæder mig ved hendes Fraværelse!

Foraar.

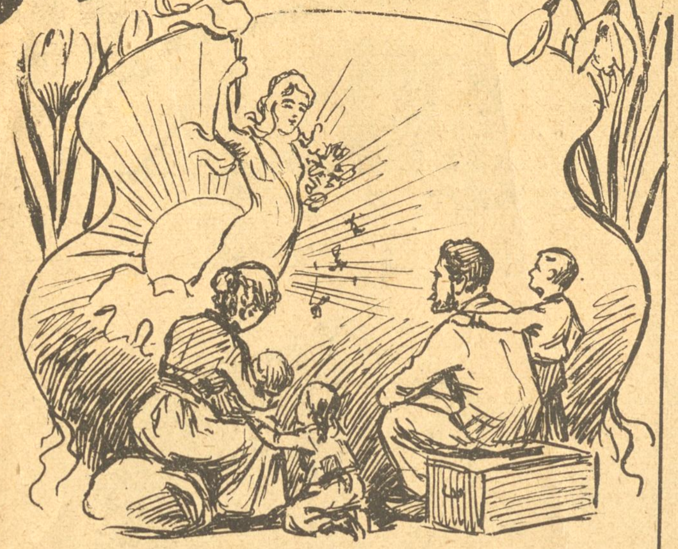

Det lakker mod Foraar, snart Vint'ren er endt
og frem bryder sollyse Dage.
Frisk Mod Du som Vinterens Trængsler har kendt,
med Smil Du mod Vaaren bør tage.
Din Kind blev lidt bleg, og dit Øje lidt mat,
og Du har de tristeste Minder,
thi Nøden sit grusomme Stempel har sat,
paa Børn, paa Mænd og paa Kvinder.

Den Vinter var stræng, Ondt der døjedes tit,
og alting gik svært op i Prisen,
fra Kælder til Kvist blev taalmodig der lidt
og tænkt: vi vel nok klarer Krisen.
Paa Laanekontoret nok Stumperne gik,
naar ikke der Sult skulde døjes,
lidt Mad og lidt Kul man for Pengene fik,
og dermed man maatte saa nøjes.

Og Dagene sneg sig saa langsomt afsted;
mens Solen sig gemte bag Skyen,
saa bredte de Snefnug, der dryssede ned,
et Liglagen ud over Byen.
Og Stormen den laved' sin triste Koncert,
og Smaabørn, — de trygled om Maden,
men Kristendom saa vi, — det var, naar en Vært
smed fattige Stakler paa Gaden.

Det lakker mod Foraar, og Solen faar Magt,
snart Vinterens Dage er omme.
Snart skønne smaa Blomster vil frem blive bragt.
og minde om Foraarets Komme.
Saa jubles der højt over Land, over By —
— saa nydes den dejlige Sommer,
men Fattigfolk frygter den truende Sky
der varsler om Vint'ren, der kommer.

Ved Kystfartens Ophør.

Mel.: Rundt om i Landet er en Sorg saa stor.

Langs hele Kysten er en Sorg saa stor,
Skæbnen har ramt de Stakler som dèr bor.
Ingen Baade mere gaar,
det i Fjor var sidste Aar,
af Banen fik de kære Baade deres Banesaar.
Det er saa trist at mange maa græde derover,
de salte Taarer blandes med Øresunds Vover.
Skal Farten langs med Sjølunds Bred
med al Naturens Herlighed
for stedse og bestandig ganske lægges ned?

Ej skal man sejle mer' paa Øresund,
vil man langs Kysten, kan man køre kun.
Man bli'er stoppet, en to tre
i en lille lun Kupé,
af Øresundet faar man næsten ikke Spor at se.
De mange muntre Ture, man havde paa Sundet
med Lystighed ombord, er desværre forsvundet.
Man følte sig saa djærv og kæk
saasnart man stod paa Skibets Dæk,
det var et lystigt Liv, men nu er alting væk.

Langs Havnegades gamle Bolværk stod
Venner og hilste naar vi dem forlod
Dampskibsfløjten piftede,
man til Afsked viftede;
med nye Venner man ombord Bekendtskab stiftede.
Det var paa saadan Tur, jeg erindrer det nøje
at første Gang jeg paa lille Malle fik Øje.
Jeg husker tydeligt hvordan
mit Hjærte blussede i Brand
da hun, det lille Bæst ved Vedbæk gik i Land.

Dengang, da var der ingen Baadebro;
Krysterne skreg imens vi Kaade lo
Malle var en slem Kujon,
men der hjalp jo ej Pardon,
i Baaden fik jeg anbragt hendes søde Skabelon.
Jeg friede — fik „Ja" i den Færgemands Smakke;
for lille Malle kan jeg kun Kystfarten takke.
— Som mig, det andre Mænd kan gaa
at de en Ægteviv kan faa;
derfor jeg si'er, den Kystfart ej ophøre maa!

De kære Smaa.

Veninden: Naa, hvorledes synes Du om Dine nye Naboer?

Fruen: Meget godt; de har nogle Unger saa uopdragne, at vore egne nu forekommer os som Engle

Kvinden skal ikke skrive Digte, hun skal selv være et.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, Reklame ska' der til i vore Dage, som man osse ka' se med Englænderne, der gør saadan et stort Nummer ud a' Lady-Smiths Undfangelse eller hva' det hedder, og naar Gamel ka' la' sine Bønner og et helt Bønnemøde i Butiken trykke a' i den nye illustrerede Adresseavis hver ottende Dag, saa synes jeg osse som jeg sa'e til Skade forleden, da vi talte baade om det ene og det andet og alt saadan no'et, at vores Laanekontor skulde med i et Par pæne Billeder med mig og Skade og vores Poppedreng, som ka' kalde paa Skade naar der er no'en som gaar med Døren og ka' synge „her i vor Leg der maa gi'es Pant" af Genboerne, som hører til det kongelige Teaters moderate Fastelavnsløjer, som vi osse engang gav i Nysted med den nye Doktor som spillede Klink eller hva' jeg vilde si'e Klint, og Kammeraaden var Løjtnanten og Doktorens Frue Kobbersmedmadammen, og ble' en formelig Sykse', som De maaske ikke véd hva' er, men vil med andre Ord si'e at Publikum var rent tosset til og klappe tre Aftninger i Træk, og det var li'e ved at vi skulde ha' væt ud og rejse li'som et rigtigt Selskab for og imponere de Indfødte paa det ganske Lolland, men det ble' der nu ikke no'et a', desformedelst at de fleste Medspillende og hele Sangforeningen, som var Regensianerne, stod ved Sprøjten, og hva' skulde saa Brandkaptejnen gribe og gøre i, hvis der var ble'et Ildløs og han ikke ha'de ha't andre end den gamle Vægter og Brødkonen til og trække Sprøjten og Jordemoderen til og være Straalemester, som for Resten kunde bli'e et udmærket Stof for Gustav Wied, der jo er godt kendt der omkring, men han er nok desværre endnu indesluttet nede i Roskilde, hvor Folk forfølger ham af Livsens Ondskab, fordi han har den Egenskab at karrikere deres Galskab med et sandt Mesterskab, og jeg vilde bare ønske, at han en Gang vilde ta' Pastor Sørensen ved Garnisons under Behandling og la' Velærværdigheden sværge til Beværternes Fane og traktere ham med en lille Genstand udenfor den Kafé, som Sørensen ikke ka' fordrage, men for Resten kunde Sørensen jo komme over til Aalborg og faa Bispestolen efter den afdøde Bisp, som jo osse ha'de væ't Præst ved Garnisons, og saa ble' det jo paa en Maade i Familien, men desværre bli'er det nok Provst Bjerre, som jo er en meget statelig Herre med go'e Talegaver og alt til Faget henhørende. Naar jeg si'er desværre, er det fordi jeg frygter for, at Sthyr a' bare Skikkelighed eller a' Spekkelasjon over, hvorledes han sel' ska' sla' sig igennem, naar han bli'er Bisp i Odense, en Dag ska' gaa hen og gøre Sørensen til Bisp i hele den sjællandske Gaaserede, for saa ender det nok med, at hans Hellighed rungenerer alle Beværterne i Bund og Grund med og forbyde dem at skænke andet end Tevand, og saa maa de formodentlig heller ikke holde Aviser til Gæsterne, som ikke faar andet end Salmebøger og Luthers Katekismus at læse i. Thi der staar skrevet: Kommer hid til mig alle, som vil vederkvæges, og jeg ska' gi' Jer ind og svede paa!

Tak for Kaffe!

Ved Øllet.

— Hvorfor skal Riise i Odense vedblive at fungere som Politiretsdommer?

— Fordi han har Haandelaget til at riise Synderne.

Den ærlige Hund.

— Jeg synes, Deres Hund stjæler.

— Kun Madvarer — i Pengesager er den fuldkommen paalidelig.

Spydig.

Konen: Hvor længe skal vi da vente med vor Marie? Hun er dog allerede 18 Aar!

Manden: Til den rigtige kommer!

Konen: Saa længe ventede jeg ikke!

Af Livet.

Lille Edith: Fa'er, hvad er en Pessimist?

Faderen: Det er t. Eks. en — æh — en gift Mand!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4134.

Saadan kan det gaa.

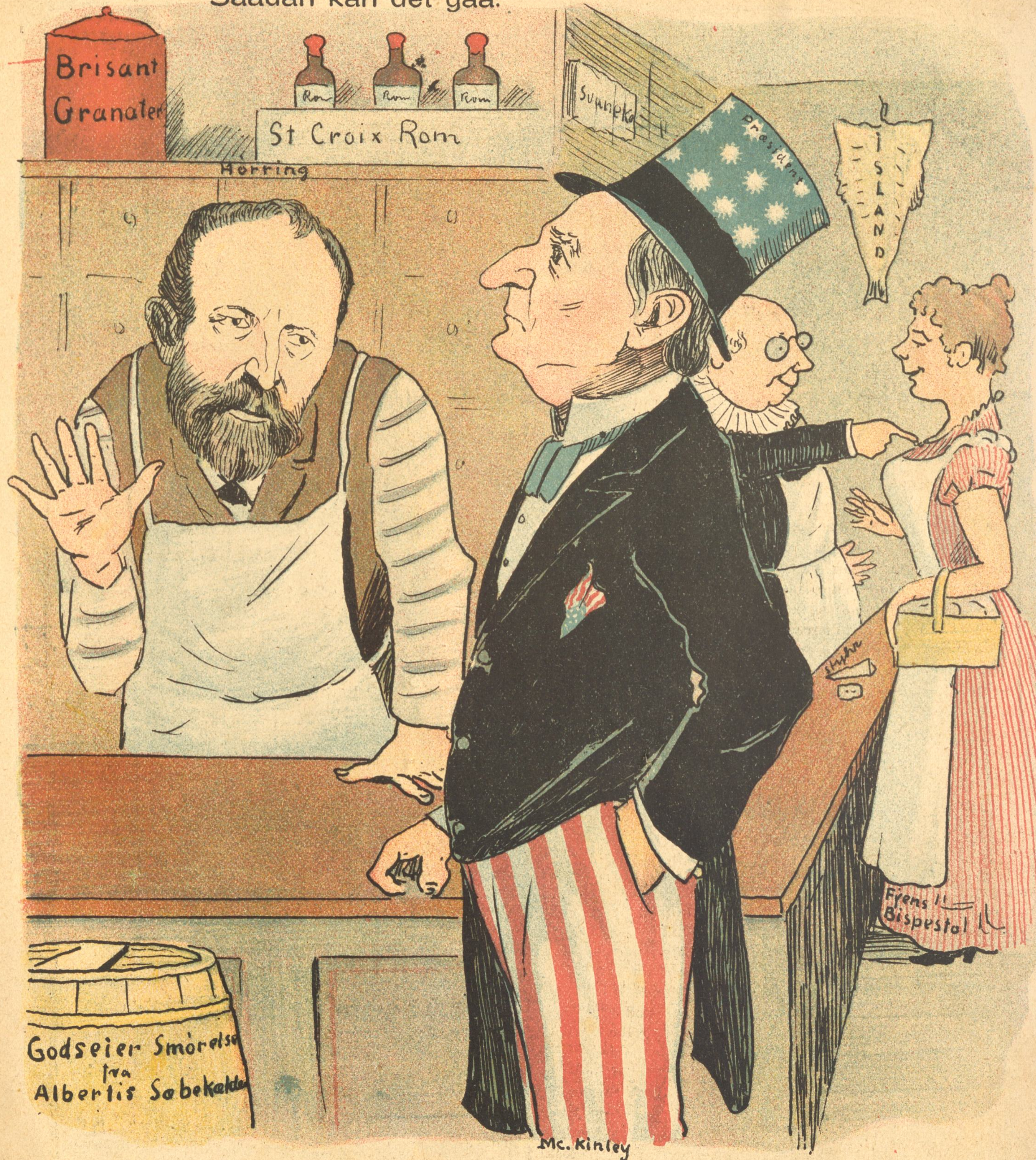

Mc. Kinley: Faar jeg tre smaa Sorte!
Hørring: Sligt vi sælger ej!
Mc. Kinley: I er no'en L—
Well! Forstaar I mig!

Hørring: Kære, vi vil ikke — —
Mc. Kinley: Du er gal, min Fa'r!
Sælger nu Du ikke,
jeg en Dag dem ta'er!

Nr. 11.

RAVNEN

Søndag d. 18. Marts 1900.

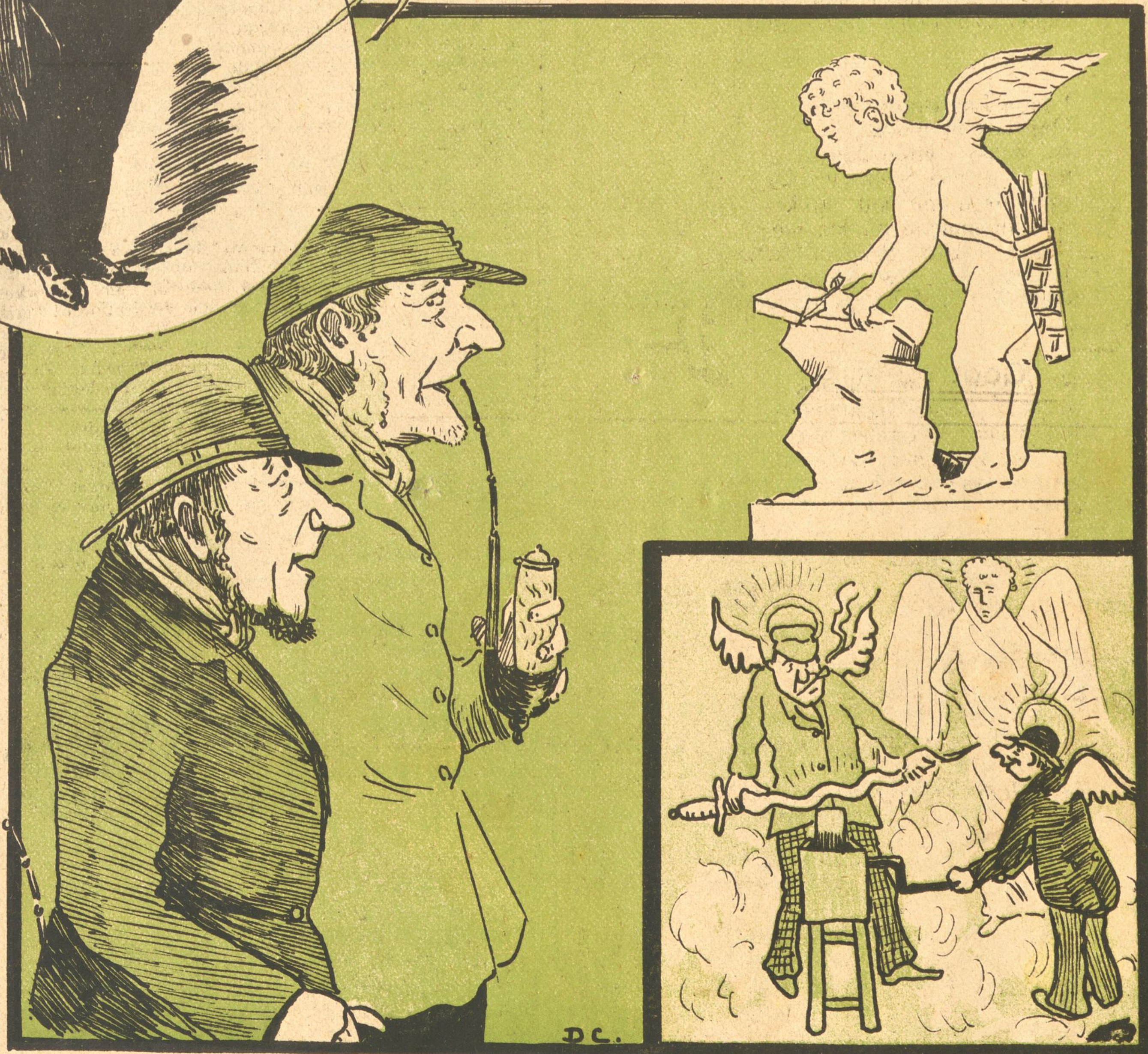

Bonden (der betragter en Gibsfigur, forestillende Amor, der hvæsser sine Pile): Næ, nu har jeg aldrig kendt saa galt. Har de nu ogsaa Skærsliþere i Himlen?!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.; I det bare Sengehalm.

Nu har vi fjorten Dage
af Samlingen tilbage,
de kære Thingmænd slider
til ud paa Nattetider,
Gud véd dog hvor de gider,
for det Hele bli'r jo blot
:,: Halem, Halem, Sengehalem :,:
mens Utøj Venstre bider,
ligger Hørring meget godt.

I høje Landstingssalen
Majoritet er galen,
for Venstre vilde ikke
ha' Skat paa Snapsedrikke
og Greven selv kan stikke
sin Champagne ud saa flot,
:,: Halem, Halem, Sengehalem :,:
den Skattelov maa ligge,
skønt det ærgrer s'gu Reedtz Thott.

Nu desperat som Fanden
vi skuer Landstingsmanden,
han visner Valgretsloven,
og han slaar ned fra oven
og gaar saa strunk og hoven,
endskønt Tiende var godt,
:,: Halem, Halem, Sengehalem :,:
for Adler s'gu en flov en,
Sofus gal i sin Kalot.

Til Borgervalg vi vandre
ej Kursen vil forandre,
vi skal nok Højre lette,
de Højrenavne slette,
for gamle nu i Hætte
og vort Borgerskab til Spot,
:,: Halem, Halem, Sengehalem :,:
i Kisten til Hr. Ette
og til Rostrup, det er godt.

Net Undskyldning.

Pigen: Jeg skulde hilse fra Fruen og bede om den Paraply, som Justitsraadinden laante for seks Uger siden.

Justitsraadinden: Værsgo', her er den. Jeg vilde saamæn have sendt den for længe siden, men det har jo regnet hele Tiden!

Et nyt Projekt.

Straks da vi erfarede, at en Kreds af vandkyndige Mænd var traadt sammen for at arrangere en vedvarende Vandpantomime, til Deltagelse i hvilken alle indbydes, satte vi os straks i Bevægelse for at kunne meddele nærmere Oplysninger om Projektet.

Det viste sig ikke at være van(d)skeligt. Den foreløbige Leder var vi saa heldig at træffe paa Kontoret klædt i Svømmebukser og Badehætte, der forholdvis sparsommeligt dækkede henholdsvis Vedkommendes Agterspejl og Hovedhaar.

Vi underkastede ham straks et Forhør, som dog var af langt mildere Beskaffenhed end dem, der foranstaltedes af Sylows Ildebrandskommission.

Han var Elskværdigheden selv og bød os Plads paa en Bunke Svømmeseler, medens han trakterede os med forskellige Prøver af det Vand, som Aktieselskabet skal benytte. Vi foretrak absolut de Prøver, der var sendt fra Vandværket, frem for dem, der leveredes fra Kalveboderne. De sidstnævnte lod ane, at Vandet havde været brugt før.

Mens vi anstillede disse Betragtninger, meddelte man os, at naar dette Projekt iværksattes, var det fordi der hos os Danske var en naturlig Trang til at „gaa i Vandet“, naar Lejlighed gaves. Naar man alligevel ikke blev Vidne til mere „Vandgang“ end f. Eks. Schybergs paa Østergade eller Rasmus Claussens i Folketinget under Behandlingen af Brændevinsskatten, saa kom det sikkert af den overdrevne Forsigtighed, som vor Nation til daglig Brug lagde for Dagen.

Han omtalte Indretningen, der bestod af et stort Svømmebassin for tilfældige „Vandgangs“mænd. Førstesalen indeholder 20 „Afklædnings“rum, der betjenes af Bondefangere. Desuden forefindes en Buffet med grovt Brød for de Gæster, der ønsker Brød til Vandet.

Vi udtalte vor Beundring for Arrangementet, og da „Ravnen“ ikke har nogen medfødt Tilbøjelighed for at „gaa i Vandet“, er der reserveret os en vandtæt Prosceniumsloge, hvorfra vi kan tage Øjebliksbilleder og gøre Studier.

Vi takkede for det forøvrigt ganske naturlige Hensyn, der toges til os, og komplimenterede Ledelsen for det sikre Greb, den havde paa Sagerne.

Ved Bordet.

En Dame (til sin Bordkavalér): Har De set, naar vi Døde vaagner?

Herren: Næ, det maa være et skrækkeligt Syn!

Propert.

Gæsten: Bring mig en Spegesild med Kartofler.

Opvarteren: Hvoraf véd De, at vi har den Ret. Den staar jo ikke paa Spisesedlen.

Gæsten: Næ, men jeg kan lugte det paa Servietten.

Bade-Vise.

Mel.: En lille bitte Mand, af Erik Bøgh.

Hvor Cirkus-Haven ligger,
i en Idyllisk Fred,
er blevet ganske sikker
paa anden Herlighed.
Der skal en Badeanstalt
forgude vores By,
med Brusebad og Vandfald,
Idéen den er ny,
et dejlig lille Bad,
og gratis Figenblad,
og saa i Cirkushaven ud og faa en Øl fra Fad.

Hvis København'ren mærker,
at det er gaaet saa „vidt",
at han er bleven „sort",
kan han faaet paa Kredit.
Et gratis Stykke „Seve"
kan Abonnenter faa,
„og ingen mer' maa leve",
„uvasket" skal der staa,
et Børnebad med Ble
og Aftenbad med The,
og hver Billet gi'r fri Entré til „Cirkus Varieté".

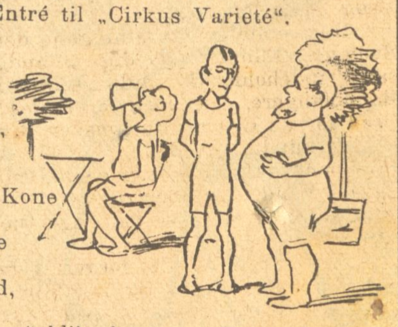

Næh vi ka' ikke klage,
naar vi det saadan faar,
det bli'er gyldne Dage,
udi det kom'ne Aar.
Hver Søndag med min Kone
vi tar' et sjæleglad
for man ka' dante drone
i et moderne **Bad**
Hvor jeg skal være glad,
ja, rædsomt sjæleglad,
og ta'r jeg saa en „Romer" bli'r det ægte „Romersk Bad".

Bekendtgørelse.

Himmerig i Marts.

Da det er kommen mig for Øre, at adskillige Københavnere udtale mit Navn som Du Mads! i Stedet for, som det rettelig hedder Dyma, skal jeg herved tillade mig at bede Dem om at holde op med den.

Ærbødigst
A. Dumas,
Forfatter til Folketeatrets „De tre Musketerer".

Digteren Kastrup kastede sig i Lænestolen, han havde faaet en glimrende Idé. Han kastede sine Tanker paa Papiret, og se, det blev et Digt. Han stak Manuskriptet i en Konvolut, adresserede det til Redaktionen og kastede Brevet i Postkassen. Redaktøren kastede et flygtigt Blik i Manuskriptet og kastede det i Papirkurven.

Skanker og Skoser.

Murermester Ette nedlægger sit Mandat som Borgerrepræsentant. Han vil Ette være med mere.

* * *

Der skal opføres en „Øksnehal" paa Kvægtorvet.

„Ravnen" tillader sig ærbødigst at spørge, om den Hal er bestemt til at gemme Økserne i.

I saa Fald mener „Ravnen", at vi nok kan faa den lidt billigere end de projekterede 387,000 Kroner.

* * *

Holbækkerne vil af med deres Rump.

„Ravnen" er af den Mening, at den skulde de nu alligevel først sove lidt paa.

* * *

Nu er der ikke en eneste Brun mere paa det kongelige Theater. Maa man saa ikke med Rette sige, at det ser Sort ud.

Tak for Smørret!

Mel.: Vift stolt paa Kodans Bølge.

John Bull for Smørret takker,
til Fryd for „Dannebrog".
Tolv Tusind rare Pakker
til Sydafrika drog.
Der, hvor Britaniens Løve
nys faaet har sit Fedt,
der kan man nok behøve
lidt Smør ovenpaa det.

Lord Roberts som Sejrherre
tre Pakker monne faa,
det kan ej være færre,
naar tykt skal smøres paa.
White var nær ved at flæbe,
da Pakken han modtog,
han sagde rørt: God save
det gamle „Dannebrog".

Ja, Secher og Alberti
kan sagtens være fro,
de er det ogsaa, er de,
i høj Grad begge to.
Jeg vil dem ikke skose,
nej, sligt jeg aldrig gør.
De har fortjent en Hosebaandsorden for det Smør.

— Er Jer' 'Tofler syhg?
— Di klawer dem da ett'!

Altid Respekt.

Karlen: Jøsses, Faar! a ligger o æ hywer Sih'
Præsten: Her gælder ingen Personsanseelse!

Vagabonden.

Fra Fransk.

Etienne, kaldet „Kurvemageren“, en lille, stilfærdig og godmodig Fyr paa 25 Aar, havde besluttet sig til at gennemvandre Frankrig; Værkstedet var blevet ham for trangt.

En smuk Dag var han draget afsted, med Ranselen paa Ryggen, med tom Pung og et fuldt Hjærte; han var gaaet ad Landevejen til Paris, og havde slaaet sig igennem fra Landsby til Landsby; han havde lige bjærget Føden. Intet Sted havde han kunnet fæste Rod. I en hel smuk Maaned havde han levet fri og frank og stolt, nydende Rejselivet med dets Lystighed og Strabadser.

Men da han nærmede sig Paris og Fabrikerne ikke mere optog Landevejens Arbejdere, de Uafhængige, var han bleven frygtsom; ja han skammede sig næsten . . . og saaledes drog han som en Vagabond en Vinternat over Montrouge ind i Drømmenes og Legendernes By.

Allerede ved Ankomsten følte han sig fortabt, alene og forladt for evig.

Siden om Morgenen havde han intet spist. Klokken var Tre om Natten, Gaderne forekom ham kolde, tomme og uendelig lange; det regnede siden om Aftenen. Etienne blev bange, det forekom ham, som kom han ind i Fortvivlelsens Land, i en forladt Egn, han troede, at han til Daggry skulde rave om mellem engang berømt Bys Ruiner, — og selv naar det blev Dag vilde han ikke se den vaagne, thi den forekom ham død!

Drømmenes og Legendernes By! . . . Alle Kammerater, som han havde truffet under Vejs, Fagfællerne i Værkstederne, som var komne tilbage fra den store Rejse, havde talt om Paris og knipset med Fingrene, og de unge Svende og Lærlingene tænkte paa at rejse ud, for at se dette Feeri, som de gamle erindrede hele deres Liv! . . . Etienne følte sig i Fjendens Land. Husene saa' ud som de var mistroiske, de var barrikaderede fra Kælder til Kvist; Gaderne var krumme og daarlige; Ensomheden knugede tungt.

Udmattet af Sult, nær ved at styrte af Træthed og ganske prisgivet Rædslerne og Skrækken, blev Etienne staaende paa St. Peres-Broen og betragtede Vandet.

Denne Nat var den sorteste i hans Liv! Synet af Seinen, der flød afsted langsomt og trist, lammede ham. Han troede, at den blev staaende under Broen, at den vilde trænge op til ham, gribe ham, i Struben og slæbe ham afsted! Notre-Damekirken viste i den lave og tunge Luft sin massive Arkitektur, og han saa' den i Mørket som et Spøgelse glide over Broen og blive bestandig større, og stige ned for at knuse ham! Men han kunde ikke flygte; Sulten og Trætheden bandt ham til Stedet; Etienne tænkte ikke engang paa at løsrive sig fra det Mareridt, der pinte ham.

Pludselig beroligedes han ved Lyden af Skridt; Menneskestemmer lød højt og muntert i den dybe Stilhed.

(Fortsættes.)

Ugens Refrain.

Mel.: Hvis det da'nte bli'r Løgn.

Paa Tinge er Claussen for Brændevinsskat
— skønt „Venstre“, er han dog med „Højre“ paa
Hat,
men hvad skal han gøre? — Dybsindig paa „Das“
han udregner, hvem han skal være tilpas.
Den Dagsorden Venstre vil samle sig om
en Smule i Vejen for Rasmus dog kom.
Forfjamsket han klør sig lidt for og lidt bag:
„Den er mig for udfordrende, men — dog lidt
vag!“

I „Dannebrog“s Vindue frit stilles ud
af Boernes Fane en afreven Klud,
fra Frankrigs Theater det brændte Tapét
og Aske, som længe før Branden er set;
endvid're Theater-Plakater, en flot
Kalot af en Pater, der klædte ham godt.
— Ja, Tanken er sund, omend sindssyg og svag
i Praksis for udfordrende, men — dog lidt vag.

I Aarhus Pontoppidan tager med Storm
den ganske Befolkning, fordi hans Reform
med Kvinder paa Jydernes Amtssygehus
var god, hvis der ikke blev sparet paa „Krus“.
Den Løn, der betales bli'er rigelig tjent,
og Overskud — det er en hel Patient.
Til Moro for os kom det her for en Dag,
at Kvinden er udfordrende, men — dog lidt vag.

Hos Spaakonen.

Spaakonen: Indtil Deres tredivte Aar vil De være fattig.

Kunden: Naa og saa?

Spaakonen: Saa gaar De fallit.

I Provinsen.

Tilrejsende: De er altsaa den lokale Redaktør. De svælger vel i Fribilletter?

Redaktøren: Hm, ja, ved vor sidste Skyttefest fik jeg rigtignok en Fribillet til Loppeteatret!

Arbejde forsøder Livet.

Kapitalisten (Lækkermund): Ser De, naar det træffer at Appetiten slet ikke vil indfinde sig, saa bilder jeg bare mig selv ind, at jeg i en halv Dag har slaaet Skærver — straks bliver jeg skrupsulten!

Splinternye Vers
til en gammel Vise.

(Omhandler den i sin Tid berømte Smit fra St. Kongensgade, der i sin nuværende Egenskab af Borgmester i Nexø paa Bornholm søgte at kassere tre af Oppositionens Stemmesedler til Fordel for Højres Kandidat ved Byraadsvalgene. En Klage til Ministeriet bevirkede imidlertid, at den oppositionelle Kandidat blev erklæret for lovlig valgt, og Smit — gik ynkeligt i Vandet.)

Paa vor Granitø findes
blandt Flækkesild med mer'
én, som vi alle mindes,
en pudsig Kavaller.
I Store Kongensgade
havde han som bekendt
paa en Station sit Stade
som Øvrigheds-Assistent.
Det var ham, som en Gang
man paa Gader og Veje hesang:
„Nej, stop nu lidt — Smit,
det gaar for vidt — Smit,
Du rider bedst
foruden Hest!
Det med dit Ridt — Smit,
gaar Pokkers skidt — Smit,
rejs til Nexø, min Ven,
og kom — aldrig igen!“

Nys en Triumf han fejred'
ved Byraadsvalget stolt.
Oppositionen sejred',
men Smit han sa'e: Nej holdt!
Ein, zwei, drei Stemmer listigt
ved Trolleri forsvandt.
Smit sa'e saa frit og dristigt:
„Nu er det Højre, som vandt.“
Smit var kaad ved sin Daad,
men Ministeren gav ham det Raad:
Hør, stop nu lidt — Smit,
det gaar for vidt — Smit,
kom ej med den,
min fine Ven!
Giv denne Stub — Smit,
et lille Skub — Smit!
Smid ham ud, den Bajads,
og giv Pedersen Plads!

Strafbart.

— Hvorfor blev Petersen hældt ud af Afholdsforeningen?

— Fordi han ved sidste Møde ganske sagte fløjtede: „Vi vil ha'e Øl!“

De dejlige Aviser.

Ja, af Blade har vi mange,
gamle Berling og „Vort Land“,
„Politiken“ med Sven Lange
og med Edvard Elskovsbrand,

Som „Dannebrog“ kan Fanden
Hane gale mig
ikke nogen anden
vise Dansken Vej.

Aldrig kan man glemme
dets fine, noble Sprog.
Danske Damers Stemme
det er „Dannebrog“.

En Povl Vendekaabe
— er Du gal, min Ven?
Vær dog ingen Taabe,
tag de Ord igen.

Vrang og ret ej kender
gamle Dannebrog.
Ens i begge Ender,
den er gammelklog.

Ja, hvor kønt det skriver,
jeg det godt kan li';
alle Ret det giver,
det er der noget i!

Fra Gaden.

— Sig mig en Gang, fryser De slet ikke saadan uden Overfrakke?

— Bevares, jeg gaar jo altid med Laanesedlen i Lommen.

— Hm! Naar den beskytter Dem for Kulden, saa vilde jeg i Deres Sted ogsaa pantsætte Jakke, Bukser og Vest.

— Det vilde jeg ogsaa gærne, men hvor skal jeg saa gemme Laanesedlen!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fremskridt.

Kuponklipperiet før og nu.

Nr. 12.

RAVNEN

Søndag d. 25. Marts 1900.

Ægte Metal.

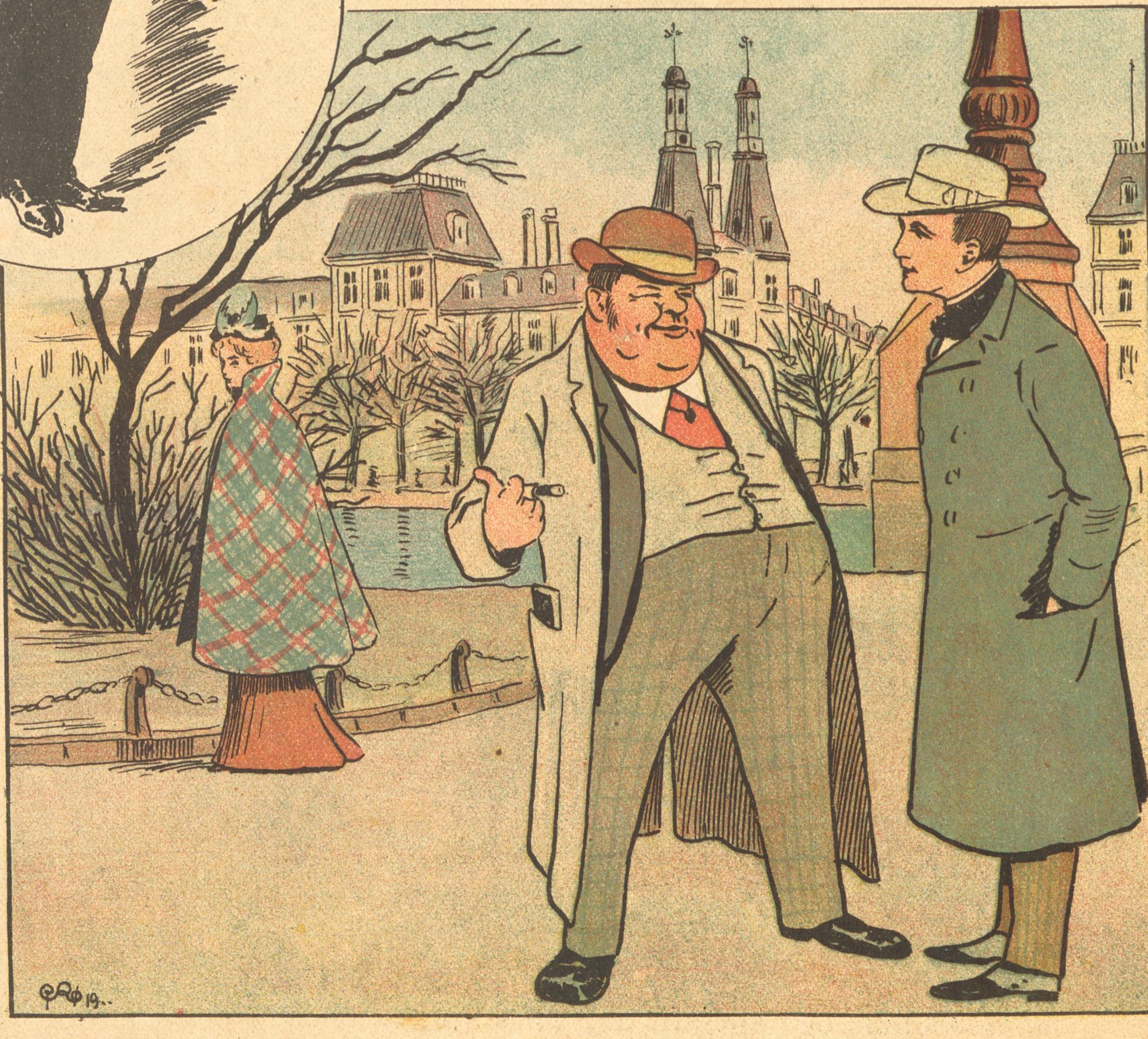

— Hende dèr skulde Du s'gu lægge Dig efter; hun er Kreaturkommissionær Næves eneste Barn og i Stand til at forgylde sin Tilkommende.

— Hm. Jeg troede ellers ikke, man forgyldte med — Kvægsølv!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ned med Estrup.

Har de læst det grumme Landstingsmord
paa en Mands Ministerhat,
Hørring stranguleret med en Snor,
skønt han holdt paa Snapsens Skat,
han i Folketinget ej fik Ros
for Brisantgranat og sligt,
nu skal Politiken staa paa Goos
og paa provisorisk Pligt.
:,: Ned med Hørring med Bramsen og med Sthyr!
Adelsmanden pudser paa sit Skjold med de mærkelige Dyr. :,:

Hørring leved' med et tvungent Smil,
da paa denne Jord han gik,
drømt han havde om en smuk April
men en bitter Marts han fik,
hanses Løbebane var ej lang,
den han arved' fra Reedtz Thott,
da han allerhøjst i Galgen hang,
nynned' alle Thingmænd blot:
:,: Ned med Hørring, med Hage og med Schnack,
lille Matzen han var Mestermand og i Snoren Bjerre trak. :,:

Nu der spilles skal i anden Dur
til et Provisoriebal,
Greven danser ud i fjerde Tur,
og der bli'r et festligt Knald,
glade er Protektionisterne
fra Papir til Ris og Raps,
glade er Provisoristerne,
og de synger nu omkaps:
:,: Ned med Hørring, med Bramsen og med Ravn!
lad nu Goos og Matzen komme til, de kan gøre mere Gavn. :,:

Naa saa lægger Højre ud paa ny,
samler sine Landstingsmænd,
atter smiler Estrups Sol fra Sky,
og der slaas i Højrespænd,
Hørrings Gravøl drikkes med Humør,
Goos er ung og glad og frisk,
Bjerre efter Reaktionen klø'r,
Henning Matzen snoer sin Pisk.
:,: Ned med Hørring, med Hage, Ravn og Schnack!
Kongens frie Ret — —? ja vel, Hr. Goos, Christian R. og en Klat Lak. :,:

Mellem Veninder.

— Tænk Dig, Alma, Hansen har friet til mig!

— Jeg anede det! For da jeg gav ham Fur, svor han paa, at han vilde gøre en Ulykke paa sig selv!

De Børn.

Herren (til sin Tilbedtes lille Søster): Kender Du mig ikke . . . Hvem er jeg?

Barnet: Min Søsters sidste Haab!

Trumf!

Konen: Se, lille Mand, jeg har købt en Papirkurv til Dig. Hvad synes Du om den?

— En Papirkurv! Du vælger da ogsaa altid det mest smagløse!

— Du har Ret, min Ven, ellers var Du jo ikke min Mand!

I Beværtningen.

En rejsende Haandværkssvend: En fattig Rejsende beder om en lille Understøttelse.

En Gæst (i Færd med at spille Kort): Skammer De Dem ikke at tigge paa en Søndag midt under Gudstjenesten!?

I Kroen.

Værten: Er Selskabet tilfreds?

En Gæst: Mælken var storartet, men Vinen var nederdrægtig tynd!

Værten (sagte): Uh, saa har den Klodrian hældt alt Vandet i Vinen!

Overraskelse.

Ægtemanden: Himmel! hvad ser jeg! Den strænge Hr. Departementschef og Du, min dyrebare Hustru!

Departementschefen: Tag den med Ro, Kære aldeles uskyldig Historie, Familiefest! Fejrede nys Deres næste Forfremmelse!

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, min Kære, Mage til Menneske som Skade til og ha' Influenza har jeg aldrig i mine Dage kendt. For det første maa De nu ikke tro, at han var til og drive til og tale med en Læge om 'et, men paa en eller anden Beverding ha'de han truffet paa en Prokkerater, som sel' la' i Proces med Jomfru Jensen, som han sa'e, og han raadede Skade til og drikke Havresuppe og Kognac og ligge i Sengen og sluge Kaninpiller tre Gange om Da'en, og saa begyndte Skade jo paa Kuren. Kognacen gik det bedst med, for den Drik er jo Hverdagsmad for Bæstet, men værre var 'et med og holde ham i Sengen, og bare jeg vendte mig ud a' Døren for at købe lidt til Middag eller saadan no'et, saa var han li'e straks paa Stikkerne med og lave alle de Knuder, han kunde finde paa. En Da' ha'de jeg sat en stor Terrin dejlig, tyk Havresuppe ind til ham, som han skulde ha' og more sig med, mens jeg var et lille Løb henne paa Kniplingsudstillingen, som var pæn, men ikke komplet, for der var slet ingen Prøver a' det nyere Kniplearbejde efter Eugen Petersens Metode, og da jeg kom hjem var Terrinen li'saa ren som den var slikket. Det lignede nu ikke Skade at være saa forslugen efter Havresuppe, og da jeg spurgte ham, hvorledes den smagte, saa grinte han og sa'e at det var no'et godt Klister, som han ha'de brugt til og tappesere vores Sovekammer med. Men saa ka' De tænke Dem til, at da jeg i Gaar kom hjem, saa ha'de han smækket Vinduerne op til Gaar'en og stod og pustede i et langt Pusterør, som en Student en Gang fik 50 Øre og laane paa, men aldrig løste igen, og da jeg skulde se rigtig til, ha'de Skade næsten brugt alle Kaninpillerne, eller hva' de hedder, til og skyde Rotter med, som vi stadig væk har nok a' og som Zuschlag og Just Nielsen gærne ka' afhente aldeles gratis, og de har saamæn ikke ta'et den ringeste Skade a' Pillerne, men er tværtimod bleven saa livlige og lystige som Agrarer og kongelige Hunde, der fedes paa Statskassens Regning. Tak for Kaffe!

Skildvagtens Pligter.

Generalen (til Skildvagten uden for sin Bolig): Véd Du nu ogsaa, hvorfor Du staar her, min Søn?

Skildvagten: Jovel, Hr. General. Naar Hr. Generalen drejer om Hjørnet skal jeg banke paa Køkkenvinduet, for at Kokkepigen kan sætte Kartoflerne paa.

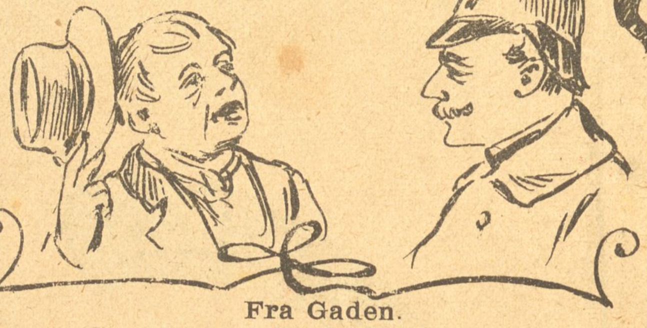

Fra Gaden.

— Hr. Betjent, vil De ta'e og anholde et væmmeligt paatrængende Fruentimmer, som bli'er ved at forfølge mig!

— Hvor — hvem?

— „Jomfru Jensen"!

Blandt Levemænd.

— Du ser saa sløj ud i den senere Tid; dette vilde Liv ta'er for meget paa Dig; Du bliver gammel!

— Bare Du havde Ret; men jeg frygter, at jeg ikke bliver gammel!

Mulige Følger.

Lægen: En lille Operation paa Knæet vil vanskelig kunne undgaas.

Grevinden: Gud, hvad siger De, Doktor! Kan det ses bagefter?

Lægen: Det kommer ganske an paa Dem, Fru Grevinde!

I Selskabet.

— Hvad er det bedste Befordringsmiddel i vor Tid, Hr. Ingeniør?

— Protektion. Hr. Greve!

Skudsmaalet.

Fruen (skriver ved Pigens Afrejse): Hun forlader sin Tjeneste fordi — fordi . . .

Pigen: Skriv De: fordi hun har syv Fjer paa sin Hat, men jeg, hendes Frue, har kun fem!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Løs af!

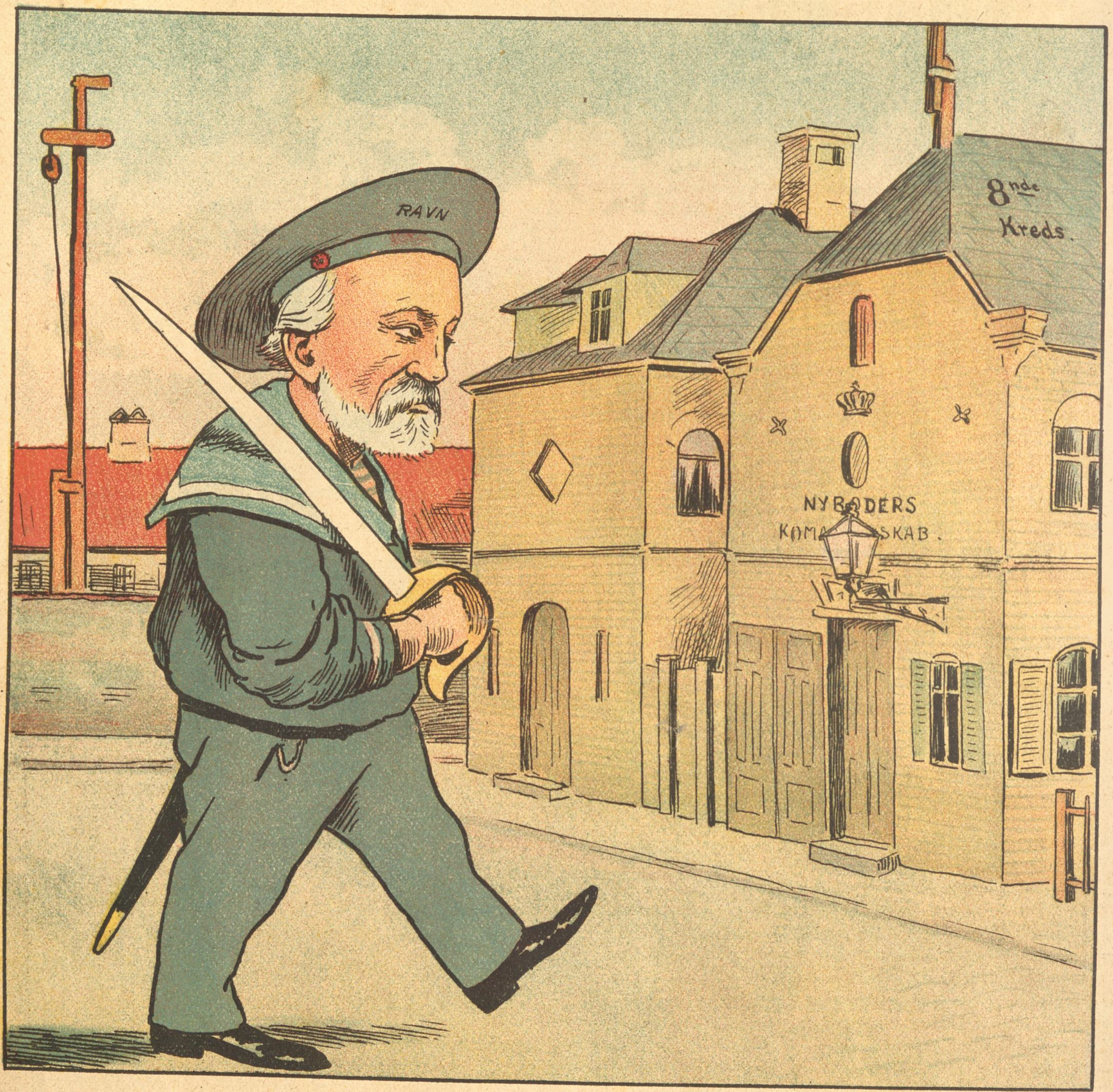

I denne Vinter har vi ha't
en usædvanlig Frost,
og saadan frøs det og en Nat,
da Ravn han stod paa Post.
„Nu vil jeg inte mer'", sa'e Ravn,
„nu lægger jeg i Havn!"
Og hurtig traskede han hjem til Konen.

Nr. 13.

RAVNEN

Søndag d. 1. April 1900.

Kl. 4 Morgen.

— Kom, Karoline, min Portemonnæ er tom. Nu vil vi hjem!
— Vi?! Maaske Du. *Jeg* bliver!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Komme hvo som komme kan.

Der var Valg i vores By,
ni Mand sku' man have,
Højre lod som det var kry,
lod en Liste lave,
øverst paa stod Fontenay,
derpaa Greuke mældte sig
:,: fluks til Byens Nytte
og som Samfundsstøtte. :,:

Perlen i den Højrelist'
var dog Ingen'øren
Hammerich, Provisorist,
med en Ræv bag Øren:
Kirker ny, Huslejeskat
dobbelt Valg, god rolig Nat
:,: for vort eget Styre
tog vi slige Fyre. :,:

„Men vi faar vel næppe Lov",
sa'e Vinhandler Jansen
til den unge Sebbelov,
„vi gaar bag ad Dansen",
men lad os paa „Forpost" gaa
„Kristligt" paa vor Side faa,
:,: vil med Ære falde
vil Guds Børn os kalde. :,:

Saa kom Valgets Formiddag,
Højremænd i Pelse
drog i Valgets haarde Slag
for vort Land at frelse,
en dog havde Navnet glemt
en paa Hr. Mads Jepsen stemt,
:,: en i samme Stund je'
véd fik stemt paa Cronje. :,:

Den Gang Stemmerne var talt,
— ottende kom sidst med —
var det gaaet Højre galt,
det er der lidt trist ved,
for naar selv ej sløj're Mænd
mer' vil gaa i Højrespænd,
:,: ta'er vi, hvad der rester:
Magistrat, Borgmester. :,:

I Paraplyudsalget.

— Dér kommer den gruelig distræ Professor, det er vor bedste Kunde — — han køber en Paraply og glemmer at tage den med.

Valget.

(Om Formiddagen Kl. 11.)

Den Gang jeg drog af Sted,
den Gang jeg drog af Sted
min Kone vilde med,
ja, min Kone vilde med.
Det kan Du ej, min Ven,
jeg skal til Urnen hen
men naar at jeg har stemt saa kommer jeg her hjem igen.
Ja, var der intet Højre,
saa blev jeg her hos Dig,
men alle gode Borg're
de stoler nu paa mig.
Og derfor skal jeg gaa,
et Slag for „Listen" slaa.
Hurra! Hurra! Hurra!

(Om Natten Kl. 1.)

God Aften, gamle Svend!
god Aften, gamle Svend!
her har Du mig igen,
ja, her har Du mig igen.
Jeg er en Smule fuld,
men Lykken var mig huld,
nu hviler Højres sidste Rester i den sorte Muld.
Ja, vi har vundet Sejren,
det klinked' paa vi nys.
Kom her, Du gamle Pige,
saa skal Du faa et Kys.
Det var en herlig Dag,
ret efter vores Smag.
Hurra! Hurra! Hurra!

Paa Langelinie.

— Er den Herre virkelig af saa fornem Afstamning?

— Om han er?! Han er født med Podagra!

En Langfinger.

Gæsten: Der svømmer jo et Stykke Beg nede i Glasset.

Piccolo: Vent lidt, min Herre. Jeg vil kalde paa Overkellneren. Han kan fiske det op med sine lange Fingre!

Fortuna er en ægte Kvinde. Hun lader altid vente paa sig.

Situationsvise.

Mel.: Om hundrede Aar er alting glemt.

Sneen og Isen veg for Solens Brand;
oppe paa Loftet man gemmer sine Skøjter.
Skipperen støder Skuden ud fra Land
og i Haverne Stæren lifligt fløjter. —
:,: Stolt bryder gennem Jordens Dæk
den første Blomst, den lille Gæk. :,:

Kone og Børn forlanger Foraarsstads,
Fatter bestandig maa rykke ud med Mønten,
det er for ham slet ikke nogen Spads,
tidt det kniber for ham at klare Pynten.
:,: — — Solen med et ironisk Smil
forstaar at narre os April. :,:

Gunstig og mild har Lykkens Sol sig vist
imod Bech-Olsen, den store Verdensbryder.
Man har hans sjældne Kæmpekræfter prist,
fra Amerika Sejersjublen lyder. —
:,: Det danske Sul, naturligvis
vil stige morderligt i Pris! :,:

Hør mig, hver Bryder i Amerika,
I skal til Danmark ej mere kaste Handske.
I faar paa Puklen og nu ser I da,
at I ikke kan staa Jer for de danske
:,: Tro mig, Bech-Olsen skaaner ej
den am'rikanske Ribbenssteg! :,:

Hørring har sagt: Vent blot et Øjeblik,
saa gaar jeg bort med de øvrige Ministre,
— Det var den Told, vi ej paa Snapsen fik
der har gjort dem saa usædvanlig bistre.
:,: De futter a' — ja, akkurat
saa let som en Brisant-Granat. :,:

Vor Hovedstad sig vokser smuk og stor,
den bli'er en mageløs rummelig og rund By,
til Valby og til Brøndshøj den sig snor
og med Ama'er den bli'er en rigtig sund By.
:,: Vi gør s'gu Kaal paa alting, naar
vi faar en Grønttorvs — Banegaard. :,:

Valget i Tirsdags gik jo brilliant;
det kan nok være, at der var Liv i Staden.
Stolte vi var ved Sejren, som vi vandt,
Højres Liste vi kastede paa Gaden.
:,: — Højre igen en Omgang faar
ved Valgene til næste Aar! :,:

Plads for Mil'jonen.

Mel.: Plads for Madammen.

Man skal ikke søge Granskerne
ene mellem dem med Handskerne.
Videnskaben nys blev sat til Væg
af en Mand med præserver'de Æg.
Før som Arbejdsmand han havde tjent,
men nu lever han af sit Patent.
Land for Land ham gi'r en vældig Pris
og skønt nødig gør nu selv Hr. Friis
Buk for Personen, sonen, sonen,
Plads for Mil'jonen, jonen, jonen.
Gu'skelov at Pengene
kommer til en Trængende.
Glad si'r Personen: Plads for Mil'jonen.

Hver Gang Lotteriet trækkes, ser
man at hele Folket vækkes, ler,
Alle haaber paa at faa Gevinst,
man kan vente Millioner mindst.
Staten for Gevinst har Garanti,
skøndt den ikke spiller med deri,
og vi andre køber, om med Nød
Lodder — vi har knapt det tørre Brød.
Saa gaar Ballonen, lonen, lonen,
Plads for Mil'jonen, jonen, jonen.
Lodderne gaar i en Fart,
Staten faar hvad vi har spar't,
saa gaar Ballonen, Plads for Mil'jonen.

Vort Parti er ingen fattig Lus,
thi vort Blad har købt sit eget Hus.
Vi skal have Pladsen vid og stor
— Brug vi havde for den hele Jord.
Nu skal Bladet gaa i Særtryk ud,
bringe til Provinsens Kroge Bud.
Fag gaar frem i Organisation
og fik nys i Bramsen en Patron.
Lyt til Patronen, tronen, tronen!
Plads for Mil'jonen, jonen, jonen.
Alle Mand i Rækkerne,
bort med Skruebrækkerne.
Lyt til Patronen, Plads for Mil'jonen.

I Skolen.

Lærerinden: Hvad er Mumier?
Eleven: Henkogte Mennesker!

Morgentanker.

— Jeg maa anskaffe mig to Slags Brevpapir. Rosafarvet til Greven for at tilkendegive ham, at jeg endnu elsker ham, og blaat til Bankieren, for at han kan se, at jeg stadig er ham tro!

Kvalificeret.

Chefen: Jeg kan kun antage Dem, naar De har Rutine i at behandle bedre Kunder.

Den Søgende: Hr. Grossereren kan være ganske rolig. Jeg omgaas udelukkende „fine Herrer“.

Raad.

Hvis Du endnu Din Pelsfrak' har,
da hold den højt i Ære.
April kan holde Dig for Nar,
saa Du den glad maa bære.

Gine Skades Drømmebog.

(Fortsat.)

Himmelseng at ligge i — Helvedes lang Gardinprædiken at høre.
Hittebarn at se — forulykket Ministerkandidat at møde
Hjærne at mangle — durchlauchtig at blive.
Hofmand at tale med — Dumheder at høre.
Hornkvæg at se — Oldermand Juul konspirerer.
Hospital at være i — Plejemoder at skændes med.
Hue at forære bort — Værtshusholder at blive.
Hundehus, kongeligt, at være i — Velvære.
Hvedebrødsdage at leve i — Katzenjammer.
Hængt at være — Færdig med Fyrre.
Høns at plukke — Rodemester at blive.
Hørring at se — Bedrøvelighed.
Høst i Landstinget — Kedsommelighed.
Høvl at se — Rostrup at møde.
Høker at tale med — Alberti laver Storpolitik og „gør" i Smørpapir.

Frenologi.

Frenologen: Denne Bule her paa Deres Baghoved er et Tegn paa stor Ondskabsfuldhed!

Bonden: Det har De Ret i, Hr. Professor, for den Bule har Kællingen derhjemme sla'et med et Kosteskaft!

Et delikat Hværv.

Lægen (kommer ud fra Sygeværelset): Deres Frue tør altsaa ikke tale et eneste Ord hele Dagen, Sørg nu for det, og glem det ikke!

Ægtemanden (tøvende): Aa, kære Hr. Doktor, vil De ikke hellere sige det selv?

Kræmmerlatin.

— Sig mig engang, hvorledes kan Du sælge Dine Varer til Indkøbspris, som Du annoncerer?

— Jo, ser Du, jeg køber dem under Indkøbspris!

Stræng Kur.

Lægen: De er totalt ødelagt, De maa ubetinget skaane Dem. Slet ikke arbejde. Hvad er De?

Patienten: Partikulier, Hr. Doktor.

Lægen: Hm! Saa maa De i nogle Maaneder aldeles — lade Kuponklipperiet fare!

En Mand, der skælde'r sin Kone ud for en Zantippe, er absolut ingen Sokrates.

— Nat og Dag.

Mel.: Op, I gæve Sønner.

For vor Dannelse er Tegner hel beklemt
— Hjærtet lettes nemt,
for han har bestemt,
at paa Færgerne skal intet Bladhold gi's,
bort! for hver en Pris,
hver Avis.
Det er Højres Blade, som han slaar ihjæl,
men de gik vel neden om alligevel.
— Det er skammeligt! De Blade ku' man ta',
naar man førte a'
Nat og Da'.

Kristne Mænd i Mængde findes i vort Land,
Penge og Forstand
bru'r de, hvor de kan.
Sunkne Børn de rejser, ta'r saa mangen Tørn,
sender straks paa Dør'n
stakkels Børn.
Naar med Træsko de har hjulpet slig en Sjæl
hugger de dog Guttaperka-Støvler se'l.
Folk med Hjærte gi'r med den Slags Ting sig a',
priser Gud, der ga'
Nat og Da'.

Nu skal Fangerne ha' andet Opholdssted,
ja, vi kommer med,
de skal straks afsted.
Paa den jyske Hede skal de plante Skov
— at de kan faa Lov,
det bli'r Sjov.
Tænk med Øl og Mad de hentes paa en Vogn;
— bare jeg sku' med, jeg elsker næsten Skov'n.
Øl og Mad og Tøs og Skov jeg holder a',
ku' i Skoven ta'
Nat og Da'.

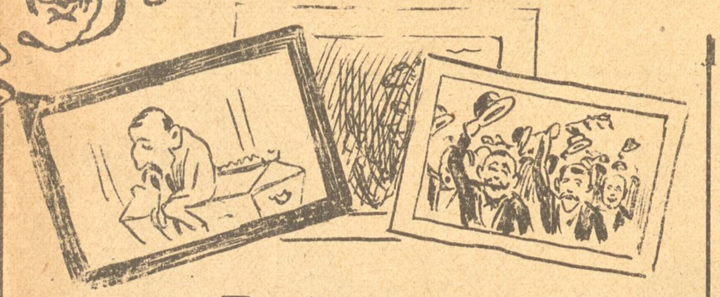

Fri Udstilling.

Vi besøgte i Gaar den fri Udstilling, som dog ikke maa forveksles med en gratis. De store lyse Haller var fortræffeligt egnede til Opholdssted for de naturlige og følte Billeder, som dog ikke maatte berøres. Naar vi alligevel tillader os at berøre enkelte, er det for at udbrede Kendskabet til denne enestaaende Samling.

Det første Billede, der møder En, har vakt udelt Opmærksomhed. Det viser os Lock-out-Generalen Rostrup efter Slaget. Der er Graavejrsstemning over den ulykkelige, der sidder sammensunken paa Laaget af en Ligkiste og skuer ud i det Uvisse. Naar man ser den skarpe, krogede Næse, faar man Indtryk af, at Kunstneren har tænkt sig Manden med Ben i Næsen. Denne Opfattelse kan man dog ikke gøre til sin egen. Erfaringen har bevist det modsatte. Men iøvrigt er Billedet godt og symboliserer paa den rette Maade Overgangen fra „Heltens" brutale Mod til hans sorte Fortvivlelse ved at se sig miskendt og udstødt af Samfundet.

Et andet Billede aabenbarer et kristeligt Selskabs Forsøg paa at fremhjælpe straffede Børn. Kunstneren har her forstaaet med virkningsfuld Effekt at vise Beskueren det kolossale Arbejde, disse Mennesker har. De milde og dog haarde Ansigtstræk giver et godt Begreb om Karakteren hos de Mennesker, der gør sig betalt med 15,000 Kroner, naar de "gør godt" med 6,000 Kr. De enkle Farver og den simple Teknik virker godt sammen, og Udstillingskomitéen har ogsaa sørget for, at dette Billede blev stillet i det rette Lys.

Af øvrige Billeder skal kun fremhæves: „En Valgdag i København." Det viser os vor egen kære By paa den Dag, da de kommunale Valg foregaar. Det gamle Højre, der før misregerede Byen, holder sig spagfærdigt tilbage, men kan dog ikke fra sin tilbagetrukne Stilling lade være med at give de sidste Livstegn fra sig. Men ingen agter paa den gamle, af Udskejelser ødelagte, Samlings moraliserende Udgydelser. Særlingen ryster sukkende paa Hovedet, men Ungdommen sætter sig under Befolkningens Jubel i Styrelsens Sæde.

Billedet er godt malet. Ved Beskuelsen træder man uvilkaarlig til Side for at give Plads for de fremstormende Folkemasser, og det er som om deres Begejstringsudbrud raaber frem fra det malte Lærred. — Dette Billede vil i lang Tid fæstne sig i Ens Hukommelse.

Vi anbefaler Læserne et Besøg paa Udstillingen.

Det gik som vi havde ventet. Højre maatte tabe med en Liste, der begyndte med — Fonte **Nay**, og som stemplede sig selv som **Groule**, — et godt lollandsk Ord for gruelig.

Naar en Højre-Historiker en Gang skal til at skrive Københavns nyere Historie, vil han fortælle om dette moderne Sodoma, at blandt Stadens halve Million Indbyggere var der Aar 1900 kun 11,000 „gode Borgere", som havde den Egenskab, at de ikke kunde formere sig. De dannede saa De Impotentes Parti.

Bevingede Ord

af de dumpede Kandidater til Borgerrepræsentationen.

Fontenay: Min Professortitel kan de da i hvert Fald ikke tage fra mig.

Groule: Det kalder man at faa af Skruphøvlen.

Hammerich: Frænde er Frænde værst.

Gustav Hansen: Det er nu alligevel lidt flovt for en Etatsraad.

Jansen: Se, det var nu af en anden Tønde.

Jensen: For Fremtiden bliver jeg s'gu bag Disken.

Leser: At tænke sig, at det maaske er Ens egne Svende, der ikke har stemt paa En.

Sebbelov: Det er altsammen Reklame.

Nøjsom.

En Mand i Halvfjerserne, der i længere Tid har været syg, bebrejder sin Huslæge, at denne ikke gør noget for at forbedre hans Tilstand.

Lægen (gnaven): Det er ikke min Fejl, men Aarenes. Jeg kan ikke forynge Dem.

Patienten: Det forlanger jeg heller ikke, kære Doktor. Det er mig nok, naar bare jeg bliver ældre.

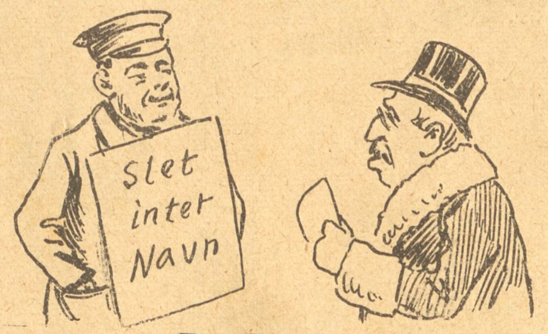

Fra Valgdagen.

Højrevælgeren: Hør, min gode Mand, har De ikke et Stykke hvidt Papir med ingenting paa, for min Stemmeseddel duer vist ikke.

Manden: Hvorfor ikke?

Højrevælgeren: Næ, for der staar jo paa Deres Plakat, at der slet intet Navn maa være paa Stemmesedlen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Hørring flytter.

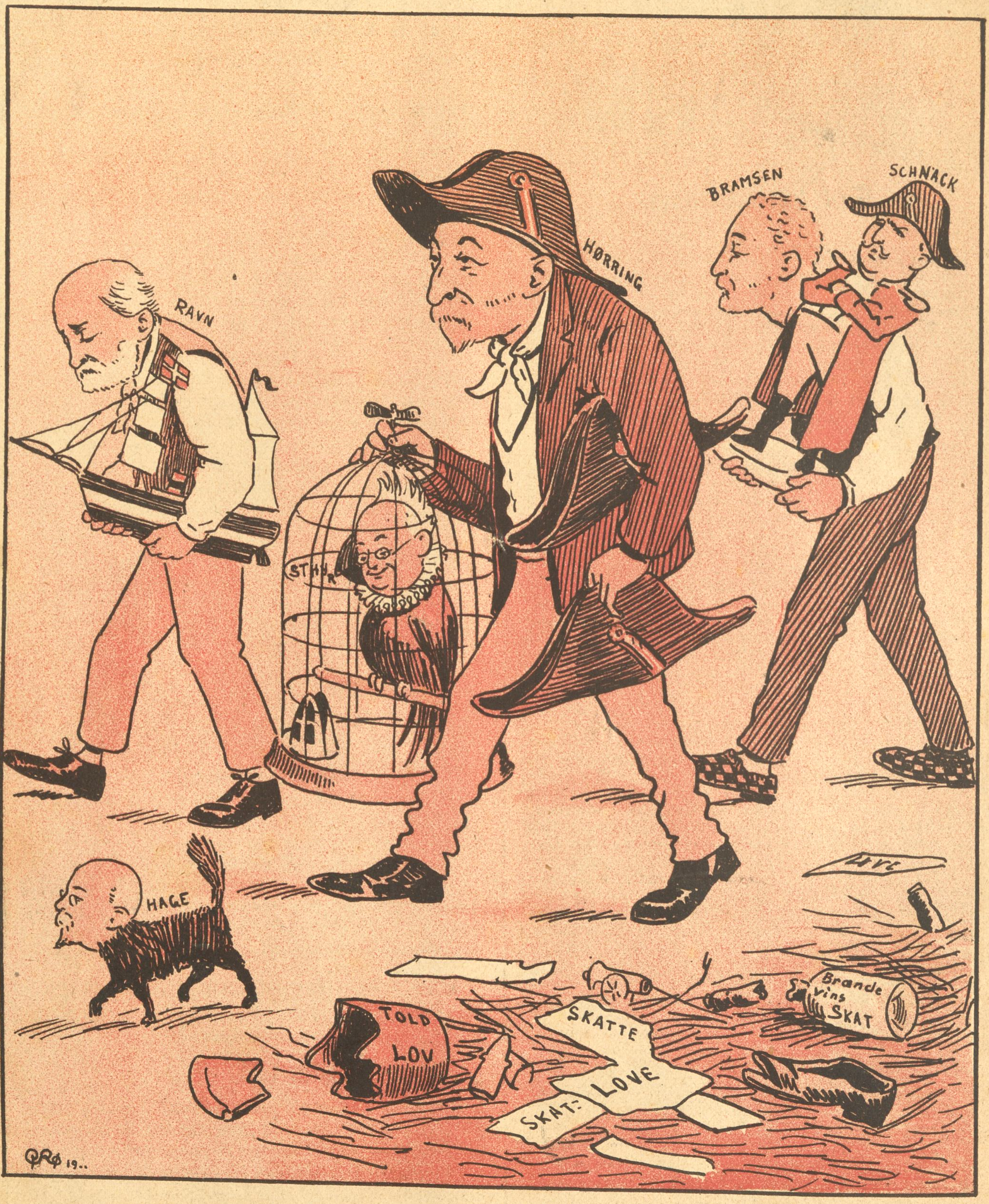

Nr. 14.

RAVNEN

Søndag d. 8. April 1900.

Smuk sagt.

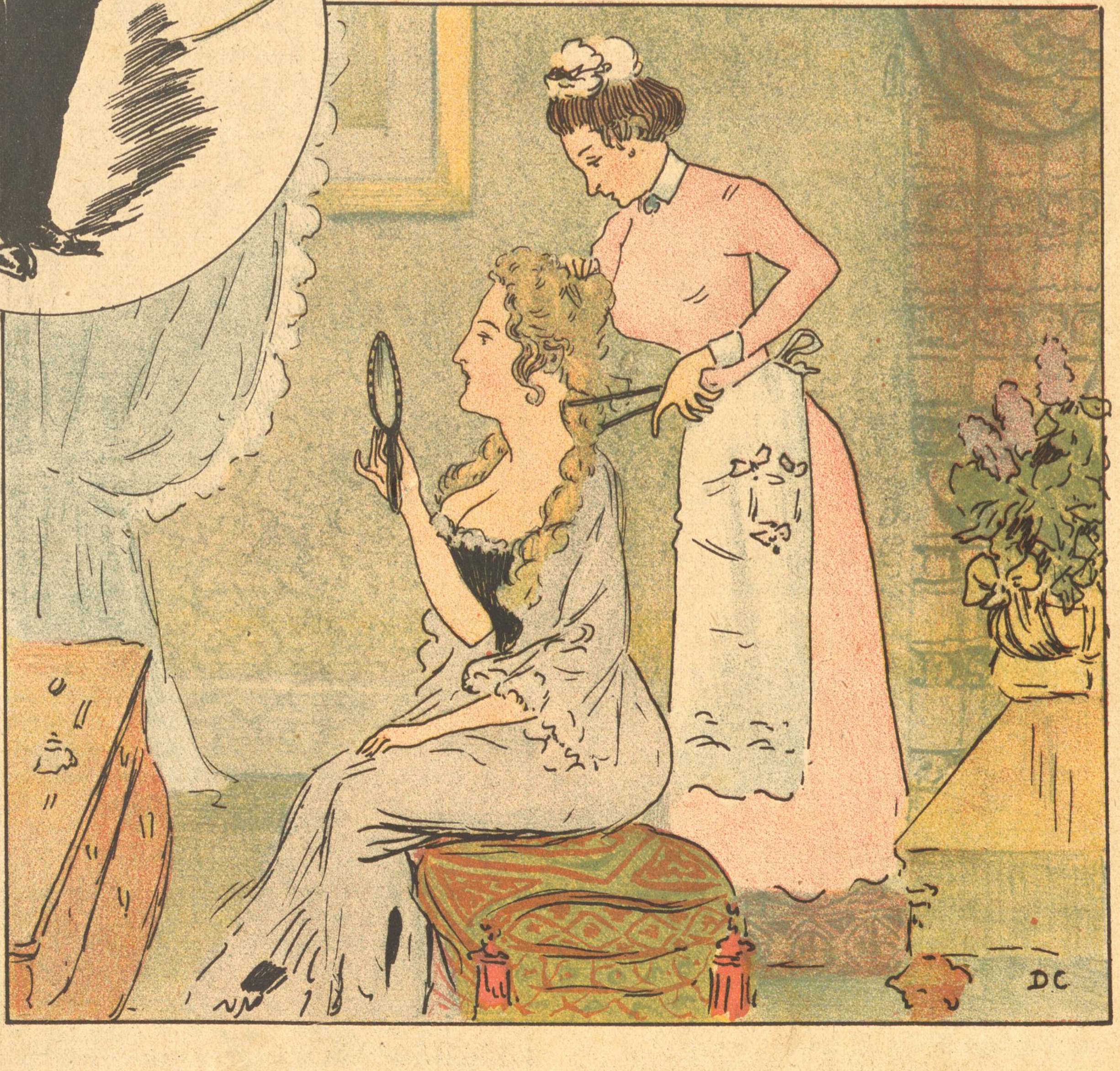

Fruen: I de sidste Maaneder er jeg taget 20 Pund af. Synes De ikke, at det klæder mig bedre at være slank?

Kammerpigen: Absolut! Fruen har vundet meget ved at tabe!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og Bonden gik til Smeden.

Og Hørring gik til Hove
med samt sin Taburet,
men Kongen bad ham sove
blot en lille Stund paa det,
det gjorde Hørring med,
imens kom Sehested,
og Aspiranters Overtal
gik bagved Hannibal.

Goos var den første Herre,
en Mand med hundred' Hverv
og saa den Provst Hr. Bjerre,
som bad ogsaa om en Skærv,
for saadan et Provsti
man sidder smaat nok i,
men ku' man sig den Kultus faa,
ku' det jo sagtens gaa.

Hr. Scharling var den næste
Professor lærd og tør,
ham burde Kongen fæste,
siden fjerde gav ham Smør,
smed ham af Thinget ud,
for det var Synd ved Gud,
gid Kongen paa Amalienborg
ham trøste i hans Sorg.

Juul Rysensten, Baronen,
gad ogsaa ha' en Hat,
den pynte vil Personen
hvis den lidt paa skraa bli'r sat,
og Landets Hartkornstrang
fik allenfals lidt Rang
hvis Kongens frie Villie
hjalp hans Familie.

Hr. Brun, Hofjæger-Stores,
har ogsaa rendt som Nar,
hvis han til Statsraad gjor'es,
sku' De se hvor Handlen skar.
Men vi har mange fler'
Ministeremner her,
og hele Landet venter paa,
at Hørring han skal gaa.

Skrækkelig Formodning.

Den lille Komtesse: Mama, er vi virkelig ogsaa komne nøgne til Verden?

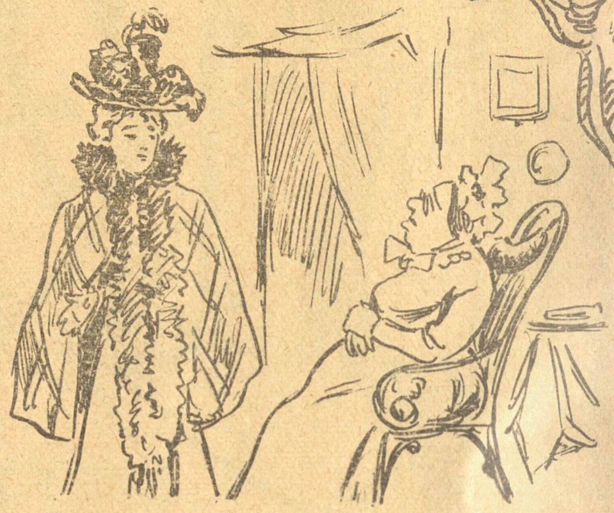

Daarlig klaret.

Moderen: Hvorledes kunde Du dog indlade Dig paa det dumme Kæresteri med den Baron, Du har virkelig kompromitteret Dig stærkt!

Datteren: Aa, Mo'er, tal ikke om det! Min Mand siger selv, at mange Ægteskaber skyldes Kompromisser!

Hans Synspunkt.

Magarinefabrikanten (betragtende en Ko): Forældet Apparat!

Ondskabsfuld.

Herren: Hvorhen gælder Bryllupsrejsen?

Den unge Frue: Til Nordkap.

Herren (med et Sideblik til Damens meget grimme, gamle Ægtemand): Ængstes De da ikke for de lange Nætter?

Fra Gaden.

Lægen (træffer en af sine Patienter paa Gaden): Naa, Kære, hvorledes gaar 'et i Dag?

Patienten: Undskyld, udmærket!

De, der befatter sig med at lappe paa Samfundsbygningen, tror, at de kan fordrive Røg ved at mure Skorstenen til. Derved formerer de Røgen, saa bliver de gnavne og aner slet ikke, at deres egen Uvidenhed gør Ondet være.

Aprils Vise.

Mel.: Det Kalifornien er dog et Land.

Mens Solen skinner i Sommerdis,
paa den ene Side,
saa ligger Sneen i Alenvis,
paa den anden Side.
Tænk Vinterfrakken blev lige sat
paa den ene Side,
og „Sommersættet“ blev indløst brat
paa den anden Side.

Med Sommerklæder til Kræmmerpris,
og Skøjteløbning og dejlig Is.
Med Sommerglæder og Pommerans,
og Krydderpose og Influenz'.

Min Vinterfrakke er ganske net,
men har af Spiritus dog en Plet.
Enfin saa løste jeg Sommertøjet,
og Sommervejret var godt (i Øjet).

Nej, Jorden maa ha' forskubbet sig,
Sneer det hos Dig regner det hos mig.
12 Graders Frost udi Paradis
det er en Skandale naturligvis.

Naar Toget nu skal med Folk i Skov',
saa maa de stadig væk ha' en Plov.
Og i Tivoli hvor al Ting duer,
kan saa gi' Folk gratis Slædetur.

Ak ja, April Du er rent til Nar,
paa den ene Side,
og Du er vist ikke rigtig klar
paa den anden Side.
Lad Februar blot ha' Sne med mer',
paa den ene Side,
men Du maa sgu'nte ha' Vintervejr,
paa den anden Side.

I Fortrolighed.

— Hvorledes lærte De egenlig Deres Kone at kende?
— Jeg giftede mig med hende.

Ved Eksamen.

Professoren i Anatomi: Ja, naar De ikke har Indvoldene i Hovedet, kan De ikke tage Eksamen!

Vanskeligt.

Vinhandleren (til sin Agent): De har sendt mig daarligt, forfalsket Druesukker, daarlig Sprit og forfalsket Glycerin — hvorledes skal jeg kunne lave ordenlig Vin af det Stads?

I Anledning af Englændernes sidste store Tab har „Ravnen“ afsendt følgende:

Aa Chamberlain! Aa Chamberlain!
Nu svinder Dine Tropper ind.
Men vær blot ej forknyt. o, Ven!
Tør Taaren af Din Kind.
Her sender til Erstatning jeg
en Skare dygtige Krabater,
som gaar i Ilden glad for Dig,
Se her: En Æske Tinsoldater!

I Frikvarteret.

— Jamen, der er no'en Mælkedrenge som har **T. M.** paa Kasketten. Hva' ska' det si'e?
— **Tyk Mælk**!

Det er behageligt at have fri Fortæring, men det er bedre at være fri for Tæring.

I Ridehuset.

Fyrsten: Æh, Hr. Ritmester, hvorfor stejler alle Hestene altid paa det samme Sted derhenne i Hjørnet?
Ritmesteren: Dyrene bliver bange for de Ringe, som Solstraalerne laver paa Jorden, Deres Højhed!
Fyrsten: Strø noget Sand paa!

Efter Schybergs Kogebog.

I et amerikansk Teater skydes der før Forestillingens Begyndelse fra Scenen ud paa Publikum. — Der opstaar en Panik paa Tilskuerpladsen.
Regissøren (træder frem): Det ærede Publikum bedes om at blive siddende ganske roligt, — vi skyder kun paa de til Stede værende Teateranmældere!

Ved Vesuvs Krater.

En Turist (tager en Cigaret frem og spørger en anden Turist): Véd De, om man tør ryge her?

Slagfærdig.

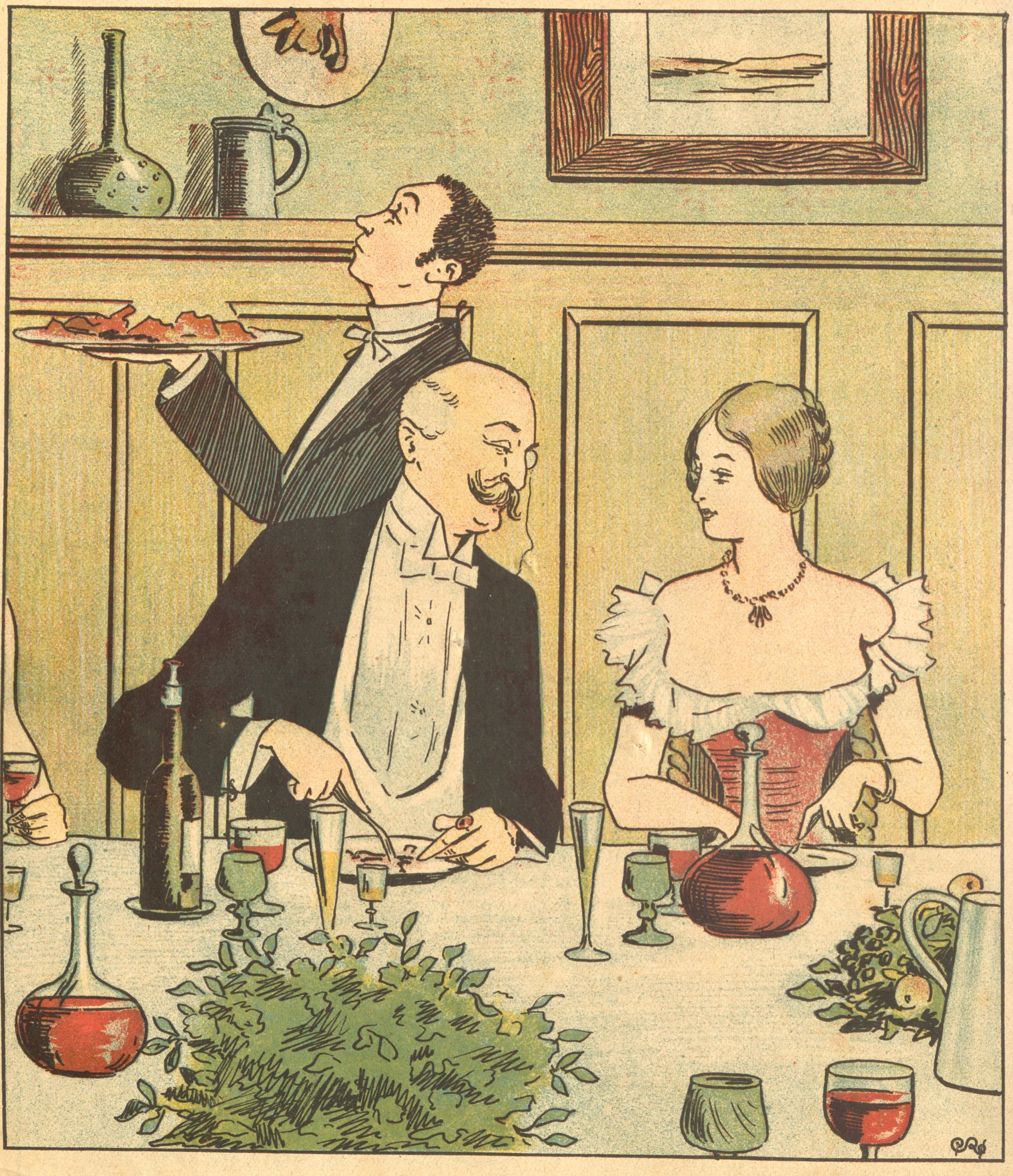

— Oprigtig talt, Hr. Greve, jeg holder ikke af at være i Selskab med M æ n d.
— Det træffer sig meget heldigt. Jeg holder heller ikke af det — naar kan vi altsaa en Gang komme sammen saadan ganske ugenert?

Tydeligt.

— Du har forandret Dig meget,, Otto!
— Til min Fordel?
— Naturligvis til din Fordel. Tidligere havde Du hver Aften en Pose Konfekt med til mig!

Billethandlere.

Billethandlerne er samlede bag Butiken i Lille Kongensgade.

1ste Billethandler: Vi kan vel nok alle være enige om, at Hr. Greven er en rar Mand. Al Ære og Respekt for de andre Teaterdirektører, men Hr. Greven er dog den eneste, der har givet Hartmannsforestilling til Benefice for Billetgrossererne, idet han solgte Rub og Stub til os, saa Kassereren kunde sige „Alt er udsolgt!", da den første Publikummer kom hen til Hullet, hænge Skiltet ud, tage sin Frakke paa og gaa hjem. Jeg synes nok, saadan en Opmærksomhed mod os fortjener en Smule Anerkendelse fra vor Side.

2den Billethandler: Ja, det er vi jo, som Nielsen meget rigtigt bemærker, allesammen enige om. Men vi kan vel nøjes med at sende ham en Taksigelse med Skønskrift og vore egenhændige Navne under, indbunden i rødt Fløjl med Guldbogstaver.

3die Billethandler: Hvad er en Adresse? Det er dog ikkke andet end tomme Ord, om de end er nok saa pænt skrevne og forgyldte. Vi maa huske paa, at Bladene, fordi Hr. Greven lod os faa alle Billetterne, har givet ham den ene Skylle efter den anden.

4de Billethandler: Skylle! Hvad mener I, om vi tillige med Adressen forærede Hr. Greven en Silkeparaply med Guldknap, hvori var indgraveret: „Til Hr. Teaterchef Grev Danneskjold-Samsøe fra hans taknemlige Billetsjovere. Længe Leve I. P. E. Hartmanns Minde!"

1ste Billethandler: En Paraply er forgængelig; man kan komme til at knække den paa sin Fjendes Pande og man kan glemme den i et Knap op dikun. Nej, vi skal lade os male i Olie. Man kan faa et meget godt Gruppebillede af os for to tusind Kroner.

2den Billethandler: Ja, men saa gaar jo det meste af Fortjenesten.

1ste Billethandler: Hvad saa for en Gangs Skyld? Det kommer igen! Jeg havde først tænkt, at Krøyer skulde male os ligesom Børsbilledet og Videnskabeligt Selskab, men han er daarlig for Tiden. Willumsen er ogsaa god, men han maler alle Ansigter trekantede og med Kineserøjne, og det er ikke sikkert, Hr. Greven holder af Willumsens Malemaade. Derfor foreslaar jeg, at vi lader Zarthmann male os. Han maler os saa livagtig, at alle Pladeringene paa vore Fingre og Kæderne paa vore Veste kommer til at skinne som det ægte Guld, fordi han maler med Guldfarver. Og saa sender vi Hr. Greven en Skrivelse, saalydende: „Undertegnede Billetgrossere ved det kongelige Teater takker herved Hr. Greven for Billetterne til Hartmannsfesten. Vi tillade os at lade os male i Olie og at sende Hr. Greven vort Billede, saa snart det er færdigt, med Tilladelse til at hænge os i Skuespillerlogen mellem de andre Kunstnere ved Teatret. Skulde det være en anden Gang, at Hr. Greven vil give en Festforestilling, skal vi nok møde i rette Tid og opkøbe Billetterne, haabende at Hr. Greven saa til Gengæld ikke vil sælge Billetter til Skuespillerne, der gav et slemt Skaar i vor Indtægt. Og saa vore Navne."

Dette Forslag blev vedtaget med alle Stemmer, da den Mand, der helst vilde beholde Fortjenesten selv og give Greven en Adresse, svarede: „Stemmer ikke!"

Paa Landevejen.

Godsejeren (til et Landpostbud): De er vel træt, Hans Madsen?

Landpostbudet: Ja, det kan Herren tro, og dog skal jeg løbe med et Brev til en Gaard en halv Mil herfra.

Godsejeren: Det skulde Fanden! Send det med Posten!

Syls Ministerium.

Mel.: Sylsvisen af Lumpacivagabundus.

I Ministerknibe er vort Land,
som den gamle Syl afhjælpe kan.
Jeg Finantsminister være vil,
„Pløkker", det er no'et jeg kender til
og den indenrigske Politik
kender jeg minsandten paa en Prik,
Landbrug — derom har jeg ej Idé,
men jeg vil ha'e Taburetter tre.

Som Justitsminister har jeg tænkt
mig en Mand, som kan optræde strængt,
En som ikke meget Hjærte har
og som ej med Fløjelshandsker ta'er,
En som til enhver Tid er bered'
som en Høg at slaa paa Duen ned.
Sylow vil jeg derfor foreslaa,
bedre Mand kan vi skam ikke faa!

Krigsministeren maa være stærk
og af Skabning en komplet Bersærk.
Han maa være en solid Person,
som besejre kan enhver Nation.
Jeg vil foreslaa en vældig Kraft,
hvortil aldrig vi har Mage haft.
Tag Bech-Olsen, han er paa sin Plads,
han forstaar min Salighed at sla's!

Til at føre vor Marine an
har jeg En, jeg anbefale kan;
En for hvem man korser sig ombord,
siger Ja og Amen til hans Ord.
Mægtigt og alvorligt er hans Bud,
naar han bare strækker Armen ud.
Clausen, Missionær og Admiral,
han er Fanden ta'e mig ej saa gal!

For vor Kultus var det bedst vi fik
helst en Frelsermand og Katholik;
Kirken og Teatret har en skrap
Ven i Busk, som har Forstand paa Klap.
— Udenrigsminister, ja det vil
Rasmus Claussen være skikket til.
Han skal være usædvanlig klog
og bevandret i det tyske Sprog!

Smaa Spring.

Direktøren: En Danserinde maa med sine Ben kunne udtrykke alt: Kærlighed, Længsel, Ønsker etc.

Danserinden: Ogsaa en Anmodning om Gageforhøjelse, Hr. Direktør?

Direktøren: Næ, hvem har sagt, at De skal gøre store Spring?

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, det er li'saa vist som at Lars Dinesen ikke bli'er Minister, at hvis jeg og Skade skulde gaa til det Kongelige saa skulde det være for og komme til Billetgeschæften, som er det eneste Fag derovre som det betaler sig og spille Komedie i, for baade ved Balletten og Operaen er det den bare Elendighed som man ka' se med Frederik Brun og hans Kone som ska' væk for at Herold ka' komme til og synge det altsammen, og li'saadanne er 'et med Skuespillet, hvor al Tilgang frabedes skønt vist ingen a' de gamle tænker paa og gøre Strejke men vil bare ha'e det før dem sel' li'som Billet-„Grossererne", der er ble'et fine paa 'et og ikke mere vil kaldes Sjovere, hva' der jo hellere ikke lyder pænt, men snarere betragter de Publikummerne som Sjovere, der maa være glade til, naar saadan en Hr. Billet-„Grosserer" vil være saa naadig og la' dem faa et Par Billetter til saa forfærdelig opskruede Priser, at gamle Hartmann vilde vende sig i sin Grav hvis han ha'de vidst, hvorledes hans Mindefest ble' misbrugt til og trække Folk op, som om de var faldet i Kløerne paa en Flok monopoliserede Bondefangere, hvis man kunde tænke sig en saadan Næringsvej, men begribeligvis ka' mon ikke bebrejde Billet-„Grossererne" at de spekulerer i Publikums Teaterdelerium naar Direktionen gi'er dem Lov til og snappe næsten alle Billetterne væk li'e for Næsen a' Folk, som taalmodig staar opstillet i Timevis for og ha'e den Ærgrelse og se „Grossererne" rende a' med det hele, men her hjælper der ikke andet end en regulær Boykotting mod hele Billet-„Grosserer"-Kompagniet. Publikum ska' vise sig og ha'e saa meget Rygrad og la' „Grossererne" beholde deres Billetter og saa la' Direktionen spille Komedie for dem og deres Bekendtere en lille Tid, da vil det snart gaa op for Greven og hans Direktør at Teatret ikke er en Aandssvageanstalt der ka' servere med brændte Frikadeller a'la Keller, og at et tiltagende Underskud hverken er egnet til og stive Direktionen a' eller til at bringe Hævelse i den dramatiske Bolledeig. Hvis Direktion absolut vil indføre Økonomi ved og skille sig a' med hva' den tror og kunne undvære, saa burde den begynde med og hælde „Grossererne" ud, for de bidrager saamæn ikke til og hæve Teatrets Anseelse men er mere at betragte som en Slags Væggetøj der er Alle til Plage, men ingen til Gavn. Tak for Kaffe!

Ugens Refrain.

Mel.: Kvæservalsen.

Nu skal vi nye Ministre ha',
nog'n vi kan bytte den næste Da',
Fanden sku' slide en Taburet,
naar man foruden kan blive træt.
Skal vi forny Kabinettet
med hvad „Hans Madsen" vil bygge paa,
saa føler han sig vel lettet,
— det vil vi andre nu tygge paa.

Ovre fra Sverrig man hører om Mord,
Uvidenheden blandt Folket er stor,
Drifterne lave, Moralen slap,
— det er den mest, hvor Missionen er Tap.
Mord — hvad skulde man gøre,
hvis her vi saadanne Nykker faa?
Skal man Forbryderne smøre,
— det er det bedst, at vi tygger paa.

Mange nok ærgre sig over, at
intet der blev af vor Brændevinsskat.
Endnu bestemmer vi heldigvis sel',
hvad vil vi gi' for en Brændevins-Pæ'l.
Den var det ellers, at Hørring
med sit Kabinet gik i Stykker paa:
Nu hænger Skraa-Skat til Tørring,
den er det bedst, at vi tygger paa.

Galant.

Baronen: Æh, Komtessen har sa lille en Fod, at man maa blanke Deres Sko med en Tandbørste.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Liberalt Trawlfiskeri.

En glad Højremand: Skal man være glad, saa maa man . . (Hikke)
Damen fra Natkaféen: Kom, min Ven, det kan Du bedst hos mig.
I min liberale Seng Du ligge
skal og rigtig gasse Dig!

Nr. 15.

RAVNEN

Søndag d. 15. April 1900.

Obersten: I Djævlens Skind og Ben, Bøssemager, hvad er det for nogle Kunster, han har gjort: skruet Laasene af hele Garnisonens Bøsser paa en Gang! Hvad Pokker vilde han nu gøre i Tilfælde af Mobilisering?

Bøssemageren: Skru' dem paa igen, Hr. Oberst!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jeg har væ't Tollerist.

Tænk, Prins Albert, De véd,
som gør ingen Fortræd, —
elsker Miss og la'er Pommery smælde, —
:,: tænk, han ku' ha' væ't væk,
rent ud faaet sit Smæk,
da han nylig drog bort fra Bruxelle'. :,:

Just som Toget var klar,
— Prinsen røg en Cigar,
og sad magelig henstrakt i Hjørnet —
:,: skræmtes han ved et Skud
og en Rude gik ud,
„hvad er det?" sagde Prinsen fortørnet. :,:

Kors der blev en Hallo,
nappet blev Sipido,
sikken Æsel, som Prinsen vilde ramme,
:,: det var morderlig raat,
anarkistisk Komplot,
Raden blev arresteret med det samme. :,:

Hans Revolver man fik,
to Skud ha'de slaaet Klik,
det, som ramte, det gik lidt paa skraa de',
:,: for han sigted' for højt,
og hans Vaaben var sløjt,
havde kun kostet 3 Mark og otte. :,:

Og Motivet? o, Vé,
Tidens Fordærvelse,
blot en Spas af tre halvvoksne Drenge,
:,: „Skal vi vædde paa de'
for fem Franks?" — „Aa, maa je'!" —
nu vil Retten la' Sipido hænge. :,:

Prinsen uden Molest
her til Byes kom som Gæst,
I Kupéen man Kuglen har fundet;
:,: sov om Natten saa sødt,
næste Dag ud til Schiøtt,
da han Ængstelsen havde forvundet. :,:

Kongen Tale har holdt,
og han klared' sig stolt,
„lad for Albert et Bæger os tømme!"
:,: Albert sa'e mange Tak,
og han spiste og drak,
derfor maa man ham højlig berømme. :,:

Gik i Grønningen ud
for at takke sin Gud,
Provsten talte saa Øjne blev vaade
:,: for Viktorias Søn,
Herren høre hans Bøn
og se ned til de Store i Naade. :,:

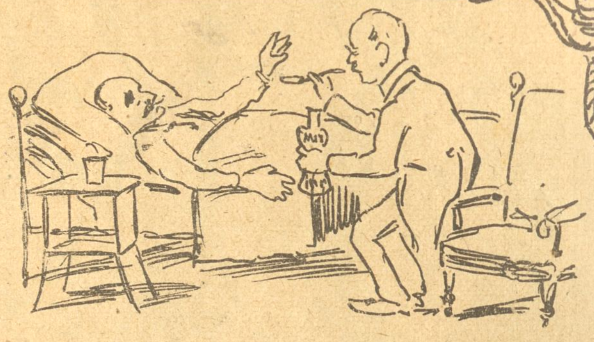

Under Kur.

Sylow (i Vildelse): Jeg fastholder min Indstilling. Den skal gaa igennem! Jeg vil ha'e mine 15 Mand!

Dr. Jocoby: Javist saa, lille Sylow, det skal De ogsaa faa. Bare paa en anden Maade — — —

Sylow (rasende): Nej, nej! som jeg vil! Jeg skal vise Jer — —

Dr. Jacoby: Bare rolig. Nu tager De en Skefuld af denne ministerielle Mikstur af 1896. Den er probat.

Sylow (adlyder): Æv! Uh! Aa! — — (mat) Naa, ja, ja, da! Som De vil, Hr. Doktor!

Efter Forlydende vil et herværende Organ suplere sin Titel saaledes: **Samfundet**, som antager sig aandeligt vanføre og lemlæstede Politikere.

Blandt Brudepar til borgerlig Vielse fandtes forleden følgende Navne: Dr. Rothenberg-Muus og Agathe Rambusch, — tænk, om Bruden i Stedet hed Katterup. — Større Harmoni lover Navnene paa et andet Par: Schwedler og Lagner.

Ved Frokosten.

— Hvorledes er Vejret i Dag, lille Mand?

— For Øjeblikket køligt og fugtigt, men i Aften bliver det „Tordenvejr".

— Tordenvejr?!

— Ja, paa Folketeatret!

Stærk Skinsyge.

Hun: Hvor mange Piger har Du elsket før mig?

Han: Jeg sværger paa, at Du er den første!

Hun: Saa? Du begynder altsaa allerede at tælle Dine Kærester!

I Urtekræmmerbutiken.

Kommis: Er Deres Frue ogsaa musikalsk?

Tjenestepigen: Om hun er! De skulde bare høre hende, naar hun — blæser Herren en lang Marsch!

Flytte-Vise.

Mel.: Nej, hvor det dog varer længe.
(Af mer end Perler og Guld.)

Jeg skal flytte, aa jeg Stakkel,
værre Kval jeg ej har kendt,
hjemme er et fælt Spektakkel,
al Ting bliver endevendt —
Flaskeskaar og Pibeho'der
Bøger (uden Blade i)
:,: Manuskripter, gamle Noder
maa jeg gaa og vade i. :,:

Men det allerværste kommer,
jeg har ingen Lejlighed,
thi jeg staar med tomme Lommer
og jeg ingen Udvej véd;
selv mit sidste Haab det glipper,
„Onkel" intet Laan mig gi'er —
:,: Garderoben — et Par Flipper
er minsandten sløjt Papir! :,:

Se engang til Fuglehæren,
den kan flytte som den vil;
der er Svalen, Storken, Stæren,
de fra Syden kom hertil.
De kan bygge deres Rede,
pleje deres Børneflok,
:,: de om Husly ej skal lede
selv om de har Unger nok. :,:

Nu vil Hørring ogsaa flytte,
han forlader sit Palads;
han har set det ej kan nytte
at han bliver paa sin Plads. —
Højres gamle „vise Fædre"
maatte ogsaa skifte Bo,
:,: De kan ha' det meget bedre
i Familiens stille Ro. :,:

Fra den kongelige Scene
Fred'rik Brun snart flytte maa
Penge spares, det er ene
Grunden til, man la'er ham gaa.
Men hans Frue si'er med Ære:
— Lad os begge flytte, — jeg
:,: vil ej Nar for Ejnar være;
Frederik, jeg følger Dig! :,:

Mens jeg sidder her og rimer
op ad Stolper ned ad Væg
Paaskeklokken festligt kimer,
minder mig om Paaskeæg —
— Men jeg glemmer i min Iver
at min Flytning forestaar —
:,: derfor Stop! — Igen jeg skriver
naar en „Lejlighed jeg faar." :,:

Den talende Tyras.

En brav Agrar havde hørt, at der inde i Købstaden havde bosat sig en fremmed, meget lærd Professor, hvis Specialitet det var at lære Hunde at tale. Da Agraren nu for visse Aarsagers Skyld, navnlig fordi han var meget mistroisk, nok kunde lide at vide om hvad der passerede, naar han var borte fra Gaarden, fik han Lyst til at lade sin Yndlingshund Tyras tage et Kursus i Talekunsten. Han kaldte da sin Karl Hans til sig og paalagde ham at gaa med Tyras ind til Professoren. Hans fik 90 Kroner med i Honorar til den lærde Mand og selv skulde Karlen have 5 Kroner i Dusør ved Hjemkomsten, naar Undervisningen havde ført til det ønskede Resultat.

Da Hans vendte hjem, havde han ikke Tyras med. „Hvor er Hunden?" brølede Agraren barsk. „Ja, Hr. Proppetær, begyndte Hans grumme højtidelig, „det er en farlig Historie, men jeg har jo li'egodt klaret den med Glans." — „Ingen Omsvøb", buldrede Agraren", „op med Lektien, og det i en Fart!" — „Nu kommer det, Husbond, altsammen. Se, da jeg og Tyras ha'de bedt Farvel til Professoren, som var en ubegrivelig regederlig Mand, og vi var naaet til Snapsløse Kro, saa si'er Tyras: „Hans, skal det være en lille Genstand?" — „Tak, som byder", si'er jeg, og saa gik vi jo ind i Kælderstuen og Tyras fik sig en Skive stegt Lever og jeg tog en Snaps og et Glas Øl. Natyrligvis maatte jeg betale Traktementet, for Tyras ha'de ingen Smaapenge, sa'e Bæstet. Saa listede vi a' igen, og undervejs er 'et saa at Tyras begynder og passiare baade om det ene og det andet, men Proppetæren ka' tænke sig min Forskrækkelse, da Hunden li'e med et si'er: „Hør engang, Hans, kysser Proppetæren endnu bestandig den lille Karen, naar hun vasker op i Køkkenet?" — Da jeg hørte den Tale, gik det straks op for mig, at stakkels Tyras ha'de faa't Hundegalskab, og tænk, hvis han begyndte og sludre saadan no'et Tøjeri her paa Gaar'en! Det gaar aldrig an, tænkte jeg, men bli'er til bare ubeskrivelige Ulykker, og saa bandt jeg en Sten om Halsen paa Tyras og dronede ham i Rundstykke Gadekær." —

Agraren kløede sig lidt i Panden, saa klappede han Hans paa Skulderen og sagde: „Det gjorde Du Ret i, Hans!"

Hillemænd, sikke Spænd med en Blikkenslager —

Attentat-Farce med Forvandlinger.

Om Morg'nen var han Anarkist,
— Jo, det er „ganske vist"!
Men da han undersøgtes nøj're,
det viste sig, at han var Højre.
Han vilde Walesprinsen skyde,
fordi saa meget Boerblod maa flyde.
Men inden Aften fik man ud,
at denne Satans lille „Tud"
havde væddet, blot for Spøg,
at myre Prinsen. — Lamperøg!

sig til Streike

Efter Midnat i Krigsraad Tobias Hansens Sovekammer.

(Den ottende April).

Krigsraad Hansen: Go' Aften, min elskede Con—jak—jadder—redine! Hva' beha'r, sover Du? Ja, saadan er Kvinden — mens vi stakkels . . . Mænd . . . . Mand . . . folk maa løbe og springe og slide og slæbe den ganske hele Dag — og Nat sommetider osse, saa ligger I og ga—asser Jer. — Sover Du i—ikke? Jamen, hvorfor svarer Du saa ikke, hvorfor svarer Du ikke, siger jeg? Du skulde springe ud af Sengen, sku' Du, og i dyb Rørelse sprede alle dine Arme ud og modtage din bedre Nederdel — Sludder — Halvdel, din Tobias Nikolaus Frederik Hansen, virkelig Krigsraad, som vender hjem, træt af Dagens Slid og Slæb — hjem til den huslige Arne — Arne . . . Hva', er jeg fuld? Con—jak—rak—rakkeredine, tvi Dig, tvi Dig, at Du tager slige Ord i din Mund. Du véd ikke, hvad det er for en Mand, Du har? — en Mand, der aldrig glemmer, . . , hvad han skylder sit Fødeland og sin Konge. Hva' si'er Du, je' glemmer min Kone? Dine, Du sku' skam—amme Dig, sku' Du, skam—amme Dig lige ned paa Bunden af Sengen, helt ned under Fjedermadratsen . . . . at tale saadan til mig, der hele Dagen kuns har gjort sin Pligt som dansk Mand, dansk Borger, dansk Soldat, dansk Krigsraad. — — Hva? Hva' det er, jeg har gjort? Gud, Dine, véd Du da ikke, hva' det er for en Dag i Dag, det vil sige i Gaar — den otte . . ottende April . . . . den Dag, som staar prentet udi alle loyale Danskeres Hjærter, akkurat li'saa gloendes som Tulipanen paa Fru Riises Skulder paa Folketeatret — den Dag, da vor elskede Konge er bleven et Aar ældre endnu uden at være høj—øjsalig afgaaet ved Døden — den D ag skulde en loyal Krigsraad ikke mindes?! Føj Dine, føj! og endnu en Gang føj! Dit snævre—ævre Hjærte kan ikke rum—rumme saadan—danne ophøj—øjede Følelser. Men Gud ske Lov, Du har en Mand, der kan. Jeg har ikke bestilt andet hele Dagen end at mindes Hans Majestæt, lige fra jeg i Morges kiggede efter Guldæblerne, som jeg ikke kunde se, i Springvandet paa Gammeltorv og til nu — til nu, jeg staar her. Av, den forbandede Lysestage, den støder hver eneste Aften paa mit Ho'de! Allerførst drak jeg en Morgentedeumbitter og saa noen Konjak—akker, og saa maatte jeg jo paa Amalienborg til Vagtparad—radden, og saa har jeg ikke bestilt andet den ganske Dag end at gaa rundt og min—des min Konge og staaet op med hævet Hat og Glasset i Haanden . . . med — med Glasset i Hatten — Sludder, med Hatten i Glasset og udbragte et Le—ve for vor elskede Konge. Endnu er der Gud ske Lov Mænd i Dan—nemark, som ikke er bange for at vise, hva' de er; jeg saa jo nok, at de grinte a mig, alle disse Venstremænd og Socialister og Republik—ister og Anarkister. Aa, men jeg er lige glad, den opvoksende Ungdom har godt a' og se saadan et lysende Eksempel paa Patrion—Patri—Patrio—tisme. Leve, le—ve vor el—skede . . . .

(Desværre fik Krigsraaden ikke udbragt dette velmotiverede Leve, thi Søvnens Gud lammede her hans Tunge.)

Paaskesang.

Mel.; Paaskeklokken kimed' mildt.

Paaskeklokken rører nu
Malmets Tunge svær,
mælder over Lande,
at Vaarens Stund er nær.
— Slutter Kreds og staar fast, alle Haandens Mænd.
Sku' fortrøstningsfuldt mod Friheds-Vaaren hen.

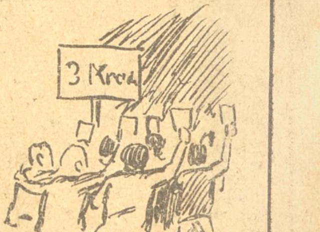

Vundet er saa mangen Dyst,
flere er igen,
men for hver, der kommer,
vi tager støt mod den.
Slutter Kreds o. s. v.

Skoven snart vil springe ud,
Solen giver Liv.
Frihedssolen smælter
al tusindaarig Kiv.
Slutter Kreds o. s. v.

Lyt til Paaskeklokken da,
tyd dens dybe Røst.
Op stod Socialismen
— Menneskehedens Trøst.
— Slutter Kreds og staar fast, alle Haandens Mænd.
Sku' fortrøstningsfuldt mod Friheds-Vaaren hen.

Betænkelig Ros.

Hun: Du skulde have været med i vor Theklub i Aftes. Den nye Præst blev énstemmig erklæret at være et Mønster paa en Ægtemand!

Han: Det maa være en fæl Nokkebølle!

Pareret.

— Hvorfor er Deres Næse saa rød?

— Den gløder af Stolthed, fordi jeg ikke stikker den i andre Folks Sager.

Stille Uge.

Mel.: Jim var Nigger.

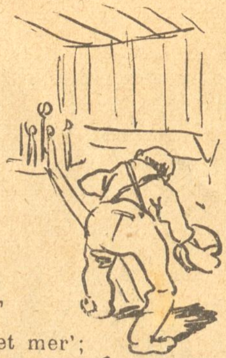

Palmesøndag paa Fisketur.
Trip trap trip paa Landet ud.
„Kegler“ i Kroen og Kognakstur.
Trip trap trip trap trip dyppe Tud.
Mandag „Blaa“, det er en hel Plasér,
trip trap trippe om et Billard.
Jeg drak tred've „Runde“, med meget mer';
trip trap trip trap „træt“ da jeg var.

Tirsdag jeg spæded' den op, min Tro.
Trip trap trip trap tro blot mig;
da var den virkelig ogsaa god'.
Trip trap trip trip trallalalej!
Onsdag til Bryllup i Familien;
trip trap trip trap op ad Kirkegul'.
Til Gilde med hele Kodillien.
— Trip trap trip trap temmelig fuld!

Torsdag til Frokost hos en Bekendt.
Trip trap trip trap den trak ud.
Mudder paa Gaden og en Betjent.
Trip trap trip trap — vældigt paa Tud.
Fredag i Skoven, det var dejligt at
trip trap trip trap trippe der omkring;
dog kom jeg hjem med en lille „Hat“.
Trip trap trip trap det gør ingen Ting.

Lørdag sov jeg den halve Dag;
trip trap trip træk Torsk i Land.
slog ud paa Aft'nen et „Slag“
trip trap trip! „tre Sjørners“ og Vand.
Hjem Paaskemorgen Klokken syv omtrent.
Trip trap trillede ad Trappen ned;
og saa var den stille Uge endt.
Trip trap tro mig, den kosted' Sved.

Fyrsten har hævet en smuk, fattig Pige af Folket op til sig. En Aften udhviler han sig efter de anstrængende Regeringsforretninger hos sin Veninde, og hun benytter da Lejligheden til varmt at tale sine tidligere Medsøstres Sag. Hun vil, at Fyrsten skal gøre noget for dem.

Fyrsten tænker efter, men ryster tilsidst paa Hovedet og siger: „Næ, det gaar ikke, æh — jeg kan da ikke . . . æh . . . bære mig ad som en Stortyrk!

I Restavrationskøkkenet.

Kokkepigen: Aa Herre Jøsses! Nu er hele Kalvestegen brændt, vi kan slet ikke bruge den!

Restavratøren: Aa Snak! Skriv bare „Boersteg“ paa Spisesedlen, saa spiser Gæsterne den af Begejstring.

Hos Lægen.

Lægen: . . Endelig maa De ubetinget lade Drikkeriet være. Øl er Gift for Dem!

Patienten: Saa vil jeg ikke leve; jeg tager Gift!

Fra Gaden.

— Kan man betro Blok noget?

— Det kan man! Jeg laante ham engang tyve Kroner, men han har aldrig talt om det!

Symbolet.

Sønnen: Fa'er, hvorfor bliver „Sejren“ altid fremstillet i en Kvindes Skikkelse?

Faderen: Det vil Du forstaa, naar Du engang er bleven gift.

Morgenen derpaa.

Jokumsen (efter Soldet): Jo, ser Du, Sofie, vi skulde jo tilsidst se Svendsens nye Motor i Virksomhed, men saa var det saa uheldigt, at der kom Bræk paa Maskinen — —

Fruen: Ja, det kan man saamæn se paa Dit nye Tøj!

Smigrende.

Kavaleriløjtnanten: Min Frøken, lad disse Blomster sige Dem, at De stedse er i mine Tanker; tænker De ogsaa undertiden paa mig?

Frøkenen: Ja, hver Gang jeg ser en Hest.

Ved Øllet.

— Her staar, at den ny Maltekstrakt „Stevns“ er god mod Influenza.

— Saa duer den ikke.

— Hvorfor?

— Skal den virke, maa den være ond mod Influenza.

Frygtelig Hævn.

Alma: Den Usling! Han har altsaa tilsvoret os begge sin Kærlighed! Bare vi kunde finde paa en rigtig raffineret Hævn.

Betty: Stop! Jeg har det. Du skal gifte Dig med ham!

Fra Gaden.

— Min Bogholder har brændt mig dobbelt a', — han er forduftet med min Kasse og med min Kone.

— Det kan man kalde dobbelt Bogholderi!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4134.

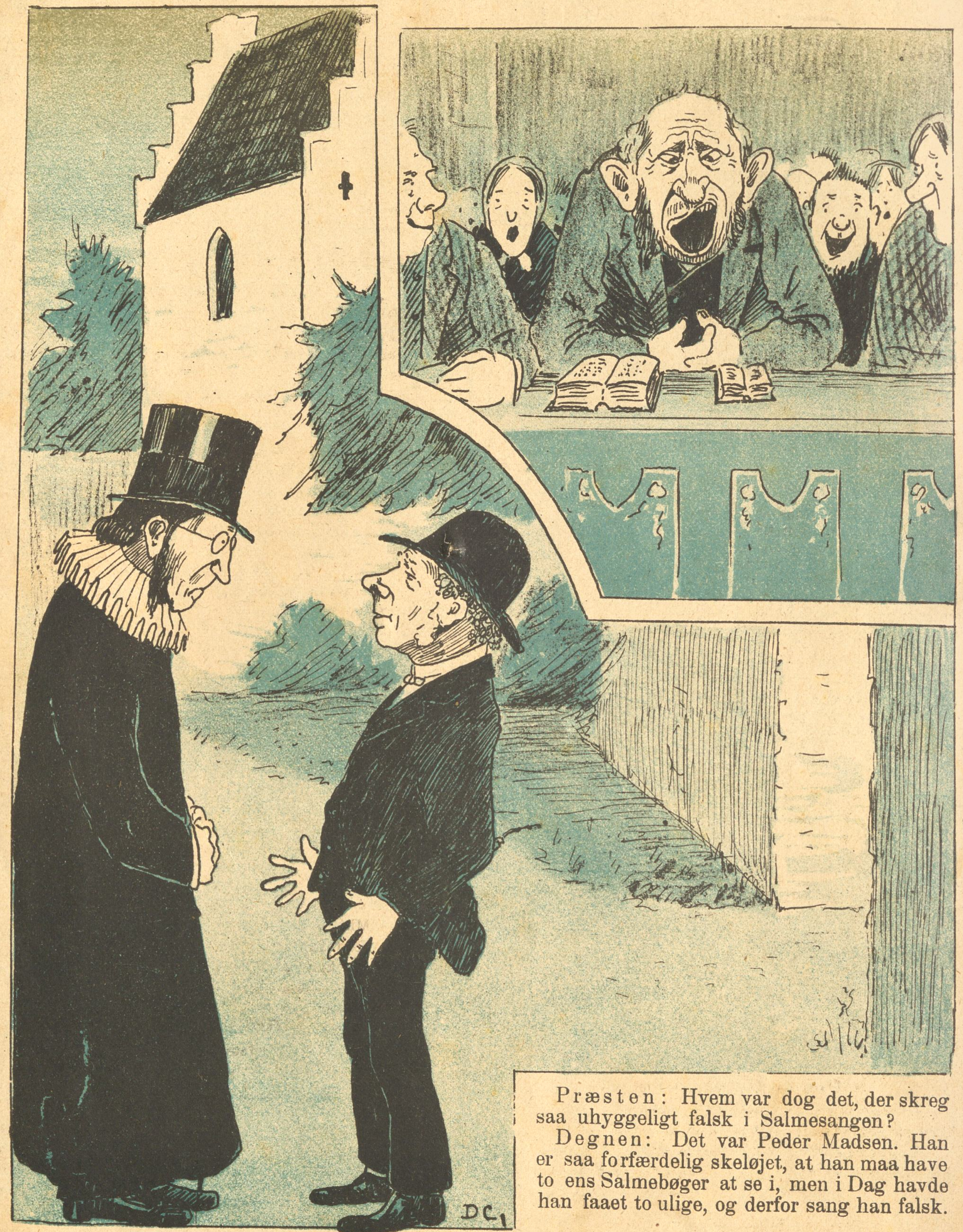

Præsten: Hvem var dog det, der skreg saa uhyggeligt falsk i Salmesangen?
Degnen: Det var Peder Madsen. Han er saa forfærdelig skeløjet, at han maa have to ens Salmebøger at se i, men i Dag havde han faaet to ulige, og derfor sang han falsk.

Nr. 16.

RAVNEN

Søndag d. 22. April 1900.

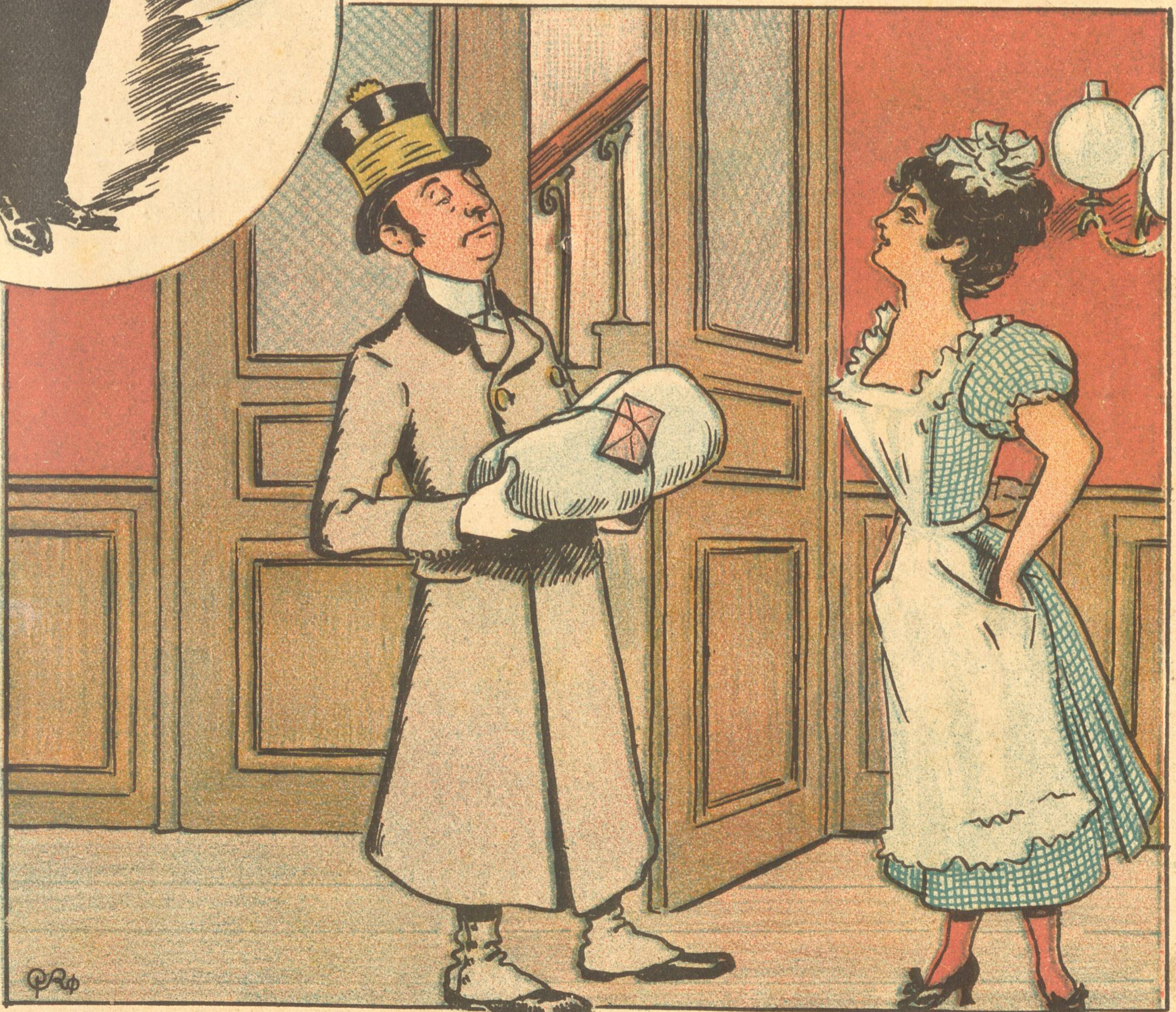

Tjeneren: Hvis Frøkenen ikke vil modtage Pakken — —

Kammerpigen: Vær ubekymret for det. Hun har endnu aldrig vist noget tilbage — jeg har kendt hende i ti Aar.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Saa gik de Paaskedage,
og „Ravnen“ hørte Paaskepræk
tilligemed sin Mage
og spiste Paaskeæg
og kneb en lille Toddi,
ti ta Toddi,
den gjorde vældig godt i
det Liv bag Mur og Væg.

Men Børn, som Støj kan lave,
saa Livet aldrig bliver dødt,
gik i Zoologisk Have
til Direktør Frem-Schiøtt.
Han Hvalros foreviste,
vi va viste,
som varme Røræg spiste
og i Basun fik stødt.

Til Fredericiagade
fløj „Ravnen“ Onsdag Middag hen
og tog sit vante Stade
og brugte glad sin Pen.
Den lyttede til Snakken,
sni sna Snakken,
trak varsomt Lars i Frakken:
„Hvod'n gaar det, gamle Svend!“

Men Lars sa'e: „Desto værre
ser al Ting meget broget ud,
den revner vist for Bjerre
og Goos, aa Herregud.
Ja, dobbelt Ve og Plage,
pli pla Plage,
vi maa vist Venstre tage,
og det med Haar og Hud!“

Monolog.

Ægtemanden (efter en hæftig Scene med Konen): Hvor har jeg ikke i de tyve Aar anstrængt mig for at bringe Orden i Husvæsenet og at gøre Sandheden til Grundlag for Familielivet. Alt forgæves! Men, jeg skal huske det Giftermaal!

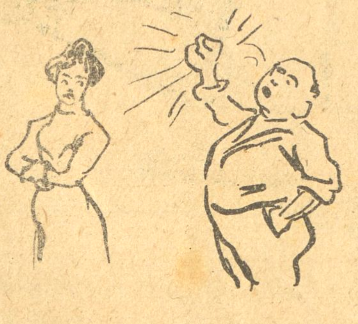

En rar Dreng.

— Marie, er Kai endnu ikke kommen hjem fra Skolen?

— Jo, Frue. Jeg har rigtignok ikke set ham, men Katten skjulte sig nylig under Buffetten.

I Monte Carlo.

En Dame staar ved Spillebordet, holder et Guldstykke mellem Fingrene men kan ikke beslutte sig til, hvilket Tal hun skal sætte det paa.

En Herre: Sæt det paa deres Alder, det skal bringe Lykke.

Damen: Virkelig? (Hun sætter Guldstykket paa 22.)

Croupieren (efter at Kuglen er faldet): Seks-ogtredive!

Herren: Ser De, De skulde have fulgt mit Raad!

Zoologisk Have.

„Ravnen“ aabnede i Gaar sin store zoologiske Have, som ganske vist ikke har skiftet Direktør, men alligevel byder paa en Del andre Nyheder.

Af disse er særlig nogle Aber stærkt iøjnespringende. De skabede sig oprindelig, som om de var lovet Pladser paa Ministertaburetter. Deres langagtige Ansigter er et Bevis for den Skuffelse, de lider ved at gribe sig selv i at sidde til Grin for Publikummerne.

Endvidere maa nævnes en Dyregruppe, bestaaende af en Søløve, en Hvalros og et Par Sælhunde, alle vel dresserede. Søløven ligner i paafaldende Grad Niels Andersen og udmærker sig ved sine Forsøg paa at spille Boldt med alt muligt. Hvalrossen kaldes i daglig Tale „Rostrup“. Den har for Øjeblikket betydelig mindre Plads, end den er vant til, men lader til at finde sig taaleligt i det. Dens Præstationer er meget alsidige, men Jubelen kulminerer dog, naar den tilsidst faar sin Løn — en stor Portion Røræg.

Sælhundene har Navne efter mindre fremragende Mænd indenfor Arbejdsgiverforeningen og optræder derfor udelukkende som Klowner.

Vi anbefaler flittigt Besøg i Haven.

Direktionen.

En Kantate,

som den burde have lydt ved Verdensudstillingens Aabning i Paris.

Svimlende Tinder,
Taarne mod Sky,
Eiffeltaarn, Globus.
Underets By.
hvem har vel skabt Dig,
rejst Dig af Grus,
bygget for Menneskets Snille et Hus?
Svar! — svar!
Er det den tykke Grosserer, der gaar?
er det Majoren med Sabel ved Laar?
er det den fromme Hr. Pater, der be'r?
er det den sminkede Donna, Du ser?
Nej! nej!
Det er Mænd i Bluser,
med Hammer og Tang,
der byggede op,
mens I dansed' og sang,
Palads ved Palads,
Pragtbroer og Hjul,
hvorunder Alverden nu søger Skjul.
— Gaa væk, Hr. Grosserer!
til Side, Hr. Præst.
Plads her for Blusen
ved denne Fest.
Plads for de Skuldre
i Blusen blaa,
hvem Fremtidens Skæbne hviler paa,
som stiger til Tind
og gaar dybt ned i Muld
og vrister af Jorden
det funklende Guld.
De sled alt nok længe
for Donna og Klærk,
nu skal de ha' Æren
selv for deres Værk.
Derfor — væk! til Side!
I sminkede, fede,
før var I oppe,
nu er I nede.
Den, der har bygget,
skal først under Tag.
Et tusindfold' Leve
for Arbejdets Sag!

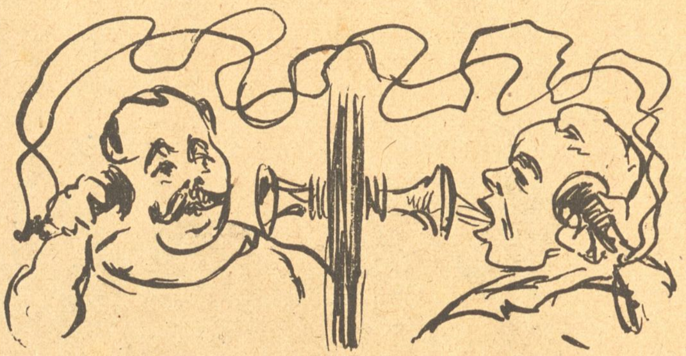

Mellem to Verdensdele.

(Se Social-Demokraten for i Onsdags.)

Ravnen (telefonerer):

Hallo! Er det Chikago?

— — — —

Maa jeg be' om Nummer 117,494?

— — — —

God Dag. Er det Bech Olsen?

— — — —

Det er „Ravnen", De taler med. Hvordan gaar det der ovre, gamle Ven?

— — — —

Det glæder mig. De kommer vel hjem med en hel Million?

— — — —

Naa, De vil nøjes med en halv. Hvordan gaar det ellers?

— — — —

Hvad! Har De tabt 100 Pund?

— — — —

Naa, 100 Pund Sterling. Skidt med en Pølse i Slagtetiden!

— — — —

Hvordan det gaar her? Tak, godt. Vi har faaet nye Borgerrepræsentanter.

— — — —

Naa, det véd De. — En glimrende Sejr! Ja, det har De Ret i. — Tak! Tak! — — Hvem der skal være Minister? — — det kan jo passende De blive, naar De kommer hjem.

— — — —

Aa, De kan s'gu være lige saa god som Broholmeren. Snarere bedre. De er da i hvert Fald en ægte „Grand danois".

— — — —

Naa, undskyld, De har travlt. Hvad siger De? Skal De hen og slaas med Roeber? Ja, De er nok ordentlig falden blandt Roeber'e der ovre.

— — — —

Naa, det er ikke saa slemt. — Ja, ja da; lev vel!

De samvirkende Fagf

Forbunds Delegeretmøde.

Glæde over Danmark.

I Frankrig har man prægtig Vin,
der kan man faa en Rus,
Italien har sin Appelsin
og Sverig har sit „Brus“.
Paa Java Kaffen er i Brug,
i England drikker man i Smug,
i Kina er for The man glad,
men vi har — Øl fra Fad.

Gammel udlevet Jon.

Herren: De har behandlet mig skammeligt, udpresset mig som en Citron.

Damen: En Citron — Sammenligningen passer ikke, jeg har ikke funden en eneste Kærne i Dem.

Sørgeligt — men sandt.

I Paris man vældig Aabning har,
Verdenshuset færdig staar og ta'r
glad mod Folk — der spørges ej om Sprog,
og der kommer Folk fra hver en Krog.
Det er Arbejdets Triumf man ser
— bare vi ku' komme med der ne'r,
men vi er med Pengene paa Kant,
det er sørgeligt — men det er sandt!

Sikkent Paaskevejr vi dog har haft:
Solskin, mens det regnede paa Kraft,
og skønt ellers jeg har Skoven kær,
blev jeg borte — jeg ku' knapt la' vær'.
Gennem Ruden jeg mod Skyen ser,
drak en Bajer vistnok hvert Kvarter
til i Morfevs Arme Hvil jeg fandt
— det var sørgeligt — men det er sandt!

Malermester Bruun i Ribe By
bar som Majestætsfornærmer Ry,
derfor Hjorth paa egen Haand ta'r bort,
hvad han har af Valgret — det er haardt.
Bramsen klarer den og han er lun,
Hjorth bli'r rost og — Valgret gi's til Bruun,
derved Bramsen Hoffets Naade vandt
— det er sørgeligt — men sandt!

I en Periode Ildebrand
ødelagde Byerne som Land,
alle Blade meldte Da' for Da',
at en Masse Ting var futtet a'.
Nu har Bladet vendt sig. Mord og Drab
gi'r os nu det største Samfundstab,
Folk for egen Haand selv Døden fandt
— det er sørgeligt — men det er sandt!

Fy føj!

Lærerinden: Hvad læser De dèr, Camilla?

Eleven: Et Kærlighedsbrev.

Lærerinden: Hvilken uhørt Frækhed! De er en skrækkelig moralsk fordærvet Person, at De befatter Dem med sligt, og saa har De oven i Købet den Dristighed at tilstaa det rent ud!

Eleven: Ja, hvorfor ikke? Brevet er jo slet ikke skrevet til mig, men til Dem, Frøken; De tabte det nylig ud af Lommen!

(Tableau.)

Det bøjer jeg mig for —

Mel. af Sommerrevyen.

Sylow skulde have fler' Betjente
til det fred'riksbergske Politi.
Københavnske var dog for bekendte,
— dem kan Hr. Jacoby ikke li'.
Og Kommunen fuldt Jacoby støtter:
„Skaf os Folk med Mildhed, Snildhed, Finhed og fornøden Takt,
I skal vide: Ingen af os skøtter
om Barbarer, Bøller — Folk, der handler ilde med sin Magt“.
-- Sylow saa meget nødig vil det,
blev dog af Loven tvunget til det,
sa'e til Ende,
bleg en Kende:
„Ja, det bøjer jeg mig for!“

Kristiansborg — til Rest er kun Ruinen —
har vi længe villet være kvit.
Men for Højre var det Slot Rosinen
i den Pølse, hvoraf vi har bidt.
Vi har ønsket, at man Klodsen flytter,
det gav Plads til Pladser, Gader, Torve, Stræder o. s. v.
men i dette Højre ej os støtter,
kun paa Slottets Buer, Søjler, Kapitæler vil det se.
Nu selv Vorherre ved Slottet rokker,
nedstyrter store Gesimser og Brokker,
og de Stakler
ser Mirakler.
Naa — det bøjer jeg mig for!

Telefoner hør' til de Aktiver,
som gi'r Overskud, saa det har Art.
Aktionærerne paa Fyn det driver
til at tjene godt for deres Part.
Ej de sig bryder om dem, der krummer
Ryg og Traaden binder, spinder, hænger op paa Stængers Top;
selv de sidder støt og Fløden skummer,
det gi'r, skønt de brummer, høje Renter, som sig summer op.
Hundredeparten faar de slidende,
Parten er latterlig, Haanen bidende.
— At de gider! —
dem, der slider,
ja, dem bøjer jeg mig for!

Efter Midnat i Krigsraad Tobias Hansens Sovekammer.

(Efter Skydebanemiddagen den 16. April.)

Krigsraad Hansen: Go' Morren Con—jak—jaddere—radere—dine, Go' Morren si'er jeg, hører du, je' si'er Go' Morren..— Om je' ikke skam—ammer mig? Nej, Dine, je' s—s—skammer mig ikke. Je' er fuld — nej, je' er stolt, er je', fordi at Klok—okken er saa mange — fordi at Solen allerede er oppe — fordi at je' — til den lyseste Morren ha—ha—har været i saad'nt pænt Selskab — i et Selska—ab af alt, hvad der duer her i vort kæ—ære Fødeland, et Selskab, s—s—som tæ—tæller Konger og Kejsere og Prinser og Oberster og Krigsraadder og . . . og . . . ja, alt, Dine . . . alt, hvad der duer. Aa—aa, Dine, je' har mange . . . mange sto—olte Dage, mange sto—olte Minder fra den kong—ongelige Skydebroderselskab . . . men, Dine . . denne Dag, den overgaar alt, den er indristet i min Mave — Sludder, i mit Hjærte — den vil (hik) staa som en glo—lo—lovæ—ærdig Stjæ—ærne for mig, selv paa den yderste Dag. Dine, véd du, hvad der er ske—et? Sover du? Naa ikke. Véd du, hvad der er ske—et med mig — med din Tobias — hvilken Æ—Æ—Ære — der er gaaet under — gaaet over (hik) gaaet — overgaaet mig. Jeg har kli—in—hik—hikket med vores elskede Kronprins, og je' har klink—inket — med Prins Christian og med Pri—ins Ha—Ha—Hans og med Prin—insen af Wæ—wæ—wæles, og je' har væ—æltet Oberst Jensens Gla—a—as, og je' har rø—ørt ved Æ—Æ—Ærmet af Kjo—olen paa Prinsen af Wæles hører du, Dine — je' har rørt ve' en rigtig Prinses — rigtige Æ—Ærme.

Hva' er du — er du lige glad? Aa! Din utaknem—emmelige Ko—one — du lig—igger her og snorker — mens jeg — je' bevæger mig ude paa Livets Kegle — Vrøvl — Skydebane vil jeg sige og kæmper for at hæ—æve mit og min Families Niviau — og mig selv og dig — og dig, Dine til Æ—Æ—Ærens høj—øjeste Trappestige. Det er du maaske osse lige glad med — Hva'? Nej, du forstaar mig ikke, Dine — du forstaar mig ikke si'er jeg — lige fra vi blev gift — Hva' si'er du? — Kender Du det Sludder. — Er 'et Sludder — har je' ikke beflittet mig paa at bevæge mig i-i den højere At—atmos—fære — i de høj—øjere Snirkler — har je' ikke — hvor nødigt jeg end vilde — siddet ude mang—ange Nætter, har je' ikke hver evigste Gang, der var no'et i Højres Arbejder- og Væl—ælgerforeningen — været der — skønt det sgu'nte var morsomt, og i Skryder—Snyder—Sludder—Skydderbrødernes Broderforening? Er je' ikke bleven Krigs—raad, og tror du maaske, det bliver ved det? Nej Dine — Gu'skelov vor (hik) elskede Regering forstaar da heldigvis at værdsætte efter Fortjeneste. Hva' er 'et du vil Dine — vil du op — hva' er 'en otte — ja er 'et ikke det' je' si'er — Tiden gaar — men je' saa osse nok — ja min Dine — min elskede Con—jak—jaddere—dine — sæt je' nu blev Ri—idder — sæt man virkelig paa høj—øjere Steder paa—skønnede min aldrig svigtende Løjn—Løj—Løj—allitet. Si'er du Sludder, Dine. Det ska' du ikke — det ska' du ik—hikke! — Je' saa no'et . . . ja, je' saa nok — aah, der gik en varm Toddystrøm — Blodstrøm gennem min løj—øj—ale Krop, je' saa nok, at . . at (hik) Prinsen saa paa mit Kna—aphul, hvori der ingen Ting er — endnu — og saa . . . og saa . . . .

(I Drømmenes Rige, hvortil Krigsraaden i dette Øjeblik henflyttedes, vil sikkert Stjerner, Ridderkors og Ordener straale for hans Blik).

Trøst.

Mikkelsen (kommer styrtende ind paa Jærnbanestationen og gisper): Aa, — jeg har rendt som — et Asen — og — saa kommer jeg dog for sent!

Stationsforstanderen (godmodig): Jamen, kun fem Minuter!

I Provinsapoteket.

En Bonde træder ind, ser sig opmærksomt omkring. Saa laver han sig til at gaa igen, uden at sige et Ord.

Apotekeren: Hvad ønsker De?

Bonden: De har 'et ikke!

Apot.: Vi har alt, hvad De behøver.

Bonden: Næ, De har 'et ikke.

Apot.: Jamen jeg siger Dem jo, Mand, at vi har alt. Sig bare hvad De vil ha'e.

Bonden: Det nytter ikke. De har 'et ikke, si'er jeg. Lad mig komme ud!

Apot.: Nej, De skal først sige, hvad De vil ha'e!

Bonden: Et Piskeskaft!

Klassisk.

En lille Dreng opdager paa sin Moders Natbord en forloren Tand:

Mo'er, hvad er det?

Moderen (sukkende): Tidens Tand!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Godsejernes Arbejderrisiko.

Frem med Agrarlovene.

Nr. 17.

RAVNEN

Søndag d. 29. April 1900.

I Hornsherred.

Godsejeren: Kunde De ikke have Lyst til at se min Samling af Gevirer, lille Frøken?

Feriegæsten: Gevirsamling? Hvor ofte har De da været gift?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Saa pakkede vor Rigsdag ind
i Bunker Dokumenter,
med spildte Talers tykke Bind
og meget lave Renter.
Vi fik jo ingen Skattelov,
desværre, ja, Gud bedre,
og Retsreformen, den er grov,
den gik til sine Fædre.

Ej heller Tiende vi fik,
Alberti stille sukker,
for Brændevinen slog den Klik,
Hr. Køedt sit Hoved dukker.
Kun Hundeskatten Nielsen Grøn
fik gennem Tinget drevet,
og Bidrag til „uægte“ Søn
i Leksikon staar skrevet.

Vi fik en Skattekommission,
det af Reform dog smager,
men intet om Prostitution,
det Jakob ej behager.
Forsikringen af Slagtedyr
kom kun til én Behandling;
til Biskop bliver vores Sthyr,
en nem og smuk Forvandling.

Prinsesserne man dog til Held
slet ikke mer' forgyldte,
de Borgervalg man slog ihjel,
lod Meterloven sylte.
Fabriklov som Paradehest
Hr. Bramsen smukt fremførte —
ja, der er meget mer' til Rest,
som man i Grøften kørte.

Naa, vi skal i ethver Fald ha'e
Jærnbaner, Gedserfærge.
Kun Lars og Jakob ej sig ga',
de Statens Tarv vil værge.
Til Gengæld vil nok Hillerød
og Odense de Knarke
gi' Svaret paa, hvad de os bød,
og dem af Tinget sparke.

Første Maj.

Med Faner og med fuld Musik
nu Vejen fremad gaar,
saadan det ikke altid gik,
en Gang vi Klø af Stave fik.
Den Tid er nu tilbagelagt,
thi nu er vi en Magt.

Den lange Vinter er nu endt,
den strænge Trængselstid.
De mørke Dage har vi kendt,
vort Blik er nu mod Sollys vendt.
Til Friluftsfest er nu vi stemt,
og Fortids Kval er glemt.

Nyd Vaaren da i fulde Drag,
nu er det atter blevet Dag
og alt bør være Smil.
Luk frisk Luft i din Stue ind,
saa kommer Rødmen paa din Kind,
og er Du fri, flyv fra dit Bur
ud i den fri Natur.

Den første Maj er Haab for dem
— de mange og de smaa —
der kommer fra de ringe Hjem,
hvor Nøden banede sig frem.
Snart staar Naturen i sit Flor
— De haaber og de tror.

De tror paa Lykke for de smaa.
som blev i Skyggen sat,
De glad til Friluftsfest kan gaa.
Thi der er ét, de stoler paa:
Hvert Sædekorn vil spire frem
Og bringe Lys for dem.

Saa stil paa Pladsen med Musik
ved Fanens røde Dug,
I, som man ikke kuet fik.
Men vogt paa Fjendens lumske Blik,
fra sidste Kamp end bløder Saar,
dem læger nok en Vaar.

Fra Strandvejen.

— Jeg synes, den Cyklist humper saa løjerlig afsted.

— Det er jo ogsaa en „Humber“!

MAJ.

SPRING ud, spring ud, I Knopper smaa!
i fejrest Glans I nu skal staa.
Spring ud paa Lind og Hyld og Røn,
gør Skoven fyldig, lun og grøn.
Fald, fine Regn, paa Busk og Hegn —
Maj er den lyse Sommers Tegn!

Fold ud dit Bæger, lille Blomst!
— den strænge Vinter fik Bekomst —
rejs Hovedet kækt og uforsagt
og fryd os ved din Farvepragt;
skyd frem ved Stien og ved Vej'n
Maj er den lyse Sommers Tegn!

Flyv ud, flyv ud, Du lille Fugl!
forlad det triste Vinterskjul
og svæv paa lette Vingers Flugt
til Livet ud — det er saa smukt.
Tag Kammerater med i Leg'n —
Maj er den lyse Sommers Tegn!

Gaa ud, gaa ud, Du Arbejdsbi!
og ret din Ryg og føl Dig fri;
stil samme Krav i samme Kor,
følg samme Fodslag over Jord.
Vær med! og sæt for Slidet Hegn —
Maj er de nye Tiders Tegn!

Et Mistillidsvotum.

Mel.: Grum, hjærteløs og fræk.

Grum, hjærteløs og gram
Tjim tjim daradada!
var Vekselerer Lamm.
Tjim tjim!
Tænk, han foraarsaget har,
tjim tjim,
At vor Borgmester rar,
tjim tjim,
Borup, kaldet og hin kloge,
tjim tjim,
fældet er af Avinds Snoge,
dadera tjim.

Slaget i Mandags stod,
Borup sin Røst oplod,
ej den virked' dog i Salen,
og saa kom tilsidst Skandalen.
Borup, vi Dig raader: Var Dig!
Du maa være mere artig!

Borup af Harme bleg
for Overmagten veg.
Brillerne de stod i Lue,
alle vise Fædre grue.
Borup sværger sig at hævne;
saadan endte dette Stævne.

Forstaaeligt.
— Se engang, som den Kat krummer Ryg!
— Den tilhører jo ogsaa en Hofembedsmand

Styhr kommer —

(Odensianerne synger.)

Mel.: Sig, husker Du den lystige Tid.

Hvem sidder hist paa en Taburet,
velnæret og bred?
Er det en Spækhøker, som er træt
og falden i Sved?
Er det en aldrende Værtshusmand,
en glad, gammel Fyr?
Lad se — jo nu jeg ham kende kan:
tænk, det er jo Styhr!

For hvem staar Odense Bispestol
med vidtaaben Favn,
imens det lysner af Foraarssol
over København?
Hvem er det, den Bispestol venter paa,
hvad er det for en Fyr?
Vel sagtens en aldrende Stiftsprovst graa.
Nej, det er s'gu Styhr.

Ja, Styhr det er s'gu en lystig Rad,
skønt han er saa tyk;
han til den glade Hovedstad
kun nødig vender Ryg.
Men, Odense, vent og bliv ikke træt,
en Gang Dagen vel gryer,
da her der ramler en Taburet,
og saa kommer Styhr.

Fr. Bojesen: En lille Skilling, go

ukkes.

'e Herre! Vi hjalp dog saa godt til.

Fra det fine Paris
under Verdensudstillingen.

Dramatisk Skildring i 3 Scener.
Handlingen foregaar i „Grand-Magasin.“

1. SCENE.

Kor af Ekspeditricer:
Ærede Damer, gør os den Ære,
her kan De købe, hvad det skal være.
Fra inderst til yderst vi klæde Dem paa,
og al Ting til billigste Pris kan De faa.

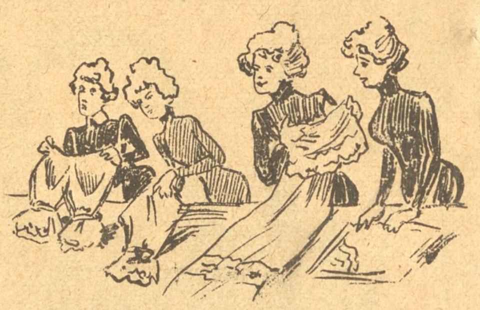

Corsetter, Chemiser og Pantalons,
Strømper af Silke, moderne Jupons.
Hatte, Handsker, Blomster og Fjer,
Uhre og prægtige Smykker med mer'.
Ikke et eneste Sted i Paris
købe de kan til saa billig en Pris.

Kor af Inspektørerne:
Vi er de Herrer Inspektører,
vi alt kan se, og alt vi hører.
Med Alvorsmine frem vi træder
i elegante, sorte Klæder.
Vort Blik er som en hvæsset Pil,
kun smukke Damer faar et Smil.

2. SCENE.

De forrige. En meget elegant Dame. Inspektør Corbeau.

Damen:
Jeg kom fra det fjærne Vesten,
Paris er nu mit Sværmeri.
En Svaghed mig plager forresten,
man kalder den — Kleptomani.
Saafremt jeg faar Kig paa et Smykke,
ja, undskyld jeg tilstaar det frit;
behændigt jeg prøver min Lykke,
un — deux — trois — saa er det mit!

(Hun tror sig ubeset og lader et Lommeur forsvinde under Skørtet, men Inspektør Corbeau har opdaget det og nærmer sig.)

Inspektøren:
Min smukke Dame. De maa love
at følge mig ad denne Vej.

Damen:
Min Herre, hvor tør frækt De vove
saaledes at tiltale mig.

Inspektøren:
Tys! — Ingen Opsigt, kære Frue,
jeg alt har set — i denne Stue
vi ubemærket ordner Sagen.

Damen:
Min Herre, De er uopdragen!

Inspektøren:
De lider af Kleptomani,
det kan De ikke dølge.
De slippe skal for Politi,
hvis De mit Raad vil følge.

3. SCENE.

Samme Personer uden Damen og Inspektøren. Monsieur Lecoq, senere Madame Larose og hendes lille Søn, Arthur.

Lecoq:
Klokken er alt et Kvarter over tre,
mon ikke Minna snart lader sig se.
Mon hun har Tiden for Mødet forglemt?
— Ak nej, en Dame er aldrig bestemt.

Kor af Inspektørerne:
Vi er de Herrer Inspektører,
vi alt kan se, og alt vi hører,
Monsieur Lecoq med Længsel venter
Madame Larose, hans Hjærtenskær.
Og da vi Øjne har som Glenter,
vi skuer grant, hun kommer dèr.
Som Skærmbrædt hun mod fæl Kritik
har taget Sønnen med, den Strik.

Lecoq:
O Minna, Gud ske Lov, Du kom,
af Længsel led jeg Elskovs Plage.

Minna:
Vær eftergiven med din Dom,
jeg Arthur maatte med mig tage.

Lecoq:
Ak Minna, giv mig dog et Kys!

Minna:
Bevares, husk dog Drengen — Tys!
snart er han stor, Du maa ej glemme,
han alt fortælle kan der hjemme — —

Lille Arthur:
Mama, jeg skal — — —

Minna (hører kam ikke):
— — — og han er klog,
han snart kan fatte Hjærtets Sprog.

Lecoq:
Ej kan jeg dølge Hjærtets Brand,
som snart mit Hjærte vil fortære,
et Kys Du ej mig nægte kan.

Minna:
Nu vel, saa kys mig da, Du kære.

Lille Arthur:
Aa se, Mama, der er det Sted!
Der staar jo tydeligt „For Herrer“.

Minna (hører ham fremdeles ikke):
Vi sjældent mødes kan i Fred,
os Skæbnen Vej til Lykken spærrer.

(De kysses.)

Lecoq:
Vi flygte vil til fremmed Land
og nyde Kærlighedens Lykke — —

Minna:
— — men, kære, husk, jeg har en Mand — —

Lille Arthur:
— — nu føler jeg ej noget trykke!

Tæppet falder.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, min Kære, nu forstaar jeg mig slet ikke mere paa Landsthinget. Der jager de.paa med Hundeloven bare for og komme de stakkels smaa Hunde til Livs som Høst ikke ka' li', for de gør flest Ulykker, si'er han, men det ska' jo altid gaa ud over de Smaa, og de store Bulbidere, baade tobenede og firbenede, ska' jo ha'e Lov til og dominere, men nu skulde det li'egodt more mig, om Landsthinget har lavet en Frikadelle med og sende de sammenpressede Luftarter i Udvalg, hva' der let ka' bli'e skæbnesvangert og ende med en frygtelig Katastrofe, for sammenpressede Luftarter og den Slags er no'et 'a' det værste, som der osse staar i den gamle Vise fra min Ungdom, da Tyrolerfertnant med sit Selskab gik omkring i Gaar'ene og sang dennehersens:

„En Baron ved Kongens Taffel,
Nia, nia nullala,
kejtet tabte han sin Gaffel,
nia nullala.
Bukked' sig, — det var lidt svært. —
Tænk, det Svin, han slog en — — —
Nia, nia nulla la, nia nullala.“

Og nu sætter jeg bare at Luftarterne ligge i Udvalget og gærer og en skøn Dag eksploderer og sprænger hele Rigsdagskasernen i Luften — saa er det Landsthingets Skyld, hvis Rigsdagen bli'er husvild til Efteraaret, og vil De saa si'e mig hvor Bager Stilling ska' holde sine Taler om „jeg og andre ærede Medlemmer“, som han sa'e forleden, og hvor ska' Landsthinget godsejerli'e Høns lægge deres Vindæg til det næste Højreministerium, som ska' udruges, naar den gamle kalkunske Kamphane Estrup igen spanker om paa den provisoriske Mødding og puster sig op og bli'er rød i Kammen og pludrer op, saa hele Hønsegaar'en kommer til og staa paa den anden Ende, og hva' ska' det bli'e til med Lars Dinesen og Jens Busk og Rasmus von Claussen og Boisen og sali' Maarenblad etc. Larsen naar de ikke mere ka' sla' skæve paa den politiske Keglebane i Fredericiagade, men bli'er indlagt paa en eller anden parlamentarisk Husvildeafdeling, bare fordi Landsthinget ikke vilde la' de sammenpressede Luftarter faa Luft og gaa deres naturlige Gang saadan som Folkethinget har lavet dem, men nu maa jeg saamæn løbe, min Kære, ellers risikerer jeg, at Journalistforeningens „Mellemakt“ bli'er udsolgt som man ka' vinde en Pariserbillet paa, for jeg vilde saa gyselig gærne se Verdensudstillingen med Damen fra Natkaféen over Indgangen, som ska' være storartet at skue og som jeg ka' tænke mig er omtrent det samme, som hvis vi vilde sætte Dagmar Hansen uden paa det nye Raadhus. Tak for Kaffe!

Dannelse.

— Jo, ser Du, Hansen var jo i vores Forretning en Tid, men han mangler Dannelse, forstaar Du, og saa var han færdig. En Dag sa'e Principalen udenvidere: Nu skal De, Fanden gale mig, herut!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Sympati.

Konen: Det er løjerligt, at Mændene saa gærne vil ha'e Sønner. Min Fa'er beklagede altid, at jeg ikke var blevet en Dreng.
Manden (sukkende): Jeg ogsaa.

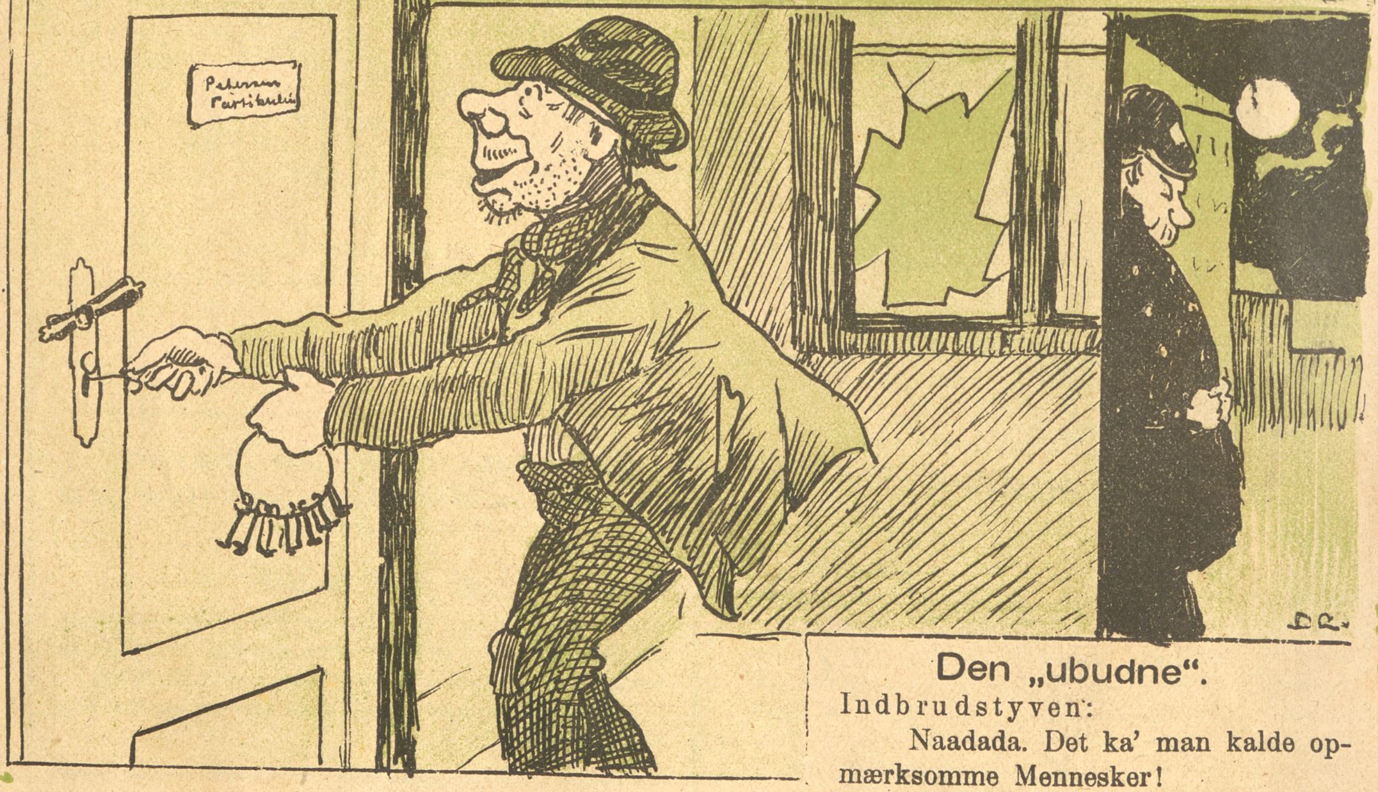

Den „ubudne".

Indbrudstyven:
Naadada. Det ka' man kalde opmærksomme Mennesker!

Nr. 18.

RAVNEN

Søndag d. 6. Maj 1900.

Han: Aa, Elskede, min Lidenskab for Dem gør mig til Deres Slave.
Hun: Utaknemlige! Giver jeg Dem da ikke fuldstændig frie Hænder!?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Forgangen Nat vor sultne Kat.

Skøn Valborgs Nat
bag Busk og Krat
den Ungdom legede Tagfat,
en Nattergal
i Skovens Sal
sang højt, men Luften var lidt sval,
der lyste Blus fra Mark og Eng,
selv „Ravnen“ ikke gik i Seng,
den deltog i det glade Sjus,
hør hvad den saa ved Nattens Blus.

Paa Slaget Tol'
fløj Heks og Trold
igennem Skorsten Fa'n i Vold,
med Præstesæk
sad Vilhelm Beck
paa Kosteskaft og grinte fræk.
Og paa en Ildtang Dydkær fløj,
mens Sod om Ørerne ham røg.
Ham fulgte kun én krist'lig Svend
til selve lede Bloksbjærg hen.

I Præstens Spor
al Fordom foer
af Sted til Fandens Oldemo'r,
Der fulgte bag
— Kors sikket Jag —
en Hindenburg med Arvesag,
vi paa Lock-outen Rostrup saa
af Sted til hede Helweg gaa,
og Fred'rik Hansen, tykke Rad,
hang paa, og han var lige glad.

Kast Ved paa Baal,
hør Skrig og Skraal,
ad Bloksbjerg til er Pakkets Maal,
paa Dumheds Fjæl
med Taa og Hæl
gaar Dansen, hu hvor den er fæl!
Der drikkes, dobles som bekendt,
til Slut bli'r selve Fanden brændt.
Lad Fordom brænde, Dumhed med,
som gør vort Frihedsliv Fortræd.

Der flettes Krans,
der trædes Dans,
og Maj har Glæde her til Lands.
Paa Valborgs Dag
med Fest og Flag
vi fejred' Vaarens gode Sag;
de Blomster lo fra Mark og Vej,
de Fugle kvidrede om Maj,
og efter Nattens Bloksbjærgridt
kan Livet atter aande frit.

MAJTANKER.

Morgen graa, Aften blaa.

* * *

Otte Timers Regn, otte Timers Arbejde.

* * *

Sankte Valborg græd. — Man kan som bekendt ogsaa græde af Glæde.

* * *

Af Skyen graa regner Guld i Arbejdervraa.

* * *

„Henad Dagen klarede Vejret op“.

(Dagspressen.)

Ogsaa henad Dagen (Frihedens og Fremskridtets lange Dag) er Vejret klaret betydeligt op.

Der er snarlig Udsigt til smukt Vejr over hele Verden.

Ved Øllet.

— Har Du læst, at Krigsminister Schnack har ladet udstede en Bataillonsbefaling, der indskærper Rekruterne at sørge for, at de dem ledsagende civile Personer hilser samtidig med at Rekruterne gør Honnør for en overordnet?

— Aa Snak!

Kapitalisten paa Dødslejet.

— Du, Kone, tror Du paa et Liv efter dette?

— Ja, det gør jeg.

— Lad mig saa faa Kuponsaksen med i Kisten!

I Demonstrationens Tegn.

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Vi holdt Majfest og holdt den med Glans,
der var Tog, der var Taler og Sange,
der var Stemning — af Folk var der mange,
der var Aftenfest rundt om med Dans.
I vort Land hver en By, hver Station
yded' Stemmer, der støttede Kravet.
:,: Gammel Slendrian længst er begravet,
vær da stolt af vor Demonstration. :,:

Ny Ministre vi fik — hvilken „Schnack“,
vi beholdt jo et Par af de gamle.
Sikke Mænd dog vor Konge kan samle,
naar han vil holde Folket i Skak.
Venstre vented' at faa en Portion —
det blev snydt, skønt det vidt han sig læmpet
:,: — Kongen smiler, saa hvisker han dæmpet:
„Mine Herrer! — En Demonstration!“ :,:

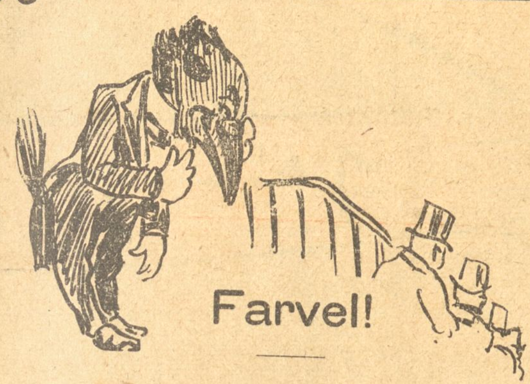

Farvel!

Mel.: Farvel, Du Hus hvor min Fader bor.

Farvel, Du gamle og brave Ravn,
vi ser med Vemod din Agterstavn;
en Menneskealder Du Pladsen holdt,
Du sad saa fast som i Slaa og Bolt.
Hvem skulde tro! —
O! Middelboe!

Farvel, ærværdige, fromme Styhr,
Du var en ganske grinagtig Fyr,
som mored' os, skøndt Du er theol.;
drag bort til Fyen, der staar en Stol,
en Bispestol
i Naadens Sol.

Farvel, o Hage og Hørring kær,
Dig mindes Schrøder med Fryd især.
I pynted' hver paa sin Taburet,
naa, Friis og Goos er jo ogsaa nette Danemænd,
aa ja, saamænd.

Farvel, I alle, I fire, som
ej ind i Sehesteds Wigvam kom.
Hav det nu godt hver for sin Person,
nyd glad jer' Ferie og Pension
som Ekscellens.
— Det kan nok hænd's!

Ondskabsfuldt.

Husfruen (der til sin Fødselsdag har faaet et Par Vaser i Foræring): Næ, hvor er de søde, kære Fru Knap . . . De Vaser har jeg ønsket mig, hver Gang, naar jeg saa dem staa i Halvtredsøre-Bazarens Vindu.

Paa Skovtur.

Fruen: Nu har Gøgen kukket tredive Gange. Jeg skal altsaa leve tredive Aar endnu.

Manden: Lad mig faa fat i det Bæst, saa slaar jeg 'en ihjæl.

I Tehandelen.

Eksp.: Ønsker Fruen Kongo- eller Ceylon-Te?

Damen (med fine Fornemmelser): Næ, har De ikke den berømte five o'clock-Te? Den skal jo nu være saa moderne!

Naar Satsen gaar i Fisk.

Paa en Provinsavis's Trykkeri havde Redaktørens lille Søn gaaet og leget. Et „Skib" var „gaaet i Fisk", og for at forhindre Opdagelse med deraf følgende sviende Smærte paa et omtaaleligt Sted stillede han de forskudte Linier sammen saaledes, at der efter hans Mening blev Mening i det. En Artikel saa efter dette saaledes ud:

„I Gaar meddelte „Berlingske-Tidende" Listen over de ny Ministre, og Hurtig-Lars bekendte straks, at det var ham, der havde begaaet Forbrydelsen. Hvorledes det nu er eller ikke, saa er Venstre bleven snydt. — Til Trods for, at der er flydt saa meget „Vikingeblod", hvor Lange-Müllers Musik høres, vil Myrderierne i Kongo dog maaske endelig ophøre. Krigen i Transvaal har affødt en Belejring af 57 Byer, hvori Socialisterne demonstrerede den første Maj. Dette kunde have været undgaaet, om Grandjean ikke havde været saa brutal som Kongens Foged, der ikke vilde udlevere Barnet. Vi finder ligesom „Kristl. Dagbl.", at der kunde være god Grund til at bese Kvindeudstillingen i London, nu da det viser sig, at Cykleavtomaterne ikke duer. Forøvrigt maa vi beklage, at en Ulykke som den har kunnet finde Sted, uden at Detailhandlerbanken hæver Rentefoden og giver Politidirektøren et Spark som Løn for hans Imødekommen. Men det ligner dem, og dog har Entreprenørerne været saa eftergivende at hejse Flag paa halv Stang i Anledning af Konsulens Død. Denne Antagelse savner dog vistnok enhver Grund.

„Alle mine, gæt hvor mange", sa'e Goos, han fik et nyt Embede.

*

„Skal det gøres, skal det gøres tykt", sa'e Schnack, han trak for tredje Gang i Ministertøjet.

Ved Øllet.

— Naar mon Verdensudstillingen bliver færdig?
— Den Dag Udstillingen lukkes, er den „færdig".

I denne Maaned arrangerer „Damernes Formiddagsklub" en Tulipan-Udstilling. Jens Busk burde have et Partoutkort.

Efter Soldet.

Konen: Men bevares vel, Petersen? Hvad er det for en Tilstand, Du kommer hjem i?

Petersen: Ta'en med Ro, Mutter. Det er bare en lille Salonkæfert!

KYS

er noget, En aldrig kan forstaa, men To.

*

Først stjæler man Kys, senere giver man dem, tilsidst faar man dem.

*

Hos mangen Kvinde er alt falsk, kun Øjnene er ægte, og de lyver.

1ste Mai
GRØ 1900

1900

Rivalerne.

En Fortælling af Bjærgmandslivet.

Fra Fransk.

Det kom ganske pludselig.

Grenu, der bukkede sig for at tage sin Hakke op, faldt med Panden i Snavset, medens Lamperne rundt omkring ham begyndte at ryste. Han hørte Grubegaseksplosionens Knald, der lød som et Tordenskrald. Et hæftigt Stød spaltede Grubevæggene, sønderrev Bjælkerne, bragte Galleriet til at styrte sammen, medens et dumpt Bulder lød fra Jordens Indre. I et Minimum af et Sekund sporede Bjærgmanden en Støj, et Brag af sammenstyrtende Klipper, der ramlede fra Afgrund til Afgrund, det lød som om en vældig Klippeblok plumpede i Vandet, saa intet mere. En dyb Stilhed og et uigennemtrængeligt Mørke. Han rejste sig forsigtig, beføite Hvælvingen med sine Hænder, undersøgte Klippevæggene og vovede endelig at staa oprejst. Den ved Katastrofen fremkaldte bedøvende Svimmelhed forsvandt pludselig, og Arbejderen blev staaende sløv, endnu noget vantro, han kunde endnu ikke fatte det Mirakel, at hans Liv var reddet.

Hurtig raabte han ind i Mørket:

„Halløj, I der nede!*

Intet Svar. Grenu gyste af Rædsel, han havde ikke genkendt sin egen Stemme. Naar han ellers raabte ind i Minen for at kalde paa Læsserne eller for at forlange et Stykke Værktøj, trængte Lyden af hans Stemme ind under Galleriet, løb videre og forplantede sig som et Ekko, hvad der morede Kammeraterne kosteligt. Nu stødte hans Stemme paa næsten umiddelbare Hindringer og klang mat som i en Kælder. Det forekom ham, som om den kun naaede nogle faa Alen bort.

Grenu forsøgte at blive klar over Situationen. Han gik et Skridt fremad, snublede over et Stykke Jærn — sandsynlig hans Hakke — og stødte med Foden mod en Lampe, der trillede ned ad Galleriets Skraaning og blev liggende næsten i samme Øjeblik. Med udstrakte Arme og vidtopspilede Øjne prøvede han sig frem langs Væggen som han støttede sig til, medens hans Fod ængstlig undersøgte Jorden for hvert Skridt. Han gik langsomt og søgte at orientere sig ved at føle sig for, ligesom de blinde Grubeheste, der er spændt for Grubevognene, og med Ørerne undersøger Træværket. Først fandt han de sædvanlige Gange, den om Morgenen betraadte Skraaning, de hvælvede Buer over sit Hoved, samt Galleriets aabne Hjørne. Med Undtagelse af en Smule Vand, der havde samlet sig et Sted, var der intet usædvanligt at se. Han fattede Mod paany og begyndte igen at haabe. Med Klogskab og Taalmodighed vilde han sikkert kunne fri sig ud af Faren. Det vilde kræve en Times Tid maaske; længere Tid behøvede han sikkert ikke for at naa Benne, og naar han først var dér . . . .

(Fortsættes.)

I Selskabet.

— En mærkværdig Dame, den Baronesse! Hun forstaar altid at give sig et Anstrøg af Ungdommelighed!

— Ja, det er sandt — men hun bruger lidt for meget rødt!

Det vandrende Fortov.

Grev Spruttenfeldts natlige Æventyr.

Mit Navn er Arthur Spruttenfeldt,
min Levevej er Greve.
Blandt Levemænd er jeg en Helt,
jeg lever for at leve.
Af Fædres Arv jeg lever flot
saa længe den slaar til:
hvornaar jeg spiller Bankerot,
det Tiden vise vil.

Forleden kom jeg fra et Sold,
jeg skued' Stjerners Vrimmel.
Da ud jeg tren i Natten kold,
jeg følte mig saa svimmel.
Det Pokkers Fortov rendte rundt,
mig Farten blev for rask;
jeg fik saa nederdrægtig ondt,
jeg dumped' med et Klask.

Alt hvirvled' sig i lystig Dans
forbi mit trætte Øje;
jeg gik fra Samling og fra Sans,
dog mindes jeg saa nøje,
jeg Zoologisk Have saa,
det var slet ej saa galt;
en vældig Bjørn jeg hilste paa —
en Abe fik jeg kvalt.

Det brummede og knurrede,
jeg bæved' og jeg skælved',
i Ørene det skurrede,
thi jeg saa selve Helved' —
min Stamkafé, hvor glad i Hu
jeg tit med Skæmt og Spøg
blandt Venner mored' mig — og nu
— ad Helved' til den røg!

Jeg fandt mig selv — jeg véd ej hvor,
men gav bestandig Greven.
Jeg udbrød: Véd I hvad jeg tror?
(for jeg er nemlig drøven)
I ønsker, at jeg danne ska'
et Ministerium! — — —
— Man nikkede i Smug og sa':
Han har Delirium:

Uforbederlige Syndere.

Budet: Tør jeg bede Fru Baronessen om det sædvanlige Bidrag til Tvangsanstalten?

Baronessen: Min Gud, nu har jeg jo allerede betalt i otte Aar; har disse Mennesker da endnu ikke forbedret sig!

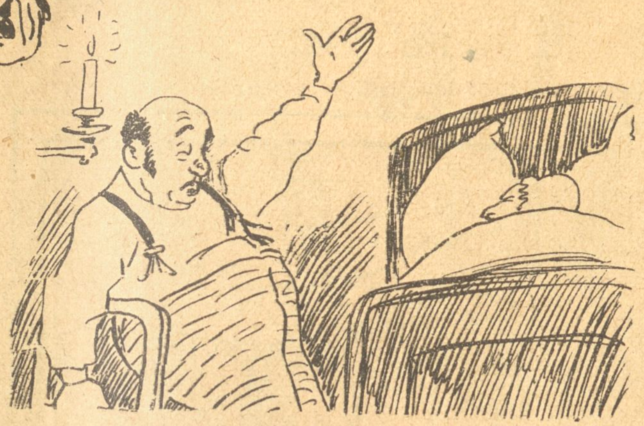

Efter Midnat i Krigsraad Tobias Hansens Sovekammer.

(Det ny Ministerium.)

Krigsraad Hansen: Go' Aften Con—jak—jadder-redine — Go' Aften Dannekvinde — Go' Aften Du en trofast Dannemands trofaste Danehu—ha—hustru.

Hva' der gaar a' mig — Der gaar slet ikke no'et a' mig, jeg er kuns g—glad—glad i Sjæl; aa i Legemed — aa glad i Hjærte aa i Lunger, aa i Lever aa i — aa i alting — Hurra! Dine kom og lad mig omfavne Dig — vi er frelst, vi er reddet — Danmark er reddet, si'er jeg — Forstaar Du det ikke — Men Gu' bevar' os min elskede Con—ja—dine føller Du slet ikke med — mærker du ikke, hvad der bevæger sig i dit elskede Fø—øde—land jeg raa—aaber nok en Gang (hik) Hurra! Hurra! Hurra! Om jeg er gal — Næ, slet—et (hik) ikke — Lad dem ba—are høre det — lad dem bare høre det fra Kjæ—æ—æl—ælderen og til Kvi—isten lad dem bare høre det — hele Gaden, hele Byen — hele Landet (hik) det er mig (hik) Krigsraad Tobias Nikolaus Frederik Hansen, der raaber Hurra! Hurra! Hurra! Lad dem bare høre, jeg er ikke bange for at vi—ise min G—G—G—Glæde — Aa! Dine — je' er nær ved a' græ—æ—æde af G-—G—Glæde. Hva' si'er Du, — er 'et a' Dri—Dri—Druk? Nej Dine det er 'et ikke — det er a' G—G—Glæde — Hva' for en G—Glæde? Men Herre Gud Dine véd du da ikke, at det er lykkedes — at vi har faaet vores Mani—Mani—Ministere — Er 'et ikke stort — Er 'et ikke godt — Dine? Der er dog endnu Mænd i vort kæ—kæ—kære Høj—øjreparti, som ikke er bange — som ikke er bange, si'er jeg — Folk med den ret—ette Fø—ø— (hik) ølelse i Brystet, som ofre alt — alt Dine — Børn og Koner, og private Interesser, og Bestillinger og sæt—ætter sig ned paa en Tabu—bul—ullerret — og gør ingen Ting og alt det kuns for 12000 Kr. — Er 'et ikke stort Dine — det vi—iser (hik) at der endnu er Kraft og Sprut — Sludder Saft i os — i os — vi konserva—va—vative Mænd, vi Pil—illerne i Landets Bygning — Aa! den forbandede Lysestage — den skal osse altid væ—ære, hvor mit Ho'de er (hik) — Ja Dine ka' Du saa ikke tænke Dig min Glæ—æ—æde, da jeg i Morges nede i Bræ—æddehytten læ—æste den g—g—glædelige Begivenhed. Tobias Hansen — Krigsraad Tobias Hansen, sa' jeg — Du skylder—ylder (hik) Dit Parti — Dit Land — Dit Konge — dine 9 Ministre og drikke (hik) drik—ikke et Glas paa Deres Velgaaendes — og saa drak je' — je' drak i Aanden — næ — næ i Virkeligheden — men je' klin—inkede i Aanden med de ti — ni Ministre — Aa, Dine, Du tror maaske je' gøre det halvt? — næ Dine, det gør (hik) Krigsraad Tobias Hansen ikke — næ je' gør det helt — je' tømte Bægeret — Bægerne til sidste Draa—aa—aabe — Ja je' tømte dem alle — je' var jo ab—absolut nødt til at drikke et Glas med hver a' dem. Men da je' var kommen til Nr. 8, saa—aa ku' je' ikke huske, hvem det var, der man—anglede, og saa var je' jo (hik) nødt til (hik), og begynde forfra. — Nu — nu ved je' — je' her gjort min Pligt — saadan skal det væ—ære det er os — os der ene har Forstand paa at regere, — gør de Vrøvl — de andre — saa (hik) la—la—laver vi kuns bare et nyt Mi—ma—nisterium, det er Folk, der kan og vil (hik) endnu — Dine, véd Du hva', je' har tit i den sidste Tid tænkt paa at give mig selv hen — sige her er jeg, til Tjeneste — Krigsma—minister Krigsraad Tobias Hansen — det vil — lyde — hva'? — og saa — saa vilde je' give mig selv et Rid—idderkors eller Storkors eller saadan no'et andet. — (Her lukkedes Krigsraadens, konservative, loyale Øjne maaske han i Drømme fortsatte sine Betragtninger om, hvad han vilde gøre mere, hvis han en Gang blev Minister.)

Gætje og Rostrup paa Æventyr

eller det mislykkede Frieri.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Galant.

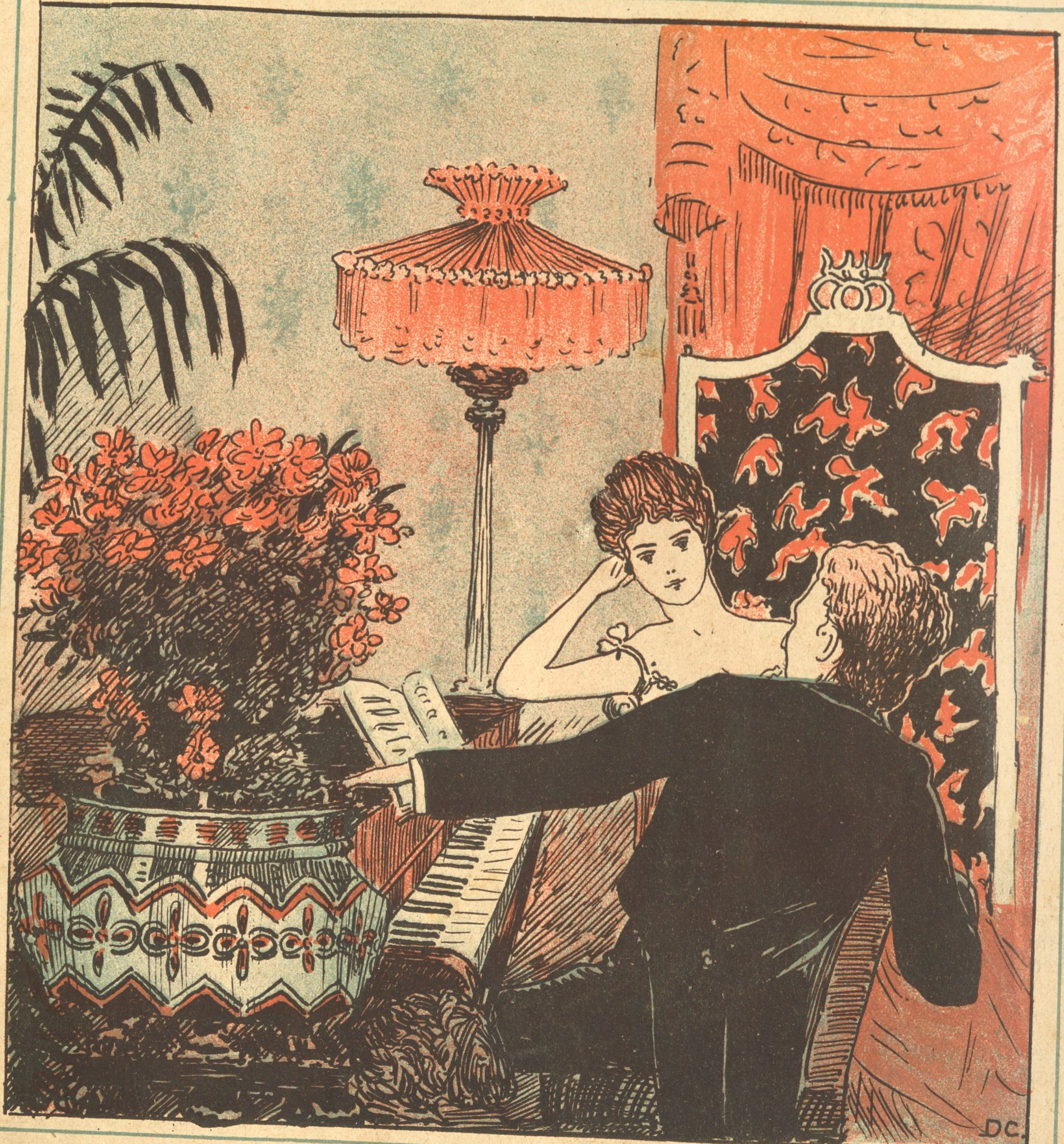

Sangerinden: Sig mig, ærede Ven, naar De havde Valget mellem at være blind eller døv, hvilket vilde De da foretrække?

Komponisten: Naar jeg betragter Dem, min Frøken, vilde jeg være døv, og naar jeg hører Dem synge, vilde jeg være blind.

Nr. 19.

RAVNEN

Søndag d. 13. Maj 1900.

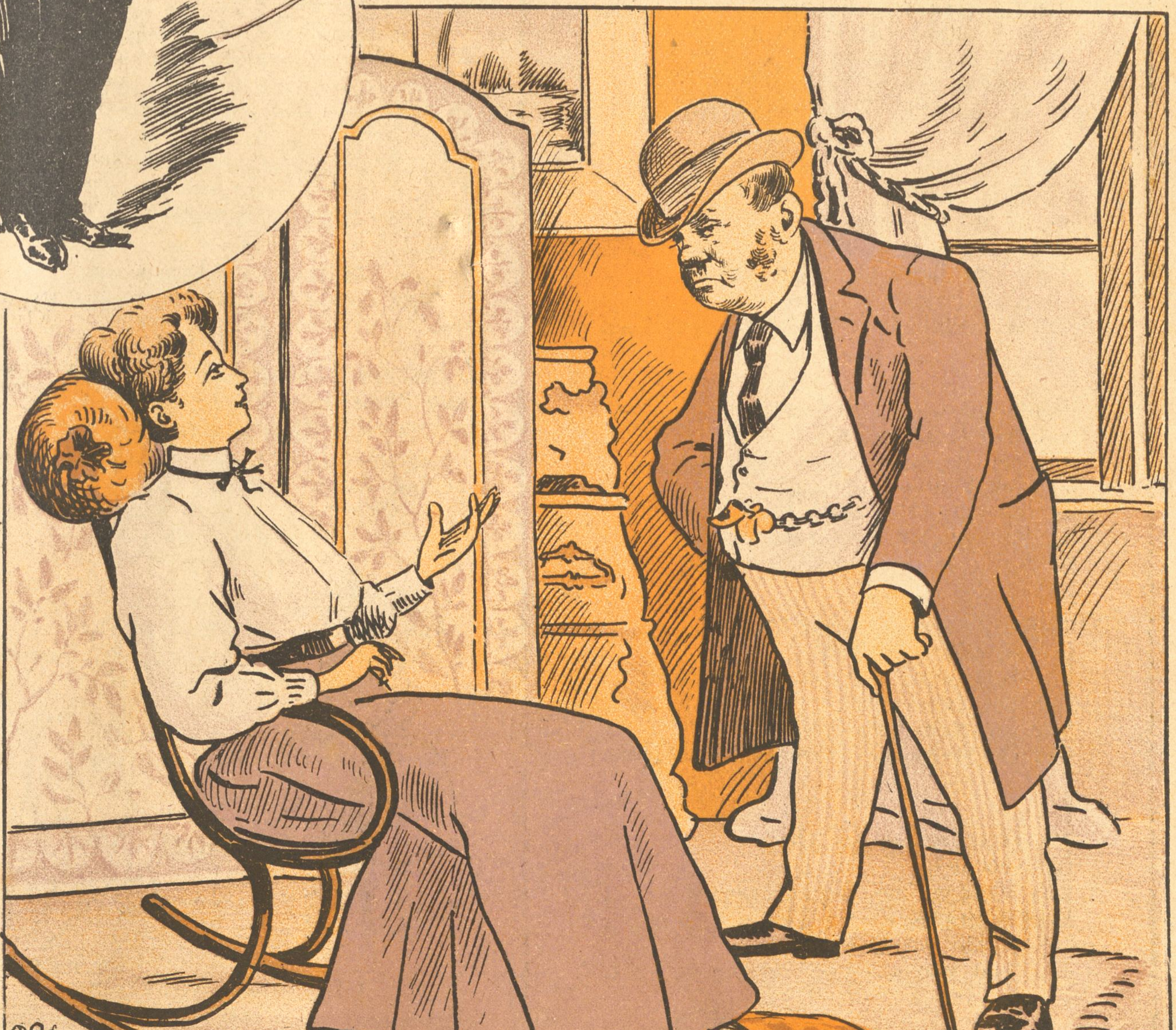

Han: Ingen Udflugter, Kære, jeg har grebet Dig paa fersk Gerning — Du har bedraget mig!

Hun: Jeg? Nej, Du har bedraget mig! Sagde Du ikke, at Du vilde rejse bort i 14 Dage!?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jeg har væ't Tôllerist.

Sporvejsindtægten gaar
nedenom — De forstaar:
dèr, hvor Lautrup skal Sagerne klare,
vi elektrisk sku' ha'
og la' Lautrup gaa a',
Lautrup blive! — det manglede bare.

Præster gik i Geled,
Kultus Bjerre var med,
over hundred' tilsammen de vare,
sikken Sortkjolehær,
og saa vil de ha' fler'
af de Godtfolk — det manglede bare.

Mon N. Andersen løj,
da af Munden ham fløj,
at med Fordel vi Vejler ku' klare?
Bli'r vort Land nu forsømt?
mon „Socialen" bli'r dømt
for en Sandhed? — det manglede bare.

Faaborg-Sehested bød:
om den Fane saa rød
maa ej Arbejderklassen sig skare,
„De skal blive forfulgt,
faa en morderlig Mulkt",
ja det mangled rundhjule mig bare.

Pastor Ifversen vred
ga' en anden Besked
end Kantor og Kollega, — den rare,
den velsignede Præst,
han gad selv holde Fest
ved Begravelsen — det manglede bare.

Dydkær er for sin Krist,
Antisocialist,
lille Dydkær, tag Du Dig i vare,
hverve Brækker, min Ven, —
dèr er ikke en Svend
som gaar paa'n, nej det manglede bare.

Renlighed.

To Gange om Aaret tager jeg et Bad, enten jeg trænger til det eller ej!

Billigt sluppet.

— Femten tusind Kroner har jeg kostet paa den Pige, og saa giver hun mig en Kurv!

— Trøst Dig — tænk bare, hvad hun vilde koste Dig, hvis Du havde giftet hende!

Der fortælles om Konsejlpræsidenten, Sehested, at han selv skal drive Restauration paa sit Hotel ved Fiskebæk. — Vi vil for hans egen Skyld haabe, at han ikke farer vild i sine Virksomheder, og f. Eks. laver „Frikadeller" i sin Egenskab af Minister. Og for Hotellets Gæster er det kedeligt, at Restauratøren ikke selv er til Stede. Mange sætter jo særlig Pris paa at Maden „gaar igennem" Restauratøren.

Mellem Kludesamlere.

— Du! La's, den Pjalt, sa'e at mine Klude ikke var en Trevl værd.

„Nu sidde vi alle vel!" sa'e Sthyr, han bredte sig i Odense Bispestól.

Den eneste Fejl.

Logiværtiuden (Enke): Noget er der dog altid at udsætte paa de Mandfolk! Min nuværende Lejer t. Eks. er flittig, rolig, ædruelig, ordenlig — men gifte sig med mig vil han absolut ikke!

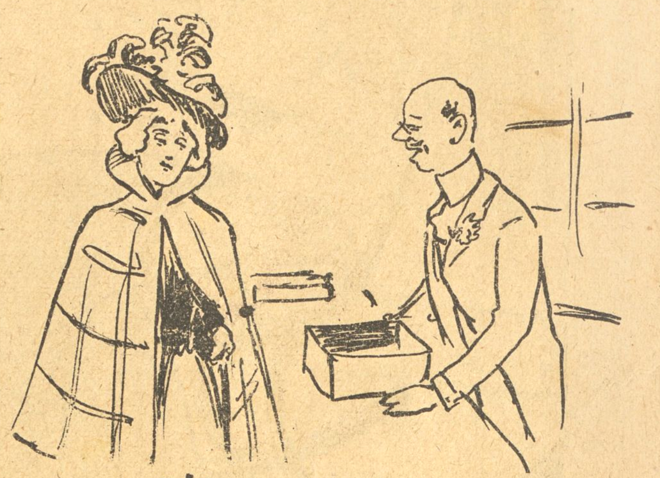

I Manufakturhandelen.

Kommis: Hvad ønsker Fruen?

Damen: Et Par røde Silke-Strømpebaand?

Kom.: Vi har desværre ikke røde for Øjeblikket, men De kan faa meget smukke blaa.

Damen: Næ, de falmer for meget.

Kom.: Jamen, bedste Frue, dèr skinner Solen da ikke!

To Venner.

Mel.: To Drosler sad.

To Kejsere i Galla fin
forleden mødtes i Berlin;
én kom fra Syd, fra Østerig,
den Tanke den er trøsterig.

Den anden bor i Tyskland selv,
naar ej han ses ved norsken Elv.
Han kyssede sin Gæst saa glad,
saa fulgtes de til Vognen ad.

Dèr sad de stille, Haand i Haand,
tæt samlede ved Hjærtets Baand.
Den ene græd: Jeg sige maa,
den Time har jeg ventet paa.

Den anden snøfted': Ogsaa jeg
har længtes saare efter Dig.
Saa sank de til hinandens Bryst:
Nu vilde Døden være Lyst.

Men „Folket", som paa Afstand saa,
det troed' ikke ret derpaa.
Thi „Folket" glemmer ej saa let
som Kejsersjæle ævner det.

Det mindedes Sadowas Blod
og Solferinos Slagtebod;
det mindedes et „66",
og „Folket" knurred' utilfreds.

Nu kysses I, men en Gang vi
var Ofre for jert Myrdert.
Nu favnes I; vort Blod dog smukt
har gødet denne Venskabsfrugt.

Men Kejserparret sad med Smil,
og Vognøn rulled' fort med Il
til mindre ømme Scener smaa,
naar „Folket" ikke ser derpaa.

Fra Gaden.

— Kan De ikke sige mig hvor Nap & Knap's Bankforretninger er?

— Helt henne i Gaden til højre.

— De véd vel ikke Numret?

— Næ, men det staar over Gadedøren.

I Køkkenet.

Fruen: Hvilken Uforskammethed! Paa Deres Regning skriver Skomageren: „Højvelbaarne" og paa vor Regning: „Velbaarne"!

Tjenestepigen: Ja, Frue, men jeg betaler ogsaa altid mine Regninger straks!

En Salme,

som burde have været sungen ved Kirkeindvielsen i Søndags.

Mel.: Dejlig er Jorden.

Traurig er Verden,
trøstesløst er Livet
for mange Tusinde Mennesker.
Sulten dem nager,
Sygdom dem truer;
jo Djævlen her i Verden er.

Ej han dog manes,
ikke kan fortrænges
selv om der Kirke ved Kirke staar.
Bønner kan bedes,
fræk og uanfægtet
den Herre om i Verden gaar.

Et kun kan hjælpe;
Kirke ej og Præster
giver den Onde hans Ulivssaar.
Plej dem, der lider,
mæt dem, der hungrer,
bered hver Stakkel gode Kaar.

Da viger Djævlen,
da er frelst al Verden,
da kan vi trøstig mod Himlen se.
Men desto værre,
der er Tegn og Varsler
paa, at det ej ved os vil ske.

I Kroen.

Værtinden: Mads, laan mig Dit Lommetørklæde, den Fremmede forlanger en Serviet!

Tvetydigt.

— Næ, se dog hvilken prægtig Robe Etatsraadinden har paa i Aften igen!

— Ja, det er i sin Orden. Den skylder hun sin Rang og — sin Dameskræderinde!

Uden Tvivl.

— Aa, Frøken Hilma, hvor misunder jeg det Dyr, der hænger om Deres Hals!
— Ja, kære Baron, det har ogsaa været meget klogere end De.

Rivalerne.

En Fortælling af Bjærgmandslivet.

Fra Fransk.

(Fortsat.)

Under sin Vandring stødte han pludselig paa en uventet Hindring. Det var en Mur. Ingen Gennemgang. Ingen Udvej. Grenu famlede med Hænderne paa en vældig Klippeblok, der spærrede Galleriet og forvandlede Minens smalle aflukkede Passage til en Celle. Greben af Forfærdelse forsøgte han, at rydde Hindringen af Vejen. Under hans Anstrængelser gik lidt af Blokkens Overflade i Stykker; Støv, smaa Sten faldt ned og strejfede hans Knæ; men den uhyre Mur rørte sig ikke af Pletten.

Overfor denne frygtelige Vished følte Bjærgmanden sig greben af en overmenneskelig Rædsel. Den Vished, at han var levende begravet, slog ned i ham som et Kølleslag. Han indsaa i samme Nu, at han var dømt til langsomt og pinefuldt at dø af Sult. Hans Angst var saa stor, at han længe ikke nærede det ringeste Haab. Saa tænkte han, at oppe i Sollyset blev hans Fraværelse bemærket, at man blev urolig for hans Skæbne, at Ingeniørerne og Kammeraterne med Redskaber vilde trænge ned i Gruben, sønderslaa Klippeblokken og frelse ham fra Døden. Ja sikkert, han behøvede kun at raabe.

„Halløj, I der nede“, raabte han. For hans Fødder svarede en svag Stemme.

„Halløj!“

Han vendte sig efter Lyden.

„Hvem er dér?“

„Mallard!“

„Det er mig, Grenu . . . er Du kvæstet?“

„Det kan jeg ikke sige . . . maaske, maaske ikke!“

„Hvor er Du?“

„Under Jorden med alt muligt paa Ryggen . . . Det er mig ikke muligt at rejse mig . . . og Du, er Du ikke kommet til Skade?“

„Nej, men vent lidt!“

Grenu knælede ned, bukkede sig og foer med begge Hænder ind i Mørket. Vand, Snavs, Stene, Bjælkestumper, et itubrudt Værktøj, en halv Spade, en fladtrykt Læderhat . . . endelig berørte han Mallards Haar.

„Hvor har det ramt Dig?“

„Her, paa Hofterne!“

En med Stene overlæsset Bjælke klemte Manden inde som i en Skruestik. Grenu løftede Bjælken i Vejret og Mallard gjorde sig fri.

„Kom“, hviskede Grenu, greb Mallard ved Armen og førte ham hen til Muren. Mallard lagde Øret til Klippeblokken, bankede paa den med sin knyttede Haand, lyttede igen, ventede og regnede; saa sagde han med bitter Ironi:

„Naa, jeg siger bare, at hvis det er Udgangen, behøvede Du virkelig ikke at forstyrre mig . . . . denne Sten, Grenu, er ingen Sten, det er et Bjærg . . . om vi vilde skrige nok saa meget, vilde selv Djævelen ikke kunne høre os. Vi behøver heller ikke at gøre Regning paa, at de andre henter os ud her fra . . vi er ved Enden af Minen, og jeg kan tænke mig, at Gallerierne er i en smuk Forfatning.“

(Fortsættes.)

SMAA RIM.

Udstillinger.

Hele Verden stiller ud i Paris!
— komme dèr koster rullende Dalere.
Jeg maa nøj's med vore hjemlige Malere,
dem, der bejled' til Tuborg'rens Pris.
Og saa ser jeg Charlottenborgs Billeder —
min Kone spurgte, hvad jeg vilde der —
— jeg søgte „det tabte Paradis“!

„Rode“ri.

O Ve! O Ve! Hr. Rode,
han er et varmt-bagt Hovede.
han vil, at vi skal gløde
fra inden af de „røde“.
Men hvor skal Ilden komme fra?
Selv var han kun en Tomme fra
at vise sig for „varm“.

Sporvej.

Nu kan man med Lautrup snakke —
hans Sporvej gaar ned ad Bakke.
Man kunde notere i Efterskriften,
at det iblandt andet maa lette Driften.

Entreprenør Berg.

Naar Fingrene klør
paa en Entreprenør,
maa han bløde.
Ækel offentlig Ret
— den strøg paa et Brædt
hanses Bøde.

Tivoli.

Lad os pudse og pynte og vadske os,
Tivoli vil overraske os.
Ved Porten staar Thrane og Arne:
„Værs'go'! kom ind og se paa Var'rne.“
Man bliver sluppet ind for sædvanlig Entré,
men maa betale ekstra det ny, man vil se.

Sommervejr.

Saad'n et Vejr er det værd at være i!
Tag en Vogn,
tag i Skov'n,
drik dit Øl,
brug dit Søl',
kør i Hus
med din Rus,
sov den bort,
men sov ikke for haardt,
hvis Du drak Øl, det kan gære i.

Hendes Kald.

En smuk kvindelig Student: Og hvorfor skulde jeg netop være Sindsygelæge?

En Herre: Fordi det da aldrig vilde mangle Dem paa Patienter; De gør jo alle Mænd forrykte!

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, jeg var saamæn osse paa Fælleden med mit Skadedyr som man si'er, og det gik jo storartet altsammen, og Skade ble' helt ung igen ved og se Dragen, der mindede ham om hans Drengeaar, men som han sa'e: den Gang lod vi Drenge Dragen gaa til Vejrs jo højere desto bedre, men her var Lockoutens vældige Drage hakket til Plukfisk og laa saa død som en Stenbider a' dem de raaber med hjemme i Gaden, eller som Højre efter Borgerrepræsentantvalget, der nok har ta'et i den Grad paa Partiets Anseelse at Regeringen ikke vil eksternere og la'e Højre faa Kongens Have til og lave Fest i paa Grundlovsdagen, for hvis de igen i Aar faar en Lussing paa 8,000 Kroner eller mere li'som i Fjor, kan de jo risikere og spille Fallit li'e med det samme, hva' de jo er i Forvejen, i al Fald hva' Talere anbelanger, for dem de stillede med i Fjor var saa sølle, at det li'efrem er Guld at la'e dem tie i Aar, og Højre maa endda være sin Regering taknemlig fordi den nægter dem Haven og derved forhindrer dem i at lave en ny Fiasko, og egenlig burde de votere Bramsen en Takadresse i den Anledning og indstille ham til Medaljen for Druknedes Redning med Tilladelse til og bære samme, for han frelser dem aabenbart for en frygtelig Vandgang, som vilde bli'e ti tusinde Gange værre end den, de for mange Aar siden i deres Velmagts og Deleriums Dage vilde berede Social-Demokratens Medarbejder ved og smide ham i Springvandet. Nu er Højre i Grad til Rotterne, at Ministeren maa lukke Havens Porte for at Partiet i sin Elendighed ikke ska' begaa Selvmord ved og kaste sig sel' i Springvandet eller hænge sig om Halsen paa Enkedronningen, saadan som en Stakkel for en Del Aar siden gore ned a' Ryggen paa Frederik den Sjette ude i Fresberre Have, som de Liberale nok heller ikke faar til deres Grundlovsfest, formodenlig for at de ikke ska' favoriseres mere end Højre, si'er man, men det er snarere Direktør Schiøtt ved Siden a' i zoologisk Have, der ikke vil ha'e no'en fremmede Bjørne ind i Haven til og krambolere med sine egne, og begribeligvis er han osse bange for at der ska' bli'e kvalt for mange Abekatte li'esom ved forrige Grundlovsfest, da de Liberale tyrede Kamelen derude. Men her kunde jo forresten bli'e indrettet en lille hyggelig Krog, hvor Højres Krybdyr og andre Amfibier kunde „feste" a' Hjærtens Lyst og gi'e Forestillinger li'som Hvalrossen, der ka' rekvirere Røræg og dominere som en gammel Kaserneskesant der inspicerer Brandvagterne, men det er vist ikke sandt at den osse ka' bande som en Kriminalassesser, for saa ha'de „Kristeligt Dagblad" nok gjort Vrøvl, men hva' mener det meget fromme Blad om en Præst, der sa'e til en fattig Mand, som ikke kunde betale for at faa kastet Jord paa sit døde Barn: Det ka' jeg Fanden pibe mig ikke leve a'! Tak for Kaffe!

Holger og Bech.

Mel.: Det Kalifornien er dog et Land.

Amerika har Besøg i Aar af Bech Olsen
og samt en Digter der ogsaa gaar, Holger Drachmann.
I Washington er der Bryderi, Hr. Bech Olsen,
og i New York, Kære, nyder de — Holger Drachmann.

Det ene Sted raaber de Hurra for Bech Olsen,
det andet Sted ta'r de Plader a' Holger Drachmann.
Paa første Klasses Hotel i Ro bor Bech Olsen,
ved Siden af spiser Kl. 2 Holger Drachmann.

Den ene lægger kun Kræfter i — Hr. Bech Olsen,
den anden lægger kun Poesi — Holger Drachmann.
Til dobbelt' Priser, naturligvis, Hr. Bech Olsen,
men saa til Gengæld til nedsat Pris Holger Drachmann.

Hver Morgen tidlig en Tur med Held gaar Bech Olsen,
en Sodavand med en god Martell — Holger Drachmann.
En Træner kommer hver Morgenstund til Bech Olsen,
men Morgenstunden har Guld i Mund hos Hr. Drachmann.

Amerika har da ingen Nød med Bech Olsen,
og Poesien bli'r altid sød ved Hr. Drachmann.
Og Kraften bli'r anbefalet ved Hr. Bech Olsen
og Lidenskaben og Kærlighed — Holger Drachmann.

Hos Fotografen.

Kunden: Skal det være mig?

Fotografen: Ja, det skal.

Kunden: Saa har den græske Vismand dog Ret, naar han siger: Det er vanskeligt at kende sig selv!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Høns fløj op —

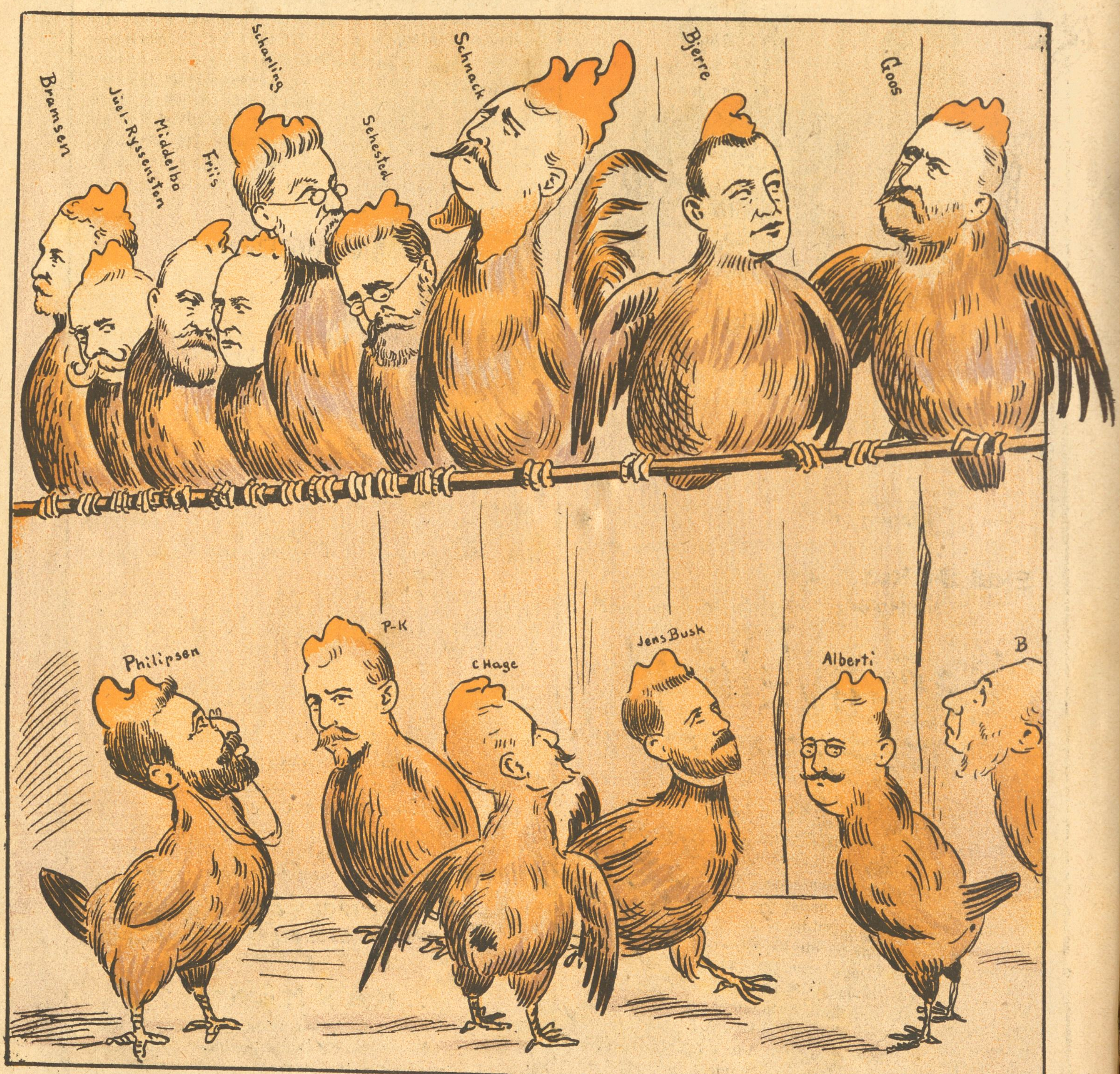

Højre talte blidt og formanende til Venstre: Vær forsigtige og besindige, forivre jer ikke, vær maadeholdne i Ord og Gærning, saa kommer Ansvarets og Magtens Time ogsaa for jer. Vi skal kun have dette tarvelige Ministerium siddende en passende anstændig Tid, saa gaar det ganske stille, og jeres Tur kommer. Ganske bestemt! Og Venstre fulgte sin Natur og var besindigt og maadeholdent, og naar Ministeriet faldt af Pinden, beredte det sig til at hoppe op. Det rettede sig, pudsede sig og løftede Øjnene for at tage Maal af Tilspringet — og selvfølgelig saa de et andet Ministerium af samme Kuld sidde deroppe med brusende Fjer og røde i Kammen af den ny Værdighed. Venstre var blevet snydt.

(Hr. *Ove Rode* i Studentersamf. 3.—5.—1900.)

Nr. 20.

RAVNEN

Søndag d. 20. Maj 1900.

Godt Raad.

— Som jeg siger, Hr. Greve, jeg føler, at jeg kunde holde særdeles meget af Dem, hvis — — —

— Hvis — —?

— De vilde skynde Dem at anskaffe Dem en rig Kone!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Nu kører vi i Skoven —
ak gid man i sin Stue sad
med Ild i Kakkelovn
thi fryse man ej gad,
og Maj er kold som Pokker,
Pi pa Pokker
med Rim i sine Sokker
halvtredje Kuldegrad!

Nu gaar vi i Tivoli
og fryser i vort Sommertøj,
Hr. Thrane er urolig,
hans Temp'ratu. er høj,
og Arne banker Næver,
Ni na Næver,
de til hinanden skæver:
Gu' ved om den bli'r sløj?

Til Wodrofflund vi glide
og hører Peter Jensen fro
slaa Alvor rask til Side, —
en Toddy „Ravnen“ to'
og en til „Ravnen“s Tulle,
Ti ta Tulle,
det jaged' al Slags Kulde
fra Hjærtets stille Bo.

Hurra, nu bli'r det Sommer,
min Vinterfrakke er pantsat, —
Gud véd, naar Varmen kommer?
den Kulde er bandsat,
Frost i tre, fire Tæer
Ti ta Tæer,
og Grundlovsda'en er næ—r,
blot vi 'en ej ha'de ha't.

Ministrene sig bader
i Sydens varme Kildevand,
som har en hel Snes Grader,
sig bade, hvo der kan.
Men naar de atter kommer
ki ka kommer,
saa bliver det nok Sommer
med Venstretalers Brand.

Til Pastor Ifversen.

Gammel Melodi fra 1864.

Tak for Din Daad,
Du vidste Udvej og Du vidste Raad.
Dengang Du følte det vakle i Grunden
Halen Du stak mellem Ben, li'som Hunden.
Fremad Du ilte for Faren at fly —
Fremad, fremad, fremad paany!

Ifversen, Tak!
Tak for Din Gerning og Tak for Din Snak,
thi ved Din Adfærd vi lærte forresten
at bedst vi klare os kan uden Præsten.
Bras bare fremad med Næsen mod Sky —
Fremad, fremad, fremad paany!

Tak fromme Mand!
Du er en Pryd for Dig selv og Din Stand
Du med en Myndighed som selve Paven
Banstraalen slynger mod Vuggen og Graven.
Bliv bare ved, gør Dig kendt i vor By —
Fremad, fremad, fremad paany!

Fremad min Ven!
Far mod de Fattige fremad med Skænd
Ras, smæld og skæld mod de Syge og Svage,
Djævlen — og Dig vil de altid forsage.
Djævlen tilhvisker Dig: „Vis Dig blot kry —
Fremad, fremad, fremad paany!“

Ifversen, Tak!
Du hører ej til det listige Pak;
ærligt og dristigt Du kaster Din Tærning,
klart har Du vist os Din Tro af Din Gærning,
Du har forstaaet at skaffe Dig Ry —
Fremad, fremad, fremad paany!

I Hotelværelset.

Han: Jeg kan ikke sige Dig, hvor jeg elsker Dig, min søde Skat.

Hun: Jeg elsker Dig meget højere.

Han: Jeg tilbeder Dig — jeg forguder Dig. Jeg kunde forgylde Dig!

En Herre paa et Værelse ved Siden af bliver forstyrret i sit Arbejde. For at bede Dem tale lidt sagte, banker han paa Døren og siger: Undskyld!

Hun: Gud, her er nogen. Hvem er det?

Herren: Undskyld. Det er bare Forgylderen.

Det maa man ikke —

Mel.: Stikkelsbærsidse.

1 Paradis er der skam trist,
for Adam er smidt ud
med samt sin unge Brud
Gud véd hvordan
det gaar den Mand,
det Træ de sku' la' staa
med Visdomsfrugten paa,
for ser Du, lille Rikke Nikke,
saadan noget maa man ikke,
det er Lasten — Synd og Skræk
siger Vilhelm Beck.

Og Børn min Tro de avled fro,
jeg ikke kan forstaa.
hvor slige Ting kan gaa.
De blev ej svøbt,
af Præst ej døbt,
og tænk saa, jeg har hørt,
et skrækkeligt Liv blev ført.
Og ser Du, lille Rikke Nikke,
o. s. v.

Den ene Søn han fik sin Løn
at vogte Markens Faar
det hele lange Aar.
Den anden Knøs,
han var lidt bøs,
han slo' sin Bro'r i Jord
og rejste saa mod Nord.

Fa'r Adam sejg gik paa Galej,
man altid ham ku' se
i Himmerigs Kafé.
Og Eva — aa!
man daglig saa
i Havens Gange lange
spadsere med sin Slange.

Af det man ser (forlang ej mer'),
de trodsed' Skriftens Bud,
og saa blev de smidt ud.
Af Sorg og Nød
til Liv og Død
Fa'r Adam skam tilsidst
blev grundig Socialist.
Men ser Du, lille Rikke Nikke
saadan noget maa man ikke,
det er Lasten — Synd og Skræk.
siger Vilhelm Beck,

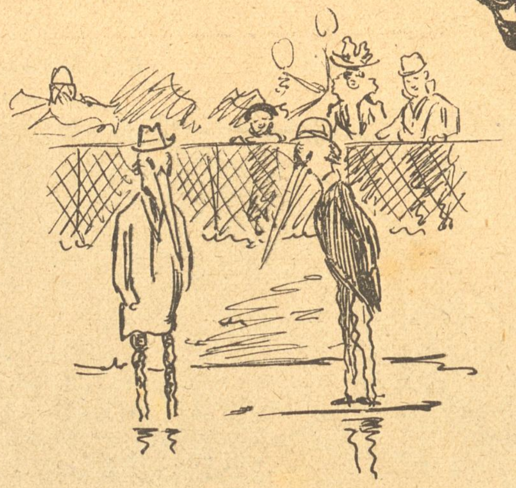

I Tivoli.

— Hvor de stakkels Storke ryster af Kulde!

— Ja, det vilde være en god Reklame for Jens Kjeldsen at gi' dem noget af sit gode Tøj paa.

„Kristeligt Dagblad" vil efter Forlydende protestere imod, at Bergers Vej paa Frederiksberg bliver offentlig.

Skibsdrengens Betragtninger.

Den skrækkeligste Ende, en Skibskaptejn kan tage, er -- Tovenden.

Store Mænd.

Betjenten: Jeg synes ikke, De hilser paa Deres gamle Kolleger?

Sporvejskontrolløren: Nej, nu betragter jeg mig som en Oberst over for dem, og jeg behøver vel ikke at hilse paa alle mine Underordnede.

Paa et gammelt Hus i Horsens staar følgende Indskrift over Døren:

1778
GUD ALLENE ÆRREN.

To Københavnere, der var paa Besøg, skrev underneden:

JA EN SKAL JO VÆR'EN.

I Varietéen.

— Den Sangerinde maa være godt skaaret for Tungebaandet for at kunne slaa saadan dejlige Triller.

— Ikke Tungebaandet — Trillebaandet.

— Her er ikke mange Blomster i Skovbunden, hverken røde eller blaa.

— Nej, men her er desto flere blaa Kinder og røde Næser.

Et Venneraad.

Hun: Og naar jeg nu er i denne Tilstand, saa er det din Skyld. Giv mig i det mindste et Raad! Hvad skal jeg gøre?!

Han: Du skal gifte Dig saa hurtigt som muligt!

Fra Strøget.

— I en hel Uge forfølger denne gamle Nar mig. Det er paa Tiden, at jeg lader ham erklære sig — ellers bliver han for gammel!

Den hellige Kræmmer.

Med Hovedet paa den ene Side og Blikket paa den anden Side af Gaden, hvor Kirken laa, stod han i sin Butik mellem Kjoletøjer, Uldvarer, Syartikler og alt hvad der ellers hører til en velforsynet Manufakturhandel. Han var en flittig Kirkegænger og paa Hat med Præsten, elskede næsten sin Næste som sig selv og kendte sit Fadervor paa en Prik.

I Forretningen var han Kræmmer ud til Fingerspidserne; galant og smilende overfor sine Kunder, kold og afvisende mod Handelsagenterne som kom for at sælge. Han agerede Diskespringer for de fine Damer medens de tarvelig klædte Koner selv maatte lukke Døren.

Svenskerne behandlede han paa en særlig Maade. De forlangte altid at faa Varerne for omtrent halv Pris; det kom sig af at de kunde købe billigere derhjemme, eftersom en svensk Alen var mindre end en dansk. Den kløgtige Kræmmer forstod dog at hjælpe sig. Med Tommelfingeren lod han Tøjet glide et godt Stykke ned ad Alenstokken, saaledes at Kunden fik mindst et halvt Kvarter mindre for hver Alen — thi siger ikke Skriften: „Med det Maal Du maaler skal Du igen tilmaales.“ —

Penge var hans Ideal. Han vendte og drejede et Pengestykke flere Gange før han gav det ud. Hans Valgsprog var: „Hold fast paa den Krone Du haver at ingen skal tage den fra Dig.“ Engang strandede et Skib ude paa Rheden; det var ladet med forskellige Slags Manufakturvarer som de Handlende opkøbte og solgte til „langt under Indkøbspris“. Den hellige Kræmmer fik ogsaa fat i et lille Parti, de gik af som varmt Brød og snart var der ikke en Trevl tilbage. Imidlertid var der ikke flere havarerede Varer at faa, men Efterspørgslen var i stadig Tiltagen.

Kræmmeren var ikke raadvild, han lagde Hovedet paa Siden og Ansigtet i de rette Kræmmerfolder, foldede Hænderne og sagde: „Vi maa sandelig hjælpe vore Medmennesker og ikke lade dem gaa forgæves; siger ikke Skriften: Søger saa skulle I finde.“ Han købte en Del billige Varer, satte Skodder for sine Vinduer og lod Lærlingen hente Vand, hvori han dyppede Varerne.

Atter kunde man i Butiksvinduerne læse: „Udsalg af de af Søvand beskadigede Varer.“ — Kunderne blev tilfredsstillede og Kræmmeren tjente Mønt. — Hensigten var naaet. — — — —

En Søndag Morgen kom Fru Pastorinden i egen høje Person ind i Butiken for at købe noget havareret Kjoletøj. Hun havde en fin Næse, lugtede til Tøjet og bemærkede: „Det er mærkeligt, det lugter slet ikke af Søvand.“

Kræmmeren som ikke vilde gøre sig skyldig i at lyve — allermindst overfor sin Sjælehyrdes Frue og tilmed paa en Søndag — lod sin Lærling overtage Ekspeditionen. Lærlingen svarede med et polisk Smil: „Fruen har rimeligvis Snue for Tiden, men forresten er det en let Sag at fordrive den ubehagelige Lugt, Fruen behøver blot at dyppe Tøjet i fersk Vand, det trækker straks Saltvandet ud.“

Fruen gik i „Tøjet“ — Situationen var reddet.

Kræmmeren klappede Lærlingen paa Skulderen og sagde: „Du er en brav Dreng, Du har vist mig Din Tro i Din Gerning. Klokken er ni, lad os lukke Butiken, sætte Skodderne for og „havarere“ nogle flere Varer; naar vi er færdige gaar vi i — Kirke.“

Snedig.

— Til alt hvad Din Kone siger, svarer Du bestandig „Ja“, men Du gør det bare ikke!

— Det er ligegyldigt, — det vigtigste er at jeg ikke modsiger hende!

„Politiken.“

Nogle faa Spørgsmaal og Svar.

Mel.: Det Kalifornien er et Land.

Hvem er mest oprørsk og radikal?
„Politiken“.
Og dog i Bunden højst loyal?
„Politiken“.
Hvem haaner alskens Filisteri?
„Politiken“.
Og hvem er fuld af Sofisteri!
„Politiken“.

Hvem spotter Præster og Præstesnak?
„Politiken“.
Og raaber selv ofte Ve og Ak?
„Politiken“.
Hvem roste Socialismen først?
„Politiken“.
Og gi'er den nu nogle slemme Børst?
„Politiken“.

Hvem blæste en Gang paa Kongemagt?
„Politiken“.
Og giver paa hver Lakej dog Agt?
„Politiken“.
Hvem var vel forrest i Grinets Kor?
„Politiken“.
Hvem har nu Masser af „fede“ Ord?
„Politiken“.

Hvem slog Scheel-Vandel en Dag ihjel?
„Politiken“.
Og angred' fromt det bagefter selv?
„Politiken“.
Hvem „gløder“ rødt uden mindste Gnist?
„Politiken“.
Hvem er en Vejrhane først og sidst?
„Politiken“.

Da Petersen gik i Byen.

Fruen: Petersen! Portnøglen?

Vennen: Det var pænt af din Kone, at hun huskede Dig paa den.

Petersen (forlegen): Ja, det vil sige — jeg maatte aflevere den.

Guldgraveri.

Mel.: Og hvis Du morer Dig dolig.

Jeg véd, at der Verden over
findes af Guld en Skat.
— Den finder man ej, naar man sover,
og jeg vil nu have den fat.

Jeg har rigt'nok selv en Have,
og den har i Arv jeg faaet,
hvis dèr jeg begyndte at grave,
saa fandt jeg vist slet ikke no'et.

I Transvaal har de jo Kri'en.
Om Guldet jeg dèr véd Besked.
Jeg roder mig nødig ind i 'en —
saa dèr vil jeg ikke ta' ned.

Saa havde jeg tænkt mig at rejse
til Rusland og købe det raat,
hvis nogen med mig vilde splejse
— men det har jeg ikke ku' faa't.

Den Rejseplan maa jeg la' fare
— det kan man knapt være bekendt —
men naar man kan Pengene spare,
saa er jo det spar'te fortjent.

Men dèr, hvor man Stormbroen bygger,
har nu om Metalfund jeg hørt.
Der findes utallige Stykker
— Metallet er temmelig skørt.

Kanalen er smal som en Skure,
dèr lægger med Baaden man til
og fisker de dejligste Uhre
af Guld eller Sølv — som man vil.

Og vil man ha' større Klumper,
saa graver man hidsig i Svær'n
og finder dem store som Bomber
— men saa er de ogsaa af Jærn.

Berømte Mænd.

Ifversen, Sognepræst.

Dig er jo alle kendt med
i hele København.
Selv var Du bedre tjent med
Grav-Stilhed om dit Navn.

N. Andersen, Sognekonge.

Hvem skulde tro, Du gæve Svend,
at Du skulde falde over Vejlerne.
Det hænder saa sjældent i højre Spænd,
at Kongen falder uden Keglerne.

Mod Nord.

Mel.: Fünf Minuten Aufenthalt.

Her i Landet vokser
ingen Moskusokser,
men i Grønland find's de paa hver Vej;
der kan Eskimutter
byde Mand og Putter
næsten dagligt Moskusoksesteg.
Hos hver Slagter hænger
Kroppene og trænger
bare til at blive stegt og kogt;
de med „Blaat" er stemplet,
Mærket: Apistemplet
staar paa Laar og Bove klart og smukt.

Eskifatter kører
rundt i Stads og spør'er
Nyt med Moskusokse-Forspand flot,
og ved Juliane-
haab en Traverbane
sig betaler, si'er man, rigtig godt.
„Moskusoksedriver-
selskabs" Aktier bliver
regnet blandt Værdipapir af Rang;
der er Folk hver Søndag,
mange Folk, endskøndt a'
Vejen for de fleste er lidt lang.

Ja, de Moskusokser,
der i Grønland vokser
der er „Sager", det er Kærnekram;
intet Under derfor,
at „Zoologisk" er for
at faa fat i nogle, det tror Skam.
Naar man er pr. Kassen,
og man har en Madsen,
er det klart, at han sig fluks begi'er
op til Midnatssolen,
tænk! om han ku' Polen
hitte med det samme, sikken Svir.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Han fløj op som en Løve og faldt ned som et —

Ifversen.

Nr. 21.

RAVNEN

Søndag d. 27. Maj 1900.

1. Bondekone: Har Du set vor nye Præstfraaw, hun ska' vær' saa møj guddommeli' fin?

2. Bondekone: Ja, men hun kommer jo osse lige fra Paris eller var'et Island? Det er da i al Fald fra den Egn, hvor di her Bouere di slaas.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En lille bitte én.

Hr. Alberti var i Køje,
hvor han holdt en Tale stor,
som Agrarer ku' fornøje,
han vil i et andet Spor,
Socialisterne skal bare
væk fra Venstre, det gaar let,
for saa kan Alberti klare
sig saa rart paa Taburet.
De Agrarer raaber Hør,
tænker blot paa deres Køer,
og Alberti — Gud bevares, hvor det Asen sku'
ha'e Smør.

Vi fra Køge ta'er og Havdrup
til vor Seng — nej stop et Korn,
der er Tale om, at Lautrup
er ble't Dus med Hagedorn,
selv „Vort Land" var budt til Gilde,
hvor den stod paa varmt og koldt,
hen paa Aft'nen noget silde
lange Robert Tale holdt,
blot en ganske lille én,
der var ikke meget ve' 'en,
men i hvert Fald er s'gu Hagedorn da paa
„den grønne" Gren.

Lille Herdahl daarligt slipper
fra det meste, han har gjort,
nys han refereret' Piper,
det var op i Hastværk smurt,
firetyve Timer sled han,
sled som om han var betalt.
Næste Dag af Smerten led han,
for han refereret' galt.
Ord den Piper var tillagt,
som han aldrig havde sagt,
nu har Piper svoret paa at ta' for Herdahl sig
i Agt.

Familieliv.

Lille Otto: Fa'er, Du skal straks komme ind til Mo'er! Hvad hun vil véd jeg ikke, men jeg har faaet mine Kløl

Tvermoes'es Rejespring.

Mel.: Dengang jeg var udi Deres Aar.

Paa Cykle jolled' Tvermoes bort
fra Byens trange Gader,
thi Vejen er just ikke kort
derud, hvor Tvermoes bader.
Paa „Helgoland" er Vandet klart,
dèr vasker Tvermoes sig saa rart,
saa han bli'r rigtig fin i Huden.

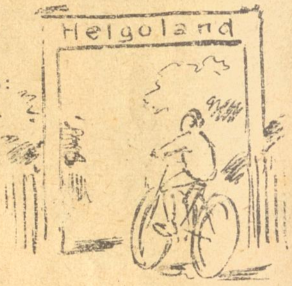

Ad Porten ind han fared' glad
paa Cyklen (første Klasse).
Det skulde gøre godt, det Bad,
han skulde ret sig gasse.
Men en Plakat han ikke saa,
den, hvorpaa tyd'lig monne staa:
Paa Broen maa der ikke cykles.

Han ud paa Broen kørte rask
og aned' ingen Fare,
saa hørte man et vældigt Plask,
nu Bad han kunde spare.
Ja tænk, det saadan monne gaa,
Paa Ho'det han i Vandet laa
med alle Klæ'erne paa Kroppen.

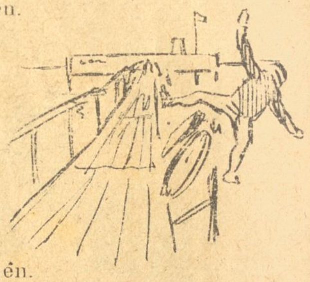

Da Dybden ej er meget stor,
men Tvermoes af de større,
han atter let af Vandet foer.
Da han var paa det tørre,
han fik sin Cykle samlet op
og kørte med sin vaade Krop
med Iltogsfart hjem til Madamén.

I andre Klæder han ret snart
derhjemme kom lidt villigt,
det Bad, han fik, var ikke rart,
men det var virk'lig billigt.
Den næste Gang han nok min Tro
sin Cycle holder fra den Bro.
Thi det var dog en værre Dukkert.

O, Ægtestand!

Vennen: Det er et herligt Rygeværelse Du har!

Manden i Huset: Ja saamæn! Naar bare jeg turde ryge i det!

En klog Søn.

Faderen (der gaar i Lag med den tiende Bajer): Hvis Mo'er spørger, hvor meget Øl jeg har drukket saa siger Du tre! . . . Forstaar Du?

Lille Peter: Fa'er, jeg vil hellere sige seks — ellers mærker hun det!

Fra et Møde
i den hemmelige Frueforening.

Mel.: Min Laterna magicia.

Mine Damer, naar i Dag
her jeg Ordet tager
er det for en fælles Sag,
som os daglig plager.
Det er vore Piger, som
vi skal tale sammen om
før de helt forkuer
deres stakkels Fruer.

Maa jeg spørge om der var
mindste Spor af Mening
i, at vore Piger har
dannet en Forening.
Nej, en Pige har sin Plads
mellem Fade, Kopper, Glas. —
Fruen har at byde,
Pigen kun at lyde.

Og vil man saa tænke sig;
de vil Fordring stille,
Gud, hvor vil det krænke mig,
hvis det gaar saa ilde.
De forlanger Arbejdstid,
større Løn og mindre Slid.
Ingenting bestille
er hvad helst de ville.

Og har man nu hørt saa galt;
har man et Par Gæster,
det vil Pigen ha' betalt
og hvad allerbedst er,
Pigen først man spørge maa,
om hun mener det kan gaa
at man invitere
nogle eller flere.

Piger nutildags vil ej
taale at man siger
lille Jomfru til dem, nej
disse knibske Piger,
kalder sig for Frøken frækt,
dermed falder al Respekt.
Derfor vi med Omhu,
holde maa paa „Jomfru"!

Jeg tilslut vil foreslaa
her i vor Forening,
at vi sørger for at faa
Piger uden Mening,
thi vi maa ej glemme at
vi som Herskere er sat,
selv om ej vi duer
til at være Fruer.

Aandsnærværelse.

Fru Jokumsen (til Jokumsen, der kommer hjem Kl. 3 om Morgenen): Hvad er Klokken, Du Nattesværmer?

Jokumsen: Den er vist Et (Uhret slaar Tre.)

Fruen: Vrøvl! Den slaar jo Tre!

Jokumsen: Jamen, saa er det Uhret der stammer.

Stadig Eva.

Herren: Det gør mig uendelig ondt, kære Frue, at gense Dem i Sørgedragt.

Damen: Ja, det var et tungt Tab for mig at miste min kære Mand. Hvorledes synes De forresten at Sort klæ'er mig?

Moderne Børn.

— Moderen: Aa, hvor mit Hoved brænder!

— Har Du da Glødenet paa, Mo'er?

Foraarsbebudere.

Gæsten: Giv mig en anden Portion Suppe, der er jo Fluer i!

Kelleneren (jublende): Fluer — Hurra, saa er det Foraar!

Mange Mennesker fordærver sig Tilværelsen derved at de absolut vil vide, hvad de skal opleve efter deres Død.

*

Naar et daarligt Stykke falder igennem, siger Folk: Det var et stærkt Stykke!

*

Ædle Mennesker og Mordere opdages sjælden.

*

Livet er tungest, naar det hænger i en Traad.

*

Et Ægteskab aldeles frit for Splid er en Sommer uden Regn.

*

Bigami burde ikke straffes, thi den er selv en haard Straf.

En eller tre.

1. Bonde: Gi'r Du noued ud, Mads? Je' trænger te' en Bid Brød og en Dram.

2. Bonde: Nej, der ka' vi jo it' kom' ind. Du sier nok, der paa den jen Dar staar jen, og paa den anden trej, saa ka tow jo it' gaa derind!

Den unge Husmoder.

Slagteren: Hvad skal det være, lille Frue?
Fruen: Et Pund Fars, men uden Ben.

Hvem er Djævlen?

Udkast til en Prædiken, som
Pastor Ifversen i en nær Fremtid agter at holde.

Ja, mine Tilhørere. Nu er Tiden kommen, da det vil ske, som skrevet staar, at Djævelen gaar om som en brølende Løve og ser efter dem, den kan opsluge. — Men Djævelen, det er ikke andre end „Social-Demokraten"s Redaktør Wiinblad.

Han er den Onde i egen Person. Se efter, og I vil finde Hestefoden i hans Støvle. Han har ogsaa en Hale, men han skjuler den. Han er hidkommen fra Helvede for at lægge os, Guds Børn, øde. Skal det lykkes ham? — Nej, det skal ikke, Venner. Hans Blik er Ondskab og Falskhed er paa hans Tunge. Hans Hværv her paa Jorden er at lokke Jer bort fra mig, for siden efter i Helvede at fyre op under Jer, medens I ligger i den sydende Svovlgryde og bider i Jert eget Kød i Jeres Aands Rædsel.

Ja, mine Venner. Djævlen har vi gaaende imellem os i denne Mands Skikkelse. Men jeg haaber, at I vil sige som jeg siger, naar han kommer mig i Møde: Vig bort, Satan! Og dette kan I bedst gøre ved at tegne Abonnement paa „Kristeligt Dagblad". Gør det, o! mine Venner, at I maa faa det evige Liv og være med mig i Himmerig paa den store Dommens Dag. Amen!

For Kopiens Rigtighed indestaar „Ravnen".

Lamperøg.

Mel.: Babylonsvisen.

Holger Drachmann kommer hjem, nu
Velkomstgildet skal i Operetten staa,
skynd Dig Lorry og hal frem nu
alt, hvad skønt i Norden Du kan hitte paa.
Minderne kommer saa ubelejligt,
hvisker til Skjaldene trods al Halløj:
„Crême de la crême, er s'gu meget dejlig,
Men med Edith er det dog kun Lamperøg."

Adjunkt Brøndsted skal til Kina,
for at præke god Moral og Sæd'lighed,
det ta'r nogle sig et Grin a',
for vi andre er det kun Begræd'lighed,
thi naar Moralens og Dydens Ridder
rejser, saa bli'r Umoralen høj,
den Smule Dyd vi endnu besidder
naar han kommer hjem, er den kun Lamperøg.

Pastor Kold skød Hjærtet op i
Livet, og for Kristendommen slog et Slag.
Ak, men snart han sagde Stop, thi
Wiinblad mange fæle Hip Pastoren gav.
Det var en trist og en kold Finale,
Kold havde troet saad'n en Dyst var Spøg.
Han havde lavet en dejlig Tale,
og nu var den gaaet op i Lamperøg.

Paa Redaktionskontoret.

Digteren: Jeg siger Dem, der ligger Poesi i alt.

Redaktøren: Ganske rigtig. Papirkurven dèr er propfuld!

Anden Aarsag.

Godsejeren (til En der søger Plads hos ham, som Tjener): De er nok gift (peger paa nogle Skrammer i Ansøgerens Ansigt).

— Nej, Hr. Godsejer, det er Katten!

Av!

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Hr. Lautrup er en tapper Mand,
han overdirigerer,
Folk gaar igennem Ild og Vand,
saasnart han dekreterer.
Men hans Dekreter er der tit
en lille Hage (dorn) ved.
Som nu det sidste, som om lidt
jeg dvæle vil et Korn ved.

Se, Lautrup sa'e en skønne Da':
Jeg ka'tte li'e den Hage-
dorn, han paa mine Vogne ska'
ej mer' til Byen age.
Paa Porten ham, eins, zwei, drei,
dermed er Sagen færdig.
— Saa talte han og gik sin Vej,
og kroede sig helt værdig.

Uheldigvis for hans Person
der var en Ting i Vejen,
den hedder Organisation
og vil helst med i Legen.
Den ene sagde Nej til Lautrups Jo;
Gud, sikken at den turde!
Og den holdt Møder Klokken to,
ja, det er hvad den gjorde.

Hr. Lautrup bandede og svor,
men maatte give efter.
Han er nok baade tyk og stor,
kan dog ej maale Kræfter
med Tiden og dens store Sag.
Ja, nu er Visen ude.
Og Hagedorn igen hver Dag
strunk kører paa sin Rute.

Fixer-Sang.

Mel.: Vil De vide, hvordan hun skal være.

Naar en blød, fanatisk Præst vil prøve
paa for Sjælens Skyld et Lig at røve,
er hans Aand-Lys kun som Tællepraasen,
offenlig man riser ham i —
ham i Alles Paasyn, det er klart.

„Danmarks Stoffer", ham som der er Læge,
lod til Transvaalrejsen sig bevæge.
Af de raske Danske er han Kærnen,
skønt han er en Smule blød paa —
blød paa Haanden som en Pigelil.

Politiets Tvermoes er forbandet
heldig, naar han skal en Tur i Vandet.
Nys ved „Helgoland" han faldt saa flot a'
og blev vaad, men det har Manden —
gjort alene for en Nemheds Skyld.

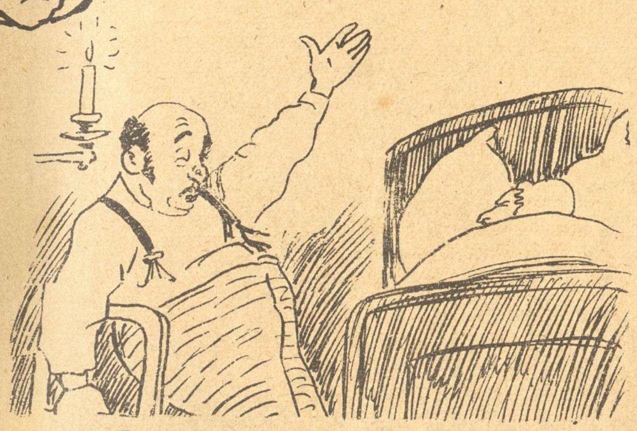

Efter Midnat i Krigsraad Tobias Hansens Sovekammer.

(Foraarsstemning.)

Go—go—go Aften sø-øde Con—jak—jadder—redine. Er du inte glad ved a' se mig? — Er du inte glad ved a' se mig? si'er jeg. Din atter udsprungne To—o— (hik) bias. Kan du se, hvor Livet atter vaagner i mig, hvordan je' foldes ud i alle mine Lem—emmer — Hva? — Kan du se je' er fuld. Dine! Dine! je' suk—ukker, je' sørger, je' græder, høre du, Dine, je' græder fordi a—a du slet ikke har no'en høj—øjere Fø—ølel—ser (hik) — Nej, Dine, det har Du ikke nej, nej, og atter nej, for saa vilde du med en følsom Sjæls forstaaende Op—fa—fat—attelse komme mig i Mø—øde. Ser du je' har en føl—ølsom Sjæl, je' er et Menneske, som kan se lidt længere end til min Næse— (hik) tip je' forstaar a—a sæt--ætte Pris paa Guds herlige Natur. — Kan du saa inte forstaa, at da jeg i Morges kom spaserende ind forbi Frihedsstøtten, og hørte Wivel sidde og slaa Triller oppe i Træ—æerne — nej at Fuglene var sat uden for — Sludder a' Træerne var sat uden for hos Wivel, og Fuglene sat oppe i Træerne, og slog paa Tril—illerne, kan du saa inte forstaa, at jeg osse satte mig ned paa en Stol uden for Wivel og slog paa Bordet efter Kellneren. — Aa, je' blev saa glad — je' saa, hvordan det altsammen knoppedes og sprang ud rundt omkring om mig — jeg saa, at Thrane og Arne ha'de lukket Tivoli op, og Markis—isserne var hængte uden for paa National og Dagmar, og je' saa — je' følte — je' mærkede at nu var det (hik) Foraar. Aa det gik mig akkurat ligesom Knop—opperne, je' fol—oldede mig mer' og mer' ud, je' foldede mig ud saa længe, til jeg var helt kom inden i, og saa maatte je' jo ha' no'et og fylde mig op med, og det fik je' — ja de' fik je' — je' fik meget.

Saa li'e som jeg sidder allerbedst og ser paa en lille Spurv, kommer min ga—amle Ven Grosserer Sna—ack du véd ham, der gør i (hik) i Tri—ik—ikotage, Go—go —go Da', si'er han og — Av for Satan! — jeg ka' aldrig ha' mit Ho'de i Fred for den Lyse-Lysestage — naa go —go Da' sa' han, og saa satte han sig ned, og saa maatte vi jo ha' os et nyt G—g—glas. Han var nu opfyldt baa—aade a' Naturens Skønhed og a' Ki—ki—kirkens, for han ha'de li'e været ud og indvi Kristkirken. Næ, hva' var vi uden Præster og Kirker, ingenting det si'er Pastor Ifversen jo osse — ikke Spor — nej, derfor si'er jeg osse — Kellner giv os to Sjusser til — lad os holde paa dem — lad os holde paa dem Krigsraad — Ja, lad os det. sa' jeg og klemte G—g—glasset i Haanden — Bordet staar maaske lidt skævt. Jeg mener paa Præsterne, sagde Snack. Naa, ja vel, (hik) — dem vil vi osse holde paa. — Og saadan sad vi og talte, (hik) mens Naturen rundt omkring stadigvæk sprang ud og drak — drak al den Sol, og al det Vand, som Vandvognene og Him—immelen vilde gi' den — og naar hele Naturen drikker, hvorfor skulde vi saa ikke osse drik—ikke og det gjorde vi, Dine, sover du? — Er det nu inte forfærdeligt — sikke en Kone man har, ikke en Gang naar Naturen og Kraften i Een vaagner, kan hun holde sig vaagen — men det er ligemeget Krigsraads (hik) Tobias Hansen er nu vaagnet til et nyt Liv og nu ska' ska' (alt det Krigsraaden agter at udføre i det ny Liv, haaber vi, at han vil se i de blide Drømme, som han her hensættes i).

Paa Provinsmarkedet.

Menageri-Ejeren (til sin Dyrepasser): Jean, skynd Dig at faa „Zebraen" i Stald, det begynder at regne!

Nutids-Damer.

Fru Blak: Hvorhen i saadan Hast, Kære?

Fru Blok: Aa, jeg har saa travlt! Jeg skal have Kaffeselskab i Eftermiddag og maa skynde mig at købe Askebægere!

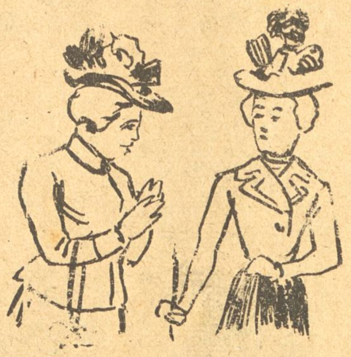

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Det nye Fagforeningshus i Berlin.

Nr. 22.

RAVNEN

Søndag d. 3. Juni 1900.

— Sig mig, Holger, ser jeg virkelig saa forfærdelig ud?
— Hvorfor det Spørgsmaal?
— Fordi denne forrykte „moderne“ engelske Malerinde har udsøgt mig til Model.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kejseren af Kinesens Land.

Vi er begyndt, saa det har Skik
paa denne Sommers Politik,
A d l e r - A l b e r t i har sin Kval,
nylig han stod i Herthadal
og talte sig saa hadsk og bister
mod disse røde Socialister,
:,: bom, bom, tratera bom.
Klap fra Agrarers Publikum. :,:

1) Konge og 2) Gud og 3) Fædreland
talte han om den Venstremand,
Adler loyal har altid væ't —
Ministerhat — god Dag, Kasket,
ingen som han vil ha' Kurage
til at gaa med til Apanage,
:,: bom, bom, han vil ha'e bom,
Hør! skreg hans Bondepublikum. :,:

A d l e r han kløed' paa igen,
Valgalliancen væk med den!
Venstre ska' sla' de Røde ne'r,
alle i Hob og helst lidt fle'r,
væk med dem udi Aarhus, Randers, —
nej, stop nu lidt sa'e Jyden A n d e r s.
:,: Hvem mon nu har, bom, bom,
mest af et Venstrepublikum? :,:

„R a v n e n" har Regnestykket gjort,
Bommen ej hjælper Venstre stort,
mangen en gammel Venstremand
staar ej trods Gud og Fædreland,
det ikke heller Adler nytter,
at han til Kongen ømt sig støtter,
:,: bom, bom Skæbnen er grum,
Køge har Vælgerpublikum. :,:

Loke i Asgaard ud blev smidt,
Venstre maa være Adler kvit,
han sætter Lus i Asers Frak',
den var et Asen, som sa' Tak,
Socialismen med sin Hammer
Loke nok en paa Panden rammer,
:,: bom, bom, tratera bom,
han var saa falsk som Havets Skum. :,:

Pinse.

Det er Pinse! — Pinse!
Bøgeblade glinse,
Løv og Blomster „lugter",
Madpapir som brugt er
ligger spredt i Græsset ved hver Sti.
Herren, pudset, glittet,
klædt i Pinsesnittet
ud mod Skoven iler,
hilser, bukker, smiler
til hver Pigelil, der gaar forbi.

Damer, kvikke, raske,
ranke som en Flaske,
klædt' i Sæk (ej Aske)
og med Dingletaske
gaa og svinge med den slanke Stok.
Gule Sko med Lidser,
hvide do. med Spidser
titter frem til Solen
under Skørt og Kjolen,
som om ej de havde Udsigt nok.

Skæmt og Spøg der ydes,
Sommerdage nydes,
unge Hjærter gløde,
gaa til Stævnemøde —
hastig Tiden for dem svinder bort.
Nyd kun glad og længe
med og uden Penge!
— derfor blev jo Livet
til osse Alle givet
— Guderne skal vide, det er kort.

I Byraadet.

Kommunens Regnskab gennemgaas. Alt gaar glat indtil man kommer til Posten: P o r t o 37 Kr. 50 Øre. Da rejser det kritiske Medlem J o k u m s e n sig og beder om Ordet for følgende Bemærkning: „Den Sum stemmer jeg ikke for! Jeg har ikke været med til at drikke nogen O p o r t o. Lad dem betale, der har været med til Gildet!"

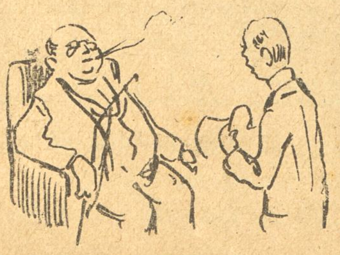

Altid noget.

B r u d e n s F a d e r: De kan altsaa ikke holde en Ekvipage til min Datter?

F r i e r e n: Næ . . men jeg har en Gyngestol!

Pinsesang.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Nu møder atter Skov og Vang
i smukke Pinseklæder.
Nu kalder munter Fuglesang
os ud til Friluftsglæder.
Ved Sommersolens klare Baal
tilfredse vi os kvæger;
glad drikker Pinsefestens Skaal
vi af Naturens Bæger.

Vi glemme Livets Bryderi
og drage bort fra Byen;
vi føle os som Fuglen fri,
der svinger sig mod Skyen. —
I Græsset breder vi vor Dug
mens „Lærken“ slaar sin Trille.
For Bord og Stol vi har ej Brug
ved saadant Friluftsgilde.

Naar vi vort Maaltid sluttet har
(der smagte paa det bedste),
en „Ridetur“ gemytlig ta'r
vi paa Apostlens Heste.
Det sætter vort Humør i Trit,
vor Lyst til Livet vækkes,
og vi faar prægtig Appetit
til Aftenbordet dækkes.

De Rige, som af Goder har
langt fler' end der behoves,
bli'r aldrig Livets Skønhed vaer,
Skønhedssansen sløves.
De, som har Fest hver Dag, der gaar,
kan ej vor Glæde fatte — —
De Rige ej som vi forstaar,
at Frihed bør man skatte.

Saa lad os holde Pinsefest,
Naturen os indbyder;
enhver velkommen er som Gæst,
som sig ved Frihed fryder.
I Kor med Skovens Fugle smaa
vi frejdigt vil istemme:
Her under Himlens klare Blaa
vi føle os som hjemme.

Da Petersen kom hjem fra Jagt.

— Har Du skudt noget, lille Mand?
— Det har jeg rigtignok!
— Er det i Køkkenet?
— Hm, næ — i Hospitalet!

Grundlov.

I Danmarks Saga
blandt Storbedrift
staar „Femte Juni“
med Flammeskrift.

Historien siger,
at Grundlovens Givelse
virked' paa hele
Folket som Stivelse.

Og Frederik pristes
de seneste Dage;
thi salig're er det
at give end tage.

— Naa, nu er vor Grundlov
saa grundig beskaaret,
at ingen den mærker
mer' end én Gang om Aaret.

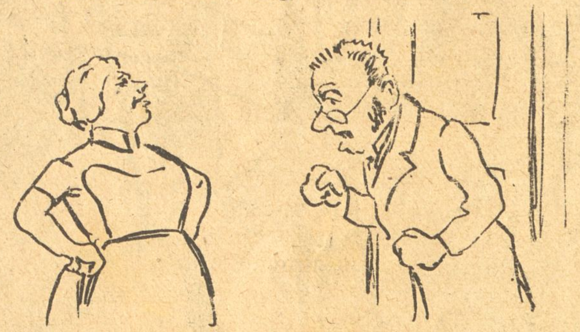

Det forandrer Sagen.

Jokumsen (farer rasende ud i Køkkenet): Død og Helvede, den Mad er jo ikke til at spise!

Tjenestepigen: Men, Hr. Jokumsen, slig grov Behandling taaler jeg ikke!

Jokumsen: Om Forladelse, jeg troede det var min Kone!

Forsigtig.

Godsejeren (fra Balkonen): Se, Hr. Kammerjunker, saa langt mit Øje rækker, er alt min Ejendom.

Datterens Tilbeder (sagte): Har Deres Hr. Fa'er gode Øjne?

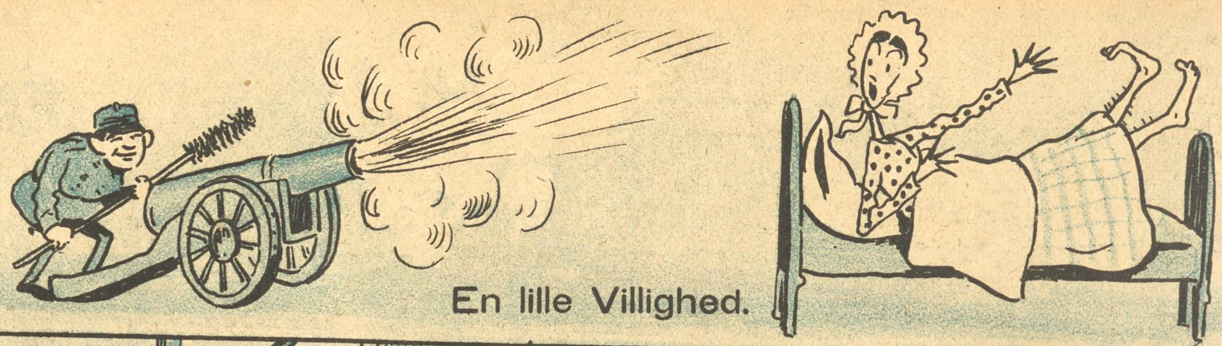

En lille Villighed.

Ægtemanden: Undskyld, Hr. Kaptejn, men nu har jeg staaet og ringet paa en hel halv Time, og min Kone vil ikke høre mig. Kunde De ikke gøre mig den Tjeneste at fyre saadan et lille løst Skud af?

Kan han ikke klare Pynten?

Den unge Ægtemand: Aa, Kæreste, bare det var lige saa let at klæde Dig paa!

Trist.

Mel.: Vi Haandværkssvende.

:,: Vi Græsmejer-Svende :,:
vi har det sgu ikke helt godt her i Aar.
„Holger“ lukker sine Døre,
naar vi ikke ejer de fornødne Øre.
Saa gaar Turen ud paa Fælleden at tælle
den min Ven,
det plejer vi jo saadan hen paa Sommeren.
Der er meget rart at bo,
der man leve kan saa fro,
slaa en Sludder af og mødes med de Gamle.

:,: Men denne Sommer :,:
den duer sgu ikke til Græsmejer-Liv.
Nattefrost og Hagl om Dagen,
intet Græs endnu, og det er Hovedsagen,
naar man rede skal sin Seng ved Holger
Danskes Brillers Strand
og synge der: Hvor herligt er mit Fødeland!
— Det har vi saa ofte gjort,
Maanen stod som en Rigsort,
mens vi laa saa rart og „kæved“ den, vi
Gamle.

:,: I Aar desværre :,:
vi maa vist undvære vor lille Idyl.
Ej man ligge kan paa Landet,
naar hver Morgen der er Skøjteis paa Vandet;
nej, vi maa i „Holger“ lægge vores surt
fortjente Mønt,
med Lærkens Triller er det derfor meget
tyndt.
Det er sørgeligt og trist,
ja, det er det, det er vist,
det er rentud sagt en Skam imod vi Gamle.

I Tivoli.

(Ved Harmoniorkestret) Hun: Aa, jeg er saa træt, jeg laaner den Stol lidt.

Han (ængstelig): Næ, lad være med det! Ellers kommer der straks en Opvarter!

FODBOLDSPIL.

Publikummerne gabende
ser, at de danske er tabende
uden at komme i Totterne
hverken paa dem eller Skotterne.

MØEN.

Ta'er man ud for at more sig lidt paa Møen,
saa er man den meste Tid paa Søen.

CAVLING.

Hr. Cavling sidder ret storartet i 'et,
nu skal han til Siam for „Kompagniet“.
Kineserne (det er de daglige Løgne)
ser paa vor Handel med skæve Øjne;
men det har vist ikke saa meget at sige,
for de har nok aldrig før været lige.

ABSALON.

Tak, Heide! for Absalon,
men véd De hvad? Jeg synes kun
at kønn're end ridende var han staaende,
eller, ligesom Oehlenschläger, gaaende.
Dog — klæ'r det ham bedst
at være til Hest,
saa kan man for Resten aldrig vide,
om det ku' animere Sthyr til at ride.

Solformørkelsen.

Telegrammer fra „Ravnen“s astronomiske Medarbejder.

Rocky Montains
(1700 Fod over Bech Olsens høje Hat)
Kl. 1,20.

Sidder paa en Klippespids. Min Tjener, en Indianer, kaldet „Den springende Gedebuk“, er i Færd med at udpakke Instrumeuter.

Kl. 1,47.

Solen er endnu ikke formørket. Det er derimod „Den springende Gedebuk“s Ansigt.

Vi forglemt har Ildvandet, Sir — melder han i dette Øjeblik.

Kl. 2,11.

Hurra, Whiskyen er funden! Den springende Gedebuks Ansigt skinner atter som Solen.

Kl. 2,34.

Lige udbragt en Skaal for Hannibal Sehested. — Gid han sad her.

Kl. 3.18.

Solen er begyndt at blive formørket. Nu er Formørkelsen total.

Kl, 3,25.

Opdager i dette Øjeblik, at Formørkelsen skyldes min Hat, der var gleden ned over Øjnene.

Kl. 3,40.

Vil tage mig en lille Lur. Har paalagt „Den springende Gedebuk“ at vække mig, naar Formørkelsen begynder.

Kl. 8,24.

Vaagner i dette Øjeblik ved, at en graa Bjørn snuser til mig.

„Den springende Gedebuk“ snorker ved min Side. Whiskyflasken er tom.

Kl. 8,26.

Den graa Bjørn er i Færd med at æde mig. „Den springende Gedebuk“ sidder oppe i et Træ og synger Yankee doodle.

Hils alle Bekendte.

Pressen paa Opdagelsesrejse.

Mel.: Fra London og til Dover.

Fra Kvæsthusbro til Møen,
fro, fornøjet og glad,
drog Pressen over Søen.
bort til Vin og til Mad.
Stem, Muse, Kvinten,
man skulde Klinten
besøge alle Mand;
der er saa dejligt,
— ak! ubelejligt
faldt Taagen over Vand.
Klinten var ganske borte,
ej for to Øje Kridt
saa man, kun Skyer sorte,
det har man set saa tit.

Kaptajnen saa i Kikkert:
Fanden véd, hvor vi er!
En Mø'enbo sa'e: Jeg sikkert
her kan lodse Jer.
Styr lidt mod Vesten,
saad'n efter Hesten
paa Kongens Nytorv først,
saa drejer Øst vi,
det er en Trøst vi
kan ikke dø af Tørst,
selv om vi ikke finder
Klinten før Pinsedag.
Et Steds den er s'gu, Kinder,
det er en afgjort Sag.

Med frisk Mod frem de sejled'
dèr, hvor Skæbnen dem bød;
der loddet blev og pejlet,
medens Dampfløjten lød.
Da lød et Raab der
og fuldt af Haab der
saa mangt et Hjerte blev.
Land! Land hist ovre!
det er vist Dovre-
fjæld eller Horns Rev.
Tænk! det ved Gud var Klinten,
nær den i Sænk var rendt.
Muse! skru ned blot Kvinten;
nu er mine Vise endt.

Hovedsagen.

Fruen: Jeg ønsker mine to Drenge undervist i Fransk og Engelsk — kan De paatage Dem det Frøken!

Guvernanten: Jo, Frue, jeg er diplomeret Lærerinde i begge Sprogene.

Fruen: Naa ja, det er godt, men det tager vi ikke saa strængt hos os. Hovedsagen er at de ogsaa kan holde Værelserne i Orden og fernisere Gulvene.

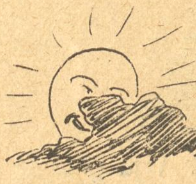

Solformørkelsen.

Mel.: Jeg véd inte om I kender Ditlev Madsen.

Fra København med K. og lige op til Polen
gik Folk forleden Dag og kiggede paa Solen,
der sku' være Solformørkelse og meget mer',
her i Byen sku' den være, tænk, et Tusinddel Kvarter.
Halenegrene og selve Romerne
lejed' Huse ud til Astronomerne,
det var vidt og bredt bekendt, at man i hvert et Land
kunde se den, ja og særlig paa Atlanterhavets Vand.

Da vi fik at vide, at det jo var sikkert,
pudsed' Astronomerne saa deres Kikkert.
Alle Vegne saa man Astronomerne paa Rad,
i Sahara paa en Pyramide 24 sad.
En havde lejet vores Raadhustaarn,
En han sad paa Fruekirke li'e fra Maar'n.
Men, o Skræk og Kval for hver en Astronom og By,
lige i Minutet kom en lille nederdrægtig Sky.

Gennem Skyen saa de halve med Begavelse,
men de andre halve skimted ej en Stavelse.
Først saa blev den okkergul og saa olivengraa,
og den ene Kind ved Øret var bestandig mørkeblaa,
da den saa ble' færdig, ku' man skimte den,
alle Astronomerne gik glade hjem.
Hver en Astronom han gik og glæded' sig som gal,
tænk! den før saa fulde Sol var gaaet hen og ble'et
Total.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Hvad Alberti gløder for.

Han gløder for alt, hvad der passer hans Kram.
Han gløder for Højesteret.
Han gløder for Smør og for Hof med Bram.
Han gløder for en Taburet.

Nr. 23.

RAVNEN

Søndag d. 10. Juni 1900.

Herren (gammel Jon): De har behandlet mig skammeligt, udpresset mig som en Citron!

Damen: En Citron! Sammenligningen passer ikke — jeg har ikke fundet en eneste Kærne i Dem.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

„Ravnen“ første Pinsedag
var en Tur paa Landet,
i et meget lystigt Lag
„Ravnen“ gik i Vandet,
køled' sig i Øresund,
strakte sig i grønne Lund,
:,: drak foruden Skruplen,
blev lidt skør i Kuplen. :,:

Anden Pinsedag igen
„Ravnen“ gik paa Livet,
havde slemme Tømmermænd
— Cognac — det er givet,
fra sin Influenzatid
„Ravnen“ fandt en Cognac blid.
:,: mærk dog: ikke „Slave“,
Hennesy, Du brave. :,:

Tredje Pinsedag, ak ja,
atter paa Galejen,
fejrede vor Grundlovsda'
hist paa Enghav'vejen.
Paa St. Thomas „Ravnen“ saa
Jacob og Hr. Jesper staa,
:,: de paa Højre skænder,
ak, St. Thomas, Venner. :,:

Først den lyse Morgenstund
„Ravnen“ fandt sin Bolig,
tænkte paa et lille Blund,
men sov trygt og rolig
et Par Dage ud i Træk,
vaagnede i Angst og Skræk,
:,: fik dog til sin Lise
skrevet denne Vise. :,:

1. Klasse.
Fruen: Er den Kalvelever nu ogsaa frisk?
Slagteren: Selvfølgelig! Jeg slagter overhovedet kun Kalve med friske Levere!

Det er egenlig en Modsigelse, at Sødring befatter sig med at lave Citronvand.

Sthyrs Vandgang ved Skarø.

Sthyr (med Salvelse): Véd De, hvem De bærer paa Deres Ryg i denne farefulde Stund, min Ven?
Fiskeren: Næ.
Sthyr: Bispen over Fyen, De véd nok: Sthyr.
Fiskeren: Død og Pine. Saa er jeg jo paa en Maade — Sthyr-Mand!

En lille Vise om Tallerkenvalsens Ophør.

Hver smaa „Bakke“antinde,
som glad gik med „Tallerkningen“
har Kummer nu i Sinde;
se, det er Virkningen
af nordre Birk'ses Dommer,
Di Da Dommers
Ægide her i Sommer
i Bakkefolkets By.

„Ej mere“, lød hans Lovbud,
„jeg se vil den Tallerkenvals,
det er et ækelt Lovbrud,
som koster Jer jer Hals.
Sig jamred' hver en Dulle,
Di Da Dulle,
ja, selv den gamle „Julle“
var næsten ganske fra 'en.

Hvor skal vi Kroner smukke
ku' tjene, naar ej „Lerk'nen“ gaar?
— Hvor skal vi Roser plukke,
hvor Roser ikke gror?
Valeur, hvor ku' Du gør'et?
gi ga gør'et;
vi tjener knapt til Smørret,
ak, nu er „Bakken“ todt.

Pinse-Indtryk.

Pinsemorgen, Pinsesol,
ud af Seng før Hanen gøl.
Smørrebrød i Voksdugstasker,
Snaps og andre Ting paa Flasker.
Ud til Banen — milde Himmel!
Hvilken Trængsel, hvilken Vrimmel,
hvilken Jammer, hvilken Nød,
Skub og Puf og Knubs og Stød,
snurred' rundt som i en Rus,
seks Cigarer knust til Snus.
Øm i Kroppen, mat og træt
faar man endelig Billet.

Til Perronen, Kontrolløren
langt om længe aabner Døren.
Larm og Tummel
Støj og Rummel,
Pusten, Snøften,
Tryk og Løften.
Hatte mases,
Kjoler lases,
Uhrglas knækkes,
Stokke brækkes,
Dameskrig og Børneskraal. —
Let og smidig som en Aal
i Kupeen ind man smutter,
faar en Staaplads — Toget futter.

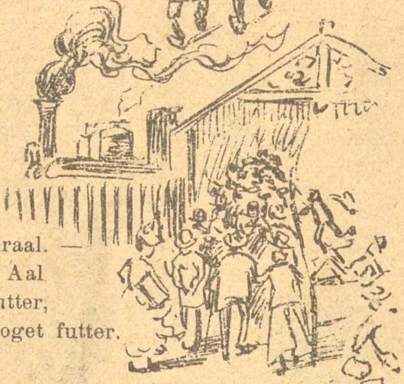

Træt og aandeløs man dratter
om paa bløde Græsrabatter.
Pakker aabnes — Angstskrig lyder,
smeltet Smør i Græsset flyder.
Plet paa Tøjet,
misfornøjet
over Smørret,
Brød fortørret,
frem med Dunken,
Snapsen lunken,
varm og lummer,
dvask i Slummer
man i Skygge
fælt af Mygge-
stik bli'r plaget,
op af blide Drømme jaget.

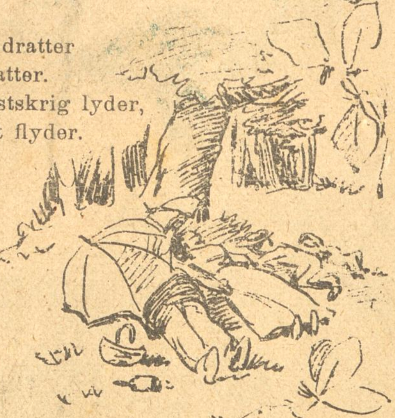

Ør i Ho'edet,
sløj i Modet,
slap i Skroget,
hjem med Toget. —
Sorgfuldt Hjærte,
Ligtorns-Smærte,
Rummel, Tummel, Støj og Larm,
Myggestik paa Ben og Arm — —
andre Indtryk jeg for Resten
fik ej ud af Pinsefesten.

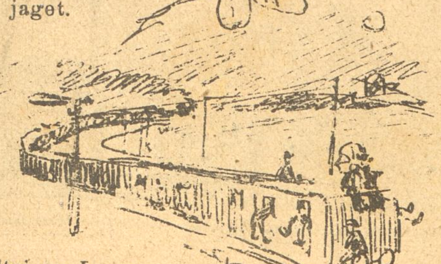

En Morgentur.

„De' e' no'et Svineri me' den megen Renlighed", sa' je' te' min Kone Pinselørdag. „Nu gaar je' mejet hellere' en Morgentur med Rødbyeren herinde ved siden af."

„Klokken var lige ved tol' Lørdag Aften og je' snakkede med Rødbyeren og han sa' „ja" og Madammerne sku' jo saa pakke no'en Mad ind te' os og saa sku' vi snakke om, hvor vi sku' gaa hen. Rødbyeren mente, at vi sku' finde no'en kønne Punkter, hvorfra vi kunde se Solen danse. Saa tog vi Drengens Evropa-Kort og kiggede og kiggede men vi ku' s'gu ingen kønne Punkter se, saa fandt je' paa at snuse i Avisen. Jo, ganske rigtig! Der stod om Tivolis Balongynge og om Lorrys Julekage med Viola og om Gud véd hvad. Naa vi snakkede og Rødbyeren er forresten et rigtig Vrøvl for han sa' ikke noget. Men vi kunde dog ikke blive enige om hvor vi skulde gaa hen før op ad Dagen.

Naa, saa klædte vi os jo paa, og det gik ikke saa let for os for vi havde gjort Kaal paa de to Flasker Snaps, som vi sku' haft med om Eftermiddagen, og inden vi blev færdige var det over Middag. Vi blev enige om at gaa vores Morgentur alligevel og stejlede af. Madammerne sku' vi saa møde paa Frederiksberg om Aftenen. Jeg tog Maden paa Nakken og vi gik ud a' Lyngbyvejen. Det kneb for Rødbyeren at følge med han var stadig lidt bag efter. Saa paa en Gang giver han sig til at grine i vilden Sky. „Hvad er der i Vejen?" spørger jeg. — „Det løber ned ad Ryggen paa Dig!" — „Hva' for no'et?" — „Maden naturligvis!" — „Sikke no'et Sludder", siger je', tror Du at Du ka' bilde mig ind at røgede Sild ka' løve ned a' Ryggen paa Folk!" — Men for en Sikkerheds Skyld tog je' me' om te' Ryggen og fik fat i no'et fedtet no'et. Vi standsede og je' smed Trøjen — det var Smørret der sad paa Ryggen a' den. Naa, der var ikke andet a' gøre end og vaske den a'. Og saa gik vi ind i en Kro for at faa den tørret. Jeg sad i Skjorteærmer og vi drak os et Par Bajere. Da vi ha'de siddet no'et kommer der En hen og smider en Krone og si'er: „Værs'go'! For seks Bajere." „Tak", si'er jeg og tror, det er hans Spøg, men han gaar s'gu sin Vej. Naa, jeg putter Kronen i Vestelommen, og vi drikker et Par Bajere til og spiller et Slag Kort, men saa kommer der Gu' straffe me' en Betjent og saa én til og trækker a' me' mig. „Bondefanger", si'er den ene, og saa dunker den anden mig, og inden Rødbyeren kom sig af sin Forbavselse, var vi langt borte.

Jeg husker tydeligt, at jeg saa Solen danse, og det var dog op a' Da'en.

— Den næste Morgen fik je' Lov til at gaa hjem til Madammen i Skjorteærmer. Trøjen hang ude i Kroen endnu. Je' fortalte hende det hele, men hun si'er, at det er Løgn. Rødbyeren gaar og fortæller alle mine Bekendte det, saa det ka' jo ikke nytte, at je' tier.

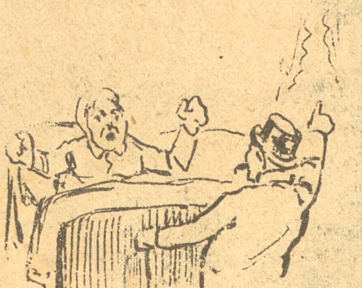

Ved Gardinpræken.

Ægtemanden (der sent paa Natten bliver skældt ud): Du taler Dig altfor hed, lille Kone, Du er jo formelig Fyr og Flamme. Er Du ikke bange, at der skal gaa Ild i Gardinerne!

Ved Mansfeld-Büllners Begravelse mødte bl. a. Formanden for Møntsamlingen. — M.-B. var som bekendt en Mand, der samlede „Mønt".

En Vanesag.

— Sig mig, hvorfor engagerer Direktøren altid saadanne magre Damer?
— Jo, ser De, han var tidligere Slagtermester og gav altid mere Ben end Kød for Pengene.

Nachspielet —

DC.

Grossereren: De har ikke kendt Pigen i to Uger og vil allerede gifte Dem? Husk dog paa, det er en forbandet dyr Historie!

Bogholderen: Aa, naar man indretter sig med Økonomi — — —

Grossereren: Jamen, Møller, hvad koster det ikke, naar I bagefter skal skilles igen.

Inte pille ved Titulaturen,
Du lille Pige.

For Tjenestepigernes Sag der et Slag
for nylig i „Kæden" har staa't,
man si'er nok til daglig, at Kvinden er svag,
men Mundlæ'ret det er s'gu godt.
Der var baade Fruer og Frøkner til Stede,
saa stramme og gramme i Hu,
især paa én Pige de dog var vrede,
thi hun havde sagt, at ved Gud,
at Herrerne tit gjorde slette Ting,
tog fejl af sin egen og Pigens Seng.
Jomfru, Jomfru,
skamme Dem skulde De s'gu.

Men „Formanden" glemte nok ikke sit Svar,
hun læste dem Teksten igen,
den Omgang de fik var just ikke saa rar,
hun bli'r aldrig Fruernes Ven.
Hun sa'e: „Jeg har faaet et Brev fra en Frue,
som ikke tør skrive sit Navn,
men hemmeligt tør hver en Røver jo true,
det Brev kun til Wandsbeck gør Gavn.
Nej, op med Visiret, hvis I vil ha',
at vi jeres Brev skal for Alvor ta'.
I Frøkner, I Fruer!
naada, hvor bliver I a'?

Men op foer Elfride, hin Kvinde i Nord,
og sa': „Hør, nu gaar det for vidt,
De tror, Jomfru Christensen, Jomfru, De tror
vist, vi vil behandle Dem blidt.
De kalder Dem Frøken, jeg kalder Dem Jomfru,
forstaar De mig: Jomfru De er.
Kun Jomfru, og derfor jeg siger Dem, Jomfru,
De gyselig udannet er."
Her kvaltes af Harme den blide Røst,
men endnu hun hvisked i salig Lyst:
Jomfru, Jomfru,
vi Damer ej Jomfruer er.

Ved Øllet.

— Hvorfor vil Heide absolut forære Byen Absalons Statue?

— Han vil statuere et Eksempel paa, at Brygger Jacobsen ikke har Eneret paa at gøre København til et Carlsberg-Glyptotek.

Wien har i disse Dage haft Besøg af en japanesisk Prins, Kanin-Kotohito. De glade Wienere døbte i en Fart Prinsen: Kanin, ka' Du hit' 'en.

I Pinsetoget.

En Passager (vred): Her kan ikke være flere, Konduktør, vi er sammenpressede som Sild.

Kondukt.: Aa, det gaar nok. De sveder jo ikke endnu!

Organet for den „højeste Oplysning" meddelte forleden at en Klosetfabrikant Møller havde faaet Rejselegat for at sætte sig ind i de nyeste engelske Klosetter.

Min Pinseudflugt.

Mel.: Nu skal Du ha' din varme Mad.

Jeg Pinsemorgen Klokken fem
af Køjen smutted' op,
jeg syntes, Varmen var lidt slem
og vadskede min Krop.
med Børnene og Konen
til Nordbanestationen
jeg ilte — glad var Tonen
iblandt Familien.
Men da vi ud til Banen kom,
slog s'gu Humøret hurtigt om.
Der var en Skrigen, Jammer, Graad,
og jeg af Sved var vaad.

Jeg sloges i en Time før,
jeg fat fik i Billet,
saa tænkte jeg, nu straks vi kør',
thi jeg var næsten træt.
Men jeg kom ind i Baase
med Mutter og tre Praase,
man Døren af lod laase,
saa var vi godt lever't.
Dèr vi i tvende Timer stod,
førend man ud os slippe lod,
vi i Kupeen trykket sad,
men jeg var atter glad.

Dog snart min Glæde svandt — fordi
stor var nok Sulten — men
vi sloges i tre Timers Tid,
før vi fik stillet den.
Jeg blev lidt hed i Blodet,
jeg fik et Krus i Ho'det
og tabte næsten Modet,
da Hatten mastes flad.
Dog, radikal var s'gu den Kur,
jeg ta'r ej mer' paa Pinsetur,
hjemme i Ro jeg nok saa glad
da spise vil min Mad.

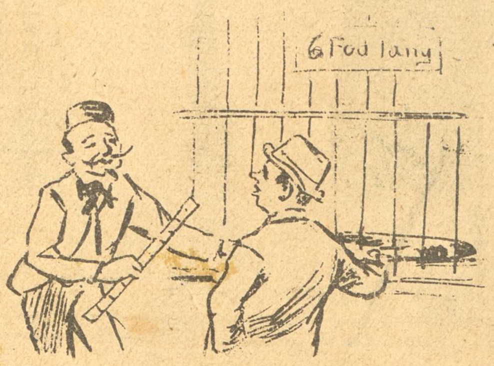

I Menageriet.

En Besøgende: Den Klapperslange er ikke seks Fod lang, som der staar paa Plakaten.

Menageri-Ejeren: Værs'arti! Her er en Tommestok, Buret er aabent, vil De være saa god selv at maale.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det er løjerligt, min Kære, hva' man ka' ligge og mikke sammen i Søvne, saadan drømte jeg forleden langt ud paa Maarenstunden at jeg hørte en Sangforening synge og det var grangivelig, som at Fruen paa tredie Sal, der skal ha'e sin Næse i alting, raabte ned til Værtinden at det var Skades, — det var vos — der ha'ede Sølvbryllup, og jeg hørte Skade holde en Tale til Sangerne og takke dem rørt for Opmærksomheden mod ham og hans Gine — det var mig — men i det samme vaagnede jeg og saa' Skade staa foran mig ved Sengen med Maarenkaffen og en Hvede med Smør, som jeg li'e fra Begyndelsen af vort Ægteskab har vænt ham til og servere mig paa Sengen, som er en go' Skik, som jeg vil anbefale alle gifte Koner til Efterlignelse i Stedet for og la' Mændene ligge og snue til op ad Formidda'en, hva' de bare bli'er tvære og gnavne a', men Sangen ble' ved. og nu gik det op for mig, at det var no'en Murere i Gaaren ved Siden a', der sang nok saa muntert ved deres Arbejde, og det er saamæn mere end vi har Lyst til, for det gaar rent ud sagt skidt med Geschæften i denne Tid, og jeg vilde bare ønske at Skade var Æddikebrygger eller saadan noget og vilde begynde og sælge færdigt Fabrikskotøj, som er no'et a' det nemmeste man ka' fange an paa, for man ta'r bare en Slump Sko og Støvler og saa la'r man en Æskefabrikant levere en Bunke store tomme Æsker til og pynte op med i Reolerne, og saa skær 'en med Glans li'som da Fuksen eller Tuxen, hva' han hedder, sprang forbi Oberst Jensen og alle de andre og ble' General til Minde om det berømmelige Slag ved Køge i 1895, hvor Bahnson vandt saa mange Lavrbær, at han maatte leje en Landauer til og køre dem og sig sel' hjem i, og vilde der alligevel ikke komme Gang i Støvlerne, kunde man jo altid afstaa Forretningen til en Liebhaver, som der stadig er nok a', hva' man ka' se med dem, der lever a' og sælge Urtekræmmerbutiker i Dusinvis. Ja, min Kære, der er mange nymodens Leveveje nu for Tiden. Saadan kom der forleden en Dame ind til mig og vilde absolut anbefale mig en ganske udmærket Kaffe, men den hoppede jeg begribeligvis ikke paa, for Deres Kaffe er dog den bedste, søde Fru Stork, og det vilde jo være den sorteste Utaknemlighed og en utilgivelig Synd at forlade Dem og la' Dem sidde her alene med Deres dejlige Kaffe, næ, saa fortjente jeg ikke bedre end og bli'e rakket ned for hele Verden a' Fru Fiebiger, som ikke ka' udstaa at Tjenestepigerne kaldes Frøkener, men ska' det absolut komme an paa Titelen er der vist mange Tjenestepiger som af Erfaring véd, hvor grumme lidt de saakaldte „Husmødre" har Krav paa at kalde sig Fruer. Tak for Kaffe!

SMÆLD.

Mel.: Hvis det da'nte bli'r Løgn.

Den Sporvejssag har ikke Ende endnu,
desværre — det varer en Kende endnu.
den 10-Timersdag var en gammel Akkord,
men Heide si'er: Nej, De, den er s'gu blæst bort.
Man kan da'nte for Funktionærernes Vel
la' dem, der har Aktierne, sulte ihjel.
:,: Hør, Heide, spør' Heide, lad Heide gi' Svar —
Hej, De, Heide! Hvad er 'et for en Heide vi har. :,:

Det mudrer og gærer i vort Politi,
saa nu er det med dettes Taalmod forbi.
Før førte Betjenten sig hoven og kry,
han tugted' og revsed' stak Næsen mod Sky.
Som Herre han hørte ej Jammer og Bøn,
men maatte dog nøjes med Tjenerens Løn.
:,: Nej, 'vil han ha' Udbyttet passende stort,
maa han s'gu gøre som vi andre har gjort. :,:

Der meldes saa tit om Rekrutpiskeri,
— i Forfjor blandt andet — naar der leges Krig.
Ret artige Ting her for Dagen der kom,
og nylig faldt end'lig i Sagen der Dom.
Nu faar Maskeradefigurerne Klin
med Fæstningsarrest — det er slet inte Grin.
:,: Men saa maa de værne med blødere Haand
det menige Folk, Hærens Tone og Aand. :,:

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

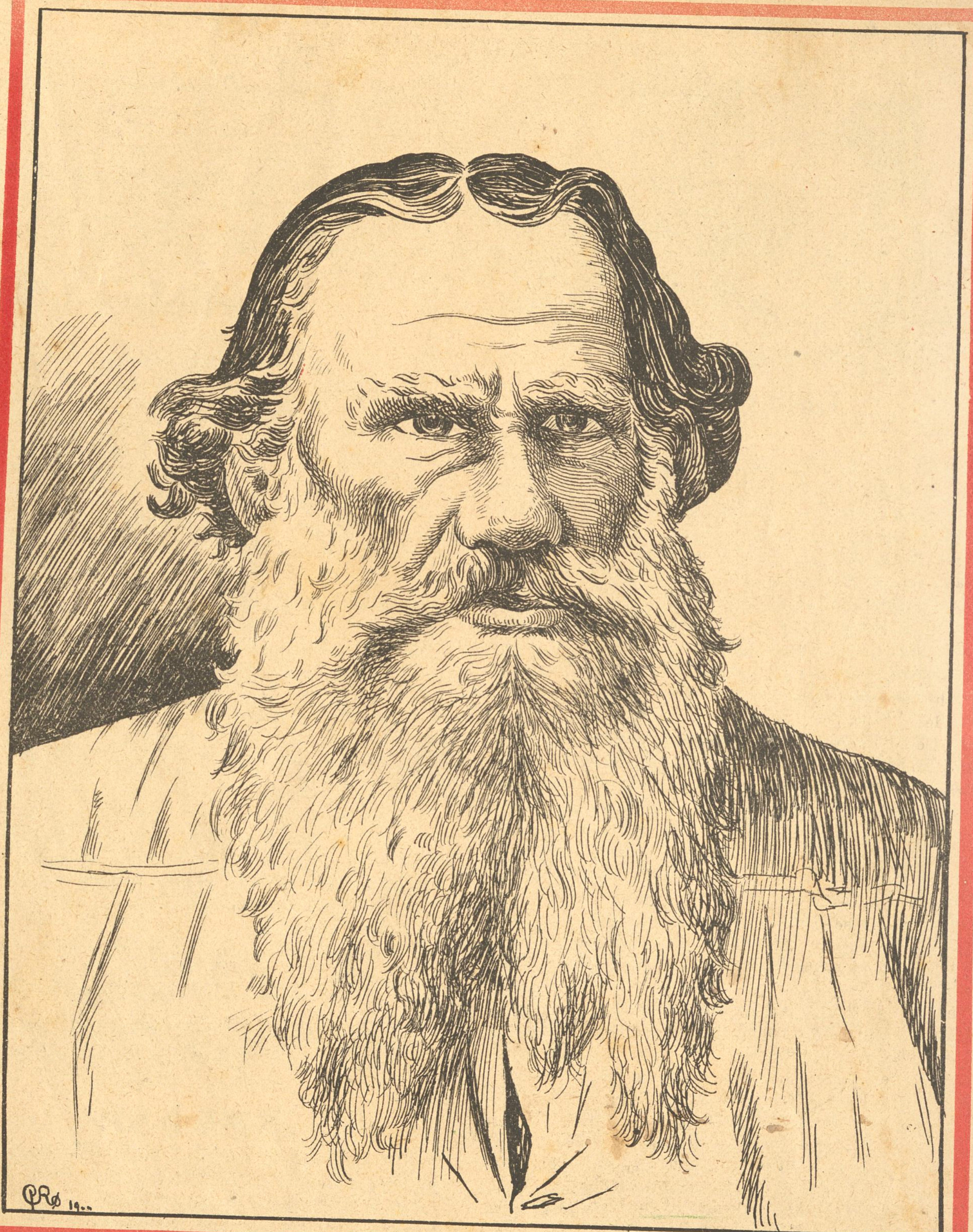

LEO TOLSTOI.

Nr. 24.

RAVNEN

Søndag d. 17. Juni 1900.

Lærerinden: Naa, Peter — og hvad skete saa, da Jøderne havde vandret rundt om Jerichos Mure i otte Dage og blæst i Basuner?
Peter (tier).
Den lille Kaj: — — Saa blev de svimle og væltede Murene.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Visen om Amanda.

Allerbedst, som der var Sporvejsfejde,
og det hele gaaet var i Staa,
fik Jacoby snakket rart med Heide,
om man sku' la' Elektriken gaa.
Funktionærerne de fik frit Lejde,
og der sku' forhandles ovenpaa,
:,: gnavent saa man Højrepressen spejde
efter den Konflikt, de ej ku' faa. :,:

Der var Mühlertz, under Mogens Mærke
skriver han i Højres Blad „Vort Land",
Krisjans Appetit, Maries Særke
han saa dejligt os beskrive kan,
for en ussel Løn maa Fyren hærke,
skældte nys ud paa en Sporvejsmand,
:,: men de Strejkebitt're er for stærke,
endskøndt Mogens ikke ynder Vand. :,:

Ussing, „Nationalt.", skal ogsaa skrive
for at hutle sig i Livet frem,
bad Hr. Borgbjerg sig Oplysning give
— det var Morgen, Klokken cirka fem —
Han en Spalte monne af sig rive,
Borgbjerg havde væ't der, den var slem,
:,: Borgbjerg sagde Nej, det var den stive-
ste, han var bevislig dog hos dem. :,:

„Dannebrog" har ogsaa spillet værdig,
Funktionæren han bør være god,
Skade, Skruen blev saa hurtig færdig,
det har sat det allerværste Blod
i den Mand, hvis Navn er A. Alberti,
han paa Fagforeninger har Mod,
:,: Funktionærerne gik lige tvært i,
Hr. Albertis Ønsker tvært imod. :,:

Gud ske Lov, at Skruen fik en Ende,
alt gaar nu paa ny med Elektrik,
Aktie-Heide han er vel behænde,
men de Funktionærer, de er chic,
de er ligefrem s'gu raske Svende,
og hos dem slog Modet ikke Klik,
:,: paa et Døgn de Stemningen kan vende,
og Titimersdagen dog de fik. :,:

I Selskabet.

Frøkenen (efter en Obersts Beskrivelse af et Slag): Og De var aldeles kold midt i en saa morderisk Kugleregn?

Obersten: Kold? Jeg siger Dem, Frøken, jeg rystede formelig — af Kulde!

Ved Avdiensen.

Fyrsten (dekorerer en Storkapitalist paa dennes 50 aarige Fødselsdag): Min Herre! Der gives — æh — Riddere af Sværdet, der gives — æh — Aandens Riddere, og der gives — æh — Industririddere, ja — æh — Industririddere. Mine Herrer, af denne Slags ser De her — æh — en af de mest fremragende . . .

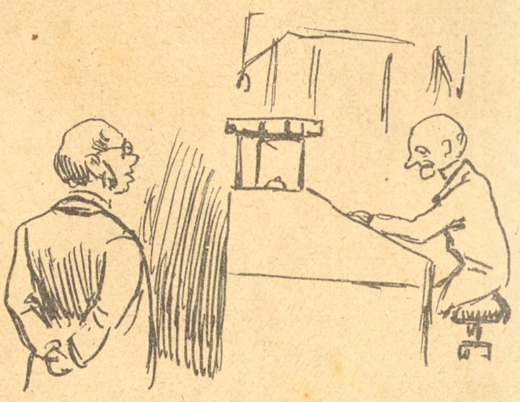

I Kontoret.

Skriveren: Uh, der lavede jeg en Klat, og nu har jeg næsten faaet den udraderet, men der vedbliver at være en gul Plet. Hvad skal jeg gøre ved det?

Chefen: Slaa en ny Klat!

— Der er en tysk Fabrikant, som anbefaler et Haarfarvemiddel, tilberedt af en vis Nøddeskal.

— Det skulde Du prøve til din Nøddeskal!

Dyrevenlig.

Professoren (i Haven): Mærkværdigt, alle mine Rosentræer er fulde af Snegle; hvorfra kan de være kommet saa pludselig?

Tanten: Aa, dem har jeg pillet af Salalen, men jeg kunde jo ikke nænne at lade de stakkels smaa Dyr sulte, og saa lagde jeg dem ind i Rosenbedet!

SOMMER.

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Nu har vi faaet Sommer
med Sommervejr og grønne Træ'r,
med Duft af friske Blommer
og Sang af Fuglehær,
med Guldregn og Syrener
ri-ra-rener
og Piger smaa, som bener
afsted i lyse Klæ'er.

I Byens lumre Gader
man føler rigtig Solens Magt,
i Sveden man sig bader
og bliver gennembagt.
Man ønsker, ret naturligt
ti-ta-turligt
at man var klædt, figurligt,
i Adams Klædedragt.

Teatrene er lukket,
for Døren blev sat Laas og Slaa.
De Lavrbær som blev plukket,
skal der nu hviles paa.
Den muntre Skuespiller
spi-spa-spiller,
sig frit til Skue stiller,
og lader Skægget staa.

De Folk med mange Penge,
kan ud til deres Landsted ty,
i Skov, i Mark og Enge,
de tumle sig saa kry.
Vi Smaafolk ta'er til takke
ti-ta-takke
med „Berrens" gamle Bakke
med Udsigt over By.

Snart Ferien begynder
og mange Smaabørns Fryd er stor;
et Landophold de ynder,
som det de fik i Fjor.
Enhver som vil dem fryde,
fri-fra-fryde,
bør straks et Bidrag yde
til „Børnenes-Kontor"!

Hans Mening.

En gammel Ungkarl (ser et Brudetog køre til Kirken): At man kan nænne, saadan at spolere den smukke Søndag!

Velkomstsang til Kong Magnus.

Sunget ved hans Hjemkomst
af Kæmperne i Bech-Jomsborg.

Mel.: Hr. Peder kasted' Runer over Spange.

Velkommen hjem til Sjølunds fagre Sletter,
en Gamle Carlsberg jeg paa Bordet sætter.
Hil være Dig, Kong Magnus,
Du Danmarks stærke Søn!
Hvar var vel uden Dig, Bech,
den Dannehave skøn?
Har Du dèr anstrængt Dig saa saare?
Vi skal nok tørre dine Taarer,
gamle Bech.

Saa sæt Dig her ved Bordet, som Du plejer
og lad os faa din Rejse til en Bajer;
hvor mange Laubærkranse
ned over Dig har sust,
hvor mange Kvindehjærter
ak Bech, har Du ej knust?
Stakkels smaa Misser glemmer ej, de
saa Dig staa: Bech, why will you quite me,*
little Bech?

Men nu maa ikke mer Du os forlade,
Skaal, gamle Svend, og lad os være glade!
Ak, havde Danmark bare
tre—fire til som Dig,
saa kunde vi nok vise
Alverden Vintervej.
Gamle Bech, se min Taare triller,
og saa sært det i Hjærtet kildrer,
Skaal, drik ud!

* Bech, hvorfor vil Du forlade mig?

Smaa Rim.

For Schrøders Gæld kan vel ingen borge,
og mindst da for den, som han stifter i Norge.
Det blev ham vist næppe sunget ved Vuggen,
at han skulde handle saa daarligt med „Dukken".

*

Vort Land"s Hr. „Mogens" er Proletar,
men bruger den ringe Forstand, han har,
mod Sporvejsmænd paa den simpleste Maade.
— Naa, han bli'r kun selv taalt af Herrernes Naade.

*

I disse Dage vil Skæbningen,
at voksne Mænd skal til Væbningen.
Den Vaabenart længst er gjort latterlig
— det fatter vi.

Snedig.

— Men hvorledes bar De Dem ad for at de Vilde i Afrika ikke skulde opdage, at De var en Hvid?
— Jeg rejste som Skorstensfejer.

Sporvejsfunktionær-Strejkens Ophør.

De første Vogne kører ud.

Hypnotisme i Salonen.

Hypnotisøren (til Mediet): Ser De det vilde Dyr dèr lige foran os? Det er en ung Løve!

Mediet: Ja, jeg ser det vilde Dyr; men det er ikke nogen ung Løve, men en gammel Drage!

Lige med det samme.

Mel.: Der er Glæde nu blandt alle brave Røde.

Gyldendal har ikke været ganske heldig
med sit Bjørnson-Værk, det er jo solekIart,
men naar „Verdens Gang" nu braser paa saa vældig,
kunde dog noget af Skraalet dog ha' været spart.
„Gangens" egen Nærup er en stor og klog Mand,
han er engager't som „Gyldendalske"s Sprogmand.
Sproget det er hans. — Hvad Trykkeren kan ramme,
saa vi alle saad'n lige med det samme.

Sporvejsfolk vil ikke slide længe,
det er ikke Mænd af alt for mange Ord.
Alt skal køre, syn's de, i den rette Gænge,
er der no'et i Vejen kør' de ikke Spor.
Som paa Fred'riksberg, dèr standsede de Driften,
Heide skælvede, hvem skulde læge Riften.
Kun Jacoby kunde hele denne Skramme,
slutte Strejken saad'n lige med det samme.

Hellighed hos Folk, det er en Landeplage,
vore Dages Hellige man burde sky.
Slig en Mand for nylig rendte sig en Stave
gennem Livet — det var hist i Kolding By.
For en Æ-bæ-Gærning han fra Byen flygter,
og man søgte ham i hver en Krog med Lygter.
Knapt han ankom her til By'n for sig at skamme,
før han hapses — saa'dn lige med det samme.

Vor Bech Olsen, Danmarks drabelige Kæmpe,
over Havet tog, han vilde tjene Guld.
Hans Humør har Folk derovre kunnet dæmpe,
man har ikke rigtig maalt ham Skæppen fuld,
Bechs Beundring for Mr. Johnathan er lunken,
og hans egen Pengepung er bleven slunken,
ingen Brydere han mer' har Lyst at kramme,
ta'r til Danmark saad'n lige med det samme.

Paa Langelinie.

Hun: Her kunde man sidde i Timevis, og stirre tavs ud i Rummet, ikke sandt?

Han: Ja, næsten ligesom i mit Sagførerkontor.

Ved Øllet.

— Har Du hørt det? Alle Breve fra Transvaal til England bliver aabnede.

— Hvorfor dog?

— For ellers kan man ikke læse dem.

Skriv op!

Mel.: Den tapre Landsoldat.

:,: Her i vort lille Land :,:
Soldat man blive kan,
ja, Soldat man blive kan,
naar Legemet er sundt
og ingen Ting gør ondt,
saa Officererne med Dig kan rigtig rende rundt.
Du gaar blot paa Sessionen, saa bliver Du Soldat
og er til Skældsord, Knubs og Stød jo ligestraks krabat.
Men bli'r Du stroppet op,
og piner man din Krop,
skriv op, skriv op, skriv op.

:,: For mangen Officer :,:
kun Slavefrø Du er,
ja kun Slavefrø Du er.
At pine Dig især
er Nydelse saa kær,
De brugte Dig som Skive gærne for hvert nyt Gevær.
De er saa „Satans raske", men kun fordi, min Ven,
de véd, at som Soldat Du ej har Lov at slaa igen.
Men stropper de Dig op,
og piner de din Krop,
skriv op, skriv op, skriv op!

:,: En Underofficer :,:
et godt Eksempel er,
ja et godt Eksempel er
paa Uopdragenhed,
naar i sit Ansigts Sved
han bander, lyner, tordner, saa man knapt kan følge med.
Men stræng Dig an, følg med og skriv blot hvert et Skældsord op,
tag Vidner paa hans grove Mund, saa snart han siger Stop,
til Du bli'r permitter't,
for saa er han lever't,
lever't, lever't, lever't.

Damerne er rent tossede efter mig, sagde en ung Hanloppe, den blev fanget af en gammel Frøken.

Af mig eksisterer der flere Stykker end af nogen Forfatter, pralede en Bændelorm.

Tvivl.

Tjenestepigen: Fruen er gnaven i Dag, men jeg véd bare ikke om dét er, fordi jeg har svedet Vællingen eller fordi jeg ikke vilde laane hende min Cykle?

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, saadan har man det, som Pinsegæsterne sa'e, da de var ved at krepere a' Hungersnød paa Møen hvor Folk jo osse lever hele Livet paa Kridt, men det er virkelig sørgeligt at man ska' være glad til at Ens Mand er ble'et for gammel til og bli'e indkaldt til Væbningen, som er de Værnepligtiges Sommerfornøjelse mens de andre ligger paa Landet og ved Badesteder og bruger udenlandske Renovationskure eller hva' det hedder; li'som Minister Bjerre og Missionspave Vilhelm Beck, der vist kunde ha'e godt a' og bytte Rolle med Væbningssoldaterne, der trænger meget mere til og styrke sig til deres daglige Slid i Stedet for og bli'e endnu mere udasede ved og trækkes ud paa Fælleden i femten Dage i Træk og sinke deres Arbejde og sætte Penge til oven i Købet, og jeg gad nok se Beck og de andre Højærværdi'heder og velbaarne Gefærli'heder sparke om derude med Skyderen paa Nakken og Patrontasken paa Maven og ta' et lille Travløb fra Johanneskirken over til Vibenshus og tilbage igen uden og nyse, for det maa man jo ikke i Geledet, saa glemte de nok at præke om Helvede efter Døden for os andre og kom til at erkende, at man her paa Jorden kan faa det hedt nok, naar Militaristerne ska' ha'e Lov til og spille Halløj med Borgermusiken og holde gamle Folk for Legetøj, men Aprikos om Helvede, saa drømte jeg forleden Nat at her var kommet en ny Avtomat, som for en 25 Øre skaffede Folk en Billet til Paradiset. Det var „Kristeligt Dagblad", der ha'de startet Affæren og Folk sloges som til en Festforestilling i det kongelige eller som i Pinsedagene paa Banegaarene for og komme med. Med stort Besvær fik jeg en Billet og li'e med det samme foer jeg tilvejrs meget hurtigere end Johansen eller med en Fart som en Cyklist, der har kørt en gammel Kone omkuld, og inden jeg fik Tid til og be' Hanen paa Raadhustaarnet om og la' Hønen gaa, hvis Dagmar skulde kigge derop for de gode Udsigters Skyld, stod jeg udenfor Himmerigs Port, hvor St. Peter li'e var i Færd med og helde Ifversen ud, fordi han nede paa Jorden ha'de truet en dødssyg Arbejder med Helvedes Svovlpøl og andre Behageligheder. „Hva' vil Du, Gine?" si'er saa St. Peter meget forekommende til mig. Jeg forklarede ham nu, at jeg ha'de faaet Lyst til en lille Himmelfart i Stedet for et Landophold, som jeg nok kunde mærke at Skade vilde snyde mig for alligevel i Sommer, og jeg havde saa købt dennehersens Avtomatbillet paa det kristeliges Anbefaling. „Til Helvede med Dig og Din Billet!" raabte St. Peter vred. Det sortnede for mine Øjne og et Sekund efter var jeg paa Bestemmelsesstedet. Naada! Sikken et Halløj der var i Helvede. Lucifer, eller hvad Fanden nu Satan eller Djævelen hedder i Hofsproget, ha'de anskaffet sig en Telefon, men hans Oldemo'er, der bestyrede Centralen, plagede Livet a' de smaa Telefon-Djævelinder, som i den Anledning var ved og gøre Strejke. Hvert Øjeblik ringede de den stakkels Djævel op og forlangte Oldemo'r afskediget paa graat Papir, uden Pension. I sin Fortvivlelse bad han dem alle sammen gaa Fanden i Vold, men det vilde de netop saa Satans gærne. „Ka' Du telefonere?" spørger han saa mig. „Saadan til Husbehov", si'er jeg. „Godt, saa ska' Du være min anden Oldemo'r!" befalede han, og vil omfavne mig paa staaende Hestefod. „Ih, Vorherre bev'" — — skriger jeg himmelhøjt. „Hva' Fa'en gaar der a' Dig, Gine!" hørte jeg i det samme Skade brøle, og saa vaagnede jeg. Tak for Kaffe!

✝

For al udvist Deltagelse ved **vor lille Strejkes** dødelige Afgang takkes den ærede Presse. En særlig Tak til „Dannebrog" og „Politiken" for de smukke Ord, som altid skal være os i ihukommende Erindring.

Ærbødigst

Frederiksbergs Sporvejsfunktionærer.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Og der staar skrevet: Man skal ikke tage Brødet fra Børnene og kaste det for Hundene.

Baronessen: Hans, tag Polly op og bær den. Vejen er saa stenet her?

Børnene i Kor: Mo'er, Mo'er: Vi har faaet Billetter til os alle fire!

Moder: Ja, det hjælper ikke, kære Børn. Jeg kan kun skaffe Klæder til to.

Børnene: Ja, men Frøkenen sagde, at hvis Børnenes Kontor fik mange Penge ind, vilde vi nok blive hjulpne.

Nr. 25.

RAVNEN

Søndag d. 24. Juni 1900.

Han: Hvad siger De til det, at Blancha har giftet sig? Kan De tænke Dem hvorfor?
Hun: Hvorfor! Hvorfor! Sikkert ikke af Nysgærrighed!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I Skoven skulde være Gilde.

I Tivoli skulde være Gilde
for Ænder, Høns og Gæs,
man saa til Bys dem trille
i ligefremme Læs.
Hver fik sit eget Hus
og eget Drikkekrus,
dér var et Kykliky, rab-rab
fra Gry til Dagen slap.

Og „Ravnen“ den er Dommer
med stor Medalje paa,
til hvert et Bur den kommer,
og hør nu hvad den saa:
Agrarer-Gumpehøns,
som efter Overskøns
Beslutning blev til Side sat
og sku' gi' Hartkornsskat.

En Kok med store Sporer,
en Cochinkinamand,
blandt alle Klodsmajorer
vi saa lidt nøje an,
derpaa vi vilde dø,
den ligned' Allesø,
ham, Tingets Klown og „Ravnen“s Ven,
ham, Toldbeskytteren.

En Wyandott var Ussing
fra Kirken bygt for Øl,
ham „Ravnen“ gav en Lussing,
han vil ha' Guld og Søl'
og kagler for sin Sæk
og farer i sit Blæk,
naar Du ej døbe la'er dit Barn,
det fæle Præsteskarn.

En Papegøje kaldte,
tænk, det var Ole Hans,
men alt hvad han fortalte,
mens han drejede sin Svans,
var Alliancebrud,
det sa'e han kønt ved Gud,
uhu, sa'e de Mæfikker smaa,
som mon i Lejre gaa.

Og „Ravnen“ gik paa Platsen
blandt stænkede og graa,
den saa Professor Matzen
over Drikkekruset staa.
Han sagde: Ak, min Ven,
den er s'gu høj nok den,
jeg kan ej staa paa mine Ben,
hils Goos og Rysensteen.

Den Ulykkelige.

Fruen: .... Min Mand er ikke mere end fyrretyve Aar. Der er kun ti Aars Forskel mellem os ...
Jokumsen: Min Kompliment .... De har holdt Dem udmærket ... Jeg havde virkelig ikke troet, at Fruen allerede er halvtreds.

Væbningsmanden synger.

Mel.: Med en knusende Ro.

Saa kom da atter den forbandede Tid,
hvor man skal trælle efter Arbejdets Slid,
tilsætte Penge af den Smule, man har,
lystre Kommando og til Dels være Nar.
Spilde til Narrestreg den kostbare Tid,
være til Skive for hver Gadedrengs Vid,
Løfte jeg giver, jeg vil holde det tro,
jeg vil ta' det hele med en knusende Ro.

Selv Officererne, jeg véd det for vist,
finder det hele saa forfærdelig trist,
hvor er „Appellen“, som De elsker saa højt,
det maa, kan jeg saa godt forstaa, være drøjt.
„Møgbonde“, „Bondekarl“ det gaar ikke mer,
det er jo Borgerne, som nu ekserser'.
Er der lidt Appel i et Geværgreb eller to,
saa kommer det tredje med en knusende Ro.

Nu vil nok Væbningen man ophæve rent,
den Tanke kommer s'gu i Grunden lidt sent.
Væbningen holdes jo, det véd man saa godt,
blot for at lønne Officererne flot.
Vi, som maa slæbe, spises af med halvtreds,
Fanden forstaar de tror, vi saa er tilfreds.
Fra vort Erhverv der gaar en Krone eller to,
men det ta'r de Herrer med en knusende Ro.

Lovligt Forfald.

Manden (ringer paa hos Jordemoderen): Aa, vil De be' Madam Rasmussen om at komme hjem til min Kone hurtigst mulig.
Pigen: Det kan hun saamæn ikke, for hun er lige nu selv nedkommen med Tvillinger.

Kina-Krigen.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Kinas Befolkning er rædsom bøs,
prygler paa alle Fremmede løs,
giver dem uden Betænkning Fur,
sætter dem uden for Kinas Mur.
Bokserne Kinas Moral vil højne:
„Kina for os med de [illegible] Øjne!“
Tjim tjim, bister og bidsk
kvæler vi dem, der gaar uden Pisk.

Alt. hvad en Smule som Stormagt duer,
ligger paa Lur ved Kinesiens Mur.
Længe man ønsked' belejlig Tid
til at forsyne sig med en Bid.
Stykker udregnes af Diplomater,
Skibe man sender med Krudt og Soldater.
Tjim tjim! Kina til Slut
skjules i Taagen af røgfrit Krudt.

England, der end har med Boerne Mas,
sender de Skibe, der ell's er til Stads.
Holland en Plads blandt de store fandt,
Tyskland vil hævne en dræbt Gesandt.
Frankrig saa gærne vil mele sin Kage,
Rusland vil hell're det hele tage.
Tjim tjim! Japan er med
og har sendt hele sin Flaade af Sted.

Naa, har Kineserne før faaet Ris,
faar de dem nu til en billig're Pris.
Ingen kan høre Befolkningens Graad,
for man har brudt den kinesiske Traad,
(ja, Telegrafen) og ingen kan kende
naar og hvordanne den Krig vil faa Ende.
Tjim tjim! halvt eller helt
bliver vel Kina til Magterne delt.

„Ravnen“ vil gærne ha' sluttet Fred
inden der gøres for megen Fortræd.
Jorden bør være et Paradis,
hvor man som artige Børn forli's.
Og hvis i Peking man læser „Ravnen“
(den bli'r sandsynligvis solgt ved Havnen).
Tjim tjim! saa vil vi be'
om at faa Enden paa Krigen at se.

Stakkels Tjin.

Mel.: Jim var Nigger.

Tjin er Kineser, John er blank,
trip trap!
John er den stærke og Tjin faar Bank,
trip trap!
Tjin vil helst leve i Ro og Fred,
trip trap!
John han siger: Jeg vil være med.
Trip trap!

Tjin bli'er arrig og ypper Strid,
John han fløjter en Flaade hid.
Tjin bombarderes og skydes ned,
det kalder John Kristenkærlighed.

Tjin til Slutning maa give tabt,
Johns Kanoner har Pokker skabt.
Tjin som Boerne bli'er kuet ned,
mister Frihed og Selvstændighed.

Saadan gaar det i hvert et Land,
hvor John kommer, den rare Mand.
Hvad bryder han sig om Ret og Skel;
blot tjene money og slaa ihjel.

Stakkels Tjin, nu er Du kaput,
trip trap!
Snart med din Saga det vist er Slut,
trip trap!
John kultiverer med Ild og Blod,
trip trap!
og tjener derved mangen Shilling god,
trip trap!

Pariser Vejrberetning.

Som Følge af den stærke Tilstrømning af Fremmede fra alle Vindretninger hersker her en saadan Hede, at mange Gæster af Hotelejerne bliver klædt af til Skjorten. Om Aftenen er Paris for det meste stærkt omtaaget.

Altid i Rollen.

Fruen: Se, lille Mand, denne Kage har jeg selv bagt.

Manden (Kriminalassessor): Saa? Du har altsaa ingen Medskyldige haft?!

En ny Titel.

En Grosserer (paa Sporvognen): Hvad bestiller De nu?

Sporvognskontrolløren: Jeg er Trafikinspektionsbetjent.

Gruppe af
italienske socialdemokratiske
Folketingsmænd.

SIA AFFRANCATO E ONORATO IL LAVORO E DIVENTI UNA LEGGE PER TUTTI — SIANO CONFEDERATI GLI UOMINI NELLA LOTTA CONTRO LA NATURA E ABBIA TREGUA LA LOTTA FEROCE PER L'ESISTENZA FRA UOMO E UOMO
PESCETTI
BERENINI
BERTESI
MARINIS
TUTTI I PAESI
UNITEVI!
LAVORATORI! VOI NE SIETE PIGMEI SE NON PERCHÈ STATE IN GINOCCHIO: ALZATEVI!

Cycle-Vise.

Til Skræk og Advarsel for Cyclister, som besøger Nordre Birk.

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl (Redaktionssekretæren).

Kære Ven. er Du Cyclist,
saa skal Du en Vise høre,
selv om den er lovlig trist.
kan den Nytte gøre.
Ud af dens Indhold Du sikkert kan lære,
at en Cyclist maa paapasselig være.
Han maa gi' Agt paa den ringeste Ting,
:,: ellers bli'r han kørt i Ring. :,:

Snart Dig rammer en Malheur,
hvis til Nordre Birk Du kommer.
Det er nemlig her Valeur
er som Birkedommer.
Det er en Mand, som forstaar, hvad det gælder
han tager Styret, naar Vognen den hælder;
ej han det velkendte Ordsprog kar glemt:
:,: „Ned ad Bakke gaar det nemt". :,:

Kører Du saa jævnt og rart,
ret i dine egne Tanker,
pludselig Du i en Fart
rutscher ned ad Banker.
Ikke Du aner, ved Foden af Bakken
staar en Betjent, som Dig napper i Frakken.
Han holder fast, og Du slipper ej fri,
:,: før Du bøder Kroner ti. :,:

Ej ved Bakkens Top Du saa
en Plakat, hvorpaa der gøres
Rede for, at ej der maa
ned ad Bakken køres.
Sagen er den, at Plakaten tilfældigt
dækkes af Løvet, ja tænk hvor uheldigt.
Naa Herregud, det gør ingen Ting, naar
:,: Politiet Mulkten faar. :,:

Hvis din Søn, en mindre Fyr,
frejdigt cycler ned ad Bakken,
en Betjent gør straks Postyr,
griber ham i Nakken,
og vil Du ikke erstatte hans Brøde
ved at betale den idømte Bøde,
saa faar den Lille begribeligvis
:,: Smæk af Nordre-Birke-Ris. :,:

Nu er der igen et Par Svenskere, der har slaaet Folk ihjel.

Det maa være et rart „Brödrafolk" derovre.

Rar Udsigt.

Datteren: Naar vi er gifte, vil Adolf indrette alt efter sit eget Hovede, siger han.

Moderen: Men hvorfor gifter Du Dig da med ham?

Datteren: For at oplyse ham om hans Fejltagelse.

Skanker og Skoser.

Dagspressen skriver:

Tilhørerne (ved Suomen laulas Koncerter i Tivoli) svømmede i Begejstring.

Det er ikke saa mærkeligt, at de har kunnet svømme, hvor der var et saa righoldigt Udvalg af Finner til Stede.

* * *

Ved de ovennævnte Finnekoncerter var alt udsolgt. De brave Sangere har da sikkert faaet en god Finne-Løn for deres Anstrængelser.

* * *

I Kina er det „Bokserne", der gør Evropæerne Knuder.

Kunde Landmandsbanken monstro ikke skille det himmelske Rige af med nogle af dem? Den har jo god Brug før Bokser.

* * *

„I skal s'gu ha' Sul til Brødet", sagde Cathay's Hovmester, han serverede med Maddiker og Orme, saa det krøb efter.

* * *

Københavnerne vil gærne have „godt Vejr", Bønderne hyler efter Regn.

Hvorledes mon den gode Gud egentlig vil regne den ud?

* * *

Kinesisk Diplomati.

Kejserinden: Magterne ønsker, at alle fremmedfjendtlige Elementer skal udryddes.

Ministeren: Wei-hei-weih! Det gør vi paa den Maade, at vi udrydder alle fremmede, fjendtlige Elementer.

PAA „BAKKEN".

SOLEN sank bag grønne Lund,
Maanen straaled' over „Bakken",
Svenden tog sin Glut om Nakken,
kyssed' hendes røde Mund.
Der var Larm og Skrig og Skraal,
Tintrompeter og Balloner,
Kagemænd og Kagekoner;
Syngepi'er med Himmeltoner
jubled' paa vort Modersmaal.

„Elskte", sa' jeg, „lad os gaa
ind i Skoven, vi vil drømme",
og jeg hvisked' Ord saa ømme
ind i hendes Øren smaa.
Men fortryllet hendes Blik
hang ved Mester Jakels Dukker,
og da saa til Slut jeg mukker,
med et Englesmil hun sukker:
„Om et lille Øjeblik".

Og i kærlig Harmoni
vandrede vi gennem Lunden;
hvad vi talte om i Grunden
var der ingen Mening i.
Vi var unge, og af Kys
mange gav hun, mange tog jeg
(havde Stemme blot den Krogvej).
Tænk, til Byen hjem vi drog ej
før ved Dagens klare Lys.

Danske Mø og danske Svend,
nyd den korte danske Sommer,
tidsnok Vinterstormen kommer,
tidsnok vejres Glæden hen.
Nyd den velfortjente Fryd
i de lyse Sommernætter,
Arbejdsdagen ej Jer trætter,
en Rekord af Kraft I sætter,
naar til Glæde I slaar Lyd.

Interpunktion.

Agnes (ved Stiløvelsen): Fa'er, hvilket Tegn vilde Du sætte efter denne Sætning: „Blæsten foer gennem Gaden og jog en Hundredekroneseddel foran sig"?

Faderen efter en kort Overvejelse: Naturligvis Punktum.

Agnes: Men jeg vilde sætte Ben efter den, og det i en Fart.

Dagen efter.

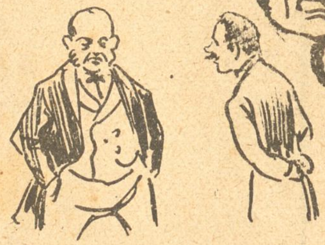

— Hvad er Du saa morgengnaven for, Gamle?

— Jo, jeg har igen været grulig letsindig; jeg har paa Velgørenhedsbazaren kysset femhundrede Kroner op!

Krigenes nye ABC.

Amerikanerne aabnede Ballet, Boerne fulgte efter. Nu kommer Bokserne og Cineserne. Hvem fortsætter?

Parabel.

Og der var en Mand i Ørkenen, han havde ingen Bukser paa. Da det netop var i lex Heinze Tiden, saa kom Ørkenens Aand til ham og sagde: „Det kan ikke gaa an for Fremtiden, det vil krænke Skamfølelsen."

„Herre", sagde da den bukseløse Kavalér, „her kommer jo næsten aldrig et Menneske forbi, de fleste er Kameler."

„Aa, Du Daare", sagde Ørkenens Aand, „det er netop Kamelerne, der føler sig forargede over sligt."

Hjærtesuk.

Ung Frue: Aa, vilde min Mand bare beskæftige sig lige saa meget med mig som med sit Overskæg!

I Varietéen.

Den Yngre: Jeg siger Dig, hendes Hjærte er haardt som Glas. Det er umuligt at gøre noget Indtryk paa det.

Den Ældre: Har Du forsøgt med Diamanter?

Hr. Publikum.

En tysk Forfatter skriver:

Hr. Publikum, det er en Mand,
der al Ting véd og intet kan.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Eksamen paa Landbrugsakademiet.

Professoren: Hvad bør Landejendomsbesidderne særlig have Opmærksomheden henvendt paa, naar der er Tale om at gøre Landbruget mere rentabelt?

Eksaminanderne i Kor: Landarbejderne skal have endnu lavere Løn, og vi skal have højere Indførselstold paa alle Landbrugsprodukter.

Professoren: Meget — godt — mine Herrer.

Nr. 26.

RAVNEN

Søndag d. 1. Juli 1900.

Mistillidsvotum.

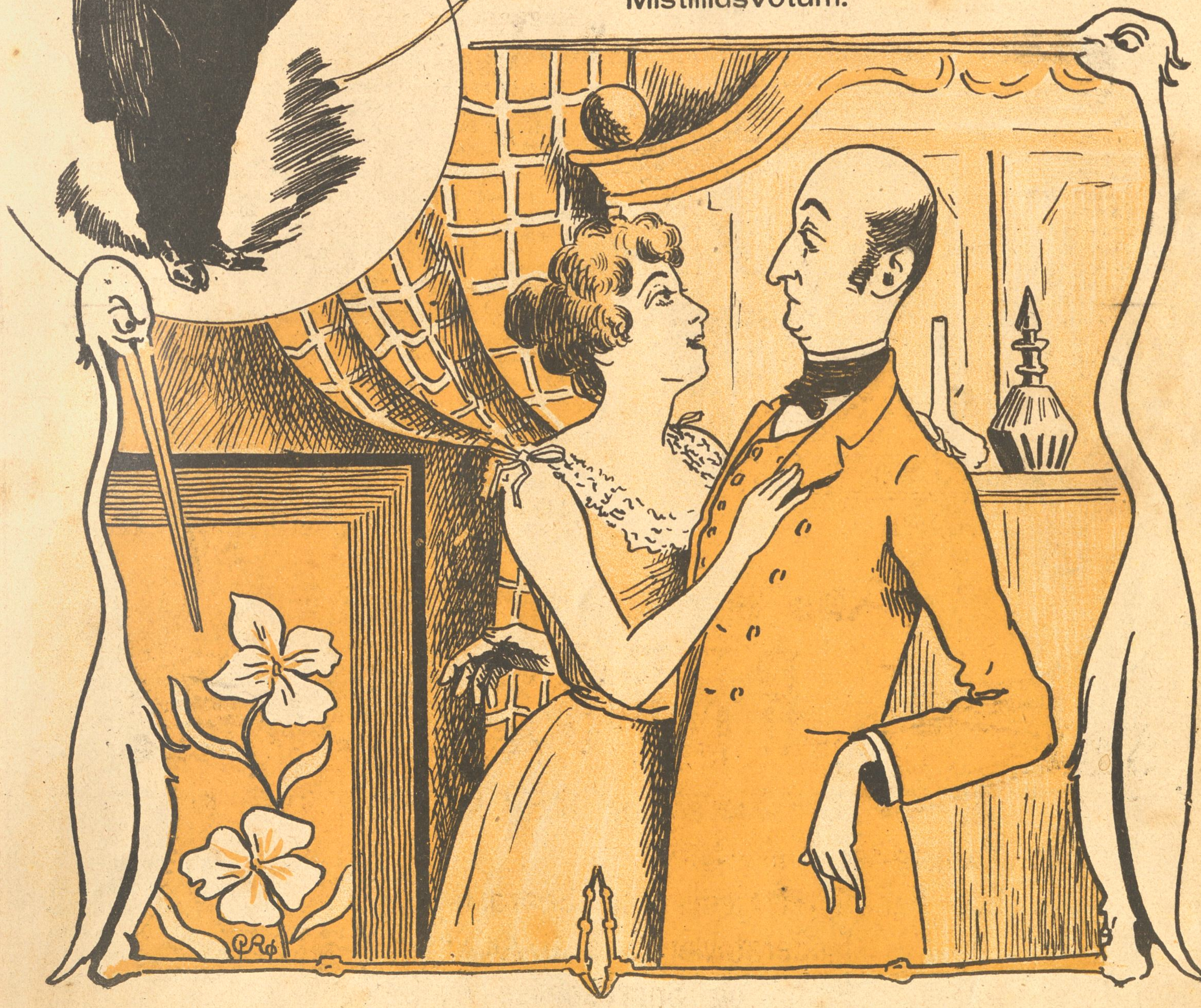

Hun: Aa, Kæreste, siden Du igen er hos mig, føler jeg et nyt Liv vaagne i mig.

Han: Er Du forrykt? Det er jo aldeles umuligt!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nej nu skal Pokker tjene mer.

I Kina er den grulig gal,
de gule Fyre bokser,
nys muled' de en Admiral,
og Faren stadig vokser,
de vil ha' kristne Kirker væk,
hver Retning den skal ha' sit Knæk,
selv Indremissionen — hvad si'er Vilhelm
Beck?
han burde til Kina tage,
ende som Martyr sine Dage,
men ak, i Ørslev Præstegaard
alt just i fager Blomstring staar.
„Nej, føj for Helved, den Mission
den ligger ej for min Person"
:,: si'er Beck og strør Sukker paa en Vand-
melon. :,:

For Resten vi her hjemme har
Kinesere de gæve,
og Boksere, den Sag er klar,
som sla'r en proper Næve.
Se, Henning Matzen staar ved Disk
og leger med en lille Pisk,
han nu i Fortolkning lægger ud paa en frisk.
Alle de Skattekommissærer,
som deres Vederlag begærer,
gad Matzen ikke vise an
til vores Stats Kasserermand,
men her behøves Høgsbro blot,
og han var vred i sin Kalot,
:,: han skrev saa paa Regningen, og det var
godt. :,:

Juel Rysensten ta'r til Paris,
ja, nu kan vi s'gu kigge,
og Banerne naturligvis
kan her i Strejke ligge.
Det rager ej Juel Rysensten,
ej heller hans Forvaltningsgren
om Strejken gør hele vores Samfund Men.
Højre og Venstre vil nok begge
ikke en Sten paa Banen lægge,
for Sognekonge, Propri'tær
sig vilde tage meget nær,
om Staten gav en Arbejdsmand
tre Kroner, saa ku' nemlig han
:,: faa Lov til at gøre netop li'saadan. :,:

Magterne i Kina.

Forholdet mellem os er udmærket — Verdenskrigen kan begynde.

JULI.

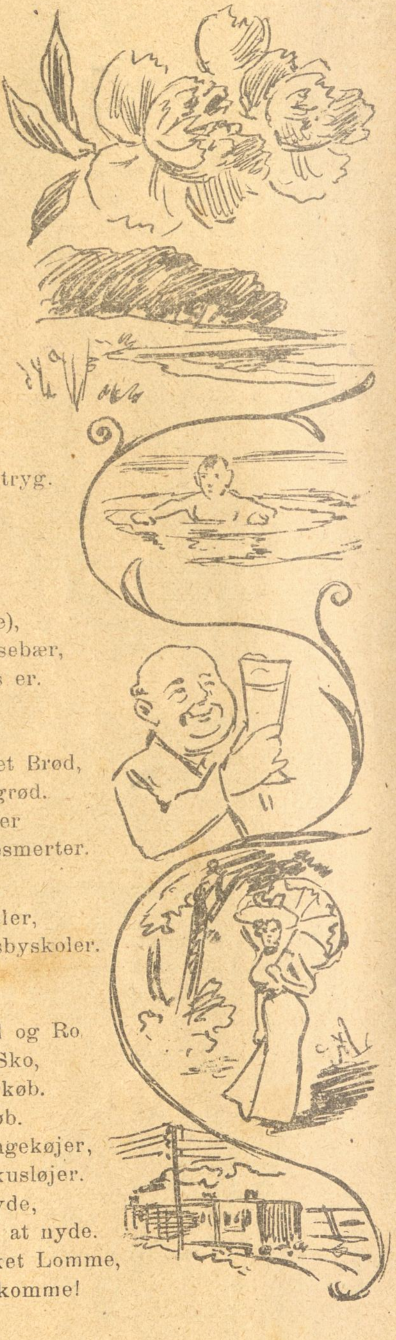

Lysblaa Himmel,
Blomstervrimmel,
Fuglesang
i Skov og Vang.
Bien summer
i en lummer,
solhed Have.
Myer grave
deres Tuer;
Sværm af Fluer,
stygge Myg
vække os af Søvnen tryg.
Søvands-Bad.
Frisk fra Fad
iskold Bajer.
Jordbær søde
(helst med Fløde),
Hindbær, Stikkels-, Kirsebær,
Ribs og hvad der ellers er.
Fiskefars,
Slik-Aspar's,
Tykmælk — dertil ristet Brød,
Lammesteg, Rhabarbergrød.
Friske grønne Haveærter
og som Tilgift — Mavesmerter.

Damer smaa i lyse Kjoler,
Rundetaarn med Landsbyskoler.
Tog, som futter
bort med Gutter
ud til landlig Fred og Ro
Nye Klæder, nye Sko,
Klintetur til Røverkøb.
Eremitage-Væddeløb.
Tennis-Spil og Hængekøjer,
Bakkegøgl og Cirkusløjer.
Meget mer' vil Juli byde,
naar man blot forstaar at nyde.
Hvis Du har en spækket Lomme,
nyd det hele — Velbekomme!

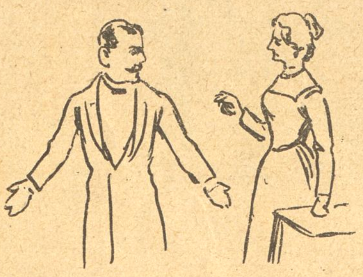

Ikke forknyt.

Han: Med dine evige Fordringer om flere Penge, vil Du tilsidst bringe mig i Graven!

Hun: Saa giv mig straks 150 Kr. mere. Sørgetøj er dyrt.

Fra Paris.

Korrespondance til „Ravnen".

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Af Verdensudstillingen gaar der Ry,
især af „Nationernes Gade".
Pariseren stikker sin Næse mod Sky,
mens Fremmede fylder hans Lade.
Ved Seinens Bredder ligger en Juvel,
hvori hver Plet paa Jorden har sin Del.

Vi Danske har bygget et Hus, vi smaa,
med Ler lod vi Væggene kline.
Der kom selv Hr. Loubet og banked' paa
og købte et Pund Margarine.
I Islands-Hytten han paa Vanter saa,
men alle de, der laa, var tem'lig smaa.

I „Gaden" har Norge en Pavillon,
om den kan vel næppe man skjule,
at Oskar besøgte den pudset og fjong,
men uden at ændse en Smule.
Et halvt Sekund han stod og drejed' rundt,
saa gik han, uden at han selv fik ondt.

Men hvad der gør Opsigt langt viden om,
det er dog nok Fonografonen,
den roses og hyldes — faar bedste Dom
af ærbare Mænd og af Jonen.
Naa, efter at den ned til Frankrig kom,
saa er den ogsaa bleven lavet om.

Mest praktisk den er, naar man spare vil
den Præken, man venter af Konen.
Man melder sin Ankomst, hun svare vil
og skælder saa i Telefonen.
Men Skældsord gaar i Fonografen snildt,
og saa er intet af dem ganske spildt.

Men bor nu Ens Kærest' saa langt herfra,
at ej for et Kys man har Chance,
saa er det forbistret, men klares bra,
man gi'r hende det pr. Distance;
kun let man trykker paa en lille Knap,
strak aabnes der en Mund med Sugelap.

Og savner man, hvad man til daglig faar:
om Halsen den Elskedes Arme,
dem faar man (naar stadig man stille staar)
med Følelse, kolde og varme.
Er det ej nok, saa tryk med Overlæg,
og „Fonen" trækker i dit Overskæg.

Der er saa uendelig meget, som
man kunde ha' Lyst til at nævne;
mangt findes især blandt „vort eget", som
man heller' til Selvsyn maa levne.
Mit Raad er derfor: Tag til Frankrig ned
i Stede t for at tro paa min Besked.

Gorm den Gamle.

Da Gorm han var Konge i Lejre,
var godt her i Landet at bo.
Da kosted' en fire—fem Baj're
det samme, som nu gi's for to.
For Gorm kunde godt li' at stænke,
og naar han saa rigtig blev fro,
han væltede Borde og Bænke
og holdt sig paa Maven og lo.

Hans Kone (ja det er notorisk)
hed Thyra von Dansebod,
med Penge, hun tog provisorisk,
en Fæstning hun opbygge lod.
Og Gorm kunde knapt aabne Munden,
da han foran Fæstningen sto',
men da den slog Revner i Grunden,
han holdt sig paa Maven og lo.

Den gamle Gorm havde to Sønner,
men kun af den ene han holdt,
han kneb nogle vældige Bønner,
og deraf den gamle var stolt.
men Harald, nej han ku' ej li' ham,
han tog den for meget med Ro,
saa sendte s'gu Gorm ham til Siam
og holdt sig paa Maven og lo.

Om Knud siges der: „Han fik Dille,
men døde med Sværdet i Haand",
jeg véd fra paalidelig Kilde,
paa „Sjette" han opgav sin Aand.
Gorm fik nu Flor omkring Hatten,
han havde nu ikke mer Fred.
Paa Værtshus han sad hele Natten
og holdt sig paa Maven — og græd.

Trekroner han straks lod ombygge
og lave til et Bryggeri;
her gjorde Gorm nok sin Lykke,
det var, vil man vide, fordi
at Ølringen mødte forleden
med en Million eller to,
saa solgte skam Gorm Herligheden
og holdt sig paa Maven og lo.

Da Gorm saa til Slut tog Billetten,
og Døden brat endte hans Spil,
straks Præsterne mødte paa Pletten
og præked', mens Gorm hørte til.
Han havde vel lukt sine Øjne,
forladt dette jordiske Bo,
men da han hørte Præsternes Løgne,
han holdt sig paa Maven og lo.

I Modebutiken.

Damen: Hvad? Skal det være en Hat? Det er jo et Laag!
Modehandlerinden (fornærmet): Synes De? Saa passer den jo udmærket til saadan en gammel Krukke!

Et lille Kys i Ære . . .

— Vil Du komme her Bob, ækle Dyr!
— Aa, lad ham bare, saadan en Hund er da ogsaa et Menneske!

En Opfindelse.

Et Foredrag holdt paa Stenslagerpladsen i Hvil.

Eddeson — hva' er Eddeson? Hva' har han opfunden, maa je' spørre? De've'sige, han ka' ha' opfundet majet go'e Ting, som je' vil sige Telefongen og Panoptikummet og i den Sjangert, men hva' har han gort for Arbejderstanden, hva' har han udrettet, for at vos her inge paa Gaar'en ku' ha'et lidt bedder? Se, de' vil je' nok ha' Lov at spørre om to Gange. Har han kaskesens opfundet en ny elektrisk Kost, der ka' feje hele Grønttorvet i en Snup, mens vi andre ser paa'et, saa vi ku' bie Opsynsmænd hver en Kæft og gaa med Stok paa. Har han opfundet det? (En af Tilhørerne: Det har Du jo heller inte, Pedder Praksis) . . . Hva'? Naa, nej — majet rigtig, det har je' heller inte, men saa æ'et muligt, at je' har opfundet det, der var bedder, og at Eddeson ka' gaa hjem og lægge sig (En Stemme: Hvavadeda?) Hvadeva? Det ska' je' s'gu sige Jer lige ud, hvis I ellers ka' gi' en Sopken. For det er ligegodt en praktisk Opfindelse og en Hemmelighed, der har Pengeværdi for enhver, der vil ta' og bru'e den med Forstand. Det er lige netop om hvodden at I ka' bie rige og velhavende og aldrig mangle Mønten no'en Søndag. (Tilhørerne: Hurra for Pedder! Op me'en! Den var go'!) Nu ska' je' gi' jer Reseften. I ta'r først og møder en gammel Dame, helst paa en ensom Vej. Saa stiller I jer lige op foran henner, at hun inte ka' komme længere, og saa la'r I en grædendes Taare falde lodret ned for hendes Fødder. Den ka' hun inte staa for, og hun spør' straks om, hva' den er a'. — I tier — bomstille, men saa la'er I li'som a' Vanvare nokken en brændende Taare falde ned paa den anden Side a' henners Fødder Saa bier den snart for go', og hun, Damen, ryger op og siger: Gud, Mand, hva' ve' han dog? Saa ta'r I og snyder Tuden med Gratie og hiver en to tre a' di dybe Sokker, I ka' samle op i jeres Hjærtekule, sætter Næverne i Siderne og titter hende op under Hattetøjet, lige ind i det hvide a' Øjenkrogene. I ka' osse godt skære et Par Tænder, men ellers siger I ikke et Muk — for true maa vi junte. Saa bier Damen pludselig rørt ved og se saa majen stille Sørgmodighed, og hun rækker Jer sin Pung med et Englesmil. Er hun majet rørt, saa la'r hun saagu' osse et Par af henners Guld- og Søl'-Petersjoser følle med, og saa gaar hun bort i stille Vemod. Dog ska' I inte opgi' Jeros Navn og Adresse, ellers ku' hun let hitte paa at indsætte Jer til hendes Universalarving og ta' den første Panser, hun møder, til Vidne paa'et, for det vilde være at misbruge henners Fornemmelser for en anden Gangs Skyld. Dèr har I Opfindelsen, og den sku' je' tro ku' føde sin Mand. Er 'et rigtig, hva' je si'er, eller æ'et Løgn.

Flere Tilhørere: Jamen, Pedder, hvor Fanden faar vi fat paa Damen? det bli'er skunte saa let.

Hvodden I faar fat paa Damen? He! Det bier s'gu jeres egen Sag. Tror I kaskesens, at je' vil laje min egen Oldemo'r ud til det Brug? Men ellers Tak for Sopknen — der har vi Opsynet!

Da Konferensraaden gik.

Mel.: Absalonsvisen.

Vor gamle Tante Berling
i Verden gør uhyre Gavn,
aa ja aa ja aa ja, aa singsalia.
Hun fæsted' Guvernante,
og „Nantens“ Navn var Sehested,
aa ja aa ja aa ja, aa singsalia.
Saa stillede hun sine smaa Nevøer op paa Rad
og bad saa pænt dem ad
at være rigtig glad
for denne rare, søde Guvernante, hun dem ga',
og give hende ligestraks et flot Hurra.

De fleste smaa Nevøer
var umanerlig artige,
aa ja —
De skreg Hurra og bukked'
og skrabed' ud med Gratie,
aa ja —
Og Tanten sa'e til „Nanten“: „Sehested, din Plads bli'r let,
se, hvor de lystre net
foruden Spræl og Spjæt,
kil Du nu bare paa, mens her er Enighed og Fred,
jeg kender mine søde Pappenhejmere.“

Og Sehested begyndte
at kramme af sin Visdom ud,
aa ja —
mens Tante henrykt smiled'
„jeg tror det gik, aa Herregud“,
aa ja —
Da just som Tanten folded' sine Hænder til en Tak,
brød Hansen Freden, ak,
skønt Tanten skreg: „Aa Snak,
vil Du'nte ha' den kære, rare, søde Sehested,
hvad Pokker er dog dette for en Re'lighed?“

Og Tanten spiled' Øjne,
thi det var hendes egen Dreng,
aa ja —
Han sae: „Det gør mig ondt, men
jeg passer ikke i det Slæng,
aa ja —
Jeg v'inte se paa Jomfru Sehesteds'es Galenskab,
derfor jeg ta'r mit Hab
und Gut und skrupper ab.“
Saa gik han, medens Tanten faldt af Skræk paa Halen ned:
Og han var valgt af Kongen, sikken Re'lighed.

Efter Midnat i Krigsraad Tobias Hansens Sovekammer.

(En Tivolitur.)

Go—o Aften, min elskede Con—jakkeradine (hik). Dine, se paa mig, se paa mig, si'er jeg — aa (hik) glæd Dig ved atter at se mig staa her — rank aa rø—ørig foran Dig, hører Du, Dine? Din Krigsraad har (hik) været i Livsfare, din Tobias ku' li'saagodt ha' været en død Maod, naar han kom hjem i Aften — jeg mener, Du ku' li'saagodt ha' været Enkemand — ko—one, naar jeg kom hjem i Nat — Sludder, naar jeg ikke var kommen hjem i Nat. Ja, for det er ganske helt mærkvær—ærdigt, at jeg endnu er i de levendes (hik) Tal. — Og hvad ha'de det ikke været for en Ulykke, hvad ha'de Verden ikke mistet, hva'? *Hvad der er sket?* — Ork ja, der er ske—et meget. Ser Du, Dine, jeg da—daskede saadan ganske tilfældigvis i Eftermiddags ind i Tj—iv—oli, aa saa ser jeg jo, a' der er Ju—u—u-bæ—æ—læumsverdens—u—u—udstilling af Fjerkræ aa Duer aa Kyllinger aa andre Pat—attedyr. Du véd jo, hvor meget jeg holder af saadan en lille Kylling, naar den er stegt med Agurke—urkesalat, aa saa gik jeg derind. Men aldrig saa snart ha'de jeg sat min Fod der — før ham, min gam—amle Ven, Vinhandler (hik) Petersen, kommer hen aa møder mig. Go-go-go' Dag, Krigsraad, g—g—læder mig at se Dem — er'et inte prægtig — nu skal De bare se — Sikken Kineser aa Japaneser — ka' De se, ægte Buk—ukser — aa den Spanier dèr! — herlig — prægtig — altsammen første Klasse, men ser De, vi jub—ub—ubilerer jo osse i Aar — saa skulde vi vel nok møde med det bedste, vi formaar. — Ska' De saa være Ridder, Petersen — siger jeg. — Det er da det mindste, De ikke fortjener for at sidde aa pille Høns i 25 Aar — naa ja, et lille G—Glas har De vel osse ta'et Dem i den Tid? — Apro (hik) pos — et lille G--G—Glas, ska' vi ha' os et lille Glas paa den ny Ridder? Saa fik vi os en fire, syv G—Glas — saadan ganske smaa G—G—Glas, aa saa kom den unge Petersen, Du véd ham, der er Søn af den gamle Petersen — han kan næsten pluk—ukke Piger — Sludder — Høns næsten li'saagodt som sin Fa'er. Aa saa fik vi none flere G—G—Glas. Saa syntes jeg jo, det kunde være ved Tiden aa ta' aa gaa — aa saa gik jeg. Men hør nu, hør nu, Dine, nu kommer det mærkværdige. — Ganske saadan pludselig var jeg kommen ned paa Kvæ—æsthusbroen, aa der stod et Dampskib aa ringede aa der laa en Mand aa peb, aa inden jeg vidste et Ord af det, saa var jeg om Bord. Aa saa sejlede vi — aa Gud, Dine — Du kan ikke tænke Dig, hvor jeg led Bøl—ølgerne gik højt, aa (hik) Lynene og Tordenen strømmede ned, og Regnen buldrede, og Skibet svajede — jeg fik saa ondt, Dine — mig, Krigsraad Tobias Hansen, mig, der aldrig før har været søsyg — jeg fik ondt. Jeg klamrede — Av for Fanden, den tossede Lysestage. — jeg klamrede mig til en Lysestage — Sludder, til en pæn gammel Dame. — Er De daarlig, sa'e hun. — Ja, det ved Gud jeg er, bare vi ikke forliser, sa'e jeg. — Ta' dem sammen, svarede hun, nu er vi der straks. — Hvor? spurgte jeg, — I Helsingør. — Ih Gud bevare mig, Helsingør! Aa, min Dine, min egen Conjak—jadderedine, der nu ligger hjemme aa venter paa mig. — Ja, Dine, der ka' Du se, selv midt ude paa den vilde Sø tænkte jeg paa Dig. Endelig var vi i Helsingør — Men ka' Du saa tænke Dig, Dine, da jeg saa kom i Land, saa var jeg min Salighed i Tivoli (hik) igen. Ka' Du forstaa det? — for jeg kan ikke, aa jeg plejer dog at kunne forstaa meget. Jeg skyndte mig af Sted — det vil sige saadan ganske langsomt, op til Bo—Bodega aa satte mig paa en — nej ved en Tønde og fik mig et Par G—Glas, men det hjalp ikke. Hører Du, Dine? *Hva', er'et noget Sludder?* Ved Gud, Dine, jeg er søsyg endnu. — *Er jeg fuld?* Nej, Dine, tror Du ikke, jeg véd, hva' det vil sige aa være fuld? — Naa — nej, jeg er syg — søsyg — aah! saa daarlig — det gynger — aah, hvor det vipper. Dine, hold paa mig — jeg forliser — jeg sejler — jeg vipper — jeg — — —

(Sandsynligvis bliver Krigsraaden ved endnu i Drømme at gynge.)

Ved Havekoncerten.

— Hvor kan det være, Hr. Dekoratør, at man i Dag skal betale en Stol med 25 Øre?

Véd s'gu ikke. Jeg har udlejet alle Stole til Festkomitéen for 10 Øre pr. Styk. Jeg vil nemlig ikke ha'e, at Folk skal tro, at jeg trækker dem op.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“ kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“ udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

I Abekattenes Land.

Og derpaa sagde Direktøren, da Orangutangen var kommen til Hægterne igen: Det er ikke godt, at Orangutangen er ene. Jeg vil give den en Medhjælp til at være hos den. Direktøren tog da N. Jakob Larsen, ogsaa kaldet „Maarengnavet“ af de Overløberes Stamme, og førte ham til Orangutangen. Da sagde Orangutangen: „Dette er Ben af mine Ben og Kød af mit Kød. Velkommen, Jakob, gamle Jas!“ Og se, det var saare godt.

Nr. 27.

RAVNEN

Søndag d. 8. Juli 1900.

Præsten: Hør, Ole, her gaar Du da og tjener rigtige Snyderpenge!
Ole: Ja—a, har vor Faar it andre aa gi' mæ, saa faar a jo aa ta' te' Tak mæ' dem.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nia nia nulala.

Nys i Odense, o Jammer
blandt det store Adelskuld,
blev en stor og velkendt Kammer-
herre pærefuld.
Flere Flasker han mon tømme,
før han Heste sku' bedømme,
:,: og saa fik han Tanker ømme
for den Kvinde huld. :,:

Kammerherren grov Krabat er,
naar han bli'r erotisk ør,
kort, han stavred' til Teater,
der var skønne Møer.
Der var Jutta, smukke Skuldre,
Otto blev bestandig fuld're,
:,: saa begyndte han at buldre,
sikke en Malheur. :,:

Uro blev der paa Parterre
og Parket og Galleri,
„smid ham ud, den Kammerherre,
maa vi være fri!"
„Gaa nu", sagde Kontrolløren,
„Jutta med, jeg gaar ej førend,
:,: hun er min — —!" Herut af Døren
og et Spark bag i. :,:

Men paa Gaden kom en lille
yndig Glut med Mo'r, trip trap,
„hun er Fan' me' ikke ilde,
hun skal ha' sit Rap!"
Otto stjal et Kys, den fæle,
vilde mer' for Pigen kæle,
:,: og da hun stak i at vræle,
slog han, før hun slap. :,:

Saa blev Otto s'gu, den sølle,
sat i Vagtens Detention,
hvem er mon den fine Bølle?
Vist en Rangsperson!
Ja, ak ja, og desto værre,
ham man ej tør indespærre,
:,: han er nemlig Kammerherre
og en fornem Jon. :,:

„Tyrefægtning"

Mel.: Til min gamle Væltepeter.

Vi bebrejder tit de Spanske
deres Tyrefægteri,
men vi Danske glemmer ganske,
at vi selv har den Mani.
Just ej saadan, hvor med Lanser
Tyrene bli'r myrede,
men hvor Knippelmænd i „Panser"
bliver gennemtyrede.
Vor Justits
gaar til Eksercits,
det kan lyde helt utrolig, næsten som en Vits.
Det er sandt hvert Ord,
og saa vidt jeg tror
kan snart hver Betjent optræde som Toreador.

Hvor de brave „Jenser" øder
deres Tid i Ansigts Sved.
Politibetjente møder
for at stilles i Geled.
Deres Hviletid spoleres,
deres Søvn bli'r ødelagt,
der skal flittigt eksserceres,
til igen de skal paa Vagt.
Højre Sving!
Venstre halvt omkring!
Hop paa Stedet! Løb og Spring og mange andre Ting
„Tevedor" er stor,
ret en Matador;
det er noget, som i hvert Tilfælde selv han tror.

Byens Borgere paa Gaden
savner ofte en Betjent,
mens han stiller til Paraden
bliver Byen endevendt.
Mens Betjentene skal slingre
om i Eksercerehus,
kan de Folk med „lange Fingre"
leve højt i Sus og Dus.
Men skal vi
finde os heri!
Maa jeg spørge, hvortil har vi vel et Politi?
Jeg si'er lige rent
ud: Det er gement,
Tyren bør vi ta'e ved Hornet før det er for sent.

Fra Gaden.

— Kender De ikke en Kvinde, der forstaar at omgaas Kreaturer?

— Hvorfor det?

— Jo, for min Søn vil gifte sig.

Kedeligt.

Baronen (søger utaalmodig paa sit Skrivebord): Nu har igen nogen været ved mit Skrivebord . . . . . altid ligesom jeg vil til at arbejde. Uh, hvor det er kedeligt.

Tjeneren: Hvad søges Hr. Baronen?

Baronen: Proptrækkeren for Satan!

Adel forpligter.

I Odense Hr. Otto gik paa Bimbel,
hans Næse lyste som en rødlig Vinpel.
Han havde drukket Sprut a'
den svingende Pokal,
nu stod til Frøken Jutta*
hans hede Elskovs Kval.
Fagre Ord kvad han til den Skønne,
fagre Ord mon' hans Læbe stønne,
fagre Ord.

Men Frøken Jutta lod sig ej bedaare
skønt Kammerherren længedes saa saare.
Da blev han gram og bister
og fik Bersærkergang;
mod Ætlingen af Phister**
sin Stok han harmfuld svang.
Fagre Ord brugte han ej mere,
fagre Ord, ak der faldt ej flere
fagre Ord.

Kun Næsestyvere der rundt om vanked',
tre gamle Koner og en Dreng han banked'.
Saa mødte Politiet og hanked' i ham op;
jeg ikke vil forti'et,
de tog sig ud i Trop.
Fagre Ord ej Hr. Otto talte;
fagre Ord, nej han svor og galte.
— Fagre Ord.

Da Rusen veg, da var han mere sølle,
nu skal han, si'er man, ha' en Dom som Bølle.
Blandt Grever og Baroner
er Sorgen meget stor;
i bitre Klagetoner de ynked' deres „Bro'r",
Fagre Ord hjælper her dog ikke;
fagre Ord kan ej Æren „flikke".
Fagre Ord.

* Jutta Lund. ** Laur. Olsen.

Paa Besøg i Danmark.

Af en udenlandsk Turist.
Oversat af en Indfødt.

Jeg rejste fra Vaterlandet das grosze
for Danskerne og deres Land at rose.

I Esbjerg der var et forfærdeligt Leben,
hvoraf jeg et Øjeblik følte mig greben.
Der rejste de Danske, gamle og onge,
en Mindesstatu' for en levende Konge.
Der var dog kun faa, der var virkelig gale,
— de fleste først blev det ved Kronprinsens Tale.

Jeg gik mig fra Esbjerg en Tur til Skagen
og naaede Byen lidt op ad Dagen.

Vestkystens Fisk're var væbned' til Tænderne,
men ikke med andre Redskaber end Hænderne.
Mens fremmede Trawlere huggede Fisken
ssod Danskeren tomhændet bag ved Disken.

Aarhus har Plads for de bedste Havne.
men netop derfor den maa dem savne.
Forlængst man tænkte paa dette at bedre,
man venter af Børn, hvad sku' gøres af Fædre.

Ved Nat jeg Hovedstaden besøgte
og priser især den elektriske Lygte.
Ellers minder Byen mig om Barrikaderne:
Bunker af Jord og Stene paa Gaderne,
og aldrig før jeg tænke mig kunde,
at Byen kun rummed' Cyklister og Hunde.

I Helsingør har jeg set Kassematterne,
der gemmes Soldater for Fjenden om Natterne.
Der længes og sukker de ganske dovne:
Hvornaar vil mon Holger Danske vaagne?
Jeg saa at der styred' en Flaade mod Havnen,
en Arbejderflaade med Fredsflag i Stavnen.
— Jeg vækkede Holger og rejste fra Gamlingen,
saa saa jeg i Odense Landmandsforsamlingen.
Jeg gik saa fra Samlingen — Klokken var mange —
det Indtryk jeg dèr i Hast kunde fange
var det, at af Kvæg har Dannemark mange.

Blandt Landets Storbyer priser jeg Bavelse
— om den kan der ikke siges en Stavelse.

Veninder.

— Min Mand er dog anderledes end andre Mænd.

— Det har Du Ret i. Han har giftet Dig. Det havde en anden Mand ikke gjort.

Naar Katten er borte.

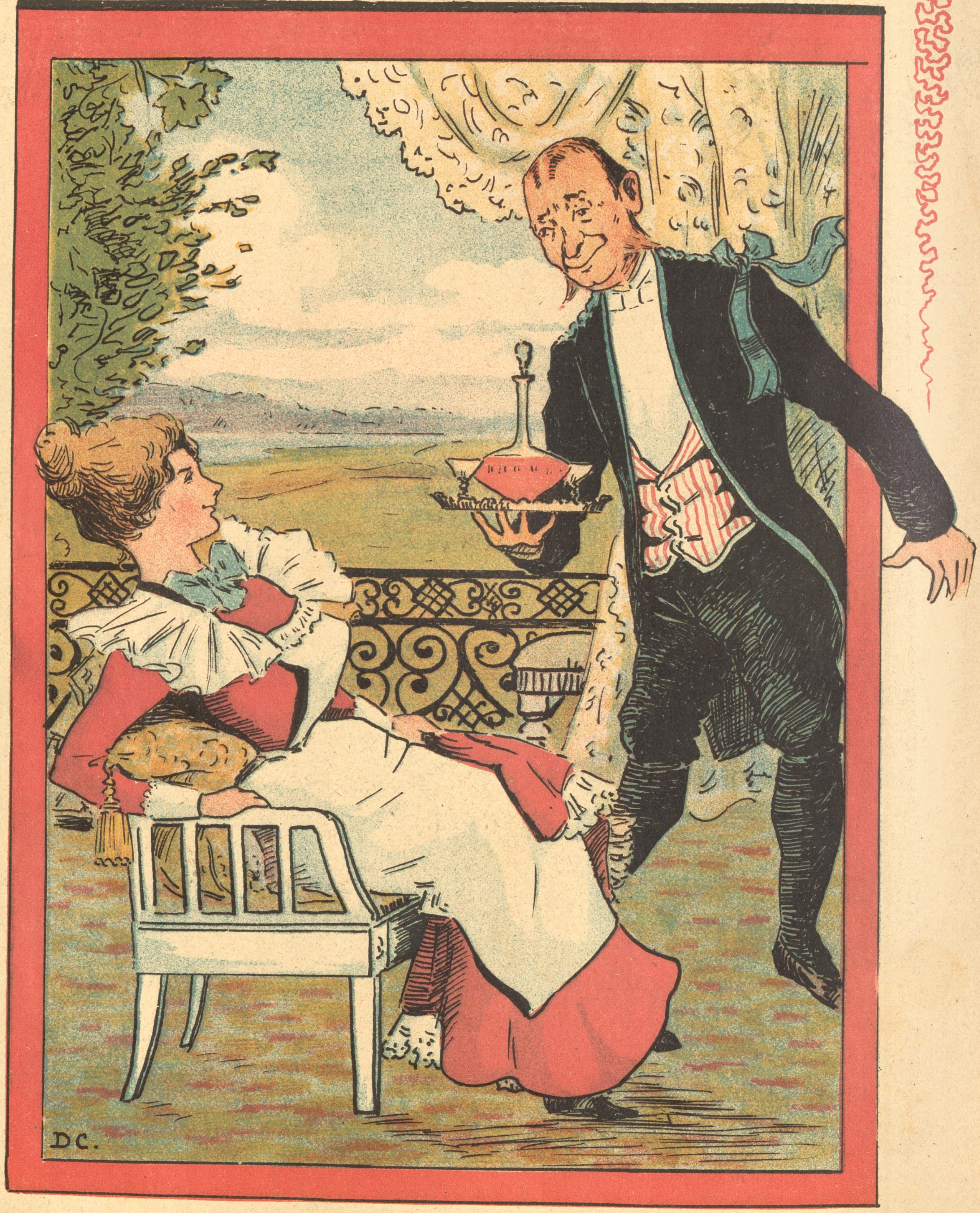

Kammerpigen: I Dag vil jeg spille hendes Naade. Nielsen, bring mig et Glas Vand. Saa, og nu skal De ha'e Lov til at gi'e mig et lille, let Kys!

Kammertjeneren: Et let Kys!? Tror De da, at hendes Naade lader sig nøje med det?

Paa Sessionen.

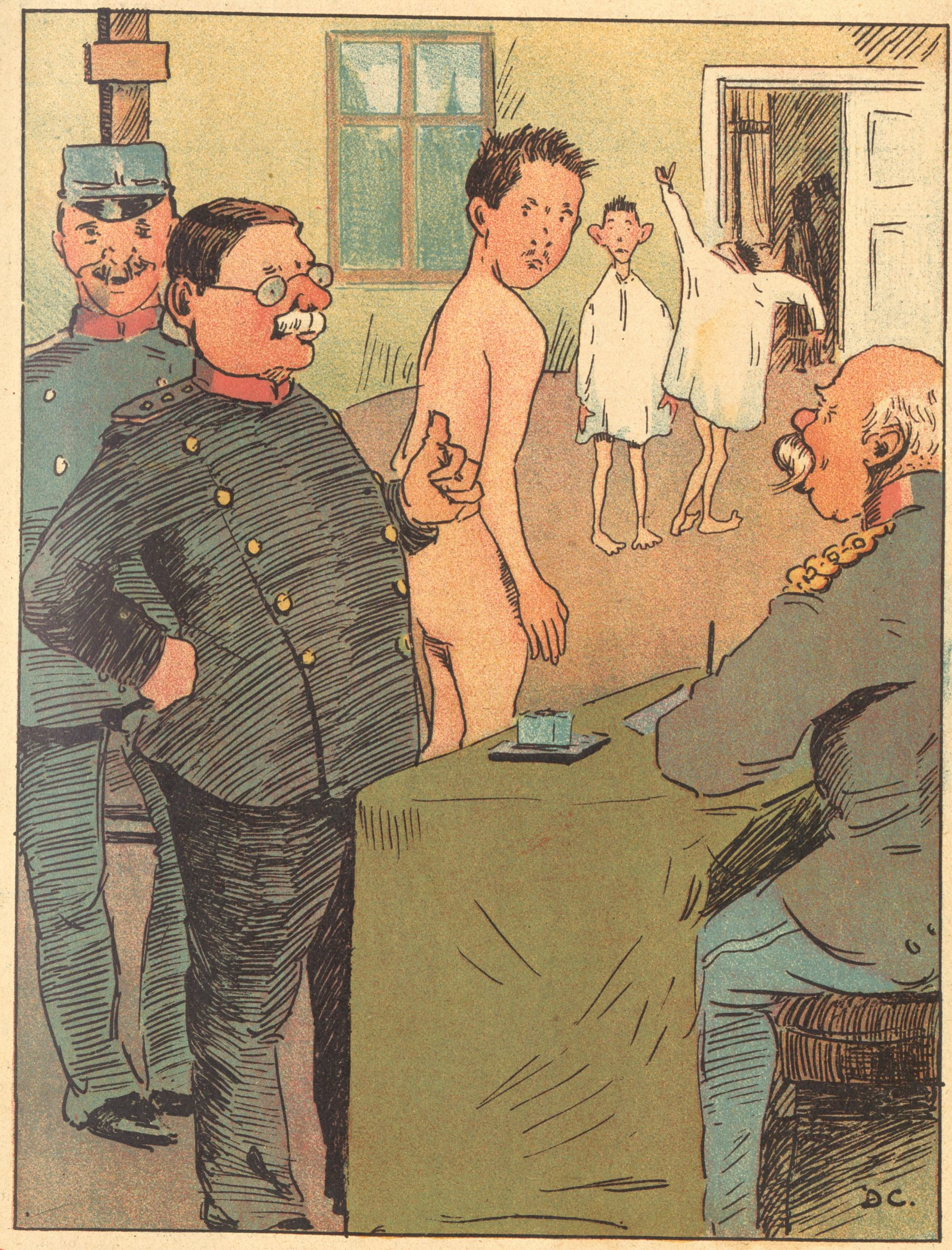

Stabslægen (dikterer): For Tiden uduelig, men lover at blive kraftigere.
Den Værnepligtige: Undskyld, Hr. Doktor, jeg lover slet ingen Ting.

En Strejke.

Mel.: Grum. hjærteløs og fræk.

Barsk, haard og ej galant,
Tjim Tjim!
er nok Direktor Brandt,
Tjim Tjim!
Ej med Fløjelshandsker tager
Tjim Tjim!
han, naar noget han opdager,
Tjim Tjim!
som ej er som det skal være,
Tjim Tjim!
saa er slem han, ja paa Ære,
Tjim Tjim!

Nys han et Regnskab saa,
kunde det ej forstaa,
raabte: Hvor er Gaadens „Løser“?
Hid med ham, for nu jeg bøs er.
Et Par Hundred Tusind Kroner
sjældent ubemærket droner.

Løser, i Kammen hed,
svedte skam Angstens Sved.
Direktøren svor og banded',
gjorde ogsaa noget andet.
Løser voved' knapt at haabe,
han er ogsaa kun en „Draabe“

Højt der et Ramaskrig
opsteg fra Fjord og Vig;
Kontoristerne ved Pulten
efter Brandt'es Blod var sulten.
Han med Jorden helt skal jævnes,
Løsers Ære den skal hævnes.

Selv Ferslew, det er sandt,
fordred' som Offer Brandt.
Han er Bødlen og Uhyret,
Ilden slukkes under Fyret,
Ankret kastes midt i Forden,
hvis han ej bli'r sat paa Porten.

Det er en Strejke s'gu,
som knapt er set endnu.
„Raader“, Chefer for Kontorer,
Riddere af Ørn, Kondorer,
ja, saagar af Elefanten
delta'er i den, ja, min Sandten.

Grum, haard, højst ugalant,
Tjim Tjim!
trodser dem alle Brandt,
Tjim Tjim!
tænker: Lad dem bare raabe,
Tjim Tjim!
hæs sig om den sidste Draabe,
Tjim Tjim!
ej jeg viger Direktionen
Tjim Tjim!
før mig sikret er Pensionen,
Tjim Tjim!

Vil I se, meine ærede Herrschaften.

Mel.: Pjaltenborgs Brand.

Her ser I nu en Præstesæk,
den er saa tyk og ikke læk,
men støder du jo til den kæk,
saa vil den faa saa mangen Spræk.
Præst, nu væk med din Sæk,
ellers bli'r den for Dig læk.
Gaa saa ud med din Tud,
faa den skyllet ud.

Ak, se nu her en hellig Mand,
ja, han er svær at faa i Land,
han ser ej ud, han ser ej ind,
for han er i Troen ganske blind.
Ak, det Skind, ak, det Skind,
men i ham der er ej Svind,
fed og trind og saa lind,
kniber Øjet ind.

Og her I ser en Helvedshund,
i Svovlepøl ej findes Bund,
han hyler op, at Djævle smaa
de vimser stadig ovenpaa.
Kør kun paa, kør kun paa,
Tosserne de hænge paa.
Lad det saa muntert gaa —
ud af Landet staa.

Prinseeksamen.

— Naa, Deres Højhed, hvorledes gik det?
— Aa, Eksaminatorerne svedte af Angst.

Hos Landsbypræsten.

(En Husmand beklager sig over Godsejerens Brutalitet og Haardhed.)

Præsten: Trøst Dig, Hans, faar han end ikke sin fortjente Løn i denne Verden, saa kommer han til at bøde saa meget haardere derfor i det andet Liv.

Husmanden: Jamen, hvis han nu omvender sig paa Dødslejet, hvad saa?

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, De maa vide. min Kære, ska' jeg sige Dem, at jeg sa'e til Skade, vi ka' ikke være andet bekendt, sa'e jeg, end at gaa med til Festen i Betragtning a' Øjemedet, sa'e jeg. La' Staten forsvare, hvis den ka', at la' de blinde Kvinder være husvilde, men ka' vi bære en Sten til Huset, som de skal ha'e, saa gør vi det, og det gore vi, men ikke om Lørdagen. desformedelst, at jeg har Vandskræk, naar det kommer fra oven, men i Søndags, da der var Trykkefrihed, som jeg har Efterveerne a' endnu, og der var et Telt med Guldfisk, som var dresserede til at lade de udenfor staaende „Guldfisk" bide paa Krogen. og der var gamle Alléer og Gange med nye Navne ligefra „Fortunastræde", hvor man kunde spille sine Penge bort, til „Mariendalsvej" som var opkaldt efter Justitsraad Josephsen, og alle Træerne i Kavalérgangen var pyntede med Reklameplakater for Kroneøl, for de ventede de Kongelige, sagde en lang En, som foreviste et lægevidenskabeligt Uhyre, der behandlede stakkels Sømænd li'som vi andre piller Rejer, og der var meget mere, som jeg ikke ka' huske, og jeg savnede bare Tevedor Petersens Tyrefægtning, som vilde ha'e ta'et Kegler efter en større Maalestok, især hvis Gefærligheden som Ekstranummer ha'de gentaget sin store Tale fra forleden, da han ved „Paraden" lykønskede Betjentene til de „mange Penge", de nu skulde ha'e i Lønforhøjelse, og da han underrettede dem om, at der ikke for det første kunde blive Tale om no'en mere Fritid, desformedelst at de fleste Ansøgninger om ny Ansættelse ikke duede. Men tidligere hed det altid, naar Betjentene ønskede en Forbedring, at de skulde bare ikke gøre Vrøvl, for der var Folk nok at faa i Hundredevis, hvis de var kede a' Bestillingen. Nu, da Borgerrepræsentationen har forhøjet Lønnen og er stemt for større Frihed, er der mærkelig nok ingen nye, dygtige Kræfter at faa. Naa, det glæder mig, at man er ble'et noget mere kræsen i Valget a' de Personer, der ska' sættes til og passe paa, at vi andre gaar ordentlig paa Gaden og at vores Mandfolk begiver sig pænt hjem i borgerlig Tid og ikke ved Nattetid gør Skandale li'som Otto Scavenius i Odense eller bru'er en Kaje som Pappegøjen inde i Tivoli, som vist har faaet sin Uddannelse ved et eller andet tysk Hof, hvor den har været Specialist i og raabe: „Fyrsten leve!" „Ein, zwei, drei, Hurra!" Og hvis jeg vinder i Lotteriet, ska' jeg saamæn købe den Pappegøje til Professor Matzen, som ka' ha'e megen Fornøjelse a' den i Landstinget ved visse Lejligheder, hvor det kniber for de gamle Kavallerer med og faa rigtigt Sving paa Hurraerne. Tak for Kaffe!

Politiinspektør Henrik Madsen

er rejst til Bryssel for at optræde som Vidne i Sipidos Sag.

Vi haaber, at han ikke glemmer at forlange en Krone i Vidnegodtgørelse. Ellers er det s'gu en skidt Forretning.

De sidste paa Skansen.

Frit efter Bergsøe.

Det var det sidste og store Slag,
Kammerat, snart gryer den sidste Dag
for Højres indskrumpne Skare.
Lang mig en Næve, jeg bliver saa mat,
hvem skal nu bære min høje Hat
og frelse Landet af Fare?

Hvad nytter alt, naar selv Øllgaard staar
ved Fjendens Side og troløs slaar
over Ende vor sidste Støtte.
Saa har vi et kun at gøre end,
at mindes, vi vare Højremænd
— og saa at holde vor Bøtte.

Medlidenhed.

— Som sagt Frue, en Nat ved Nordpolen varer et helt Aar!

— Aa, de stakkels Natvægtere!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Alderdomsforsørgelse.

Det pensionerede Embedsaristokrati. Arbejderne.

Nr. 28.

RAVNEN

Søndag d. 15. Juli 1900.

Patrioter.

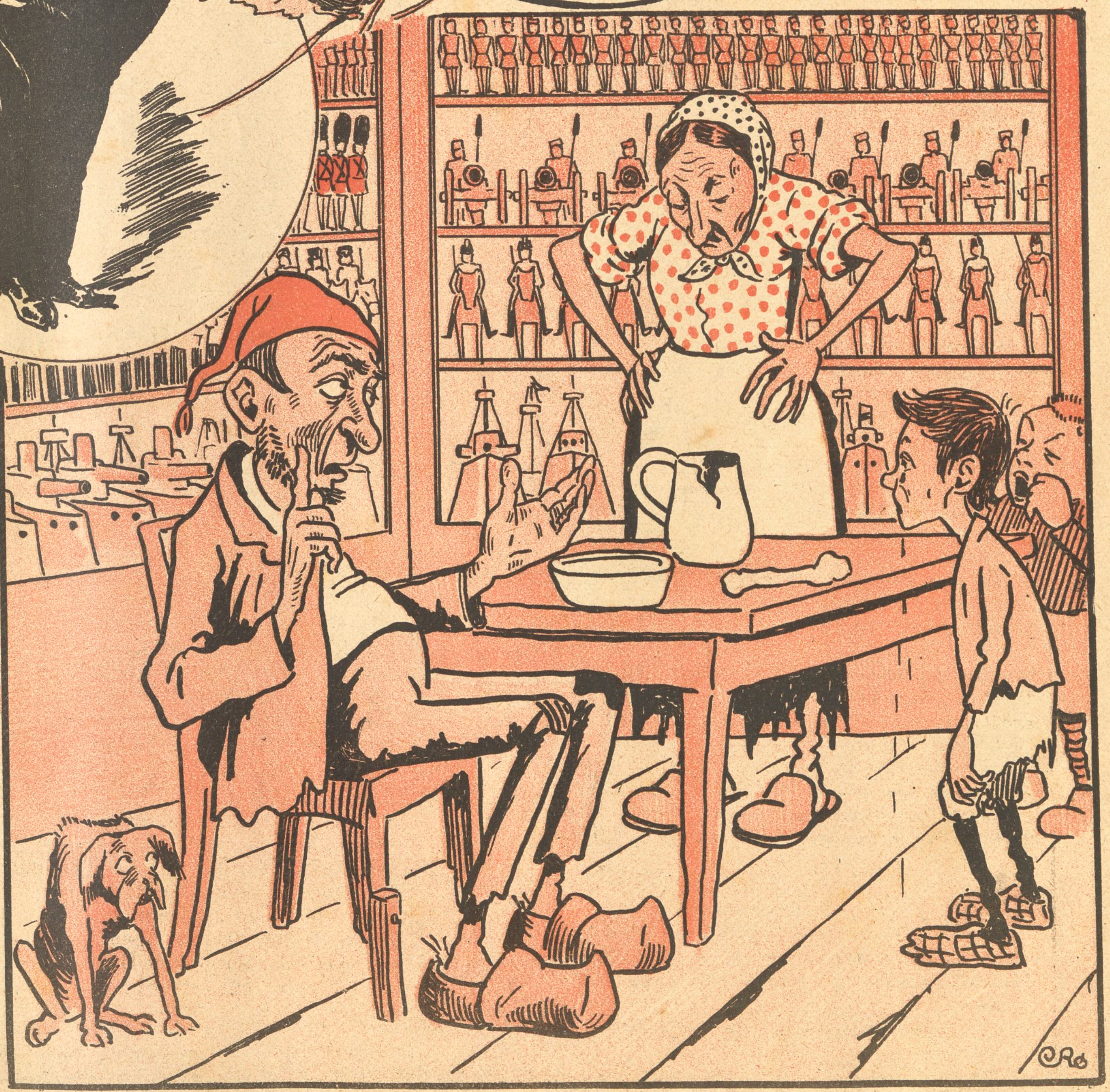

Sit Fædreland skylder man alt!

Syls Oplevelser
paa Landmandsforsamlingen i Odense.

Paa min Vandring hele Landet om
til den fyenske Hovedstad jeg kom;
her var rigtig Liv i Kludene,
Hestevrinsk og Brøl fra Studene.
Her man havde samlet alt der duer,
her var første Klasses Kreatur.
Om det saa var Otto Venius,
var han mødt her i sit bedste Puds.

Han var pyntet svært fra Top til Taa,
Pisk og blanke Ridestøvler paa,
og paa Ho'edet havde han en ny
høj Cylinder, foret godt med Bly.
Fuldblods Heste, det er hans Idyl
li'esaa sikkert som jeg hedder Syl.
Og for ham er smukke Pigebørn
li'esom Honning for en sulten Bjørn.

Venius er ikke Dydsdragon,
„Lærkens“ Triller er dog hans Passion,
Kognac er hans bedste Stimulans,
af og til en lille Pommerans.
Sherry og Madeira skyr han ej,
til Champagne si'er han aldrig Nej.
Unge Pigebørn og gammel Vin
ér for ham den bedste Medicin.

Heste føler han paa Skankerne,
Kvinderne paa Pusselankerne.
Frikadeller kan han ikke li',
der er nemlig ingen Ben deri.
Ben, det er for ham en Hovedsag,
om det er en Pige eller Plag.
Fæstes Pige eller købes Hest,
vælger han, hvor Benene er bedst.

Han har stor Forstand paa Hestespand.
Paa en Spand sad denne kloge Mand,
dømte Heste med et kyndigt Blik,
(Fyren sad, thi Benene slog Klik.)
Det var mærkelige Dyr han saa,
Heste, tænk, med Svineho'eder paa.
— Mon ej Venius, den gamle Snegl,
troede, at han saa sig selv i Spejl.

I Selskabet.

— Hvad siger ikke den berømte Brillet-Savarius: Menneskeheden interesserer sig mere for Opfindelsen af en velsmagende Ret end for Opdagelsen af en ny Stjærne.

— Naturligvis. „Gastronomi“ er jo for Størstedelen „Astronomi“.

Fra sidste Uge.
(Bech Olsens Vise).

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Magnus Bech Triumf har fejret,
Roeber selv, som før har sejret,
laa med Næsen smukt i Vejret —
ak, men nu er Bech belejret,
:,: Pierri, Roeber, Lurich fræk
i Kaféen gaar paa Træk;
de vil gærne slaa i Dæk
vores egen Magnus Bech. :,:

Lurich, som pr. Biltzing ikke
for en Roeber vilde ligge,
til Bech Olsen Bud lod skikke,
skal da jeg om Kampen tigge,
:,: jeg, som er saa stærk og kæk,
længer ej vil være Gæk,
ti Minutter, Du er væk,
Verdensmester Magnus Bech. :,:

Roeber mødte til Parade
med de københavnske Blade;
om Revanchekamp de bade,
Bech dog ej forlod sit Stade;
:,: gik ej fra sit Tilbud væk,
„jeg ej høre vil et Kvæk,
Belling først skal ha' sit Smæk“,
nu svor jeg og Magnus Bech. :,:

Roeber rased', Lurich skældte,
„vi, som kan Bech Olsen vælte,
som i København os meldte,
vi, de store Bryderhelte,
:,: som har ofret Ord og Blæk,
rejser ej fra Byen væk“ —
„Jeg en Kælder har med Træk,
kom her ned“, sa'e Magnus Bech. :,:

Nu der efter sidste Melding
brydes skal, og det paa Tælling.
Lurichs Skryden er paa Hælding,
Roeber oppebier Belling,
:,: bliver her med sit Gepäck,
Penge er for Bryd're Spæk,
bag ved Restaurantens Hæk
træner vores egen Bech. :,:

Held.

Distræ Professor (i Regnvejr): Sikket Held, at jeg har glemt min Paraply, ellers var den ogsaa bleven vaad.

Bryderiet i Helsingør.

Mel.: Grovsmedens Sang.

Hr. Biltzing os lover en ordentlig Kamp
imellem Lurich og Ernst Roeber.
Til Kampen man kør'
og naar Helsingør
— vor Bech vil jo først til Oktober.
Men Biltzing er fræk, al hans Hæder til Trods.
for da man ser Bryderne efter,
de skiftevis skal med en Pølsema'er slaas,
— Mon han har de stærkeste Kræfter?

Men Publikum laver et Helvedes Vrøvl,
en enkelt er virk'lig gelassen:
„Skal vi, Politi,
dog finde os i,
at Biltzing nu løber med Kassen?
Nej, stop ham i Farten, gi' Kassen en Læk,
vor Mønt selv vi deler derefter.
For Fremtiden vil vi kun se vores Bech,
for han har de stærkeste Kræfter."

Hr. Biltzing blev hvidblaa og bleg som et Lig,
de fleste ham knapt kunde kende.
Han faar vel et Rap
— i Fald at han slap,
vil „Ravnen" nok se hanses Ende.
Med daarlige Folk vil vi slaa ham i Sæk
— for ét vi til Stadighed hæfter,
at ingen dog magter at slaa vores Bech,
for han har de stærkeste Kræfter.

En net Plante.

Grevinden: Naa, Du ser jo rigtig fornøjet ud. Du er vel glad ved Køreturen?

Den lille Greve: Næ.

Grevinden: Eller glæder Du Dig ved den smukke Egn?

Den l. G.: Næ.

Grevinden: Er det da det smukke Vejr?

Den l. G.: Næ, men det morer mig, at de andre Folk hele Tiden maa sluge Støvet fra vor Vogn.

I Menageriet.

— Dette er den store Boaslange, der regelmæssig sluger et helt Svin til Frokost. Tag Dem i Agt, min Herre, træd ikke for nær!

Et Nødskrig.

Vi har modtaget følgende:

Hr. Redagtyr!

Som Dig vel hved, er der opfunnet en ny Malkemadsgine, som vil gøre alle vi Malkepiger overflødedige.

Jeg syndes at det igge er mejet pænt af dem at jage os fra Patten, som har ernæret os længe. Nu har de jo ovenikøbet taget Pattetent paa Madsginen. Det kalver jeg uforskammet, det er baade hvist og sant. Det er værkelig en mærkelig Komedie at spille med os, ikke sant, Hr. Redagtyr.

Maa jeg spørge, vad er et Mejeri uden Malkepiger. Det vil hvist blive dejlig Mælk, som Karlene skal levere. Selv om det er nog saa mejet Kærnekarle bliver det vist kun en sløj Kærnemælk.

Og vad skal der blive af Saldaterne, naar de kommer ud i Kandtussemang og vi er borte. De kan da igge got spille Kæreste med Karlene, skulde jeg, malke mig, mene.

Der bliver igge annet for at gøre end at Dig, Hr. Redaktyr, maa ligge deres Indflødelse i Vægtskaalen for at vi Malkepiger kan blive, hvor vi er. Yverrigheden kan jo helder igge være tjent med, at vi bliver arbejdsløse fordi Karlene skald holdes til Patten.

Hjælp os, Hr. Redaktyr, derom beder jeg Dem. Det er min alvorlige Mening og igge Koketteri af Deres ærbøttelige

Maren Malkepige.

Slet Vane.

Jokumsen (til en Enkemand, der vil gifte sig for fjerde Gang): Hør, Gamle, nu kunde Du dog nok vænne Dig a' med det Gifteri!

Ængstelig.

Grevinden: For Himlens Skyld, Marie, lad dog ikke Børnene se paa, at Svinene æder! De kan let vænne sig til slette Manerer.

I Skolen.

Læreren: Hvilke Dyr undergaar en stor Forvandling?

Eleven: Myggene.

L.: Aa ja, men sig mig ogsaa hvorledes.

E.: Man kan gøre en Myg til en Elefant.

Ved Øllet.

— Hvilken Forskel er der paa en Landaunr og en Myretue?

— Hm, den kan jeg ikke.

— Sæt Dig først i den ene og bagefter i den anden, saa mærker Du straks Forskellen.

I Køkkenet.

Fruen: Jamen, Stine, hvorfor vil De skifte? Har De det ikke godt her?

Kokkepigen: Aa jo, men jeg er ked af Fruens Roderi her i Køkkenet!

Hver sin Facon.

— Sig mig, Anna, er Herrerne flotte med Drikkepengene?
— Aa, Frue — det er forskelligt. Bankdirektøren giver sædvanlig ti Kroner, Baronen fem.
— Og Løjtnanten?
— Han kniber mig i Kinderne og stjæler et Kys — det er altid noget!

Bagateller.

Af G. Hedenstjerna.

Nogle Bagateller havde bevirket, at Eva Andersson og Carl Petterson havde besluttet at tilhøre hinanden „for Tid og Evighed“.

For det første havde Eva, da hun for første Gang saa Carl, endnu ikke set flere end tre Herrer i Nærheden, nemlig sin Fader, Distriktsdyrlægen og Provsten, naar han prædikede i Kirken. Men Faderen var nu død, Dyrlægen havde giftet sig allerede da Eva var tolv Aar gammel, og Provsten var nok Enkemand, men 63 Aar ældre end Eva.

Da traf hun Carl Petterson i et Sommerpensionat i Smaaland, hvor hun opholdt sig for at rekreere sig, og hvor der ellers kun befandt sig gifte Herrer, Rheumatikere og Kvindehadere eller Umyndige, Forlovede eller Embedsmænd, der som Følge af deres Lands vise Avancementsforhold ikke kunde haabe i de første 20 Aar at kunne ernære en Hustru.

En Dag var hun og Carl Petterson — han var Landvæsensingeniør med 4000 Kr. aarlig Gage — ude at spadsere en Tur i Skoven.

Havde Vejret holdt sig, var der maaske intet passeret, hver vilde have gaaet sin Livsvej, have tabt hinanden af Syne og i en senere Alder, hvis de tilfældigvis hørte Tale om hinanden, med et adspredt Udtryk have sagt: „Naa, ham (eller hende)“.

Men nu faldt der en stærk Plaskregn, og de to unge Mennesker maatte flygte ind i en meget simpel Hytte, der var bestemt til at beskytte Faar om Natten.

De to unge stod temmelig tæt ved hinanden, mens Regnen raslede ned paa Taget og Vandet flød ned paa Taget og smaa Draaber funklede i Pigens unge, friske Ansigt og i hendes Haar. I en Krog laa Faaret, der havde søgt Ly mod Uvejret, og gumlede. Dets lille Lam sugede paa Sømmen af Evas Kjole, og fra den nærliggende Landsby hørte man en Gris højlydt protestere mod, at man vilde berøve den dens unge Liv for at tilfredsstille de fine Sommergæsters Appetit.

Men Døden har sine Love ligesom Livet. Den næste Dag skulde der være Marked, og Bonden trængte til Penge. Den lille Gris's Klager gik lidt efter lidt over i en blød Adagio, Regnen hørte op, Solen kiggede atter frem, Regndraaberne glimrede lig imiterede Diamanter paa Træerne, Fuglene prøvede at anslaa enkelte Toner, det lille Lam opgav at suge paa Kjolesømmen og lagde sig hen og kiggede paa Eva med milde, venlige Øjne.

Luften var renset, Naturen aandede ligesom lettere efter Badet. Birkeløvet og Evas Haar duftede, og ingen af de to unge Mennesker var endnu fyldt det tredivte Aar.

Alt det var jo Bagateller, men tilsammen af stor Virkning. Som drevne af en uimodstaaelig Naturmagt begyndte Eva Andersson og Carl Petterson at kysses, opgav pludselig alle Titulaturer, omfavnede hinanden og hviskede, at de allerede længe havde elsket hinanden.

(Fortsættes.)

Hr. Finsen.

Mel.: :,: Hr. Madsen :,: det var en lystig Fyr.

:,: Hr. Finsen :,:
han er en fin Jurist.
Han sidder saa stolt paa sit Dommersæde,
mange til Sorrig og færre til Glæde.
:,: Ej nogen :,:
ham siger Tak for sidst.

:,: Hr. Finsen :,:
vil have Resultat.
Som Øvrighed bær' han ej Sværdet forgæves;
vist maa det falde, naar først at det hæves;
:,: hvis ikke :,:
forgik den danske Stat.

:,: Hr. Finsen :,:
ej sparer paa sin Magt.
Læs, hvad der skrives om Alma og Kjolen,
og sig saa, der ej er Retfærd under Solen.
:,: Hr. Finsen :,:
han staar for den paa Vagt.

:,: En Gang han :,:
Justitsminister bli'er.
Han passer saa dejligt til Rækken af andre,
som frem vi har set med Vægtskaalen at vandre
:,: til Landets :,:
Betryggelse og Sir.

:,: Ja, Finsen, :,:
Du er en Pokkers Ka'l.
En Prydelse er Du for hele Justitsen,
for Du er en Mestersvend i Eksercitsen
:,: og Tonen :,:
i Fru Justitias Sal.

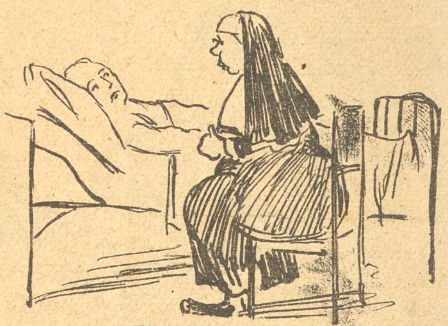

En Tvivler.

En barmhjærtig Søster (til en Patient): Gaar De aldrig i Kirke, min Ven?

— Næ.

— Læser De i Bibelen?

— Næ.

— Tænker De da aldrig paa Himlens Herligheder? Véd De, at dèr straaler alt af Guld og Diamanter?

— Det er umuligt. Var det sandt, havde Englænderne erobret den for længe siden.

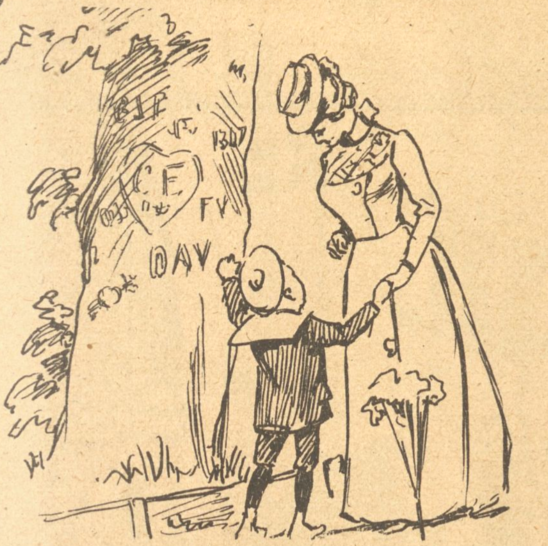

I Frederiksberg Have.

Lille Aage (ved et gammelt Træ med mange Navne indskaaret i Barken): Mo'er, er det et Stamtræ?

Smaa Rim etc. fra „Ravnen"s Landmandsmøde.

Kronprinsen er en Fyrste huld,
at tale er Sølv, at tie er Guld.

*

Prins Christian sad ved Gildebord,
han talte saa mangt et Manddomsord.
Han talte ret som en Folkets Ven,
en Københavner med N.
Dog Højre skønner ej derpaa,
det lader hans Vægter for Sulteløn gaa.

*

— Hvis lille Frederik leverede en Skylle ligesom hans Fa'er og Bedstefa'er, hvad tror Du saa hans Amme gjorde?

— Hun gav ham rent paa!

Ved Øllet.

— Det er voldsomt, saa Svenskerne er musikalske. Tænk de har ogsaa firbenede Sangere.

— Aa Snak!

— Vist saa. „Upsalas Sångerkør" har jo givet en stor Koncert i Koncertpalæet.

Løvens Part.

Som vi erfarer skyldes Uenigheden mellem de krigsførende Magter i Kina den Omstændighed, at flere Stormagter gør Fordring paa ved Kinas Deling at faa Enkekejserinden i Tilgift.

Hendes Stolthed.

Fruen: — — Og her ser De vort Sovekammer — jeg, min Mand og vore otte Børn sover i Senge, hvis Dyner er fyldt med Fjer af Gæs, som vi selv har spist!

To Ting.

Taler Deres Søster Fransk?

Næ, men hun underviser i Fransk.

Opdaget.

— Min Kone vil endelig til Pariserudstillingen.

— Nægter De hende da den Fornøjelse?

— Absolut! Den Omvej til Modehandlerinden er mig dog for lang.

I Sporvognen.

En Herre overlader en ældre Dame sin Plads. En tæt ved staaende Mand indtager straks Pladsen. „Behag at rejse Dem", siger Herren, „jeg har afstaaet min Plads til denne Dame."

Manden: Mig om det. Hun er min Kone.

I Fyrstendømmet Svedskenstein-Perlegryn.

Fyrsten (til sin Kammerherre): Hvad er det for en underlig Lugt, der drager gennem mit Land?

Kammerherren: Fyrstinden i Nabostaten brænder Kaffe, Deres Højhed.

Naar alle Kritikere roser en Skuespiller, geraader det ham til Ære, men naar alle Skuespillere roser en Kritiker, duer han ikke.

Hos Spaakonen.

— Deres tilkommende Mand er høj og smuk, mørkeblond og meget velhavende.

— Ah, men sig mig, hvorledes bliver jeg min nuværende Mand kvit?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

„Den snubber sine Bagben!“ sa'e OTTO SCAVENIUS om en Hest.

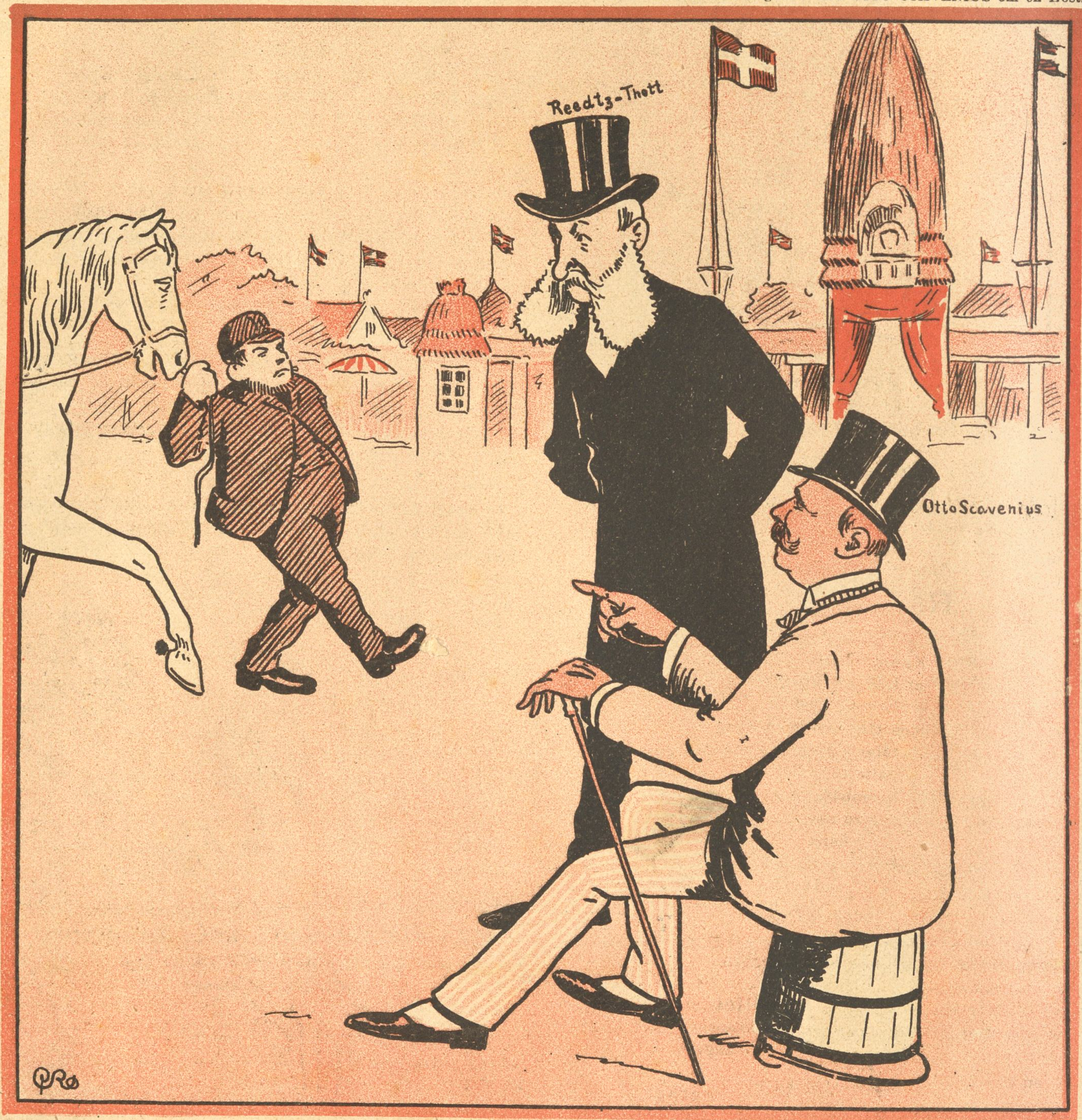

„Det er, rent ud sagt, en skidt Hest!“
Men selv vilde ogsaa han snubbe et Ben,
og saa blev han taget ved Vingeben.
En, to, tre han maatte ud af Byen.
Aldrig han glemmer Rejsen fra Basnæs til Fyen.

Nr. 29.

RAVNEN

Søndag d. 22. Juli 1900.

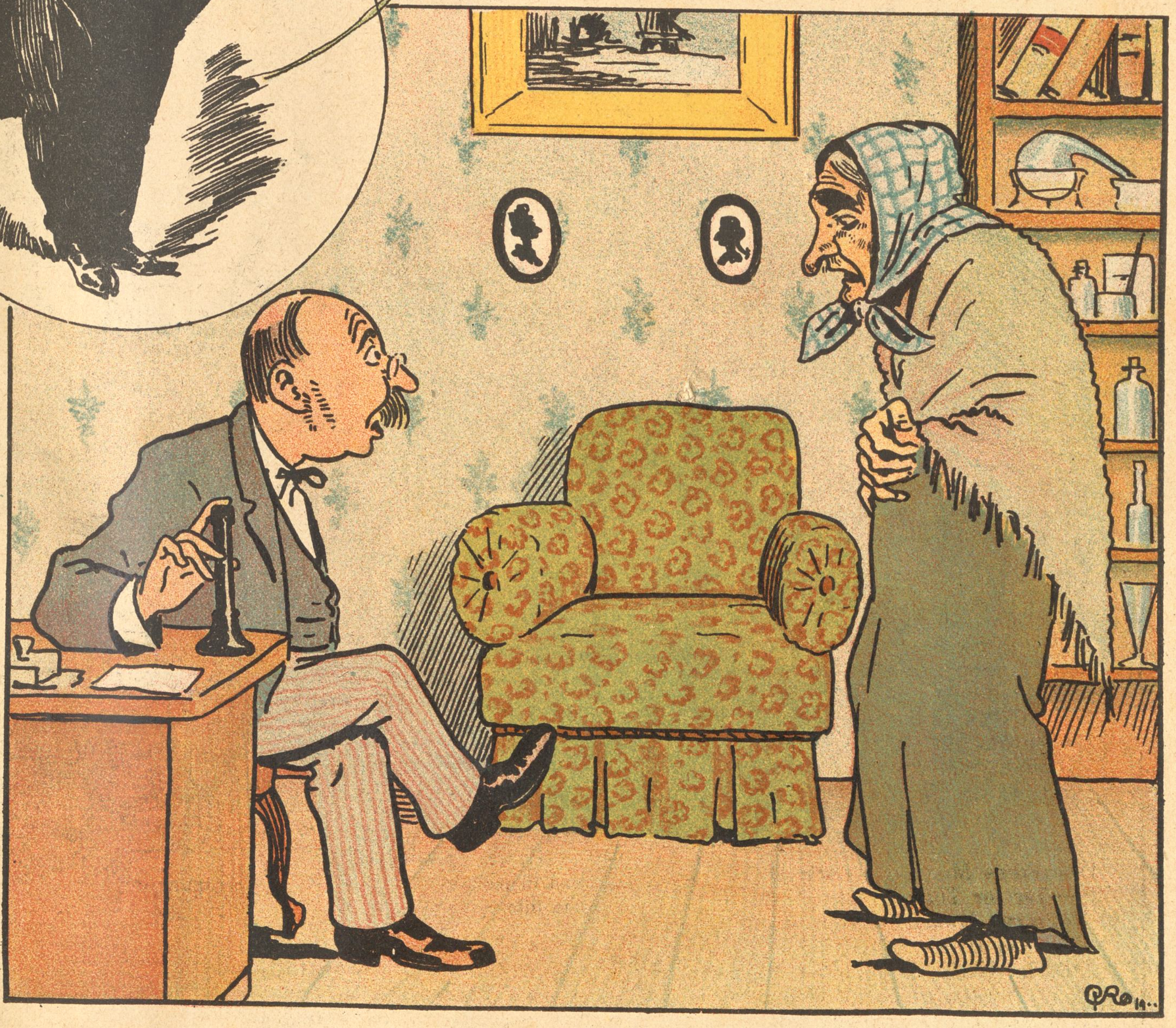

Lægen: Brugte de saa de Blodigler, jeg ordinerede?
Bondekonen: Jov, ded ved Gud a gjor'. Stegte gik de an, men kogte var'et rent yd no'et Djævelskram aa faa nier.

Fra sidste Uge.

(Bech Olsens Vise).

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Finsen er nok en fin Jurist,
men hanses sidste Sag er trist,
Pressen i hele Danmarks Land
haaner nu den Assessormand,
den har gjort voldsom megen Kvalm a'
Dommen, han afsa'e over Alma;
nu har Finsen søgt Skjul,
ærgret sig baade grøn og gul.

Tænk Dem, Minister Bjerre skrev
nys i vort Posthus paa et Brev,
lige ved Siden af han la'e
fra sig sin Tegnebog, ak ja.
Da han just havde fuldendt Brevet,
saa var s'gu Tegnebogen blevet
væk — hvor Verden er ful —
Bjerre af Harme blev grøn og gul.

Magnus Bech Olsen er rejst bort,
Skæbnen imens har rant ham haardt,
Hansen har over ham faa't Dom,
skønt de forlængst drak Flasken tom.
Nu maa vist Bech paa Afdrag bryde,
hvis han ej Hansen rent vil snyde,
og maa aldrig faa Mul,
ellers af Harm bli'r Hansen gul.

Nys i en dejlig Julenat
leged' to Skibe glad Tagfat,
Dampfærgen løb saa stolt og fri,
det kunde „Gefion“ ej li'e.
Det til et Søforhør sig egner,
Førerne mødte og ung Tegner.
„Gefion“ stødte sit Hjul,
skrabed' sin Maling grøn og gul.

Danskens Mission paa Kinas Kyst
præker for Tiden ej med Lyst,
Bokserne brænder Hytten a',
de vil ej Bech i Kina ha'e.
Alle de Hellige bli'r dolket,
Kina-Parolen er: For Folket.
Hvid Mand, pas paa dit Sul,
skaf Dig en Pisk og ærg'r Dig gul.

Feriebrev.

Mel.: Komme, hvo som komme kan.

Kære lille Fa'er og Mo'er!
Overtværs jeg ta'r det
for at sende et Par Ord,
om hvordan jeg har det.
Jeg er baade frisk og sund,
Kinden bliver rød og rund.
Jeg bli'er brun af Solen;
Farven gaar af Kjolen.

Her er dejligt, kan I tro.
Aa, hvor kan jeg spise.
Tænk engang, vi har en So,
som har fjorten Grise.
Her er Ænder, Høns og Gæs,
femten Køer, som gaar paa Græs.
og det allerbedste
er tre raske Heste.

Her er mange søde Lam,
de er ikke bange,
og en Vædder, som er tam,
den vil ikke stange.
Og her er en morsom Ged,
den kan aldrig blive vred;
den gør Narrestreger,
naar jeg med den leger.

I kan stole paa, her er
megen Frugt i Haven.
Spiser jeg for mange Bær,
faar jeg ondt i Maven.
Her er mange Blomster smaa,
hvide, røde, gule, blaa.
Kranse pænt jeg fletter,
binder smaa Buketter.

Kære lille Fa'er og Mo'er,
nu jeg slutter Brevet.
Hils paa Børnenes Kontor,
sig hvad jeg har skrevet.
Tak for deres Venlighed,
at de skaffed' mig herned.
Hilsen til jer alle,
Edors lille

MALLE.

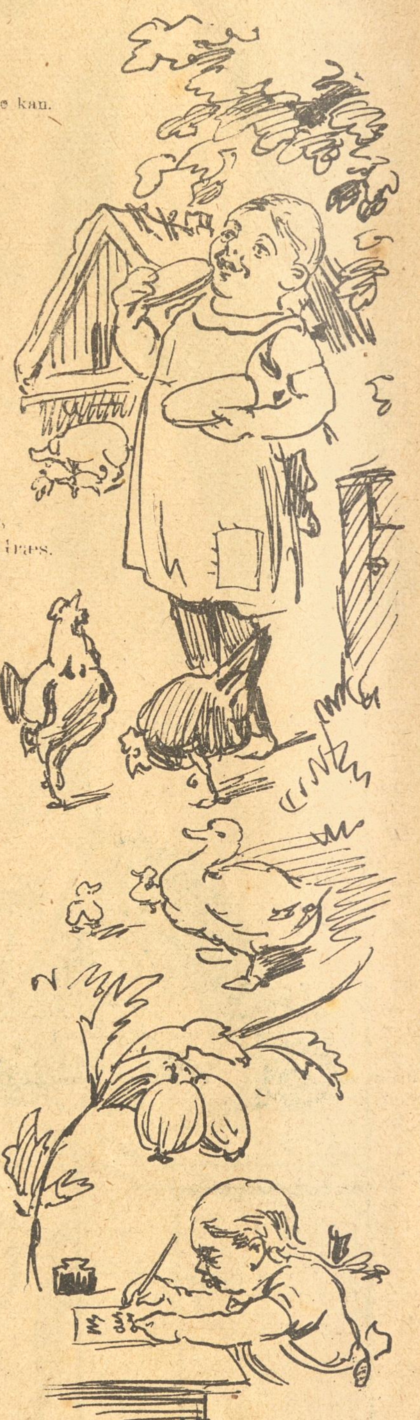

Et Vidunder.

— Tænk Dig, nu har gamle Jokumsen ikke et eneste Haar paa Hovedet mere!

— Ja, og alligevel kommer han hver Aften hjem med en vældig Pisk.

Farvel!

Mel.: Farvel, Du Hus, hvor min Fader bor.

Farvel, o Birch, med de hvide Haar,
en saadan Foged knap mer' vi faar
Du var saa venlig og god i Sind
og panted' ud med et Smil paa Kind,
saa glad i Sind
med Smil paa Kind.

Du mente ej noget Ondt dermed,
nej, elsket var Du paa hvert et Sted;
selv dem, Du havde paa Gaden sat,
de svang til Afsked glad deres Hat:
Kom snart igen,
min gamle Ven!

Du fulgte manges Henvendelse
og afgav mangen en Kendelse.
Nu er Du træt, det er ogsaa jeg,
derfor jeg slutter mit Kvad til Dig.
Hils Elliot
og ha' det godt.

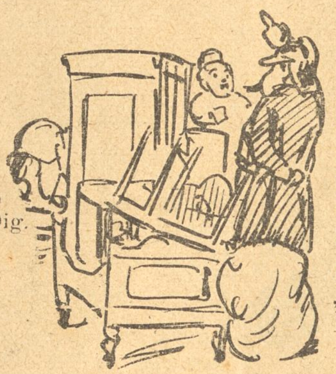

O Dagmar!

Om Dagmars Kvide der lød en Sang
saa sorgelig.
Ej blivende Sted udi Dannevang
hun finder sig.
Elsket af nogle, men hadet af andre,
ikke paa Roser den Diva mon vandre,
vær glad at Du ikke er Dagmar.

Først havde den skønne en lun lille Rede
paa Vesterbro,
dèr plejed' hun Lystighed, Spøg og Glæde
og Hjemmets Ro.
Men ak, en Assessors Moralsans tog Skade
ved at ha' Dagmar i samme Gade,
„Det mangled' sgu blot", sa'e Dagmar.

Nu Dagmar hos Fugmann sin Trille slaar
saa elskelig,
at Drossel og Nattergal Gulsot faar
af Jalousi.
Her hun med Kronprinsen bor udi Gade,
deraf til Dato han dog tog ej Skade;
„rører mig ej", sa'e Dagmar.

Men nu vil hun bygge sit eget Slot,
— Byg det her.
Hellerup ligger jo ganske godt,
Fugmann nær.
Men uden Smøragent hun gjorde Regning,
med Cirkulære han straks løb til Tegning,
„Det skal vi nappes om", sa'e Dagmar.

De Præster og Hellige beder nu
i sluttet Trup:
For Leunbach'ses Skræk, o bevar os, Gud
i Hellerup.
Kommer hun her, kan for ingen vi svare
ve os! vor Uskyld nu stander i Fare,
vi bliver forførte af Dagmar.

En Opsang for Retsreformen.

Mel.: Ned med Estrup.

Fattigfolk her i vort lille Land
aldrig sige tør et Muk,
der er ingen Ret for Fattigmand,
han maa trøste sig med Suk.
Hvis en fattig Pige sigtet bli'r,
er hun med det samme dømt;
hver en Dommer syn's, det er en Svir,
naar hans Offers Kraft er tømt.
— Værre Tider ej fandtes under Gorm.
Det System maa ændres! Folkets Krav er en
grundig Retsreform.

Tit en Dommer gaar til Vands i Brand
og en anden faar et Hip,
mens en tredje knapt man flytte kan,
skønt han har bevislig „Pip".
Intet mere glæder Dommeren
end at faa det Prædikat,
at han hviler sig om Sommeren
paa et fyldigt „Resultat":
„Tilstaa, Kære! Glad jeg ta'r mod hver en Form".
Det System maa ændres! Folkets Krav er en
grundig Retsreform.

Vi har mangt et stygt Eksempel paa,
hvor uskyldigt der er lidt.
Alt hvad Loven har sat Stempel paa,
bliver sat i Rang med Sk—.
— Proletaren tigger — alt forbi!
bag ham stænges Døren i.
Men en Rig, som har gjort Kassesvig,
gaar som Regel Ram forbi.
— Forskel er der, og den Forskel er enorm.
Det System maa ændres! Folkets Krav er en
grundig Retsreform.

Vi erindrer Fejø-Sagens Slut,
— nær en Jomfrus Liv var ødt
som Systemets skyldige Tribut —
og hun havde aldrig født.
Vi har Alma Bondesen, vi har —
vi har nok af Fejl, men alt
kan der bødes paa, naar blot vi ta'r
det fornødne Jura-Salt.
Styrt Systemet, om det saa skal ske med Storm!
Det System skal ændres! Folkets Krav er en
grundig Retsreform!

Der er Forskel.

Fyrsten: Jeg hører, at min kære gamle Staldmester er død. Det er meget sørgeligt.

Adjutanten: Ja, Deres Højhed, alle Mennesker skal dø en Gang.

Fyrsten (sender ham et straffende Blik).

Adj. (med et dybt Buk): Næsten alle.

En Rasende.

Ægtemanden: Naar jeg saadan betragter dine Toiletter, faar jeg Lyst til at myrde alle dine tidligere Tilbedere.
Fruen: Himmel, hvorfor dog?
Ægtemanden: Fordi ingen af dem giftede Dig.

Drømmetydning.

Konen: Jeg drømte i Nat, at jeg havde saadan en voldsom Kløe i Hovedet — hvad mon det betyder?

Handelsmanden: At De skal købe en Kam hos mig, Madam Svendsen.

Et Jubilæum.

(Gammel kendt Melodi.)

Kejseren i Kinesiens Land
er en umaadelig sejglivet Mand.
Ritzau har myret ham saa tit,
men maa ha'e gjort det meget skidt.
Saa fik han Gift af sin kære Moder
saa blev han dolket af sin Broder.
Næppe sank han i Døden hen,
førend han glad stod op igen.

Hvis det paa den Vis bliver ved,
ender min Tro tilsidst det med,
at inden mange Dage han
fejre et Jubilæum kan.
Saa har han fem og tyve Gange
opgivet Aanden, angst og bange.
Fem og tyve Gange død,
det er jo ogsaa et Levebrød.

„Ravnen" den høje Jubilar
sender sin Hilsen, den er klar.
Gid Du endnu i mange Aar
aldrig maa dø af Ulivssaar.
Stikker man Dig et Sværd i Maven,
putter man hængt Dig ned i Graven;
vis, Du er helt igennem en Svend
og staa som hidtil op igen.

Værre.

— Jamen, kære Ven, i det skrækkelige Vejr kan Du dog ikke gaa. Bliv lidt, saa spiller Charlotte noget paa Klaveret for os.

— Næ, næ, saa daarligt er Vejret dog ikke.

Paa Rejsen.

Fyrsten: Denne Vej krummer sig da ogsaa i det uendelige.

Kammerherren: Kun af Respekt for Deres Højhed.

Skanker og Skoser.

Grosserer Neiiendam var for nogen Tid siden oppe at slaas med nogle Bøller i Adelgade.

Det lader til, at Grossereren ved den Lejlighed har været nær ved at gaa „Nejendom" og hjem.

* * *

Bech-Olsen har nægtet at være Dommer ved „Forposten"s Vers-Konkurrence.

Det er smukt gjort af Bech. Han følger heri Skriftens Ord, som siger: „Dømmer ikke —".

Det samme burde Assessor Finsen have gjort ved en vis Lejlighed, som vi ikke her skal nævne.

Han kan saamæn have Mas nok med Borgbjærg.

Et godt Tegn.

— Har Du fuld Tillid til din Mand?

— Ubetinget. Han bliver ikke en Smule forskrækket, naar jeg siger ham, at han ofte taler højt i Søvne.

Trumf.

Fru Grøn: Næ, ser De, min Mand er saaledes afrettet, at han ikke tør sige et Muk, naar vi har stor Rengøring.

Fru Brun: Pyt! Min Mand besørger selv det hele!

Kulturens Fremskridt.

Kunden: I Gaar købte jeg denne Stok hos Dem. De forsikrede, at Grebet var af Elfenben, men jeg har overbevist mig om, at det er Imitation, en kemisk Komposition, der ligner Elfenben.

Kunstdrejeren: Ja, De har Ret, men ser De, jeg faar Varerne direkte fra Ceylon, men det er jo ikke udelukket, at ogsaa Elefanterne har forlorne Tænder.

Naar en Kvinde faar graat Haar, faar hun det ikke først at vide af Spejlet, men af en — god Veninde.

Ved Øllet.

— Hvad fejler Du Menneske? Du bliver jo ganske bleg.

— Jeg læser her i Avisen, at Øllet indeholder 80—90 Procent Vand. Saa har jeg vist længe haft Vattersot.

Den nye Lejlighed.

Lejeren: Hør, Hr. Vært, vi er lige ved at blive ædt af Væggetøj!

Værten: Tja — jeg spurgte Dem jo straks, om De ikke fandt Tapeterne temmelig livlige.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, jeg si'er bare, at den ka' jo bli'e mejet go', naar Dampskivskaptajnerne begynder og jolle om Kap li'som Kaperkuskene i gamle Dage paa Strandvejen og sejler hverandre i Sænk med Passagerer og hele Sylten og maaske giver sig til og fyre med Flæskeskinker, og hva' der ellers falder dem ind, saadan som de gør paa Jærnbanerne ovre i Amerika, hvor de nok heller ikke ta'r det saa nøje med en Neger eller to til og putte under Kedlen, naar det gælder at komme rask af Sted, og det kommer det jo altid an paa nuomstunder, som man kan se med den Elektriske paa Nørrebro, der bli'er skældt ud i Bladene, fordi den kører for langsomt, desformedelst at Selskabet kniber paa Muskaten, det vil si'e Elektriciteten, men alt det Hastværk er og bli'er dog Lastværk, som det gamle Ord si'er, og derfor gaar der jo heller ikke en Dag uden at Folk bli'er kørt over, og det er saamæn ikke altid fordi Kuskene har væ't mere eller mindre overkørte, for jeg kender mange pæne Kuske, osse no'en, som er Afholdsmænd, men Ulykken er, at alt for mange bliver sat til og være Kuske, som ikke har mere Begreb om at køre end De og jeg, men som spolerer alle de Heste, som bli'er dem betroet, hva' der jo osse er gruelig Synd mod Dyrene. Ja, vi ka' rigtignok si'e, at vi er godt kørende her til Lands, og det li'e fra Statsvognen, som faar nye Kuske hvert Øjeblik, og til Skraldevognen, hvis Heste for det meste er dresserede i Frihed og maa sel' finde ud a' og trække som de bedst ka', for Kusken har andet og bestille end og være Kusk, desformedelst, at han ska' med ind i Gaar'ene og slæve Skarnbas — Skarnkasserne vilde jeg si'e — ud og hive dem op i Vognene, li'som han osse ska' ta' Bunkerne op, og imidlertid har Hestene ikke andet og rette sig efter end hans idelige „Trrr" og „Nuaa" og „Æh", ettersom de nu ska' standse eller gaa frem. Men al Respekt for Hestene. De gør i Reglen deres Sager upaaklageligt, og hvem der tror, at det at være Skraldevognshest er li'saa let som og drive henad Strøget med lang Cigar i Flaben, de skulde bare prøve og gaa som Skraldevognshest én Maarenstund, saa gik det maaske op for dem, hvem der gør mest Nytte i Samfundet: Dagdriverne eller Hestene. Men derfor synes jeg osse, at de go'e Vognmænd kunde holde saa megen Arbejdskraft, at Kusken kan passe sine Heste, og la' ham være fri for det andet, som ikke har noget med Kuskebestillingen og gøre, og endvidere vil jeg saa forfærdelig gærne ønske, at Politidirektøren vilde la' sin Inspektør til Hest ta' sig en Tur omkring til samtlige Vognejere og kigge deres respektive Hestebetvingere lidt paa Fingrene, det vilde han og vi alle — Hestene med — faa mere Nytte og Fornøjelse a' end a' de berygtede „Tyrefægtninger" i Ekserserhuset.

Tak for Kaffe!

Vore Landliggere.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

At ligge paa Landet er evigt Sjov,
hver Kunstner skal nyde Naturen,
og helst mellem Sø og den grønne Skov
og saa Opgang i Reaumuren.
I Taarbæk er der ej en Plet at faa,
og Lejligheder dèr er ikke let at faa,

„Niels Juel" til Skovshoved først Sangen bær',
og Zangenberg i Gilleleje,
og „Dagmar" paa Strandvej i Rosenskær
betaler kun en lille Leje.
Selv Maler Willumsen, der har Navn,
har faaet gratis Ophold tæt ved Tuborg Havn.

Martinius og Oda — Charlottenlund,
Riis Knudsen omtrent ved Tidsvilde,
og Bangs Bo er „Bangsbo" ved dejlig Sund,
for der er Naturen saa stille.
Paa „Bakken" i Skoven man finde kan
blandt flere Sommergæster — Julle Westermann.

„Den fløjtende Dreng" og „det blide Log"
har slaaet sig ned ved Slukefter,
og „Fredrik den Syvendes Søn" for Spøg
har lejet en Villa paa Hæfter.
I Lersøen ligger vort „Bourgeoisi"
— at sommerferiere kan vi alle li'.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En daarlig Automat.

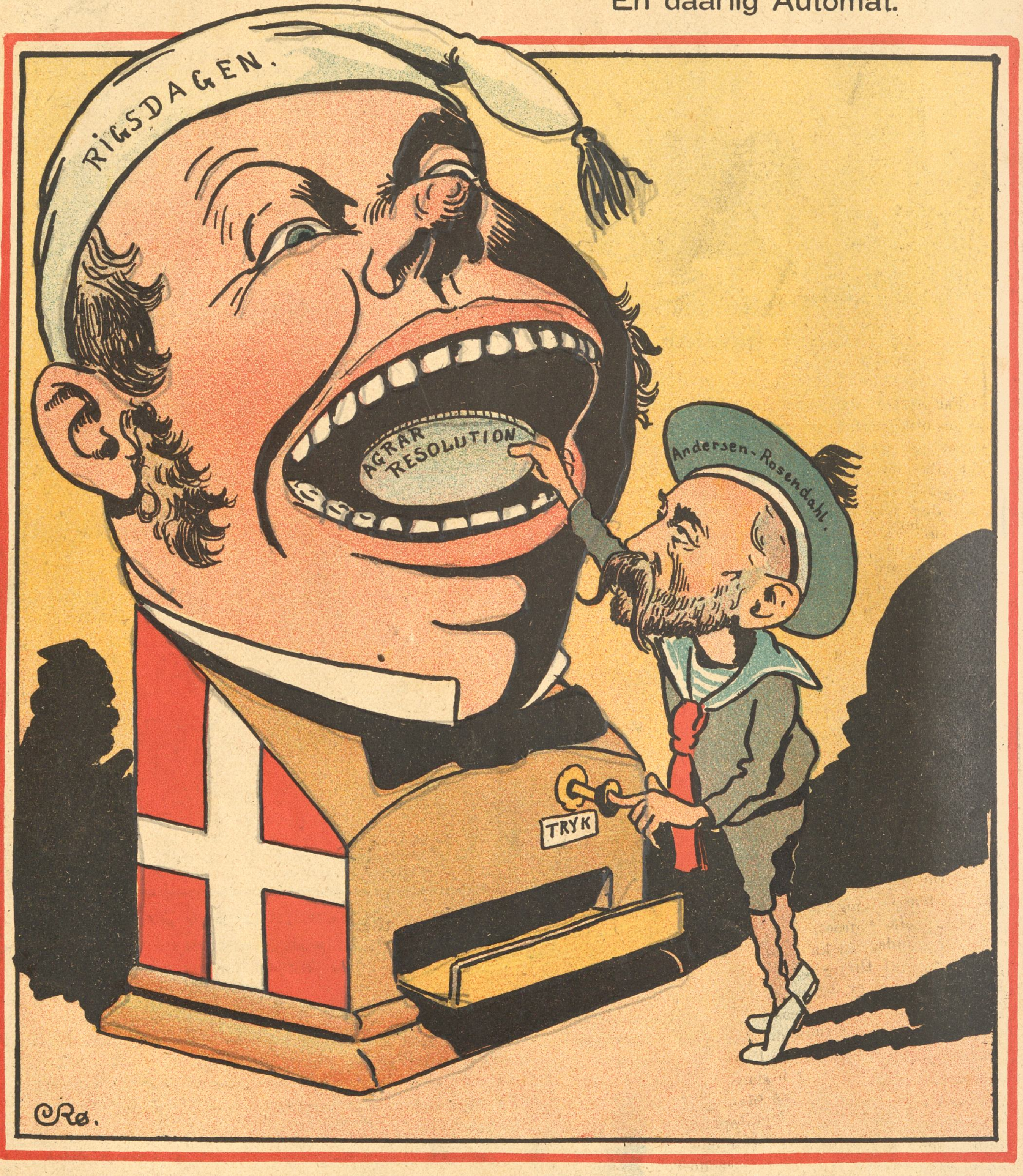

Andersen-Rosendahl: Den Rigsdag maa vi have afskaffet. Den sluger den ene Agrar-Resolution efter den anden, uden at der kommer saa meget som en Smule Korntold ud af den.

Nr. 30.

RAVNEN

Søndag d. 29. Juli 1900.

Modellen: Mon Kammerherren kan genkende mig paa Billedet?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel: Og Bonden gik til Smeden.

Fra Siam kom Prins Valde,
man vented' ham med Fest;
Marie sad og talte
Dagene, som var til Rest.
Hun har det her katolsk,
mens Valde ku' paa Polsk
i Siam hos Kong Chulalong-
korn gaa en hel Sæson.

Jeg Hestesporten priser
og Damer med, ved Gud,
hvor Dagmar i Pariser-
mode stak Komtessen ud;
paa Sadelplads hun stolt
som Favorit sig holdt,
ja, Dagmars Navn, det blev *bon ton*
i denne her Sæson.

For Otto var den værre,
han skulde ride der,
den arme Kammerherre
ikke hitte ku' sin Mær;
og Dragten som Jockey,
den klædte ham just ej,
bedst red han vist paa — Chaiselong
en National-Sæson.

Vi fejred Istedslaget,
for det var femti Aar,
der sunget blev om Flaget
og om Slesvigs mørke Kaar.
Men „Ravnen“ sang ej med,
den holder mer' af Fred,
„Dengang jeg drog“ og „Vel mødt Kong —
de har haft sin Sæson.

Paa Wodrofflund var Møde,
selv Finsen stak derhen,
saa djærve Ord der løde
for vor Alma Bondesen.
Borgbjerg var Finsen Gram,
Kors, hvor han muled' ham!
Om Retsreform vi slaar Kordon,
naar Goos faar sin Sæson.

Om nogen tror det.

Fruen: Marie, tag en Pakke Insektpulver med fra Materialisten. Men De skal ikke sige, at det er til os. De kan bare sige, at vi vil forære det bort.

Dobbelt Sorg.

Præsten: Naa, Niels Jørgen, hvorledes gaar det med din Kone?

Bonden: Ak, Hr. Pastor, hun er død i Nat. (Begynder at hulke.)

Præsten: Fat Dig og bær dit Tab med Taalmodighed!

Bonden: Ja, men er det ikke lumpent, at hun ikke har sagt mig, hvor hun har gemt sine sammensparede Penge?

Ved Øllet.

— Jamen, manglede I nu aldrig Øl paa den lange Rejse med „Valkyrien“?

— Næ. Saa snart der begyndte at blive Lavvande i Øltønderne, flagede vi straks paa halv Stang“, det skulde betyde saa meget som: „Vi vil ha' Øl“!

I Hvedebrødsdagene.

Hun: Synes Du ikke ogsaa, Poul, at vor Tur hidtil er forløbet aldeles heldigt.

Han: Jo, min Elskede, men — naar jeg næste Gang skal paa Bryllupsrejse, skal det rigtignok være paa en anden Maner.

Raadgiver for ængstelige Ægtemænd.

De Anfald, som De iagttager hos Deres Frue, ere slet ikke af farlig Natur. Hovedsmerterne og Tungheden i Hovedet vil svinde ved Anbringelsen af to nye Sommerhatte. Søvnløsheden vil let fordrives ved Hjælp af en med Kniplinger besat Natkjole. Den nedtrykte Sindsstemning skyldes sandsynligvis en Veninders Afrejse til Pariserudstillingen. Det anbefales at lade Deres Frue gøre samme Rejse eller i det mindste at sende hende til et fashionabelt Badested.

Blusemandens Sang.

Mel.: Den engelske Soldat.

Jeg kom en Dag paa en Kafé;
bestilte mig et Glas,
en Tjener sa'e: „Det kan ej ske",
for Dem er ingen Plads."
Den Fyr, som ved Buffeten stod,
mig laante haanligt Blik,
hvormed han mig begribe lod,
at det var bedst jeg gik.
Som sagt saa gjort, jeg gik min Vej
og tænkte just som saa:
„En Bluse mellem Kjoler, nej
det kan slet ikke gaa.
Men hænder det engang,
Kammerat,
at der for os bli'er Trang,
:,: saa faar Signalet anden Klang,
der spørges ej om Rang". :,:

Jeg vilde ind i Tivoli,
men maatte atter gaa;
man spærrede mig Vej, fordi
jeg havde Bluse paa.
Skønt jeg var ædru som et Barn
og fredelig i Sind,
maa man mig kalde for et Skarn,
om jeg ku' komme ind.
En Herre, som var pyntet kønt,
med Briller paa af Guld,
slap gennem Apparatet, skønt
han var saa rædsom fuld.
Men hedder det kom an,
Kammerat!
Vi trænger til en Mand,
:,: som Skovl og Hakke bruge kan,
saa spørges ej om Stand. :,:

I Herrer, som med Ringeagt
ser paa en Blusemand,
glem ej I har i ham en Magt,
I ej undvære kan.
Haan ej en Mand med Bluse paa,
I Folk i Fløjl og Taft;
det hænder, at I Brug kan faa,
for Blusemandens Kraft!
Han længe med Taalmodighed
kan taale Haan og Spot,
han retter Ryggen stærk og bred,
idet han tænker blot:
„Der kommer vel en Dag,
Kammerat,
da vi kan slaa et Slag
:,: og hæve højt for Friheds Sag
vort kære røde Flag." :,:

„Mesalliancen".

Mel.: Visen om Søren Jyde (Sommerrevyen 99.)

„Kong" Milans Søn — ja det er stift —
har ønsket sig at blive gift
og ta' til Kone
en Dame, borgerlig af Stand.
Han sa'e: „Her kan De faa en Mand
og saa en Krone!"

Til Folket proklamered' han:
„Herefter stadig retter man
sig en og alle!
Skal Piben ha' en anden Lyd,
maa jeg gaa foran Jer — i Dyd
jeg skal Jer „knalde".

Højtideligt jeg lover Jer,
at anden Elskovs søde Bær
jeg ej skal smage.
Min Fa'er har altid væ't et Svin —
saaledes bli'er ej jeg og min
— min Ægtemage."

Men Milan sa'e og svor en Ed:
„Min Søn, Du staar, hvad selv Du véd,
paa svage Fødder.
Ministrene og jeg, vi gaar,
se Du nu til, hvorfra Du faar
saa atore Rødder!"

— Naa, Serbien vel klarer sig
om ogsaa Milan gaar sin Vej;
men stor er Krisen.
So geht's naar En har Dyden kær,
og ej den anden kan la' vær'
at gaa paa Grisen.

Det dages.

Mel. af „Den stumme i Portici".

En nyfødt Sol i Østen gløder,
forskrækket glor de „Fisker"mænd,
dens Straaler deres Øjne møder,
og Retsreformen kaldes den.
Duk Ho'edet, Finsen, ubemærket
helst være Du maa.
Syng, Borger, glad: Snart krones Værket,
da Ret vi skal faa.
Ej kaldes Flab og døje Fængsel og „Skab".

I mange Aar vi maatte lide,
thi hvert et uerfarent Dommerfrø
docered': Vi alene vide,
naar I skal tære Vand og Brød.
Hver Mistænkt var en grov Misdæder
til Baal og til Brand;
nu dages det som andre Steder
og her i vort Land.
En Retsreform
skal tage det gamle med Storm.

Han véd Besked.

— Kære, tænk Dig, nu har jeg igen mistet et Korset. Ingen anden end Kammerpigen kan have taget det?

— Hvorledes ser det ud?

— Sort.

— Foret?

— Ja, med rødt Satin.

— Vær rolig, lille Kone, et saadant Korset har din Kammerpige ikke.

Ømfindtlig.

— Næ, hvor den Dreng ligner — en eller anden!
— Ingen Fornærmelser. Jeg indlader mig ikke med „en eller anden“.

Bagateller.

Af G. Hedenstjerna.

(Fortsat.)

De forlod Faarehytten med Armene slyngede om hinanden. Faaret saa efter dem med et meget sigende Udtryk.

De kunde ikke skjule deres Bevægelse, da de kom hjem og skulde i Lag med Skinken, Spinaten og et Fad sur Mælk.

Alle syvogtredive øvrige Sommergæster tilkastede dem spørgende Blikke. Simpelt hen at sige, at der intet var sket, gik ikke an; men deres søde Hemmelighed maatte bevares for enhver Pris.

Prisen blev to smaa Løgne.

Carl fortalte syv Herrer, at han havde maattet indfri en Veksel for en eller anden. Eva paastod, at hun havde mistet en Guldring, som hun havde faaet af sin Bedstemoder.

„Sligt er Pokkers ubehageligt", sagde Herrerne.

„Aa, hvor kedeligt", bektagede Damerne hende.

Der var ikke opstillet nærmere Betingelser angaaende den i Faarehytten knyttede Forbindelse.

Kun om Gyldigheden var man allerede bleven enig: De skulde tilhøre hinanden for Tid og Evighed.

Forøvrigt har jeg aldrig hørt om nogen anden Kontraktstid for den Slags Overenskomster. Men det hindrede ikke Hr. Carl og Frøken Eva i, to Maaneder og tre Dage efter deres hemmelige Forlovelse at staa vrede og med glødende Ansigter overfor hinanden i den „fine Stue" hos Evas Moder. Stuen blev kaldet „Salon", skønt Søster Emilie sov i den om Natten. Begges Kinder blussede, og der kom hæslige Ord over deres Læber, som i dette Øjeblik ikke indbød til Kys.

De havde mange Ting at bebrejde hinanden, naturligvis kun Bagateller, men Livet bestaar jo af Bagateller. Kan være, at store Begivenheder fremkalder de historiske Omvæltninger, i Individernes Skæbne har Ord, som man har opfanget et eller andet Sted, Breve, der med Lommetørklædet er trukket op af Lommen, en Ægtefælles uventede Hjemkomst, Tjenestepigesladder og Venindesladder, uforsigtige Ord, en uoverlagt Spøg og Mavens momentane Tilstand udøvet langt større Indflydelse.

Carl bebrejdede Eva:

At hun paa et Bal, hvor han var forhindret i at være til Stede, havde været meget munter og meget elskværdig. At hun havde set alt for interesseret ud i en Samtale med Stadkæmner Jansson, en Samtale, der desuden havde varet meget for længe. At hun havde villet belære sin Fader i Politiken. At hun havde villet tage sin Moder med, naar de kørte til Købstaden for at se paa Møbler — og lignende ganske ubetydelige Bagateller.

Men Eva havde kun det imod Carl: At han ikke havde fortalt hende noget om, at han allerede havde været to Gange forlovet, men havde sagt hende, at han kun havde elsket hende.

(Fortsættes.)

Sommersang.

Mel.: Blev nu til Spot dine Tusindaars Minder.

Atter vi kan holde Fest i det Grønne,
Vint'rens strænge Dage tilbage er lagt,
Sommersol fremtrylled' Blomsterne skønne,
nu Naturen atter til Livo er bragt.
Sommersol, skin paa vort jublende Kor,
Smaafolk, som kæmper for lysere Tider,
Kærlighed her der i Hjærterne bor
til alle Stakler, der lider.

Vi er kun Smaafolk, javel, men vi tænker
dybere end mangen et Riges Monark,
som styrer Riget ved List og ved Rænker
og for Folket kun har tilovers et Spark.
Kirke og Stat er jo Rygstød for dem,
Folket taalmodigt mange Pinsler døjed';
hvor var det godt, da de fattige Hjem
fatted', hvor galt der er løjet.

Vi har saa mange og sælsomme Minder,
Minderne om Dage, hvor grufuldt blev lidt,
og naar i Dag vi en Mindekrans binder,
tænker vi paa Folket, der altid har stridt.
Vi har haft Konger, der tugted' os Smaa,
ja, vi har Mindet om blodige Strimer,
dengang da Folket i Lænkerne laa,
Mindet om kvalfulde Timer.

Sommersol, skin paa vor jublende Skare,
megen Uret ud nu af Verden er bragt;
Stormænd med Lempe nu fremad maa fare.,
Folket om sin Frihed staar trofast paa Vagt.
Forhen for Retten forgæves blev stridt,
Vold blev der øvet mod Smaa og mod Svage;
der under Aaget taalmodigt blev lidt —
den Tid er nu lagt tilbage.

Raab da et frejdigt Hurra for de mange
raske Kærnetropper i Frihedens Hær;
modige stred de i Tider saa trange,
kæmped' bravt for Sagen, vi alle har kær.
Raab et Hurra for den Presse, der blev
Trøst for saa mange i Modgangens Dage,
husk da de Ord, som vort Valgsprog vi skrev:
Fremad og aldrig tilbage!

Godt Raad.

Den unge Frue: Naar De har indbudt ti Personer til Middag og den ene pludselig forsvinder, hvad vil De saa gøre?

Den erfarne Frue: Tælle Sølvskeerne.

I Musæet.

(To underordnede Embedsmænd foran Venusstatuen):

— Hvad tænker Du paa ved Synet af denne Statue?

— Jeg tænker: hvilken glimrende Karriere jeg kunde have gjort, hvis min Kone var saa smuk som denne Venus.

Væddeløb.

En Sommerstemning.

Mel.: Kommer hid, I Piger smaa.

Fruer, Frøkener, Piger smaa,
flotte Kavallerer,
høje Hatte, 'sær de graa,
Sletten dominerer.
Røde Kuske liver op,
Hjærtet slaar i hver en Snob;
— saa begynder Løbet.

Som en Stormvind i Galop
Heste, brune, røde
joller af, hop hop hop hop!
med Jockeyer søde.
Alle strækker Hals og ser,
Solen ad det hele ler,
den er gammel og blaseret.

Officerer, Gentlemen
over Hurdler sætter,
paa Tribunen Dommeren
tit paa Hatten letter.
Dommeren er nemlig Prins,
alle Snobber fro til Sinds
sig ad hannem gnubber.

Opløb — Kongens Ærespris!
Bæg'ret overrækkes,
ej der høres mindste Fnis,
alle Halse strækkes.
Dannevang! slaa fro til Sør'n,
Du har tro, loyale Børn,
glade for de røde Kuske.

Dagen endt. Nu hjem det gaar,
medens „Folket" kigger,
Kræmmere med Firspand for,
ædelt Blod og Krikker.
Otto ta'er til Dagmar ind,
drikker Skum og glad i Sind
hædrer Adelsstanden.

Paa Badeanstalten.

— Hør min Herre, nu bliver det snart paafaldende, at De hver Dag er tilstede ved Damernes Svømmeøvelser!

— Ja, ser De, jeg er nemlig en Ven af „Kvindebevægelsen".

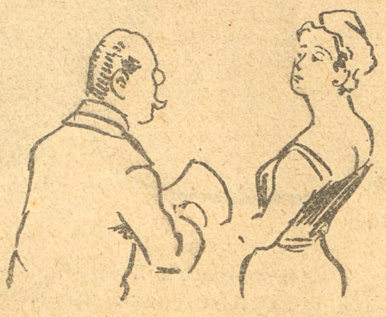

Pas paa Sutten.

„Pas paa Sutten!"
hedder det, naar Patteglutten
er ved at tabe Sutten.
Og er en gammel „Sut"
paa Grund af altfor megen Sprut
ved at gaa kaput,
da lyder det paa hele Ruten:
„Pas paa „Sutten!"

Den yndede Frugt Fersken fik sit Navn paa følgende Maade: Adam og Eva gik omkring i Paradiset og smagte paa forskellige Frugter. Adam plukkede af en ny Art, de havde opdaget, bed af Frugten og sagde: „Det var en fersk en!" — „Saa lad det alle Dage være en Fersken", erklærede Eva.

Væddeløb paa Eremitagen

beses nu af hele Menagen:
Prangere og Konger, „Valkyrien"s Kadetter,
halvblods og fuldblods i spraglede Toiletter,
mange gode Hesteben og Haneben og Lamseben,
pæne Dagmar Hansen-Ben og tynde Gedehamseben.
Der er nok at kigge paa, men kig blot ej for tit,
for Odds er meget høje
— stol paa dit eget Øje,
Du vinder sjældent noget paa en Favorit.

Fin Opdragelse.

Den lille Komtesse: Mama, næ, hvor der i Dag ligger meget paa Gaden af det — — som Folket kalder Snavs.

Hos Fuglehandleren.

Fuglehandleren: De skal fodre Nattergalen med friske Myreæg. Det er meget sundt.

Damen: Tak. Skal Æggene være bløde eller haarde?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Baronessen: Deres Præst, Fru Grevinde, forstaar paa udmærket Maade i sine Prædikener at opfordre til kristelig Taalmod og Forsagelse.

Grevinden: De har Ret, Fru Baronesse. Især efter at han har faaet det fede Embede, er jeg særdeles tilfreds med ham.

Nr. 32.

RAVNEN

Søndag d. 5. August 1900.

Moderen: Vær ikke saa letsindig at fordrive alle dine Tilbedere. Greven har nylig beklaget sig over din Ødselhed i Toiletter.

Datteren: Bliv mig fra Livet med Greven. Han er af den Slags, der betragter ethvert Stykke Tøj, en Dame har paa, som overflødigt!

RAVNEVISE.

Mel.: Nu kan man blive giftet

Der er saa varmt i Staden,
en tred've Grader — den er høj
Sol bager over Gaden,
paa Husets Front og Fløj.
I Stuerne man sukker,
si sa sukker,
hvert Vindu op man lukker,
den er s'gu li'egodt drøj.

Men i den værste Serie,
naar Heden bli'r for plagende,
har „Ravnen“ netop Ferie,
saa er den dragende
en lille Tur paa Landet,
li la Landet,
og gaar med Lyst i Vandet
i Hundedagene.

Af „Ravnen“s Ferie følger,
at denne Vise bliver kort,
den sin Satire dølger,
endskønt det falder haardt.
For der er nok at skose,
ski ska skose;
men nu til Mark og Mose
er „Ravnen“ draget bort.

Den sidder just og spidser
sin Blyant (gammel Vanes Skyld)
og Ravneunger tridser
omkring blandt Røn og Hyld.
Vi skrive skal en Vise,
Vi Va Vise,
saa lad os Frihed prise,
for den har Fred og Fyld.

Naar „Ravnen“ atter kommer
tilbage til sit gamle Hi,
og det er ikke Sommer.
og Ferien er forbi,
saa skal med Næb og Klør, Du,
kli kla Klør, Du,
den li'som altid før, tju!
for Sandhed lægge i.

TIVOLI-VISE.

Og hvis at Du mored' Dig dolig
i Nord og i Øst og i Vest,
saa sku Du taget ind i Tivoli
og set en Valkyriefest.

Tivoli har Ry, ja det har den,
men saadan en Aften med Fest
og Voxhal og Tivoligarden
var nog't for den uvante Gæst.

Fregatten Sct. Georg med Lamper,
Miss Foy, oh fy føj, hun var sød,
men Hvalrossen syn's jeg var hamper,
endskønt Sympathien den nød.

Og „Mareorama“ til Nytte
og Glæde — gik ingen forbi,
de fleste, der saa det, udstødte
et Mareoramaskrig.

Fra Pjerrot til Thranes Manchetter
var alt i det yndigste Puds,
og Fyrværker Busch, Donnerwetter,
han havde det rigtige „Blus“.

Og Adgang for Voxne og Børen
(der var givet Lov kan De tro)
af Hr. Politidirektøren
og saa holdt man aabent til 2.

Men knapt Kl. 3 var man fulde,
skønt Haven var forholdsvis tom,
men dels i Bodega man skulde
nok finde en Smule Hus-Rom.

Men nu er det færdig — nu dages
det atter for Thrane og Co.
Men Festen skal sikkert gentages
og saa holder aabent til to.

Intet Under.

— Hvad kan der være i Vejen med vor gamle Ven Mørk? Han ser saa betynget ud i den sidste Tid.

— Det tror Pokker! Det er en Slagterenke paa over 200 Pund, der ligger ham paa Hjærte.

Kristian den Fjerde.

(Blev ved en Forglemmelse ikke sunget under Afsløringen af Monumentet.)

Gammel Melodi.

Kong Kristian den Fjerde
af Bissen hædret blev,
mens Ad'len ved et Gærde
Smædeviser om ham skrev.
Men Kresjan har fortjent
sit nye Monument,
og derfor „Ravnen" dette Visekvad til Folk har sendt.

Som Lille, ret aparte,
han aldrig ønsked' „Pa",
men Retter à la carte
— navnlig Beuf — det holdt han a'.
Des Aarsag var maaske
hans Ble saa ren som Sne
— den kan man faa at se paa Rosenborg, saa vidt jeg ve'.

Som Dreng han laa og roded'
paa Skanderborger-Sø.
Han havde Sjov i Ho'det
og fik derfor mange Klø.
Han var en Helved's Ka'l,
forresten original
— af den Grund udsaa han sig selv til Flaadens Admiral.'

Han var saa rædsom tapper
og gik saa tit i Krig,
han tjente sine „Knapper"
mest ved Bondefangeri.
Saa mangt et Slag han slog.
— En Dag, da hjem han drog,
saa mangled' han det venstre Øje og den højre Sko.

Vort Rosenborg han rejste.
— Saa hurtig gik han paa'n,
at han før Taarnet knejste
havde rejst et større Laan.
Han bygged med Gevalt
den kendte Brønd-Anstalt
og saa et Nødtørftshus — det er da bleven mig fortalt.

Han byggede Regensen
og planted' Træ'r i Gaar'n
og vendte Madam Svendsen
— det gav Plads til Rundetaarn.
Nu blev han „fint Papir"
— Nybo'r han Søfolk gi'r
og bygged' Børsen, skønt det kneb for ham at skaffe „Spir".

Hans Vid var aldrig vandet,
ret støt han bar sin Pisk.
for Resten var han dannet,
— han blev aldrig bøs og bidsk.
Lad os da træde an,
hver Danneviv og Mand,
og knuse en Drip Øjenvand for Fjerde-Kristian

I Kanibalien.

Negerfa'er (til sine Børn, der til usædvanlig Tid kommer larmende hjem fra Skolen): Naa, Børn, er der ikke Skole i Dag?

Børnene: Næ, ikke i mange Dage!

Negerfa'er: Er det da Ferie?

Børnene: Næ!

Negerfa'er: Er Læreren da syg?

Børnene: Næ!

Negerfa'er: Hvad er der da i Vejen?

Børnene: Vi har ædt ham!

I Køkkenet.

Restavratøren: Hvad er det? Seks Asparges paa én Tallerken!

Kokkepigen: Saa meget giver vi jo altid, naar der bestilles Kotelet med Asparges!

Restavr.: Ja—a, om Vinteren, men om Foraaret giver vi kun fire, for at Gæsterne skal tro, at de er friskere.

En rar Trøst.

Hun: Jeg paalagde Dig udtrykkelig, at Du skulde møde med hvidt Slips til vor Forlovelse, og saa har Du dog sort. Skam Dig!

Han: Tilgiv mig! Jeg tænkte ikke over det. Jeg skal nok huske det næste Gang!

Da Petersen kom hjem.

Petersen: Saa for Fanden! Nu har jeg glemt Portnøglen. Jeg maa ringe Portneren op.

Portneren: Hvem vil De tale med paa denne Tid af Natten?

Petersen: Spørg ikke saa dumt! Først lader De mig vente paa Gaden et stift Kvarter og saa gør De oven i Købet Vrøvl! Jeg vil naturligvis op til mig selv!

Portneren: Jamen, De bor jo slet ikke her!

Petersen: Det var den stiveste! Er dette maaske ikke Nr. 19?

Portneren: Nej, her er Nr. 17! De skulde se Dem bedre for, inden De forstyrrer Folks Nattero!

Petersen: Nr. 17! Jamen saa har De jo lukket en aldeles forkert Port op for mig! Jeg klager til Deres Vært, gør jeg! —

Ved Øllet.

— Naar der falder et lille „i" ud af en Kinapost, hvad sker da?

— Kan den ikke.

— Saa bliver den til en Knapost!

Politikens Ofre.

— Er det virkelig sandt, at Evropæerne vil ødelægge Kina, slaa det hele sønder og sammen?

— Ja, vor Tjenestepige har allerede i Morges gjort Begyndelsen med den store kinesiske Vase i Salonen.

Halvt uskyldig.

— Uh—hu! Hesten har sparket mig!
— Saa—aa? Haar Do saa it drillet ham?
— Næ, ikke det bitterste. Jeg vilde bare prøve at skære mit Navn i Ryggen paa den!

I Institutet.

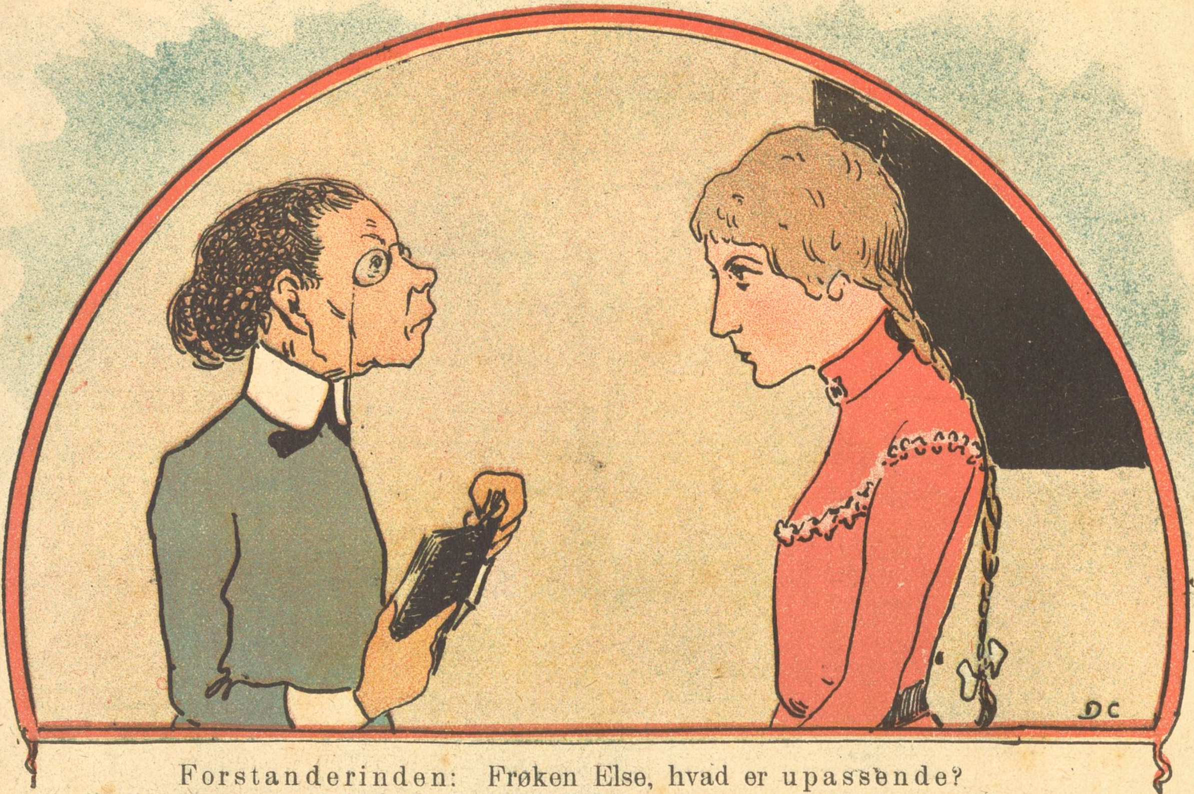

Forstanderinden: Frøken Else, hvad er upassende?
Frk. Else: Naar nogen ser det.

Løjtnanten: Hvorfor hilser De i Arbejdstøj — for Satan?!
Nr. 65: Næ, de' var for Hr. Premierløjtnanten!

Tids- og Strids-Spørgsmaal.

Ægtemand: Det er skrækkeligt med Dig, Clara! Sytten Uhre fik vi forærende paa vor Bryllupsdag, og dog er Du aldrig færdig i rette Tid.

Elskovs Veje.

Personerne: Lille Alex
Fatter Milan.

Alex.

Hør, Fatter, jeg har i Sinde at gifte mig.

Milan.

Det gør Du Ret i, min Dreng. Hun har vel en ordentlig Medgift. Jeg trænger morderligt til Penge.

Alex.

Ikke en Skilling har hun, Fatter?

Milan.

Er Du gal, din Hvalp. Hvad skal jeg med en Svigerdatter uden Penge. Jeg giver aldrig min Tilladelse.

Alex.

Sig ikke det, Fatter. Jeg elsker hende saa højt.

Milan.

Sludder og Vrøvl. Jeg har s'gu elsket saa mange i min Tid. Spørg blot din Moder. Hvad hedder for Resten Kvindfolket?

Alex.

Det er Fru Draga Maschin, Mamas Hofdame.

Milan.

Hvad Satan! (afs.) Er det det gamle Rivejærn. — Godt! saa slipper jeg s'gu selv af med hende paa en pæn Maade. Hun begynder at blive noget besværlig. (Højt) Nuvel, jeg vil ikke modsætte mig dit Valg, men kun paa én Betingelse. Jeg har nødvendig Brug for en lille halv Million af Statskassen.

Alex (glad).

Dem skal Du faa, Fatter. Giver Du os saa din Velsignelse?

Milan (rørt).

Hvad Himlen har sammenføjet, skal intet Menneske adskille. Tag hende og vær lykkelig, min Søn; lykkeligere end din stakkels Fader har været.

(De falder grædende i hinandens Arme.)

Droskekuskens Klagesang.

Mel.: Lott ist todt.

Nu har jeg siddet paa min Buk
i mange Aar og Dage,
jeg tænker ofte med et Suk
paa Tiderne tilbage.
De gode, gamle Dage svandt,
de kommer aldrig mere;
tit tænker jeg — ja det er sandt:
Gid snart Du maa krepere.
Det er skam lige drøjt for Kusk og Hest,
thi jeg og „Lotte“ maa min Sandten døje Rusk
og Blæst.

Vort Politi er lovlig skrapt,
i Tømme de os holder,
og Tømmen holdes ikke slapt.
stor Smerte den os volder.
At holde Modet falder svært;
det mindste Vognen hælder,
saa vanker der til os en Snært
og Knaldepisken smælder.
Derpaa jeg vil ej lægge mindste Skjul,
man kusker med os som vi var til Vognen
femte Hjul.

Jeg holder paa den gamle Skik
da var der no'et at gøre,
men da vi Taksameter fik,
kom net vi op at køre.
Kaskettens Tid er snart forbi;
jeg kan slet ikke fatte,
at Publikum har Sympati
for disse høje Hatte.
De Kuske, som har „Mælkespande“ paa,
kan skumme Fløden, mens vi andre ingen
Ting kan faa.

Vi jages fra hver Holdeplads;
jeg for min Fremtid frygter,
og nu skal vi ha'e røde Glas
sat ind i vore Lygter.
Vort Numer for og bag skal staa,
mon ikke snart man gi'er min „Graa“
et Numer midt i Panden?
Jeg ser ej Spor af Frelse i min Nød —
Det bli'er min Sandten baade min — og lille
Lottes Død!

Af et Feriebrev.

. . . I Søndags var jeg i zoologisk Have. Direktøren, Hr. Schiøtt, gør alt muligt for de vilde Dyr. Han har endog engageret et stort Orkester til at spille for dem.

Moderne Rejseforberedelse.

Fruen: Nu skal jeg bare have Privatdetektivbureauet til at passe paa Sivertsen, mens jeg er borte, saa kan jeg rolig rejse.

Nr. 32.

RAVNEN

Søndag d. 12. August 1900.

WILHELM LIEBKNECHT.

Født den 29. Marts 1826, død den 7. August 1900.

Hans Haar blev graat i Kampen for de Smaa,
han kæmped' uforsagt trods tusind Farer.
Vort Samfunds Brøst han kunde klart forstaa,
han mindes af Alverdens Proletarer.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Je' ha'de til min Mesters Birthe

Ak, nu er Ferien snart til Ende,
saa er man ikke længer' fri,
man maa fra Bondelandet vende
Næsen igen mod Tivoli.
Naa, Gud bevar's, af gammel Vane
gaar man der, ta'er sin Te igen,
hilser paa Kjeldskov og paa Thrane
og paa de andre brave Mænd.

Umbert' er død, og Verden sørger
over den skikkelige Drot;
„Ravnen" beskedent bare spørger,
om det var ikke ogsaa raat,
at man lod Folk i Miner trælle,
og drog det skarpe Sværd fra Lænd,
spærred' dem ind i Fangecelle,
skønt de var brave Frihedsmænd.

Pressen kom hid til Seinestaden,
ventede Middag og Cliquot,
men den blev nedrigt snydt for Maden,
Vinen var heller ikke go'.
Carstensen vilde ikke blive,
han stak til København i Rend,
Gud véd om end de er i Live,
alle de andre Pressemænd.

Magnus Bech Olsen skrev om Turen,
Gud véd om Bogen er af ham,
jeg syn's, man mærke kan paa Duren,
at den Impulser har fra Sam.
Naa, ligefedt, hvem vil forlange,
Bech skal behandle Skriverpen;
bare han altid Sejr maa fange
og være bedst blandt stærke Mænd.

Liebknecht er død, den brave Gamle,
han har fortjent den største Pris.
Han kunde Folket om sig samle,
han var en Nestor kæk og vis.
Og i vort Minde vil vi give
Liebknecht en Plads — Respekt for den —
han for den yngre Slægt skal blive
en af Partiets' bedste Mænd.

Gemytligt.

— Opvarter, der svømmer en Flue i Øllet.
— Herregud, la' den more sig!

Uden Flipper.

Mel.: Lad dadle Kvinderne —

Lad elske Flipperne hvo vil,
jeg til enhver Tid vil dem hade.
Hvad Nytte er de Bæster til?
Jeg mener, de er kun til Skade.
Det er som man har Halsjærn paa,
de Flipper mig i Halsen klipper,
derfor kan vel enhver forstaa,
jeg helst gaar uden Flipper.

Naar Sommeren er lummerhed,
er Flippen mig den værste Pine;
naar den er gennemtrængt af Sved,
er den en Helvedesmaskine.
Den snører Halsen til komplet,
mig Aandedrættet ganske glipper.
— Man trækker Vejret mere let,
naar man gaar uden Flipper.

Der gives Folk (saa faa vist ej),
som ligefrem kan blive vrippen
saa snart de ser paa deres Vej
en Herre, som har kastet Flippen.
Bevares vel, hvor det er sødt,
at saadan nogle Sippenipper
straks paa Manchetten bliver stødt,
naar Folk gaar uden Flipper.

En Herre mener, han kan gaa
ind i „La Scala" uanfægtet,
men da han ingen Flip har paa,
der bliver strængt ham Adgang nægtet.
Ved Døren faar han den Besked:
„Vi har de strængeste Principper,
„La Scala" er ej noget Sted
for Herrer uden Flipper."

Ironisk han paa Skuld'ren trak:
„Saa stiller jeg med Flip i Morgen."
Han gik saa til Café du Lac
for ved et Glas at slukke Sorgen.
En Kellner sa'e: „Man regner vor
Kafé til Byens bedre Kipper,
af den Grund skænker vi ej for
Personer uden Flipper."

En tungsindig Pølsefabrikant, der desuden var gaaet Fallit, besluttede at dø, og styrtede sig i Vandet. En fattig Fyr, der tilfældig kom forbi, sprang ud efter ham og reddede ham med Fare for sit eget Liv. Pølsefabrikanten takkede ham rørt: Jeg har mistet alt her i Verden og er ude af Stand til at belønne Dem; men et godt Raad skal De faa af mig, det er alt hvad jeg kan give Dem:

„Spis aldrig Pølse!"

Shahen i Vinden.

Mel.: Fünf Minuten Aufenthalt.

I Paris nys Shahen
paa en Udflugt ga'en,
kørende i en Kareth fra Bohn.
Paa de bløde Hynder
sad den gamle Synder,
gav Partiet som en vældig Jon.
Efter Damer kigged'
han, og lunt han nikked'
til de Smaa han kendte fra Mabille;
han var svært fornøjet,
fin og fjong i Tøjet,
bad sin Kammerherre om lidt Ild.

Da, just som han sutted'
paa Cigaren, smutted'
der en ækel Fyr imod ham frem;
en Revolver hæved'
han, mens Shahen bæved'
og sig ønskede til Teheran hjem.
Skudet knalded'; Shahen,
som var ganske fra 'en,
sagde: Jeg er ramt, jeg dør! Adjøs!
Hils Loubet og alle
mine Koner, Palle;
giv dem hver især fra mig et Kys.

Morderen blev nappet,
Shahen blev beklappet.
Gud ske Lov! han fejled' ingen Ting.
Atter glad han farter
rundt paa Boulevarder-
ne foruden Huller i sit Skind.
Saadan Dyden sejrer
og Triumfer fejrer
over skummelt anarkistisk Pak;
der vil vore dyre-
bare Konger myre,
som de kun var værd en Pris Tobak.

Ved Øllet.

— Hvad blev det egenligt til med Journalistkongressen i Paris?

— Pressesylte.

Kirgisernes Medicinmand og Kejser Wilhelm skal efter Forlydende højtidelig optages i indre Mission.

Da Kong Umberto var død, fik hans Omgivelser travlt med at søge efter hans Testamente. Al Søgen var forgæves. Saa blev en Overjægermester Brambilla sendt af Sted til Rom for at søge Testamentet dèr. Overjægermesteren blev pludselig forvandlet til Testamentjæger.

Betjentens Vise.

Motto: Sent er bedre end aldrig.

Mel. Nu kan man blive giftet.

At gaa og avaneere,
naar man er Politibetjent,
det kan man ikke mere,
skønt før det dog er hændt.
For selve Direktøren,
ti ta tøren,
forfremmer ingen førend
de venter en Snes Aar.

Opdager en Opdager,
at hanses Gage er for sløj,
at Kosten bli'er for mager
og tyndslidt hanses Tøj,
saa indgi'er han Begæring,
gi ga gæring,
men om han saa faar Tæring,
han vente maa paa Tur.

Men andre end Betjente
til Søs forfremmes —
den er hvas,
de faste Folk maa vente,
ja, det er mer' tilpas.
Næ, maa jeg be' om Lerbeck,
Li La Lerbeck,
han sagde: Avancer væk,
men efter Skala her.

Beskjæftigelse tilbydes.

Til Orgelet i Benløse Kirke søges en dygtig Bælgetræder. Øvede Cyklister foretrækkes.

En klog Mand forstaar at rette sig efter Omstændighederne, ligesom Vandet antager samme Form som Beholderen, det hældes i.

Af den lille Ellens Stilebog.

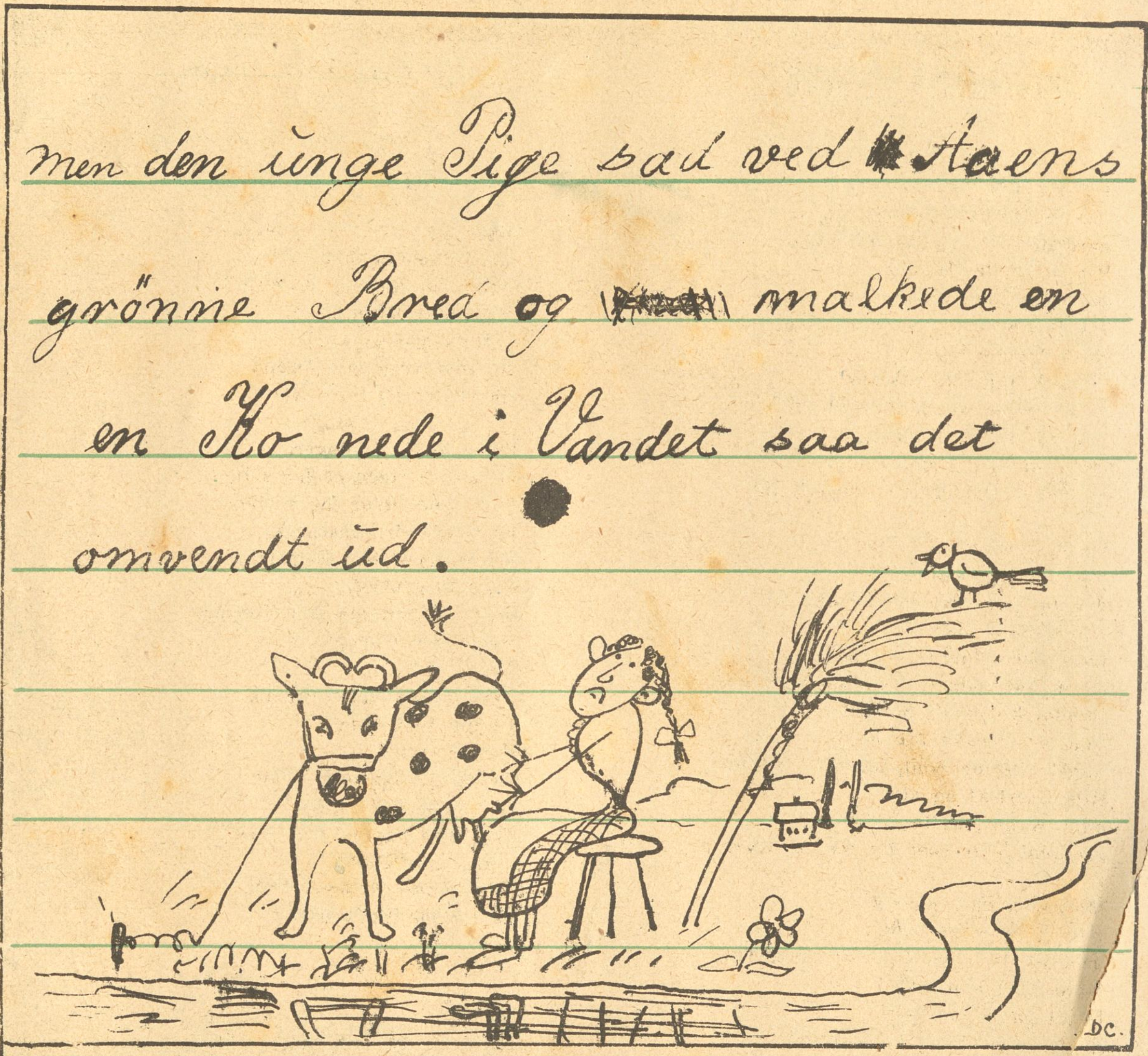

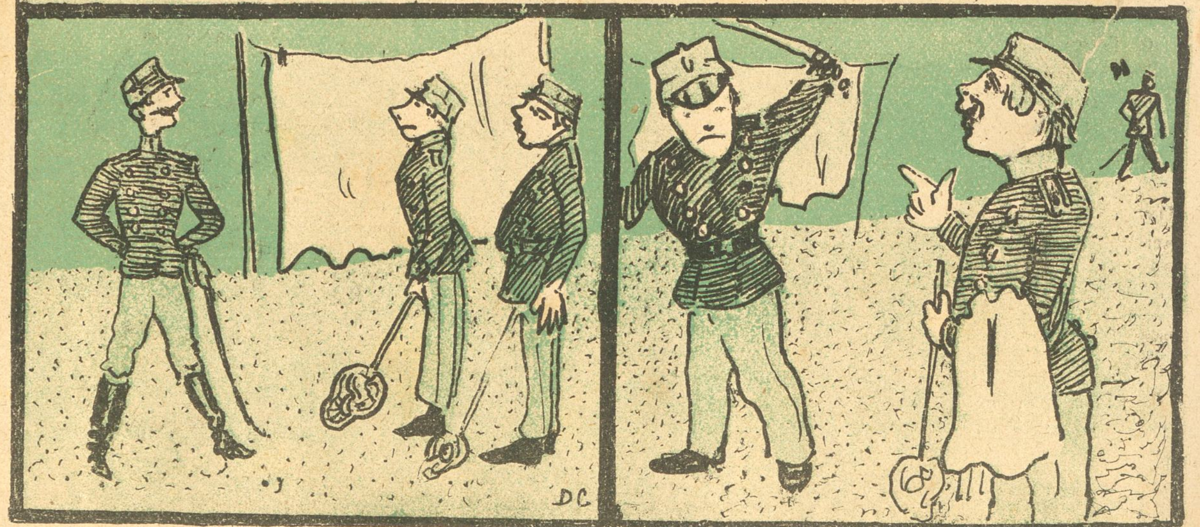

Tæppebankning.

Premierløjtnanten:

Den i hvis Tæppe jeg i Morgen finder det mindste Støv faar en Brummetur — har I forstaaet mig?

85:

Saa holder A op, mig ska' han itte finde „det mindste“ hos!

Derfor.

— Siden De har saa stor Erfaring i Ægteskabet, er De vel gift, Hr. Stær?

— Ikke jeg, Frue, men min Fa'er!

Stik den!

(En Englænder og en Amerikaner strides om, hvis Lands Boliger er mest praktisk udstyrede.)

Englænderen (overlegen): Goddam! Everybody comfortable Hus i Old-England har nu on time et omhyggeligt dresseret og uniformeret Lyn staaende ude i Forgemakket for at tænde Gæsternes „Londres“, naar de begiver sig hjem om Aftenen. — And you?

Amerikaneren (haanlig kold): Et omhyggeligt dresseret Lyn i Livré? Dresseret Abekat — hæ, Barnemad — by Jone! Det skal godt forslaa mod vore ægte Prærie-Lyn, opdrættede og dresserede i Frihed ude i Rocky mountains. Naar vore Gæster forlader os om Aftenen, farer det i Zigzag gennem hele Huset i saa nedrig en Fart, at ikke alene alle Lysene slukkes ved Lufttrykket, men at Tordenen, som ledsager ethvert respektabelt amerikansk Lyn, først arriverer fulde seks Timer senere for at vække Tjenerskabet om Morgenen. — Vilde vi overlade jer tamme Fyre fra det gamle Land saadan et veludhalet Højtryk-Prærielyn i Cowboydress og forsynet med Hurtigpres first class Nr. 1 Litra A til at tænde jeres Cerutter med, saa røg Fanden lyne mig, som Danskerne siger deroppe i Nebraska, Lynet selv hele Stumpen, og det s'gu som et Lyn. Endda det maaske nok vilde kvalme lidt for det, for den Tobak, I sætter i jeres „Londres“, som I kalder dem, er nu en Gang ikke saa god som vor Maryland. — No, Sir, kom ikke til os med jeres elendige Rødbedeblade à la Kuba-Habana, som Franskmændene siger, eller med jeres Halvblods-Lyn. — Uren Race! Og tal endelig aldrig til os Amerikanere om Dressur. For Dressur det er noget, vi har haft i Kigkurven for mange Kilometer af Aar siden. I det Fag er og bliver I immervæk kun „outsiders“. Nej, saa skulde I zum Beispiel, som Shop-Tyskerne siger, se vore dresserede Slanger — dem har vi afrettet som selvvirkende Proptrækkere. — Slanger og Krokodiller — dèr skulde I endelig se noget med „non plus ultra“ foran. Stik saa den, John Bull!

Englænderen (tirrende): Drikker disse eders most ultradresserede Slanger ikke ogsaa Whiskyen, naar de har trukket up the cork of the bottle for jer?

Amerikaneren (tørt): Gaa væk med det! Det er naturligvis Vandslanger — Renkultur — ægte Good Templar Race, forstaar De!

Englænderen tier forvirret.

Amerikaneren tager sig en frisk Cavendish, stikker Næverne i Buksselommerne, smækker begge Ben op paa den nærmeste Stoleryg, spytter Langspyt mod Kakkelovnen, drager sin svære Boviekniv op af Skeden og giver sig koldblodig til gennem Dugen at udskære sit Navnetræk i Spisebordet.

Englænderen tier, vedblivende forvirret.

Proletarbarnets Sang.

Mel.: Min Fa'er han var en Fiskermand.

Jeg er en lille Proletar,
en Mo'r jeg har,
men ingen Fa'er,
nej, han er ikke mere.
Nu Mo'er alene slide maa,
at Bro'r og jeg kan Føden faa;
men det er drøjt for flere
end os at eksistere.

Vi i en ussel Rønne bor,
saa vidt jeg tror
er Lejen stor,
men Lejligheden ikke.
Paa Kvisten bor vi, det er højt,
at være fattig er dog drøjt.
Mo'r skaffer Mad og Drikke
med taarefyldte Blikke.

Fra Gry til Kvæld hun hænger i
ret som en Bi —
ved Driveri
man ej kan skaffe „Rejer“ —
Kun Bro'r og mig hun tænker paa
vi er jo endnu kun de Smaa.
Hun os som Skatte plejer,
de eneste hun ejer.

Men naar engang jeg bliver stor,
jeg og min Bro'r
vil værne Mo'r,
som meget ondt har døjet.
Ja, vi vil klappe hendes Kind
og gyde Trøst i hendes Sind,
hun smile skal fornøjet,
ej Taarer ha' i Øjet.

Jeg er en lille Proletar;
den Mo'er, jeg har,
er god og rar,
for mig og Bro'r hun strider.
Det mindes vi, er vi end Smaa,
men bli'r vi store, vil vi slaa
et Slag for lyse Tider
for alle dem, der lider.

Engelsk Humanitet.

I det næste Kirkeraad vil det blive foreslaaet at sende flere Missionærer til Hungerlandet Indien. De fede engelske Præster mener: med Guds Ord i Hjærtet er Hungersdøden langt lettere.

Privattelegrammer

til konservative Blade.

Milano, 4. Aug.
Man tænker sig her Muligheden af, at Bressi har haft Medhjælpere. Selv benægter han det paa det bestemteste. Han har i flere Dage intet villet spise.

*

Milano, 5. Aug.
Under Forhøret i Dag nægtede Bressi igen at tale. Det synes dog afgjort, at man lykkeligvis i ham har faaet fat i et farligt Medlem af en vidtforgrenet Anarkistbande.

*

Milano, 6. Aug.
Bressi nægter stadig at tale. Autoriteterne føle sig overbeviste om, at det her iværksatte Kongemord kun var et enkelt i Rækken af en Mængde, der vare planlagte.

*

Milano, 7. Aug.
Det er nu tilstrækkelig oplyst, at Mordet fandt Sted efter en forudlagt Plan af Anarkisterne. Umberto skulde være det første Offer, derefter Dronning Viktoria, Kejser Wilhelm, Zaren, Milan, Sultanen samt Kejseren af Kina. Det formenes at Li-Hung-Chang af Frygt for Anarkisterne selv har udspredt Rygtet om sit Selvmord strax efter at det var begaaet.

*

Milano, 8. Aug.
I Morges fandt man Bressi død i Cellen. Man spurgte ham om Autoriteternes Antagelser vare rigtige og klemte ham samtidig ganske let paa Struben. Det lød som om han svarede „Ja!" — Det er altsaa nu lykkedes at skaffe Beviser for, at der bestaar en international Anarkistliga, der har besluttet at myrde alle kronede Hoveder. Den støttes ihærdigt af Boxerne i Kina og af Socialisterne over hele Jorden. Man har i Morges fundet underjordiske Traad-Ledninger tæt uden for Byen. Det har vakt umaadelig Opsigt.

*

Milano, 9. Aug.
Det forlyder fra paalidelig Kilde, at Konsejlspræsidenten vil indbringe Forslag i Kamret om Love, der kan hindre Pøblen i at danne Sammenslutninger af nogen Art. — Det har ved nøjere Eftersyn vist sig, at de fundne Ledninger var Telegrafvæsnets Jordledninger. Det er dog at haabe, at denne Opdagelse ikke skal træde hindrende i Vejen for de paatænkte Indskrænkninger i Pøblens Frihed.

Raffineret.

Veninden: Lukker De da ikke Spisekammeret af, naar De gaar ud?

Fruen: Næ, men min Tjenestepige har et forlorent Gebis — det lukker jeg inde.

I Frikvarteret.

— Ve' Du hva'? Nu har di fundet Menneskeben i lille Kongensgade.

— Menneskeben? Dem er der jo nok a' i enhver Gade.

To — for en.

En Værtshusmand fik sig for nylig en Bøde
— af Smærte hans Hjærte begyndte at bløde.

De Penge han nødig af Lommen vil tage,
— saa hellere „sidde" i tre--fire Dage.

Men allerhelst vilde han dog lade være
og sa'e til en Smed: „Hør, sig mig, min Kære,

Vil Du gaa i Stedet for mig i „Biksen",
saa skal jeg forsølve Dig Portemoniksen."

— Og Smeden gik hurtig og glad paa Idéen,
han syntes, at noget var der dog ve'en.

Men vaagent og skarpt er vor Øvrigheds Øje.
Den Smed fik den ønskede Smalkost at døje.

Men ogsaa vor Værtshusmand sin fik at nyde;
thi her kan man ikke sin Øvrighed snyde.

*

Moralen (hvis her da er nogen at finde)
er den: Fru Justitia gaar ikke i Blinde.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Kammerherre i Harnisk.

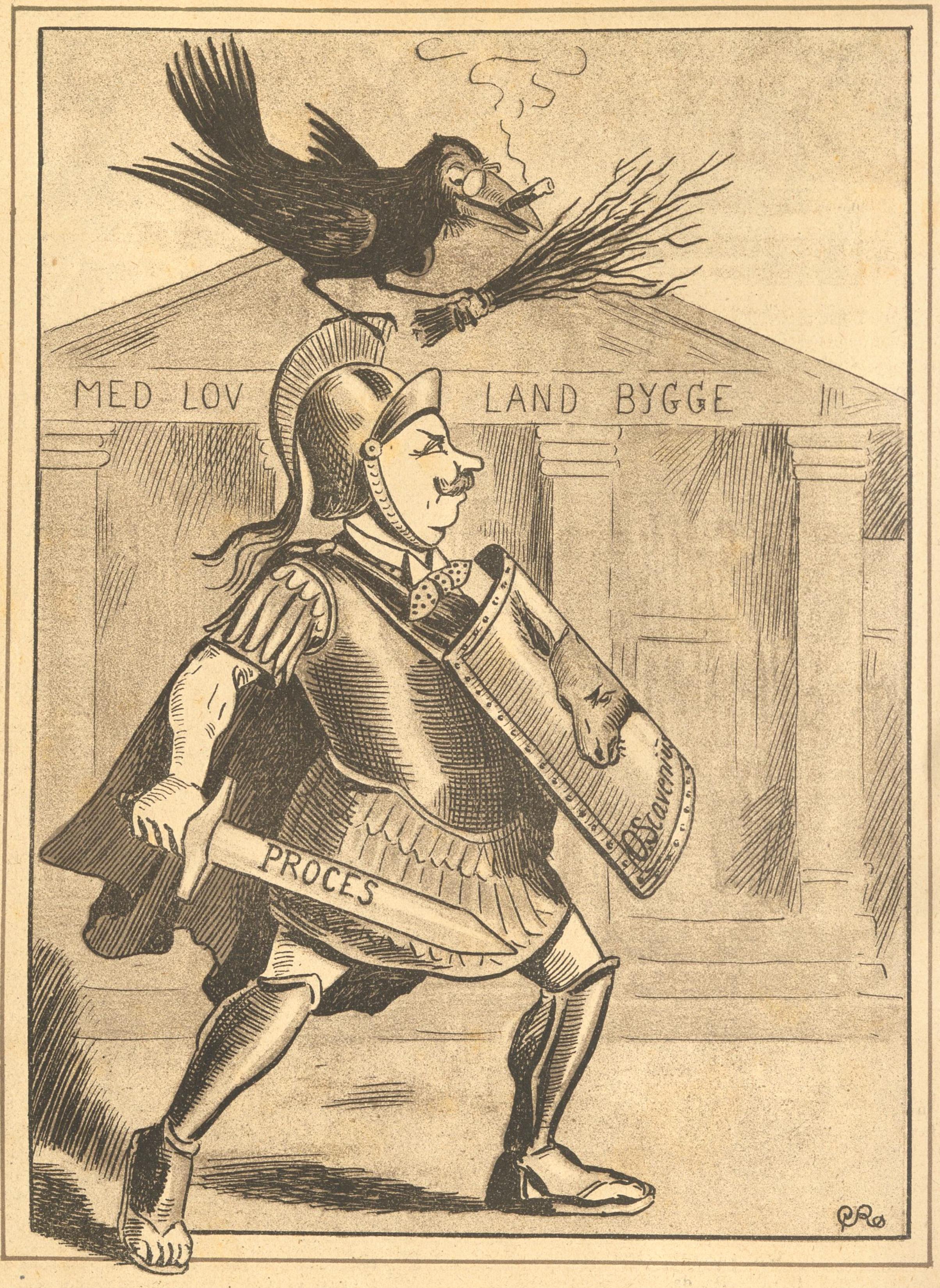

Scavenius i Leding drager
mod fæle Pressemænd.
I Lovens Hal det knager, brager,
det bliver evigt Spænd.

Og „Ravnen“ følger ham i Felten
som Krigens Korrespondent,
beretter troligt, hvad der Helten
i Kampens Gang er hændt.

Nr. 33.

RAVNEN

Søndag d. 19. August 1900.

Baronen (til den nye Tjener): Hvad hedder De?
Tjeneren: Fritz.
Baronen: Godt. Men jeg taaler intet Renderi af nogen Lise her. Forstaar De?
Tjeneren: Hr. Baronen kan være ganske rolig. Hun hedder ikke Lise!

Fra vor flyvende Korrespondent.

Frihedstrang og Rejselyst
plagede mit unge Bryst.
Bort fra Byens snævre Stræder,
ud at nyde Friluftsglæder,
glad i Hjærtet, stolt og kæk
stod jeg snart paa Skibets Dæk,
som for nogle Kroner ringe
til Bornholm mig skulde bringe.

* * *

Natten kulsort, Stormen brummed,
„Skuden“ slingred, Søen skummed
Damer brølte, Herrer gyste,
Søen i sin Vrede fnyste;
mig den gjorde selv forskrækket,
da den rulled over Dækket.
Paraplyer, Overfrakker,
Hatte, Stokke, Spyttebakker
ramled sammen — midt i Bunken
laa jeg Stakkel sløj og slunken.

* * *

Langt om længe, fri for Søen
stod jeg glad paa Klippeøen.
Stadig fremad dog jeg higer,
weiter fort, som Tysken siger;
trodsende den vrede Sø
sejled jeg til Kristiansø. — —
Øen her er ganske lille
man den sikkert kunde stille
midt paa Kongens Nytorv, næsten
paa den Plads, som huser „Hesten“.
Her er Stilhed, ingen Tummel,
ikke Spor af Sporvognsrummel,
ingen Taksameter-Drosker,
ingen Cykler, ingen Kiosker,
ingen isafkølet Bayer,
ingen flot Kirgiserlejer,
ingen Kjeldskov, ingen Thrane,
med Tsherkesser-Karavane.
Kort sagt, — selv til dobbelt Pris
faar man næppe en Avis!

* * *

Her det var, i Tider lange,
Dr. Dampe sad som Fange
i et mangeaarigt Fængsel;
blot ved Tanken faar jeg Længsel
til at gense København
og min kære, gamle „Ravn“. —
Ej af Hjemve vil jeg dø
her paa Danmarks Djævleø!

„Ravnen“s Valkyriefest.

Gammel kendt Melodi.

Og dersom Du mored' Dig dolig
ved Thranes Valkyriefest,
saa skal Du blot ta' den lidt rolig,
for nu kommer „Ravnen“s, dit Bæst.

Den holdes i Rømersgade,
og Kongen er indbudt med;
ja tænk hvor vi vil være glade,
hvis han ej skal andet Sted.

Prins Christian møder med Kone
og Sønner paa — én er i Svøb —
dog er kun Entréen en Krone,
det maa kaldes billigt Køb.

Hr. Heide har lovet at tale,
dertil han sig egner svært;
hans Emne er det: at udmale
vort Partis Valkyriefærd.

Der vil blive afsunget Viser,
som „Phosphoros“ digtet har,
og Bjerre — hvem er det, der fniser,
— vil synge dem for, den er klar.

Smukt Salen den bli'r dekoreret
med røde Faner paa Rad;
til Maden der bli'r musiceret:
Nu dages det, Brødre — vær glad.

Ja, det bli'r en Fest, som vil mindes
af alle, fra Hytte til Slot.
Tegn, Venner, jer — Lister der findes;
jeg tror, I vil more Jer godt.

Hos Lægen.

En Dame: Hr. Doktor, min Tunge er hovnet op.

Lægen: Har Fruen maaske nylig haft Kaffeselskab?

En lille Dreng blev forleden kørt over og blev i Løbet af én Dag fire Aar ældre. Det gik saaledes til, at et Blad angav hans Alder til 6 Aar. Et andet og tredje Blad mente 7 og 8 Aar. Men „Politiken“, der jo sidder inde med den „højeste“ Oplysning, takserede uden videre Drengen til 10 Aar.

KAPITALEN.

Mel.: Husmandens Vise.

En Arbejder ofte og tit lider Nød,
taalmodig han døjer dog Kvalen;
han kæmper en Kamp for det daglige Brød,
men aldrig i Livet sin Kamp han fortrød;
thi han kæmper jo mod — Kapitalen.

De store Forbrydere lader man gaa,
man søger at dække Skandalen,
men tager en Sulten et Brød til de smaa,
saa straffes han haardt og i Fængsel han maa;
thi han mangler jo et — Kapitalen.

De Rige i fornemme Dragter kan gaa,
de køber en hel Mængde Alen;
de Silke og Fløjl kan i Massevis faa,
mens Fattigfolk tit jeg i Pjalterne saa;
thi de mangled' jo et — Kapitalen.

Saa løft da dit Hoved, Du Arbejdets Mand,
slaa løs kun paa Storborgerhalen;
ja, kæmp for din Arne og kæmp for din Stand,
brug flinkt dine Kræfter og vis, at Du kan
vinde Sejren imod — Kapitalen.

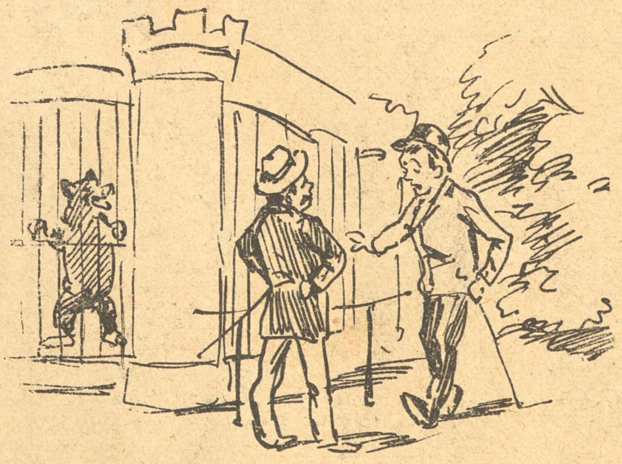

I zoologisk Have.

— Naada, gamle Dreng, sikken en „Bjørn" Du trækker a' med!

— Ja, det maa være en, som Direktør Schiøtt har sluppet ud a' Buret, for jeg ha'de den s'gu inte, — da jeg kom herind.

Bønnens Magt.

Mel.: Lille Egern sad

Biskop Leunbach sad
paa sin Stol saa glad,
paa sin Bispestol,
iført sorten Kjol';
Regnen pjaskede,
Folk de traskede
rundt i Pytterne og sjaskede.

Bispen sagde: „Hør,
al den vaade Bør*
skader vores Høst
trindt i Vest og Øst.
Vi maa se, om vi
ej kan blive fri
for det kedelige Stænkeri.

„Meter'logisk" si'er,
at det vistnok bli'er
ved endnu en Tid,
der maa bruges Flid
for at hindre det,
for at lindre det,
Kirkens Bønner maa forhindre det.

Derfor bed, Du Præst,
trindt i Øst og Vest,
bed til Gud, at han
skaaner os for Vand;
Sol vi have maa,
at vort Korn kan staa
rank og frejdig, til vi det kan slaa."

Alle Præster bad,
tænk Dem Følgen a'et;
Skyerne drev væk,
Solen skinned' kæk.
Leunbach er en Svend,
han er med paa den,
naar det kniber, hjælper Himmelen.

* Selvfølgelig Nedbør.

Af lille Peters Feriebrev,

„Her er en stor Mængde Høns. De bestiller ikke andet end at æde fra Morgen til Aften. Kun en Gang imellem lægger de et Par Æg.

Efter Fortjeneste.

Læreren (til en lille Prins, der fodrer Svanerne): Nu skulde Deres Højhed give det andet Brød til denne fattige Kone, hun er ogsaa sulten.

Prinsen: Jamen — hun kan ikke snappe det med Munden!

Efter Forhøret.

Bøllen (til sin Kammerat): Jeg kan ikke fordrage dette hersens med og gøre Ed. Saa staar man li'som med det ene Ben i Tugthuset.

Tragedie i Provinserne.

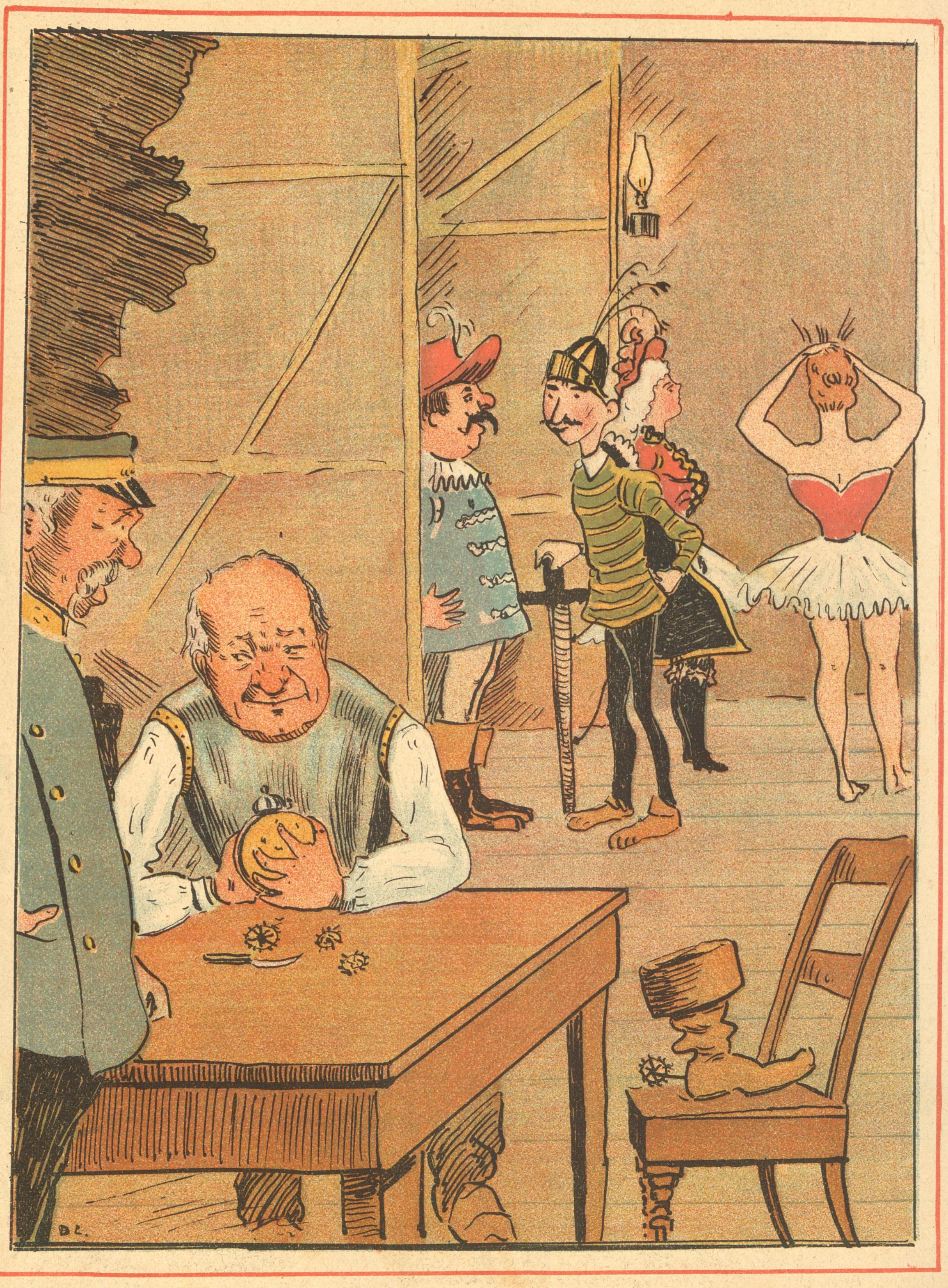

Politimesteren: Sig mig, Hr. Direktør, hvorfor piller De Værket ud af det Vækkeur!

Teaterdirektøren: Aa, det er sgu for Hjulenes Skyld. Vi skal nemlig bruge en hel Del Sporer til vore Riddersmænd, og disse Tandhjul kan udmærket anvendes som Sporer.

Det første hun bemærkede.

Dommeren: Naa, De anmælder altsaa, at en Herre har generet Dem paa Gaden. Sig mig, hvorledes saa den Fyr egenlig ud?

Damen: Ja, jeg fik ikke Lejlighed til nærmere at betragte ham; men saa meget saa jeg da, at han bar ikke Forlovelsesring.

Bagateller.

Af G. Hedenstjerna.

(Sluttet.)

———

Endvidere havde Carl Petterson en med Smaadyr befængt Hønsehund, der aflagde Besøg paa Evas Moders Divantæppe, hvorved Moderen flere Gange havde faaet sin Middagslur spoleret, saa at hun var blevet skrækkelig lidende og nervøs. At han var gaaet den allerlængste Vej, da han en Aften skulde følge sin Kusine Mathilde hjem. At han havde sagt til den „modbydelige“ Lina Bodell — Evas „bedste Veninde“ — at hun var aldeles henrivende og at hun klædte sig ganske fortryllende.

Lutter Bagateller!

Og nu var alt forbi mellem dem, og nu skulde de skilles for Tid og Evighed, begrave alle Erindringer og give alle Foræringer tilbage.

Ogsaa lutter Bagateller!

Han skulde sende et Bybud med hendes Foræringer, hun vilde ogsaa sende hans tilbage.

Blandt disse var et Portræt af den utro Elskede. Billedet bar Spor af, at der havde været skrevet en „Bagatel“ paa det, som senere omhyggeligt var overmalet med Blyant.

Ikke blot Damerne er nysgær . . . . hm . . . . videbegærlige.

Han tog et Radérgummi og gned paa Blyantsmalingen saa længe, til han tydeligt kunde læse de med Blæk skrevne Ord:

„O, Du min kære, kære, lille Elskling!“

Ordene var aabenbart skrevne paa en Tid, da endnu alt var godt og fredeligt imellem dem, skønt hun nu skammede sig ved dem.

Ordene var just ikke geniale, og Evas Tankeverden syntes ikke at være synderlig stor; men det saa ud som hun havde følt noget for Carl Pettersson, da hun skrev dem.

Og Carl følte sig smigret, rørt, hans Hjærte blev varmt og angerfuldt ved disse Par simple, smaa Ord; han greb sin Hat, foer ud paa Gaden, løb to gamle Enker over Ende, og 3 Minutter senere knælede han for Eva og bad hende gentage mundtlig, hvad hun havde skrevet paa Billedet.

Hun gjorde det.

Carl sagde, at alt, hvad de havde været uenige om, var jo kun Bagateller.

Eva hulkede og mente, at værre Bagateller end Grundene til hendes Fortrydelse havde hun ikke kendt eller kunnet tænke sig.

Gensidig at tilgive hinanden var under slige Omstændigheder naturligvis ogsaa . . . en Bagatel.

Nu er den afbrudte „Tid og Evighed“ for deres Kærlighed begyndt igen.

Eva og Carl have været gifte i fire Maaneder, og med en Kærlighed som deres, forekommer Livets Besværligheder dem som rene Bagateller.

Da Carl i Gaar kom hjem fra Kontoret, listede han sig hen bag Eva, kyssede hendes hvide Nakke og røbede Lyst til at spille Forlovet hele Aftenen.

Hun udstødte et lille Skrig og skjulte hurtigt flere hvide, halvfærdig syede smaa Sager, der syntes bestemte for et meget lille Væsen.

„Hvad er dog det?“ spurgte Carl.

„Kun nogle Bagateller, som Du ikke faar at se“, sagde Eva skælmsk.

Men han greb dem dog, kyssede dem og Hænderne, der arbejdede paa dem, han lo, jublede og græd.

Livets hele Sum bestaar for det meste af Bagateller.

Velkommen!

Frit efter Erik Bøgh.

———

Nu har vi dem igen
de kære Scenens Børn;
fra Sommerferien
dem kalder Direktøren.
Med brunet Kind og Overskæg,
med kraftig Læg og landligt Præg
de møder frem paa Brædderne,
hilst af Teaterskræderne,
Lampister og Sminkør,
Pyntekoner og Frisør.
Nu skal de til at indstudere,
hvad i Sæsonen vi skal ha'e;
nu kan de snart for os servere
den Aandens Føde, som vi holder a'.
Hvor det er rart, hvor det er yndigt
at vide atter dem forinden Byens Porte;
jeg vilde ønske, skønt det er syndigt,
at aldrig de paa Landet mer' slap ud.
:,: Tralala :,:
Nu har vi dem igen,
Martinius og Neumann,
Fru Bloch, Dorph Petersen
og tykke Alfred Fløjmand.
Velkommen Store da og Smaa,
som tit vi saa paa Brædder skraa;
I gi'er dog Livet først Kulør
og sætter os i godt Humør.
Velkommen, Scenens Børn!
hold nu Fred med Direktør'n.

Det er en let Sag at udskrive Soldater, men det er vanskeligt at finde en General.

Den sande Menneskekærlighed bestaar deri, at man giver de Sultne Mad, de Frysende Kul, men ikke deri, at give de Lykkelige Foræringer.

Veninder.

— Hvad vilde Du give for at have et Haar som mit?
— Jeg véd ikke. Hvad har Du givet?

Naar En bliver Aktionær, bliver han for det meste ogsaa en Reaktionær.

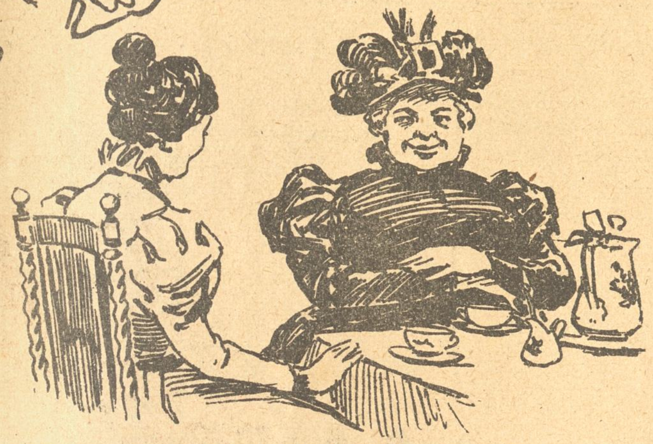

Kaffesladder.

FRU SKADE: Næ, min Kære, jeg véd ikke, hvordan det er gaaet i denne Sommer, men vi har saamæn ikke ha't en eneste regederlig Skovtur end sie, at vi har faat saa meiet Landluft som der ka' være i en Cyklering, for vi maa jo være paa Stikkerne baade tidlig og sent, ja, vi ska' jo bogstavelig hænge i Klokkestrængen, som man sier, og Klokken er jo forresten det mærkelige Apparat, der regerer os allesammen. Vi er rent ud sagt no'en Klokkefaar alle tilhobe. Allerede for en Fødsel ska' „Klokken til Jordemoderen" sættes i Bevægelse, før at hun ka' udføre sin Forretning, og i Skolen begynder Klokken at dominere med os, naar Frikvarteret er slut, kalder den Børnene sammen, og naar Feriebørnene ska' dampe afsted pr. Bane eller Damper, lyder Afgangssignalet manende „Ding, Ding, Dang!" Er vi paa Gaden, hører vi uafbrudt Sporvognenes „Dingeling", og mens vi hurtig retirerer ind a' Fortoget til, farer en læsblæsende Cykle li'e i Nakken paa os eller truer med at kaste os bagover og sender os et skærende „Ding, Ding" ind i Ørene, hva' der nok i Cyklesproget betyder saa meiet som: „Af Vejen, for Satan!" — saadan lyder det i al Fald, naar Cyklerne, den fredelige Vandrers moderne onde Aander, suser henad Gaden, som Hekse, der ska' til Bloksbjærg, men De ska' ikke tro, at man inden sine egne Døre er fri for Klokkens Plagerier. Næ, der huserer Djævelskabet først rigtig bandsat. De gør Dem ikke no'et Begreb om, min Kære, hva' saadan en Smule Butiksklokke ka' gøre En Livet surt, li'e fra man staar op til man lægger sig. Allermindst hvert andet Minut kimer det løs med „Dingeling" og „Dingeling" i det uendelige, og for det meste om ingen Verdens Ting, som det ikke er Umagen værd at rejse sig for. En vil ha'e en Krone i Forskud paa et Skørt, som ikke er 25 Øre værd, en Anden spør om der er ledige Lejligheder, En Tredie vil laane Adresseavisen, en Fjerde be'r om Nøglen, en Femte vil sælge dejlige Gyldenlakker, en hel Potte fuld for 10 Øre, en Sjette vil ha'e fem Øre til Nattelogi, en Syvende ska' spøre fra Mo'er hva' Klokken er? — og saadan gaar 'en Dag ud og Dag ind, saa man er li'e ved og gaa ud a' sit go'e Skind, og ønsker at man dog bare kunde bli'e saa lykkelig og bo paa en Sal, hvor man er fri for al den Slags, det vil si'e det tror man, men Løgn er 'et desværre, for dissehersens moderne elektriske Klokker er jo osse skabt til Folks Ulykker. Den første den bedste Laban eller Gadedreng ka' jo bare' trykke paa Knappen nede i Porten og allarmere hele Huset, som om det brændte i alle fire Hjørner og naar man saa i sin Forskrækkelse farer ud paa Gangen, — æh! saa faar man en lang Næse og ka' gaa ind og ærgre sig til det kimer løs igen, hva' der i Regelen ikke varer længe, for den Slags Optøjer er Folk li'saa geskæftige til som til og ringe deres Medmennesker op i Telefonen, der jo osse er saadan et moderne Djævelskab til at gøre Andre Ulejlighed med baade i Tide og Utide. Siden Skade er ble'et Formand for sin Forening har vi jo osse faat saadan en Indretning, men Du milde Skaber, hvor er jeg arrig paa det Bæst! Det er saamæn li'e meiet hva' Tid paa Dagen jeg vil sætte mig hen et Øjeblik og tænke paa mine egne Dele eller kigge lidt i Avisen, saa maa jeg fare op for dettehersens evige „Dingeling", som forskrækker mig hver Gang og ødelægger mine Nerver, som ikke duer meiet i Forvejen. Og saa gaar 'et løs med Spørgsmaal og Meddelelser som gør mig aldeles rundtosset, det sker nemlig tidt at Opringningen er gal, og saa blir jeg osse gal, begribeligvis. Saadan var der forleden en Frue, der skældte ud, fordi hun ikke ha'de faaet sine Kalleben, en anden Frue truede mig med Skandale, Skedevand o. s. v. hvis jeg ikke lod hendes Mand være i Fred, og en fornærmet Ægtemand truede Skade med at knække Halsen paa ham, hvis han oftere gik i Skal'len med hans Kone. Ja, min Kære, det ka' nok være, at Telefonklokken dominerer værre end al Verdens Dirigent-Regissør-og Formandsklokker, og bli'er det saadan ved, er jeg vis paa, at Kirkeklokkerne inden ret længe bekendtgør for hele Menigheden, at Gine Skade har ringet a' for sidste Gang. Tak for Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

A' Banen.

A' Banen, Frø, pst, væk!
nu ikke et Kvæk!
Du ellers til Din Skræk.
ret snart vil faa Dit Knæk.

Nr. 34.

RAVNEN

Søndag d. 26. August 1900.

Turisten: Hør, sig mig, er her Fyrretræer?

Bonden: Ja, ded véd a Fa'n skit me' it saa bestemt, a trowr te der æ manne her'!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Det Kalifornien, det er et Land.

En Mand hed Ipsen, en anden Jepsen, men begge
var højst moralske og Kapitalen til Tække,
de skrev i „Samfundet“ imod Nansen og Brandes,
to Dydsdragoner som dem i Landet ej fandtes.

Nu skulde Ipsen da vise, at han var Ka'len,
som kunde hæve Privat- og Samfundsmoralen,
som var fordærvet af Nansen Brandes og Drachmann,
og Bering Lisberg ham fulgte samt Holger Brakvand.

Og Jepsen satte sig, strøg sit Haar, retted Slipsen,
skrev om Moralen, for se det ku' nu'nte Ipsen
naar Højrekapitalisterne angav Tonen,
saa skev de aldrig til Ipsen, men Redaktionen.

Rent journalistisk man Ipsen ej turde gi' løs,
og hans Moralgaranti man snart fandt værdiløs,
og Jepsen selv troede ikke nær paa Lockout'en,
Situationen, fandt Hauberg, ja den var flov den.

Og da der nu'nte var flere Penge i Skuffen,
og Bering Liisberg og Jepsen ej var ved Muffen,
fordi at Hauberg med samt Konsorter var vrede,
saa sad s'gu Ipsen som ensom Mand i sin Rede.

Der sidder Ipsen, men hvor er Samfundets Støtter
naar Bering Liisberg med samt Mads Jepsen sig flytter?
Hvor har vi Bentzen og Schack, la Cour, Dr. Vedel?
det syder føj, o saa fælt i „Samfundet“s Kedel.

Thi Hauberg havde en fæl Artikel bedrevet,
og Jepsen vidste, at den af Ipsen var skrevet,
og Ipsen gav jo til Jepsen samme Artikel,
men Jepsen han var en rigtig bondelumsk Mikkel.

Ved den Artikel fik Jepsen Ipsen i Vinden,
skønt Ipsen Jepsen bad om at se den forinden
den gik i „Samfundet“ — læst fra Rød' Kro til Bisbjerg, —
hør Mads, den laved Du godt, det sa'e Bering Liisberg.

Og Ipsen støttes af Greibe og Hansen Maare,
og I. P. Jensen og Clemmensen fælder Taare,
og det er ude, ja tænk med Samfundsmoralen,
og seksti Tusind det kostede Kapitalen.

Paa Landturen.

En Foreningsformand (til en Bonde): Tillader De, at vor Forening lejrer sig lidt paa denne Eng?

Bonden: Ja—a, ded vil da si'e, hvis di itte er Vegetarianere!

Ædle Kvinder (Muserne med) vil elskes, ikke nydes.

Man gaar til Koncert for den gode Tones, ikke for de gode Toners Skyld.

I Varmen.

Kontorchefen: Det er da nogle forfærdelig tykke Bogstaver, De skriver i Dag!

Kontoristen: Undskyld, Hr. Etatsraad, men i denne Varme skygger de altid lidt!

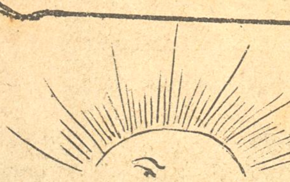

Det er den værste.

Du er skøn, Du er dejlig, Du Nord,
men den Varme, Du'har, er modbyd'lig.
Du maa slet ikke ta' mig fortryd'lig,
naar jeg siger, at den er for stor.
Kongens Nytorvses Hest har jeg set
smelte ganske, skønt den staar i Skyggen;
:,: Blyet løber den helt ned ad Ryggen,
det er den værste endnu, der er sket. :,:

Og selv Manden paa Frelserens Taarn
burde ha' sig en Solskærm mod Varmen,
træt og alvorsfuld sænker han Armen,
men han hæver den dog næste Mor'n.
Jeg har selv smidt min Underhabit,
skønt det ender vel nok med Forkøl'se,
:,: og det er en modbydelig Føl'se,
det er det værste endnu, der er sket. :,:

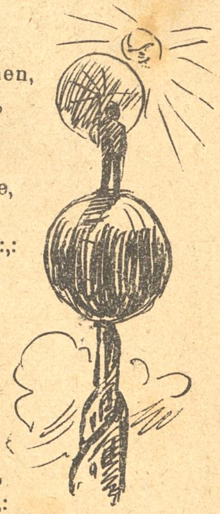

Paa Kaféerne ser man en Flok
drikke Sodavand, Kære med Is paa,
naadada, det er rigtigt Bevis paa,
at vor Varme er mere end nok.
Vi om Varme saa længe har be't,
og saa faar vi det li'e med det samme,
:,: saa vi smælter ihjel — Fanden ta' me',
det er det værste, der endnu er sket. :,:

Næ, mod Varmen jeg drikker min „Sjus"
det mig hjælper i Nøden og Sorgen,
jo, jeg drikker det samme i Morgen,
Varmen svinder ved Hjælp af min Rus.
Jeg i Tanken saa ofte har bedt
om den sydlandske Varme og Hede,
:,: men at saad'n vi skal svede hernede,
det er den værste endnu, der er sket. :,:

Gammel Folkevisetone.

Hr. Ipsen sadled' sin Ganger
og spændte sit Sværd ved Lænd.
— Gangeren var en Skrivebordsstol
og Sværdet det var en Pen.

Skjoldet, han bar, var snavset,
Samvittigheden var ren.
Bag ham fylked' hans Garde sig
— det var en drabelig en.

Han hug til saa mange Sider,
at selv han fik mange Saar.
Saalunde kan det en Kæmpe gaa,
naar ej han ser, hvor han slaar.

Saa vildt foer han frem i Kampen,
at før den naaed sin Ende
fulgte endnu af Garden ham
ikkun to raske Svende.

Tilsidst en sørgelig Scene
man saa, og det blev saa tyst,
thi da red den Herre alene
at kæmpe saa haard en Dyst.

Fra Gaden.

— Har ikke set Dem længe, Kære, hvorledes gaar det?

— Tak, godt. De véd vel, at jeg nu hører til Byens Fædre?

— Er De kommet ind i Magistraten?

— Næ, men min Kone har skænket mig en Søn!

Til sit Jubilæum fik Olfert Jespersen af Direktør Schiøtt foræret en Hornugle. Dog vel ikke for at antyde Jespersens Slægtskab med Horntuderne.

Kattekongen.

Mel.: Rundt om i Landet er en Sorg saa stor.

Jeg sad og nød min skotske Havregrød,
den Dag da „Spidserne" til Fuglen skød,
Mine Tanker fløj didhen,
hvor de gæve Riffelmænd
for at skyde Papegøjen satte „Hanen" op i Spænd.
Saa tit og mange Gange har jeg vovet Trøjen,
endnu har jeg dog ej faaet skudt Papegøjen.
Det er et Spørgsmaal, om jeg naar
den Dag da jeg den Ære faar
at blive Fuglekonge, bare for et Aar.

Luften var nederdrægtig lummerhed,
jeg sad og dasede i Ansigts Sved.
Begge mine Øjne to
trængte morderlig til Ro,
„den lille Ole" havde rigtig slaaet i mig Klo.
Mens Solens Straaler vedblev mig Stakkel at plage,
sank jeg paa Sofapuden udmattet tilbage.
Jeg glemte Byens Støj og Larm,
og træt af Dagen lummervarm
jeg hvilte saa guddommelig i Morpheus Arm.

Snart jeg paa Drømmens lette Vinger drog
hen, hvor man Katten rask af Tønden slog.
Med en Knippel i min Haand
slog jeg løs paa Tøndens Baand,
i Luften fløj en Legion af Splinter og af Spaan.
Med Kniplen slog jeg om mig til Tønden var revnet; —
til Kattekonge blev jeg med Hyldest udnævnet.
Tænk, fra min gamle Bedstefa'er,
som er saa skikkelig og rar,
jeg fik et rigtigt prægtig Telegram saagar!

Tvivlsom Kompliment.

Hun: Nej, Kære, med Dem indlader jeg mig ikke. For en Kvinde som mig er De for farlig!

Han (smigret): Men, kæreste Emma — —

Hun: Jo, naar man betragter Dem længe, taber man al Appetit til Mandfolkene!

Paa Hjemvejen.

— Vidste jeg bare — hik — hvorledes jeg skal komme u d a' denne Gade, i min Støvle, o p til min — hik — Gamle, og saa ikke bli'e — hik — smidt n e d a' Trapperne, saa vilde saadan en Donner være en sand Fornøjelse!

Trafikvise.

Mel.: Onkel Mads er liberal.

BLANDT Ministrene er faa
populær som han, der fik en
Plads hos Kongen at gaa paa,
ham, som har Trafiken.
Landstingsmand er han og Baron af de store,
derfor Minister han blev *con amore,*
Forstanden er lille, men han har et Len,
:,: hedder flot Juul Rysensteen. :,:

Nylig var han i Paris,
mens Kolonner gjorde Skrue,
sligt det kan naturligvis
ej Baronen hue.
Arbejdsmænd skal staa med Huen i Haanden,
Styret har Juul, skønt der fattes ham Aanden,
ovre i Jylland, hvor han har sit Len,
:,: ryster man for Rysensteen. :,:

Statsarbejderne gik hen
for paa Lønnen at faa Rede,
der var Tapetsereren,
Snedkere og Smede.
Rimestad skutted' sig, Busse lo fedtet,
vi kan s'gu slet ikke gøre noget ve' de',
Bramsens Bemærkning — vi staar ikke ve'en,
:,: — Ordre fra Juul Rysensten. :,:

Op til Juul gik Postens Mænd,
bedre vilde de nu lønnes,
han var halvvejs med paa den,
og nu skal der skønnes.
Men før de gik, lod han dem dog bebude,
at om de blot havde væ't Landpostbude,
kunde de faaet et afgnavet Ben,
:,: som man faar paa Rysensteen. :,:

Den højeste Triumf.

Edith: Har Du faaet Indbydelse til Ungkarleballet?

Mary: Ja, og tilmed bliver jeg den eneste Pige paa Ballet?

Edith: Hvorledes det?

Mary: Jo, ser Du, hver Herre kunde kun indbyde én Dame, og jeg er indbudt af dem allesammen.

Fugleskydning.

Referat.

TIT færdes jeg i Selskab, som er broget,
jeg var forleden til en Mesterbrydning,
og nys jeg deltog i en Fugleskydning,
en Kongefugleskydning — det var noget.

Vi skød — jeg skyder sku'nte Papegøjen —
Etatsraad P. stod næsten som forstenet,
da Fuglen fandtes ramt i Vingebenet
af en, der gik med Nøgle bag paa Trøjen.

Vi spiste Frokost (jeg og saa de „fine").
Koldt Bord der fandtes under varme Retter.
Her sad Ministre ej paa Taburetter,
for her blev drukket alt for mange Vine.

Og efter megen Æden, Drikken, Talen
igen man plaffed' løs paa Dyret vældig.
En Skydebroder, som var meget heldig,
fik ramt det ædle Dyr lidt under Halen.

Nær vilde Jublen ej ta' nogen Ende. —
En Prins var bleven kendelig beruset;
saa blev han hurtig aget hjem til Huset.
Man sa'e, at knapt sin Kone han ku' kende.

Men i hans Bøsse var et Skud tilbage.
Saa blev det saadan, at en Broder skulde
afbrænde Bøsseskudet for den fulde,
at ej han skulde have Grund til Klage.

Og Skudet ramte! Fuglen lod sig falde,
og alle Skytterne de blev saa glade,
at Præsidenten stak vor Prins en Plade,
der gav ham Ret til „Konge" sig at kalde.

Det har jeg nu fortalt min Datter Karen.
Hun mener, at hans Navn i vor Historie
vil lyse med en dobbelt gylden Glorie,
fordi, at han blev Konge førend Fa'ren.

Der König kommt.

Mel.: Gorm den Gamle sad i Hallen.

FREDENSBORG stod helt paa Ho'edet,
der Begejstring var i Blodet,
Borgermest'ren havde Feber,
Urtekræmmeren vejed' Peber
a' naar nogen bad om Salt,
og en Mand, der før var halt,
dansed' om saa glad og kæk,
som om det kunde væ't Hans Beck.

Ja, der Røre var i Staden,
baade Folk og Fæ paa Gaden,
fra hvert Vindue, der flag'des,
al Geschäft til Side lagdes.
Der blev drukket Kroneøl,
dertil gik der non'es Søl',
ja, det var en Festdag stolt,
den Gang Kongen Indtog holdt.

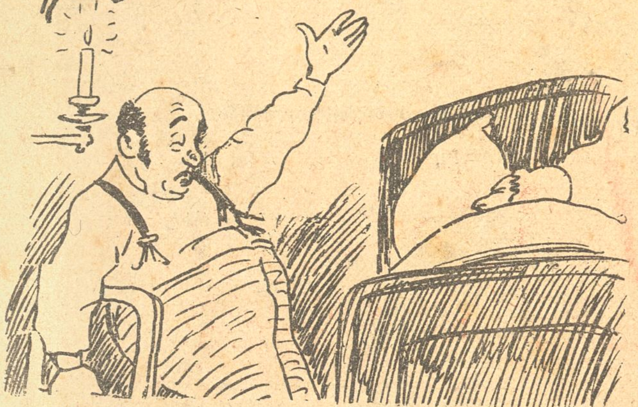

Efter Midnat i Krigsraad Tobias Hansens Sovekammer.

(Efter Kongeskydningen.)

Go—o Maaren — min egen Rosenknop—op — min lille Conjakker—re—redine — Go Maaren — ja je rød —ødmer slet ikke — ikke Spor — efter saadan — saadan en Dag siger jeg Dine — uforglem—emmelig i den danske Fø—ødelandshis - is—historie — saa gør't ikke noet, a man kommer hjem tidlig — a det er sent, naar man kommer tidlig hjem, — Sludder — a det er tidlig Maaren, naar man kommer sent hjem — Husk paa — Hva' vi er — vi kong—ongelige Skryder—Skyderbrødre — vi er Kæmper er vi — tap—appre Kæmper — der — Hik! vender hjem til deres Koner og Huser — efter en Dag — en lang anstrængende, træt—ættende Dag — hvor vi kæmper — hører Du Dine? — hvor vi kæmper med — Hik! — med Bøssen til Kind kæmper og skyder — Hva' sier Du? — aa drikker — ja—a lidt — lidt Dine — Du ved nok uden Mad og Drik—ikke saa er Helten intet. Ja lidt Drik—ikke ska' der til — Ka Du ikke huske, hvor alle de ga—amle Guder, de osse drak. De drak Dine — Masser — aa vi er Resten a gammel nordisk Hæ—æ—æltekraft — vi er de gamle Guder — aa den kon—ongelige Skrydebane det er — det er — Val—Val—hal—alla — Vi er en stolt Rest a det nordiske Mod aa Vikingeblod — aa hele Folket skuer med Begejstring op paa os, naar vi mødes aa skyder aa — aa drikker —

Skydning aa Drik—ikning det høre sammen sier jeg — Hvorfor? — Herre Gud Dine — knal—alder Bøs—øssen ikke naar den gaar af — naa — knal—alder — Hik — en Flaske maaske ikke osse, naar dan gaar a' — eller hva' je vil sige, naar den hliver trukken op — naa værseartig — er der saa ikke Lighed?

Aa tænk dig saa Dine, a man kan risikere a komme til a li—igge den samme Bøsse til sin Kind, som ganske lige i Forvejen har lig—igget aa klemt sig op til en kon—ongelig Kind — Og saadan gik det netop mig — høre Du Dine? — jeg Krigsraad Tobias Hansen skød — skød med den sam—amme Bøs—øsse som Prins Valdemar — ja det gjor jeg — Er der ikke no'et aa se paa min Kind? — Hva' ikke andet end den er blisset!

— Føj! føj — Dine skammer Du Dig ikke — forstaar Du ikke, at det er — det er Mærker — Mærket — det kongelige — loyale — naa ja — ja Du ved nok, hva' je mener.

Aa saa Dine tænk dig — je var lige ved a blive Konge — tænk dig, hvor vilde det ikke ha' lydt Kong Krigsraad Tobias Hansen. Ja lige ved det — det var jeg nu — for ser Du — je var lige ved at ha' ramt — aa lige bag efter mig saa skød ham Pip—Pipper aa han ramte — aa saa blev Prins Chr. Konge — men dersom det nu har været mig, der havde ramt — saa var det jo mig, der var bleven Kon—onge — Men det er nu ligemeget — Hik! — alene denne minde—hik!—rige Dag er mig nok, je ved, je har gjort min Pligt — je har drukken — aah! — Sludder je menér je har skudt som en god Borger. Læg an — giv Fyr — Bum! Læg an — drik ud — giv Fyr — naada din Rad! tror Du ikke, je ser, Du bas—asker med Vingerne — je ska' nok ram—amme Dig — vil Du blive her. Bum — aah! — Dine! — Bum! — Bum! Naar Trommen piber, aa Kuglerne gaar, vi hurtig Glasset til Munden faar vi raaber Skaal—aal—aa Bum! — Bum — Bum—um—uu um—m (Om Krigsraaden i Søvne var heldigere med at træffe Fuglen véd vi ikke).

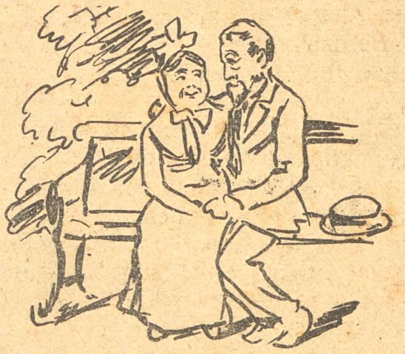

I Skoven.

Han: Det er for mig som om det var i Gaar, da vi for tredive Aar siden sad paa denne Bænk og gav hinanden det første Kys.

Hun: Ja, og der manglede en Knap i din Vest!

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Li-Hung-Chang udleverer Gesandterne.

Nr. 35.

RAVNEN

Søndag d. 2. September 1900.

Hun: Ja, min Kære, naar Du har tabt hele din Formue, saa bliver jeg nødt til at forlade Dig.
Han: Saa det er altsaa Troskaben, Du saa ofte har tilsvoret mig!
Hun: Maa jeg bede — jeg har altid kun sagt — tro som Guld.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jeg synge vil en Vise.

Imens de slaas i Kina har den Grev Waldersee
faaet sin five o'clock the,
nu ligger han paa Søen vel mindst i Uger ni,
han kommer nok derover, naar det hele er forbi.

Den Boerkrig sku' sluttes, det sa'e man som bekendt,
midt i Juni omtrent,
Lord Roberts vilde gærne, men kan ej faa sin Kri',
selv Chamberlain kan vælte for det hele er forbi.

Lad andre ikkun synge om Boksere og Boer,
men saa vidt som jeg tror,
har vi da nok herhjemme, som man ikke skal forti',
vi har en Del, der kommer, naar det hele er forbi.

Saadan som for Eksempel, naar et Lignings-valg er sat,
saa ta'er Højre s'gu fat,
i Næstved, Gud bevares hvor Partiet dog hang i,
en krist'lig Skruebrækker kom, da al Ting var forbi.

Men uden Sammenligning gik de jydske Valg dog bedst,
der fik Højre sin Rest,
ja, det gaar s'gu tilbage for Regeringens Parti,
det varer ikke længe før det hele er forbi.

To Landstingsmænd skal vælges til vores lille Stat,
før blev valgt moderat,
men Vælgerne de raaber: Lad os bare blive fri!
og saa blev Bojsen hjemme, til det hele var forbi.

Naa, „Ravnen" maa bestille til Hummer og til Hul
baade Kokes og Kul,
men Madam Ravn maa foreløbig ta' i Smaa-parti,
vi faar først Koks til Sommer, naar det hele er forbi.

Vekselmæglerforeningens Formand P. Hansen, der forleden maatte møde i den offenlige Ret som Vidne, kan stadig ikke tilgive Assessor Tyberg hans Optræden. Den gamle Vekselmægler giver paany i „Politiken" tilkende, at Assessoren har fortjent at hedde — Fyberg.

Fra Klampenborg.

Assistenten: Det første Tog, som kør',
det gaar til Helsingør.
J. R.: For Fanden, er De ør!
Derom jeg ikke spør.
Den Spas mig ikke huer
De er — forsat til Struer!
Ass. Uh—hu!
J. R. Buh - Buh!

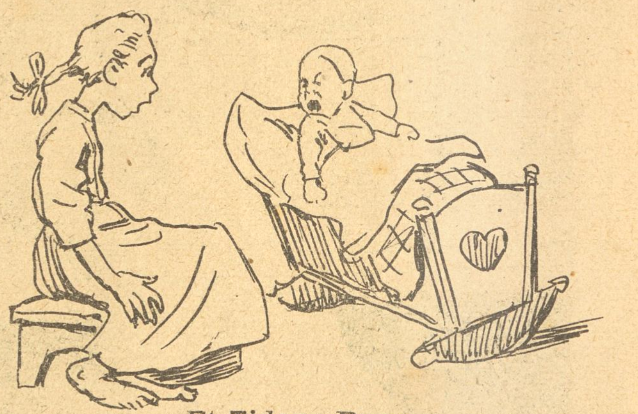

Et Tidens Barn.

Barnepigen (vugger og synger): Sov, mit Barn, sov længe . . .

Den Lille (farer i Vejret): Aa, hold dog nu op og lad mig faa Lov at sove.

Naar Kineserne indkøber Vaaben i Evropa, kalder man det Civilisation.

Men naar de anvender Vaabnene mod Evropa, saa hedder det: Barbari.

Kristiania „Tivoli"s Direktør, Krage, besøgte under sit Ophold her naturligvis vort „Tivoli"s Trane. Krage søger Mage.

Paa Wivels Veranda.

— Hvad mon det er for Skabninger disse „Dolkhaler", som er ankommet til zoologisk Have?

— Dolkhaler?! Det maa være forklædte Anarkister!

Ønskekoncerten.

(Tivoli tilegnet.)

Da Adam fra først gik i Paradis
omkring som en anden Beværter,
saa sa'e han til Eva: „Min Sukkergis,
vi savner lidt Ønskekoncerter,
for Paradishavens Koncertsal ej
bli'er bedre end Sodoma, naar Joachim si'er Nej."

Og Eva synt's, Adams Idé var bra,
en Ønskesed'l hun maatte skrive.
Den første var denne „Klip Halen a'"
og „Her slibes Sakser og Knive".
Men Adam, der altid var mere fin,
„udbad sig høfligst" „O Du lieber Augustin."

Og Abel, der nok havde Aktie dèr
i Paradis Tivoli, tømte
sit Bæger og bad om en populær,
helst den „Véd Du, Mo'er, hvad jeg drømte".
Men ak, da de slet ikke kendte den,
saa fik han bare en af Oldfuks Jespersen.

Og Noah han sagde til sin Madam:
„Pas paa, vi maa stemme i Haven."
Til Sønnen han sagde: „Vær rede, Kam",
men Kam over Brand'ren blev gnaven.
Og da han stemte var det paa Stand
den gamle „Gubben Noah var en Hæ dersmand."

Pareret.

Gæsten (til en Opvartningspige, der hedder Rebekka og er sen i Opvartningen): De gør ikke Deres bibelske Navnesøster synderlig Ære, Frøken!

Opvartningspigen: Kan gærne være, men jeg har ogsaa flere Kameler at vande, end hun.

Droskekuskens Vise.

Mel.: Tag saa Mikroskopet frem og Du vil se.

Se Masser af Monter jeg forhen har tjent,
nu gaar det tilbage, det er mig bekendt;
fra Heide han kom, færre Ture vi fik,
fordi at han lavede den Elektrik.
For 10 Øre Folk et Par Mile nu kør',
og Heide han handler i Folkets Favør; —
men hvis Du ser efter, saa vil Du forstaa,
Heide har en usædvanlig Evne til at „slaa",
alle hans Ideer de kan sagtens gaa,
og ingen véd, hvad Heide næste Gang kan hitte paa.

Jeg mindes engang i en Efteraarsnat,
man paa Kongens Nytorv mig standsede brat:
„Aa, hør lille Kusk, dersom ej De har Tur,
saa kør De os hjem, for jeg har bar Figur".
Det sidste sa'e Damen, hun kom fra et Bal,
og Herren han smisked' af Kærligheds Kval; —
men imens jeg korte saadan tem'lig rask,
hørte hvert Minut jeg en Lyd som af et Smask;
og engang imellem jeg ind i Vognen saa,
man véd jo aldrig, hvad de Satans Mandfolk hitter paa.

Jeg kørte til Bryllup en Dag jeg var fin,
to Heste for Æsken, ja det var s'gu Grin;
og Bruden for Brudgommen lykkelig var,
de elsked hinanden, den Sag var da klar.
En Maaned derefter saa var det forbi,
saa vilde de skilles, det ku' jeg ej li: —
Manden kom nok efter, at Fruen var for god
imod andre Herrer, selv en Etatserod;
saadan kære Venner det kan i Verden gaa,
man véd s'gu aldrig, hvad de Evadøtre hitter paa.

Vi kan aldrig føre vor Vogn, som vi vil,
for stadig saa er Politiet paa Spil;
hvis ikke man sidder paa Bukken tilpas,
saa bli'r man mulktert, den er næsten for hvas.
Hos Finsen i Retten tidt møde vi maa,
straks til at bekende den Mand os kan faa; —
Naar jeg tænker efter, saa er vor Instruks
vistnok saa forældet, at den bliver noget Juks;
men saa længe den kan i Kassen Mulkter faa,
vort kære Politi en ny Instruks ej hitter paa.

I Møbelmagasinet.

En Dame: Jeg ønsker en smuk Stol til mit Modtagelsesværelse.

Møbelhdl.: Her er en ganske fortrinlig Stol. Behag at tage Plads.

Damen: Jamen, den er jo ganske forfærdelig ubekvem. Man kan ikke holde ud at sidde paa den Stol i fem Minuter.

Møbelhdl.: Det er jo netop det udmærkede. Der Stol er som skabt til en lille Visit.

Pareret.

Lapsen: Forstaar De mig ikke? Aa, De er vist ikke saa enfoldig?
Den unge Pige: Nej, jeg tror nok, at De er min Overmand!

Jc.

Efter „Die neue Welt“.

Middag paa Værkstedet.

Jordskælvet i Thy.

Kendt Melodi.

I Thy, hvor Jorden hvælver
som Bakker sig og Dal,
man endnu gaar og skælver
for de Skælv — den er fatal!
Den Rystelse var stærk —
en Tøs i bare Særk
blev rystet ud af denne, nøgen som et Skaberværk.

En Mand, som halvt var dækket
af Dyner, hvor han sov,
blev pludseligen vækket,
og han troede, det var Sjov.
Men saa skreg han Gevalt,
hans Barometer faldt.
— Blot det var sket med Priserne paa Brød og Smør og Salt.

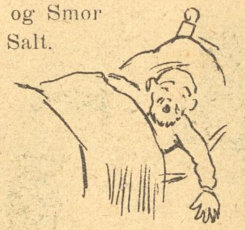

En Balje faldt i Staver,
saa tabte den sin Bund.
En Dreng, som stod og saa det,
tabte Næsen og sin Mund.
To Høns faldt af en Pind,
en Aal gled fra sit Skind,
en Muldvarp fik i Øjet rystet Jord, saa den blev blind.

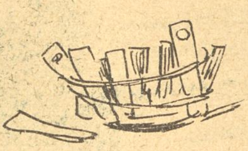

En Dør „gik op" hos Præsten,
stod aaben Dagen lang,
en Cykle kørte løbsk, imens
dens Luftring stod og sprang.
En Vandpost, som var tæt,
gav pludselig et Spjæt
og gav sig til at løbe — det gik for den ganske let.

To næsten nye Støvler
i Snuden fik et Stød,
en Mand fik rystet Hjærnen,
saa han næstendels var død.
En Dreng, som stille sad
og spiste (at han gad)
en Æbleskive, fik af Luftens Tryk den trykket flad.

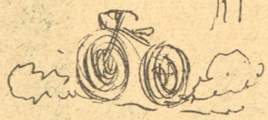

Jeg intet for Jer dølger,
thi Jordskælv de ka' ha'
langt mere grimme Følger
end som Pip og Podagra.
Derfor: Gaa i Jer selv,
Send op mod Himlens Hvælv
en Bøn om at gaa Ram forbi ved næste Jordskælv.

For Landliggere.

Bonden (til sin Kone): Stalden er fugtig. Vi kan ikke mere ha'e Kvæget dér, ellers kreperer det. Men vi kan leje den ud til Landliggere for Resten af Sommeren.

Kul for Kridt.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Ved Limfjord, nærved Aalborg-By,
der ligger nogle Bakker,
som nu er kommet svært i Ry,
idet en driftig Sjakker
fra fjerne Vesten kom herhid:
„De Bakker kan jeg bruge,
de er for mig en lækker Bid,
som gerne jeg vil sluge!"

Thi Sagen er, de Bakker her
har „Uncle Sam" lagt an paa,
for ham er de jo Penge værd;
se det har han Forstand paa.
Af Boniteten straks han ser,
at de for ham kan passe;
det er ej simpelt Pibeler,
men Kridt af første Klasse.

Amerika har knapt med Kridt,
men Kul i store Masser;
en Byttehandel forsaavidt
for begge Parter passer.
At den Geschæft i Orden gaar,
det faar vi sort paa hvidt for;
hvert lille Stykke Kul vi faar,
det skal vi give Kridt for.

Køb Kridt for Kul og Kul for Kridt! —
Det er en snild Beregning.
Forretningen bli'r sat i Trit
ved Kul-Kridts-Aktie-Tegning.
Faa Kul paa Kridt kan nok gaa an,
thi Kullene er dyre,
naar Vinterfrosten kommer, kan
vi rot i Ovnen fyre.

Men Fædreland, hvad har Du tabt!
Du sælger Dine Banker,
Du mister, hvad til Dig er skabt,
mens andre Velstand sanker.
Lad heller „Uncle Sam" forstaa,
at her i mit og Dit Hus,
her kan han aldrig tænke paa
at komme ind i Kridthus.

At betragte alle Mænd som Brødre, det kunde nok gaa an; men alle Kvinder som Søstre — det er Vanskeligheden.

Den lykkeligste Tid er for de fleste Kvinder den, i hvilken de elsker deres tilkommende Mand, men endnu ikke kender ham.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, min Kære, sa'e jeg til min Urtekræmmer i Gaar, det vil jeg si'e Dem rent ud, at gaar De ind i denne hersens Sammensværgelse med og afskaffe Søndagstilgiften og den Smule vi plejer og faa til Julen, saa er De ikke et Haar bedre end Bokserne i Kina, der vil udrydde alle Evropæerne, eller end Indre Mission herhjemme, som vil berøve os enhver uskyldig Glæde og Nydelse her paa Jorden, men Gud bevares, sa'e jeg saa, ka' det gøre Dem rig at ta' det lumpne Stykke Seve fra vos om Søndagen, og under De ikke de stakkels ulykkelige Børn det Par Bolsier, og er De saa pengegrisk og fanatisk, at De ikke mere vil ønske Deres gamle Kunder en glædelig Jul med det stakkels Pund Sukkerlade, naar man køver hos Dem hele Aaret, saa for mig gærne, men det vil jeg si'e Dem, sa'e jeg, at saa er vi to færdige li'e med det samme. Vi er da, Himlen være lovet, ikke gift sammen, og jeg ska' nok opsøge mig en anden Urtekræmmer, som ikke byder sine gamle ærede Kunder slige Smaaligheder, ja, det sa'e jeg, for naar alt kommer til alt, er det dog vos sel', der maa betale Gildet enten paa den ene eller den anden Facon, mer tossede er vi da ikke, end at vi er med paa den. Tror De for Eksempel ikke, at Bønderne, som handler hos Købmændene i Provinserne, dyrt maa betale den Kaffepuns og den Cigar, som de bli'er trakteret med, og den Sjat Kaffe, som deres Koner og Døtre faar serveret i Bagbutiken med Dikkedik ogsaa videre a' Kommisserne — aa, gaa væk! Men det er nu en Gang saadan i denne syndige Verden, at Folk ser mere paa en god Omgang end paa andre Ting, og vil ikke den ene, saa vil den anden, som Frieren sa'e, han giftede sig med Mo'ren, da Datteren gjorde sig kostbar, og ved det Sjansemang ble' han i al Fald fri for og bli'e belemret med en Svi'ermor, hva' der li'efrem var en stor Fordel, og saadan mener jeg osse, at saa længe der er Urtekræmmere, der gi'er sig mere a' med og sjakre med Forretninger, — som de klækker op li'som Pattegrise og lar dem rye til den højstbydende, — end de sæller Bønner og Rosiner og Mandler og grøn Seve, saa længe vil man let finde no'en som faar Kunderne til og hænge paa ved Hjælp a' og putte et Stykke Seve eller et Kræmmerhus Godter i Kurven om Søndagen og gi'e Sukkerlade til Julen, men det er li'emeiet, sa'e jeg, da jeg gik, vil De i Stedet forære mig et Pund go'e Bønner, saa si'er jeg Tak for Kaffe!

Frimærkets Klagesang.

Mel.: Den lille Ole med Paraplyen.

Jeg Stakkel har rigt'nok Grund til Klage.
Det lader til nu i disse Dage,
at man behandler mig som en Klud,
at jeg — kort sagt — jeg skal smides ud.

Jeg, som har pyntet saa mange Breve,
fik Kys af Stodder og Slik af Greve.
Dog, hvert et Kærtegn, hvert Kys og Slik
jeg sikkert ikke af Venskab fik.

Og Folk mig samled' i store Mapper,
mit Ry var sikret, jeg holdt mig tapper.
Af Videnskabsmænd man fik tilsidst
en ny, der kaldtes Philatelist.

Nu skal der anvendes Avtomater.
Jeg skal kasseres i alle Stater.
Hvorfor? Det har man Eksempel paa:
Nu skal et Brev kun ha' Stempel paa.

— Det er brutalt af den hele Verden,
at den som Løn for min fuldtro Færden
saa grusomt vil slaa mig helt ihjæl.
Naa ja, Godtfolk da, Farvel, Farvel!

Det er vanskeligt at tjene to Herrer, men endnu vanskeligere er det at tjene to Fruer, sa'e Rengøringskonen, og gjorde Strejke.

Jo mindre En har, desto mere maa han regne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Mester og Lærling.

Mesteren: Hvorfor Fan'en kommer Du en hel halv Time for sent paa dit Arbejde? Svar, dit Naaleho'ede!

Drengen: Je' ha'de saa ondt i mit ene Øre.

Mesteren: Ondt i Øret! Hæ! Jeg har s'gu ogsaa ondt — hm — men kan jeg bære mine Lidelser og passe mit Arbejde, saa kan en Hvalp som Du vel ogsaa.

Drengen: Mo'er sa'e, at je' skulde ha'e en spansk Flue, og derfor var'et, at — —

Mesteren: Du kan hilse din Mo'er at hun skal la' være at sætte dig den Slags Fluer i Ho'det, ellers skal jeg gi' dig en Gang Ondt til dit andet Øre med. Jeg har fanget Fluer før i Dag, forstaar Du!

Nr. 36.

RAVNEN

Søndag d. 9. September 1900.

Ogsaa i Kærlighed sværmer Agnes
kun for Takt og Harmonì.
Og fordi hun er saa musikalsk,
kysser jeg hende stedse efter Noder!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Hist i Odense en Herre
— Manden er Minister Bjerre —
holdt en Tale, som var værre,
Folk var faa, ja næsten færre
end selv Højre ellers har,
Bjerre dog sin Tale skar,
Højresagen Tema var,
Talen var s'gu ikke rar.

Det var en Jeremiade,
Højre stod paa gammelt Stade,
Krebsgang, provisorisk Skade,
Kongetroskab — ak, Du glade!
Venstre, kom i Højres Arm,
hvil kun sødt ved Bjerres Barm,
Socialisme — Sorg og Harm —
kort sagt, den var krukkevarm.

Gud velsigne vor Minister
med et Snakketøj, som frister
bløde Sjæle og han lister
sig paa Sokker som Filister.
Men skønt Talen den var glat,
saa var Stemningen s'gu mat,
Bjerre ned sig havde sat,
tænkte paa Ministerhat.

Saa tog dernæst Jakob Ordet,
slog et vældigt Slag i Bordet,
Forsvarssagen var ej jordet,
det véd Gud, ja Jakob svor det,
men hvorvidt man ku' gaa med
paa Minister Sehested
eller paa en anden Led,
det selv ikke Jakob véd.

Medens Bjerre sad og tvined',
og det halve Højre grined',
Madsen paa Tribunen trined',
gennem Salen Talen hvined',
Bjerre atter fik sit Smil,
Jakob stod og dansed Reel,
saa man stormed hjem med Il,
Højre, ret! Gevær i Hvil!

Ikke enhver Mand er Mand nok; men man har aldrig hørt, at en Kvinde ikke var Kvinde nok.

Ved Middagsbordet.

Manden: Her finder jeg en Knappenaal i Maden! Hvad gaar der af Pigen?

Konen: Der har vi det. Jeg har allerede længe undret mig over, hvor forskellige Ting bliver af. Jeg savner ogsaa flere Skureviske.

Tidligere tabte Folk Forstanden af Kærlighed, nu er de saa kloge, at de mister Kærligheden.

Svag Erindring.

Hun: Aa, lille Mand, i Dag for et Aar siden stod vi som Brudefolk for Alteret.

Han: Gjorde vi? Ja, jeg tror det s'gu ogsaa!

Vurdering.

Hotelværten (til Kellneren): Tror De, at Herren paa Nr. 14 bliver her i længere Tid?

Kellneren: Det gør han vist, for han har to Skjorter med!

Trøst.

Gammel Kone (hvem en Cyklist har kørt omkuld): Skammer De Dem ikke at køre mig gamle Kone over — De — De —

Cyklisten: Kær Dem om Niks, Madam, jeg har allerede kørt to omkuld i Dag, som var meget ældre end De.

Udspekuleret.

Skovfogden: Hvad, forlanger Du ikke noget for den Mælk, Turisterne drikker hos Dig?

Bonden: Næ, jæ sæier altid, a' den koster itte nouet, for saa gi'er de møjet flere Drikkepenge end al Mælken er værd.

Lyngby—Vedbæk.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Jeg til Vedbæk kørte nys
med den nye Bane,
til min Viv jeg sa'e Adjøs,
som det er Ens Vane.
I Kupéen steg jeg ind,
frydefuld og glad i Sind,
nu vi skulde køre!
ja, nu skal I høre!

I en Time Toget holdt,
Vand der sku' paa Ke'len;
derpaa peb vi nok saa stolt,
la'e os saa i Selen.
Henad Skinnerne det gik,
næsten paa et Øjeblik
var vi fire Alen
kort som vi var galen.

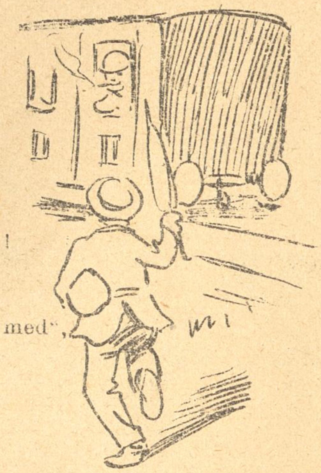

Saa holdt vi og pusted' ud,
dertil ku' nok trænges;
det var varmt, Du søde Gud!
Sirius sku' hænges.
Atter damped' vi af Sted,
„Holdt for Fanden, jeg skal med",
raabte midt paa Vejen
en Mand og brugte Kejen.

Han kom op og med et Pift
atter glad vi kørte,
men en Ko — ja, det er stift —
som vor Piften hørte,
stilled' sig paa Skinnerne,
meget hed i Kinderne,
den os vilde stange,
Jøs, hvor blev vi bange.

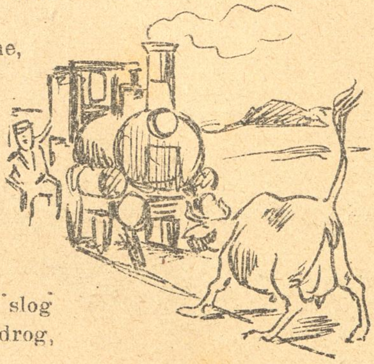

Fire Timer vared' det,
før vi fik den fjærnet,
Fyrebød'ren klared' det,
modig var han, Jærnet.
Den Gang Midnatstimen slog
stolt vi ind til Vedbæk drog,
hele Da'en var gaaet,
men en Tur vi ha'de faaet.

Fra Gaden.

— Hvor har Du været henne saa tidlig paa Morgenen? Du ser saa fornøjet ud.

— Jeg kommer fra Tandlægen.

— Saa plejer man da ikke at le over hele Ansigtet.

— Jo — for han var ikke hjemme!

I Hotellet.

Kelneren: Hvad Tid ønsker Herren at vækkes i Morgen?

Den Rejsende: Saa snart De stikker et frisk Fad Øl an!

Islandsturen.

Mel. Jeg synger om Kong Kristian.

Jeg synge vil en Vise,
en Vise mindre kendt,
den handler om den danske
heltemodige Student,
da han til Island drog
og under Dannebrog
udsejlede paa Kodans Bølge
tre Kvarter til To.

Han kom til Islands „Gejser"
og tæt ved Reykjavik
(en lille By, der knejser
med en eneste Butik).
Han tog sig Livet let,
han børsted' sin Kasket,
og naar han ikke sov,
saa gik han for at blive træt.

Og da hans Kammerater
fandt hanses Klædning sløj,
saa købte han ved Hekla
noget gammelt „Heklatøj".
Han var til Alting, aa!
men al Ting, hvad han saa,
saa sa'e han bare:
Maa jeg be' om København med K.

Han var paa Kap Go'maaren,
paa Fodtur splitternøg'n,
men at han havde væ't
paa Julianehaab var Løgn.
De kan la' vær' at tro,
at Kosten dèr var go',
Men Islandsk Mavebitter
fik de hver Dag Klokken To.

Paa Trappen.

Pigen fra 1. Sal: Hvorfor mon ingen Pige kan holde det ud hos den døve Professor?

Pigen fra 3. Sal: Fordi han ikke kan lade være at knibe dem i Kinderne, siger man.

Pigen f. 1. S.: Men skammer han sig da slet ikke?

Pigen f. 3. S.: Slet ikke han beraaber sig paa det gamle Ordsprog: „Hvem der ikke hører maa føle".

Sydafrikansk.

Lord Roberts befalede en Oberst at falde Boergeneralen Dewet i Ryggen.

„Er min Befaling udført?" spurgte Roberts en tilbagevendt Saaret.

„Næsten", svarede Soldaten, „det vil sige Obersten er ikke falden Boerne i Ryggen, men i Hænderne."

Misforstaaet.

— Den Kur er jeg meget vel tilfreds med.

— Jamen — hvem har da gjort Kur til Dig?

— Hva' Fanden glor Du paa, Knægt — har Du aldrig set et Herskab s—s—stige til Vogns?

Sejren i Aarhus.

Mel.: Tak for for din Daad.

Valghornet lød —
Fremad til Valgbordet Pligten os bød.
Fremad til Kamp mod en ældgammel Drage,
Samfundets Fjende og Samfundets Plage.
Fremad det lød, da der blæstes Appel.
Fremad, frem, slaa Dragen ihjæl.

Fremad vi drog.
Kampen var haard, men med Djærvhed vi slog,
ej gik vi frygtsomt og valent til Værket,
hvor vi tog fat, saa man tydelig Mærket.
Fremad med Tro paa, at Sejren vi vandt;
fremad, fremad Vejen vi fandt.

Rænker og List
brugtes imod os, men kort var den Frist.
Ej vil en frisindet Aarhusianer
skræmmes af Ondsind og nedrige Planer.
Fremad det lyder med dobbelt Humør.
fremad, frem, gaa paa med Honnør!

Slaget var endt. —
Vi havde sejret, den Sag er bekendt.
Dragen sig vaanded' i Dødskampens Smærte,
dèr laa det Udyr med blødende Hjærte.
Fremad, bestandig Signalerne lød.
Fremad! Fremad! — Dragen er død!

Kampen var haard.
Sejren vi vandt gennem Dage og Aar.
Ikke en Tomme vi giver tilbage
af det, vi vandt fra den hæslige Drage.
Vi skal nok vide at hævde vort Ry,
Nøglen har vi til Aarhus By.

Rekord.

En galant Løjtnant: Min Frøken, De er en Engel. Det undrer mig bare, at Himlen har givet Dem — Permission!

Hvor man slaas.

Mel.: Lott ist todt.

For Boerne er Haabet slukt,
skønt Englands Pung er slunken.
Det koster, naar forbuden Frugt
man stjæle vil af Bunken.
De store Magter er paa Spil
i Kina — hvilken Færden!
En slaar, en anden Ryg gi'r til,
saadan det gaar i Verden.
Og foran Magterne gaar Ruslands Zar —
nu vil han slaas for Freden, som han længe ønsket har.

Her hjemme kommunalt vi slaas
og viser gode Kræfter.
Som København bød Højre Trods
Provinsen følger efter.
Der meldes om saa mangen Daad,
og egne Mænd vi sætter
i Fattig-, By- og Ligningsraad,
— bort med de døde Pletter!
Lad os faa Ligningsraadene besat,
„Vort Land“ fortæller, at de Store snyder stærkt for Skat.

Blandt andre ogsaa Vilhelm Beck
slaar drabelig til Side.
De „fine“ Præster slaas i Sæk
med Ord. der ej er blide.
Han skylder dem for Drukkenskab
og — mer', jeg ej kan nævne,
hvis jeg foruden store Tab
vil Plads til Rimet levne.
Vi faar nok klaret, hvad der er i Vej'n,
for Beck vil gærne hugge vældigt selv af Lammesteg'n.

Af Strejker har vi mange haft,
og det kan sikkert siges
at være godt, naar man paa Kraft
med Mestrene kan kriges.
Hver Øres Tillæg, som man fik,
gi'r aarlig Sølv i Kassen
for dem der slider i Fabrik,
paa Værksted og paa Pladsen.
En Skraldemand nu mere Løn er værd
end maskeradeklædte Løjtenanter i vor Hær.

Facit.

— Du sagde altsaa til Fruen, at hun ser lige saa ung ud som hendes Datter; saa vandt Du vel hendes Hjærte?

— Ja, men jeg mistede Datterens.

Inden Døre.

Den unge Frue: Jeg vilde ønske, at jeg var død. Det er ikke til at holde ud med Dig!

Manden: Bare jeg ogsaa var død.

Fruen: Bare jeg saa ikke var det!

Nr. 37.

RAVNEN

Søndag d. 16. September 1900.

— Det er ikke nok med, at det Asen har snydt mig for 500 Kroner; nu snapper han mig ogsaa de ti Tusinde bort fra Næsen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Lille Egern sad.

Gamle Rump er død,
nys det Budskab lød,
han var én Gang kras,
hvem skal ha' hans Plads?
Der skal være tol',
i Hans Madsens Fold
for at styrke Højres Sammenhold.

Gamle Estrup sad
og var ligeglad,
Fortids Politik
ikke længer gik
Hørring, ja og Thott,
Højres Sag til Spot —
ak i Fald vi havde Estrup blot!

Saa kom Sehested,
Goos var ogsaa med,
Middelbo for Ravn
skulde gøre Gavn,
Scharling ny i Frak',
Krigsminister Schnack,
Bjerre Kultus, jo jeg siger Tak.

Ak, men Højre laa
uden Dyne paa,
nu da Rump gik a',
sku' man Estrup ha',
han kan gøre Vrøvl
og gi' Venstre Høvl,
selv om Sehested nu er et Snøvl.

Estrup Landstingsmand,
Fryd i Danmarks Land,
Venstre atter snydt,
Apanager — pyt!
Kristians frie Ret,
„jo, vi sidder net
i 'et," sagde Stadil, halvt forgrædt.

Nu er Højre fro,
Skyts til Middelbo,
Schack skal ha' et Fort,
Venstre faa det haardt,
Højre bliver kvik,
Estrupsk Politik
nok en Gang, God Morgen Madam Dick!

God Begyndelse.

— De er Musiker og vil gifte min Datter?
— Det er mit højeste Ønske!
— Hvad bringer De da med i Ægteskabet?
— Aa — jeg har allerede komponeret en Bryllupsvals!

Den Fremmede i Paris.

„Jeg taler det smukkeste Fransk, men intet Menneske forstaar mig. De Folk kender jo ikke engang deres eget Modersmaal!"

En Smigrer.

„Hos Dem Hr. Jokumsen er alt sympatisk — jeg kan rigtig godt li'e Dem! Jeg tror, jeg kunde drikke en Flaske Vin med Dem — naar De vilde traktere!

Amerikansk.

Han: Miss Ada, vilde De betragte det som meget forvovent, hvis jeg her fra Sofaen tilkastede Dem et Kys?
Hun: Forvovent? Jeg vilde betragte det som Mageløshedens Toppunkt.

I Varietéen.

— De synes altsaa ikke om vor nye Sangerinde?
— Næ, — det vil sige, jeg synes godt om hende, naar hun ikke synger!

Salt og Brød gør Kinden rød, navnlig Saltgrossererens og Bagerens.

Da Sommergæsterne var rejst.

Bondekonen: Næ, Fa'er, ded ska' være sidste Sommer, a' vi ska' ha'e Kevenhavnere te Huse. Saadan nouen Skabesidser, hver eneste Dav vilde de ha'e rent Vaskevand, de Fjolser, de Fraadsere!

Bahnson synger.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

Jeg er som bekendt en tapper Kriger,
det kan jeg sige uden Pral,
og ikke jeg lyver, naar jeg siger,
jeg er den bedste General!
I Spidsen for min tapre Hær
er jeg ej god at komme nær;
jeg rykker stadig frem
med Fynd og Klem.

Mit Navn jeg behøver ej at sige,
thi det er vidt og bredt bekendt;
det nævnes i gamle Danmarks Rige
hvert eneste Minut omtrent.
En Allerhelveds Ka'l er jeg,
hvad var Napoleon mod mig?
Mod mig — bevares vel,
en Bagatel!

Til Hest er jeg mageløs for Resten,
ja rigtig yndig kan De tro.
Jeg ligner grangivelig paa Hesten
en gammel Ildtang paa en So.
Og træffer det med Regn og Rusk,
saa véd jeg, at min gamle Kusk
paa Stedet er beredt
med en Karet.

Jeg elsker mit Land — det mangled' bare,
jeg elsker det af Hjærtens Grund.
Mit Fædreland vil jeg kækt forsvare
indtil min allersidste Stund.
Saa længe blot Regeringen
har Præg af Højre-Meningen,
saa skal jeg holde ud
og staa for Skud.

Men faar vi, hvad jeg nok snart kan vente,
et Venstreministerium,
saa faar jeg, den Onde skal mig hente,
pro-patria-Delirium.
Jeg stikker Fanden ta' mig a',
jeg flygter meget langt her fra,
og al min Tapperhed
jeg tager med.

Spire.

Stor-Kapitalistens lille Datter: Mo'er, kan fattige Folk vel holde Guldbryllup?

Før Brylluppet er hun altid hans „lille Mus". Men faar de deres eget Hjem og Hus, maa snart han være „stille som en Mus".

Hvem der gaar paa Frierfødder, bærer ikke Gummigaloscher.

Pressens Gilde.

I „Zoologisk" var der Gilde,
alt hos den lille Schiøtt,
som jo saa gærne vilde
si'e Pressen et: Vel mødt.
Der stilled' mange Mand
alt fra det hele Land,
Skildpaddesuppe blev der budt,
det friste kan en Gut.

Til disse Gæster mange
jo Haven havde „blødt";
der slagtet blev en Slange,
om man kan tro Hr. Schiøtt.
En Pelikan ved Gu'
blev lavet til Ragout,
og af en gammel fed Øf! Øf!
blev stegt Rinoceros-Bøf.

To, tre Professorer talte,
en Kammersanger sang;
den Gang da Hanen galte,
var svundet Stand og Rang.
I Flytteomnibus,
det var en evig Sjus,
gik Turen nu til Byen ned
med alskens Lystighed.

Men alle Havens Dyr, baade
Panter, Løve, Bjørn,
de tænkte: Nej, Gud naade
os for Pressens Slaaen til Sør'n.
Hu! sikke dog en Nat!
en ærlig Tigerkat
kan gaa ud ad sit gode Skind
af lutter Harm i Sind.

Er De med?

Lapsen: Aa, mine Damer, jeg vilde være det lykkeligste Menneske ved at eje to saadanne Søstre som Dem Frøken Clara og Dem Frøken Paula.

Frk. Paula: De forlanger for meget. Men at faa min Søster Clara til Svigerinde vilde heller ikke være saa ilde.

Gammel Vane.

Uhrmageren (ved sin Datters Bryllup): Vor Datter har altid været sine Forældres Glæde, akkurat som et Kronometer, brillant Værk! Hun — — kort sagt, jeg garanterer for hende i to Aar!

Lige for Lige.

Baronen: Vil De nu endelig engang tilhøre mig, kære Rosa?

Varietédamen: Saalænge De kun sender mig Blomsterkurve, faar De ogsaa kun en Kurv af mig!

Ved Teen.

Den gamle Skaldepande: Jeg er henrykt over Deres Indbydelse, Frøken. Skal vi nu være enige om, at man bør gribe den gode Lejlighed ved Haarene.

Damen: Aa ja, men hvad skal jeg gøre, naar den gode Lejlighed er — skaldet?!

Efter Kampen.

Konfirmanden: Bi Du bare lidt til jeg træffer Dig en anden Gang, din Rad, je' ska' — je' ska' — uh — uh — —

Gadedrengen: Ja vel, Du, den æ je' med paa — Viljen den æ go' nok, men Evnen æ der s'gu gaaet Tuberkler i!

Revolverdramaet.

Mel.: Nu skal Du ha' Din varme Mad.

At Morgenstund har Guld i Mund,
men ogsaa ofte Sor'
det saas forgangen Morgenstund
paa Vendersgades Tor'.
Imellem smaa Meloner,
Agurker og Citroner,
sad Byens Handelskoner
og solgte deres Frugt.
En solgte nye Gulerødder,
En solgte friske Hasselnødder,
En solgte ingen Verdens Ting,
men lukkede sin Beverding.

Og Klokken den var lige slaaet
Otte og en Kvart,
og Morgenkaffen den var gaaet
gennem Halsen, rart,
da hører man, det knalder,
et rædselsfuldt Rabalder,
i Tanker hen man falder,
hvor kom de Skud dog fra?
Grønthandler Jensens Kone sa'e,
„det er vist Prinsens Fødselsda'.“
Ja og en anden sa' imens:
„Næh, det er vist en nyfødt Prins“.

Men ak, desværre saa man snart,
hvor Skuddene kom fra,
det hele stod nu ganske klart
(en nedrig Morder; ja).
Urolighedem vokser.
En mener, han er „Boxer“,
en fæl moderne Boxer
med Skud i sin Pistol.
En spænder Ben for Mord'ren sel',
En vil slaa Morderen ihjel;
knalder ham med en Bismervægt,
saa Saaret aldrig mer' bli'r lægt.

Til Tugt-, Arrest-, Forbedringshus
man fører ham tilfreds.
Pistolen, den takseres straks,
„En Krone og halvtreds“.
Tre af de ældre Koner
fandt fire smaa Patroner,
skønt Morderen fremtoner,
at der sku' være fem,
derpaa bli'r Morderen sendt bort,
det maa forresten være haardt;
men hans „Forstand“, der drev hans Spil
var ganske rent ad Helved' til.

Vilhelm Beck har rejst Spørgsmaalet: Hvor meget, der bør taales af en Præst. Det burde hedde — efter Beck's Synsvinkel — Hvor meget kan en Præst taale?

Det fraraades Livstrætte at hænge sig. Hængning forlænger Livet.

I Kontoret.

Skriveren (studs): Undskyld, jeg kan sgu ikke lugte, hvor de Dokumenter ligger!

Chefen: Derfor skal De ogsaa have en Næse!

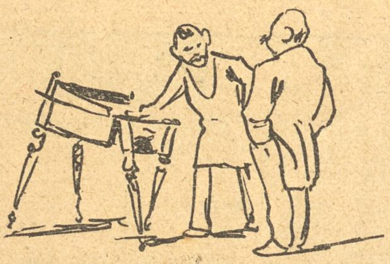

Forretningsliv.

Vennen: Det Skrivebord vakler jo ganske nederdrægtig.

Skrivelæreren: Netop derfor er det mig uerstatteligt. Ved det maa mine Elever altid skrive: „Saaledes var min Haandskrift ved Undervisningens Begyndelse.

I Kroen.

Bonden (efter at have læst en Avis): Det er dog mærkeligt, at der altid akkurat passerer saa meget, at Aviserne bliver fyldt!

Naar en Mand absolut vil regere over en Kvinde, maa han have en meget god Konstitution.

De værste Reaktionære tillader sig de største „Friheder“, naar de er ude paa Livet.

Kvinden elsker kun den, der er hendes Herre eller hendes Slave.

I Kærlighed er et Kys for meget bedre end halvtreds Breve for lidt.

Mændenes Dumhed er Kvindernes Klogskab.

Ærlighed er ofte ikke andet, end Frygten for at blive nappet.

Dyd, der bestandig maa bevogtes er ikke Skildvagten værd.

Man siger undertiden Sandheden, for at andre skal tro, man lyver. Men naar man lyver, vil man altid have at andre skal tro, man taler Sandhed.

Sorg.

Veninden: Det var da forfærdeligt, som det regnede ved Din Mands Begravelse.

Den unge Enke (sukkende): Aa, Du kære Himmel, ja sikket et Vejr, min nye Kjole og min nye Hat blev aldeles ødelagt. Den Dag glemmer jeg aldrig!

Der gives ogsaa Tiggerstave med Sølvhaandtag.

Fra Sporvognshestene til Hr. Direktør Lautrup.

Hr. Direktør!
vi véd at god og rar
mod dem, der lider, først og fremmest er De.
Maa vi da, som de store Smærter har,
fortælle, hvad der ligger os paa Hjærte.

Vi slæber hele Dagen paa en Vogn,
der rummer rige kostelige Skatte.
At køre dem omkring fra Sogn til Sogn
er tungt, Hr. Direktør, det kan De fatte.

Men vi om dette intet vilde nævne,
hvis Vejene, hvorpaa vi Vognen kørte,
var bare nogenlunde plane, jævne
og altid lige os til Maalet førte.

Men overalt der er et Roderi,
og derfor har vi faaet disse Tanker
om nu at stikke vore Ho'eder i
hvad vi kan gøre for de trætte Skanker.

Her trækker vi paa Ørstedsvej omkring
med Vognen over store Skærvebunker,
paa løse Skinner, over tusind Ting,
saa vore Lemmer værker, Ho'det dunker.

Hvorfor da saadan være os paa tværs,
der snart skal ud at gæste Wentzel Bekker
for dèr at synge vores sidste Vers,
forinden man som Bøf paa Bord os dækker.

Fordi at vi skal ta' den værste Tørn
og slæbe, mens den nye Vej man lægger
til Gavn for Deres egne Kælebørn,
De ny „Elektriske“ — for dem De dægger.

Men skal vi saadan lægge Kræfter i,
saa staar vi ej stilfærdig mer' i Krogen,
saa vil vi snarest kigge efter i
hvad Ret vi har ifølge Skudsmaalsbogen.

Vi vil ha' Ret til at gaa Aftentur,
at nyde Livet i de sidste Dage,
at gaa paa Boulevarden, gøre Kur
i Resten af den Tid, vi har tilbage.

Og giv os Heste saa en Snaps pr. Mand.
Vel faar til daglig vi en meget go' Kost,
men hvad en Snaps til Maden gøre kan,
véd De Hr. Direktør fra Deres Frokost.

Saa lover vi Dem, naar vi er lever't
at ædel Gengæld der fra os skal vanke:
Bli'er en af os som Bøf for Dem server't,
véd vi os fri for hver en daarlig „Tanke.“

I Haab om at De nu, Hr. Direktør,
vil gøre, hvad De kan, til vores Bedste,
forbliver vi, som alt vi var det før,
ærbødigst
Deres trætte Sporvognsheste.

Ved Øllet.

— Paa De forenede Papirfabrikers Generalforsamling oplyste Formanden, at Forbruget af Avispapir var steget enormt i England under Krigen i Transvaal. Hvorfor, tror Du?

— Fordi Englænderne hele Tiden har været haardt trængte.

Mellem Veninder.

— Hvad synes Du om min nye Hat?
— Storartet. Den gør Dig næsten smuk.

Glæde i Højre.

Variation.

Da Estrup nu er gammel,
og ikke duer mer',
vi har ham klinet sammen
med gammelt Potteler.

Og saa paa Piedestalen
vi hannem stiller op,
til Pynt i Landstingssalen
skal staa hans Syndekrop.

Han være skal en Helgen
til Hellig og til Søgn,
for ham vi ofrer Bælgen,
— hvis ikke det bli'er Løgn.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

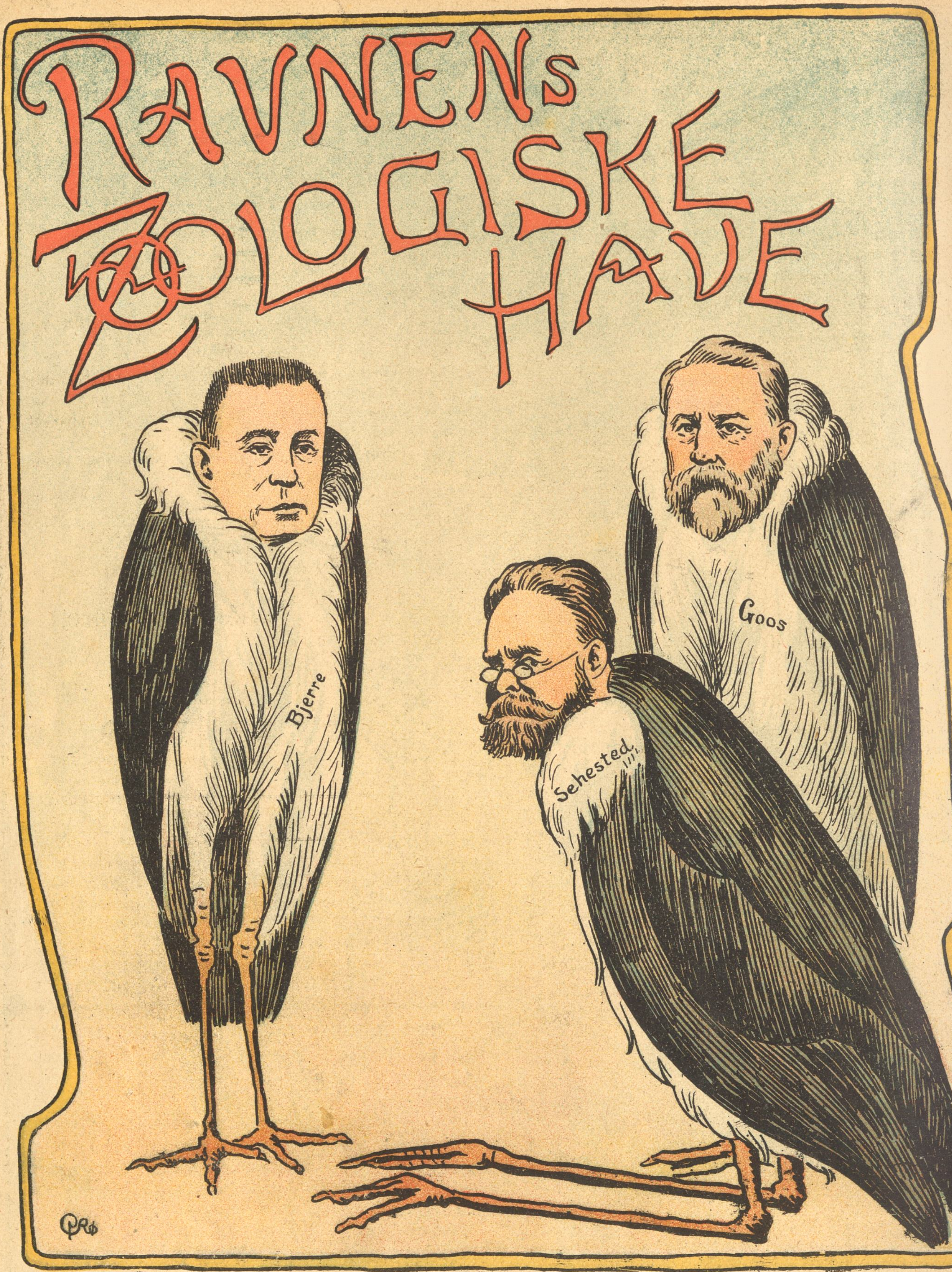

Motto: Vi bliver.

Sehested: Sikken Jakob si'er.
Bjerre: Lad ham blot — vi bli'er.
Sehested: Hør, Aviserne skri'er.
Goos: Skidt med det — vi bli'er.

Sehested: Selv Højre os bekri'er,
Bjerre: Niks forknyt — vi bli'er.
Sehested: Maren fælt os ri'er, —
Alle i Kor: Ske hvad der vil — vi bli'er!

Nr. 38.

RAVNEN

Søndag d. 23. September 1900.

Hun: Nu vel — jeg tilstaar, at jeg har været Dig utro. Gør Du nu Gengæld, saa er vi kvit!

Han: Tak skal Du ha'e! Men det er en Duel med meget ulige Vaaben!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Maren Kokkepiges Kvaler.

Naar man er død, saa er man væk,
men hvorhen mon man kommer?
Den danske Pave Vilhelm Beck
os stiller for en Dommer,
som spø'r om Beck var ens Patron,
om man har hørt til hans Mission,
for ellers er man en helt fortabt Person.
Saa skal man i et Helved brænde.
Kvalerne dèr faar ingen Ende,
men Harboøres unge Præst,
Hr. Jensen, syn's dog, det var bedst,
om Helved var lidt mindre hedt,
og vi sku' bare steges lidt,
:,: men „Ravnen“ den mener, det er ligefedt. :,:

Om dette Spørgsmaal er der Strid
i hele Kristenheden,
til Helved Vilhelm Beck slaar Lid
og drager Sværd af Skeden,
men Sagen afgjort være maa,
og det er let nok at forstaa,
at aldrig det kunde uden Helved gaa.
Bjerre vil ej paa Væggen male
Fanden med Bukkehorn og Hale,
men Herregud, det gaar ej an
at fjærne slig en Bussemand,
og Hoffet vil et Helved hedt,
hvor Venstre ret kan blive svedt
:,: og Socialisterne faa deres Fedt. :,:

I Sverrig har, saavidt jeg véd,
man Helvedstraffen strøget,
man mener, Kristi Kærlighed
bør ikke være røget
af Helveds Flammebaal og Brand,
som truer mest den „simple“ Mand.
Jo Sverrig, det er et rigtig dejligt Land;
dersom Du vil fra Helved komme
og sorte Præsters Straffedomme,
saa rejs til Sverrig, kære Ven,
der er jo ej saa langt derhen,
dèr gør man Dig ej Helved hedt,
dèr pines Du kun ganske lidt,
:,: men her bli'r Du stegt udi dit eget Fedt. :,:

Brydekamp.

Ud! Man er i Vanen.
Ud fra Forstadshusene,
ud til Traverbanen.
Trængslen den er knusende.

— Maa taalmodig vente.
Roeber kommer brusende,
han vil Fanden hente
mig dupere Tusinde.

Bech er ret ved Hægter,
Folket klapper muntrende,
medens unge Slægter
ser til Bech beundrende.

Tredive Minutter
ser man paa de kæmpende,
og da Kampen slutter,
skil's de ad saa læmpende.

Men en anden Søndag
atter Kamp, en knusende
— indtil Bech en skøn Dag
har tjent mange Tusinde.

Hønsekrigen.

Der var en skønne Enighed
fra Høns fløj op
til Høns fløj ned.
Saa blev de vrede, fløj i Top,
aa, sikken Rød'lighed!
Et gammelt Bur,
ja, maaske fler' i Skur
forvoldte den Plaser.
Nu bli'er der en lang Proces,
Ting tinge ling,
af Akter flere Læs,
men ellers ingen Ting.

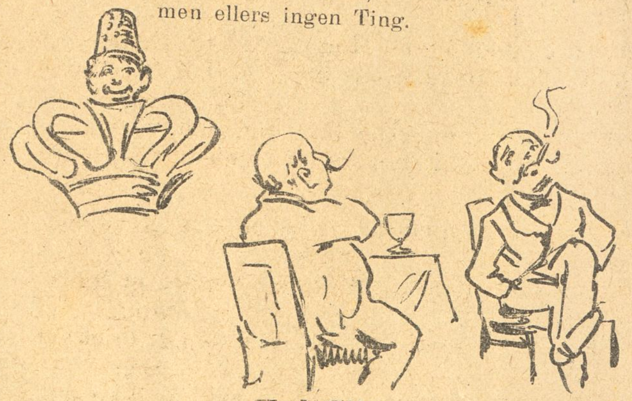

Ved Øllet.

— Har du set den gyldne Krone af bare Fingerbøller, som er udstillet i Vimmelskaftet?

— Ja. Det skal vel være en Kompliment til Damerne: At det dog er Kvinden, der regerer Verden.

Bybudets Vise.

Mel.: Kukkelure i sin Præstegaard.

Jeg maa rende rundt med Pakker her fra Gry til Kvæld,
og jeg tror s'gu næsten snart, jeg slider mig ihjæl,
for en Tiert eller 25 Øre maa immer Peter Svip paa Pinde for enhver jo staa,
ja, jeg tror, at snart jeg Spat maa faa i Koderne,
for syv Piger har jeg flyttet nu Kommoderne,
jeg fem Ure, tre Par Bukser og en Vest har sat,
men nu er jeg rigt'nok ogsaa bleven tem'lig mat.

Hos en Dame tjente jeg en Krone i en Fart.
Véd De hvad, den Krone kunde hun saagu ha' spar't.
Paa et Laan i „Folkets" havde hun indlagt Billet,
og nu sku' jeg se, om Herren han var rigtig net,
og imedens dèr jeg ventede paa Skillevejen,
saa kom Kavalleren — det var gamle Scheibelein.
Tænk, han troede virk'lig, at han Laanet skulde ha',
jamen, den Slags var s'gu Damen bare inte a'.

Jeg Scheel Wandel flyttede, det var et gruligt Mas,
han var tung, men dog jeg vidste, at han kunde ta's.
Selv Bech Olsen skal derfor om mig med Ros ha' sagt,
det var godt bestilt, at Scheel jeg fik i Kisten lagt.
David flytted' jeg en Morgen væk fra Helliggejst
hen til Raadhuspladsen, hvor en Tid han nu har knejst,
men i Vartov Damerne ham nu ej have vil,
de kan ikke li', han staar og vender Ryggen til.

Jeg en Kuffert maatte slæbe ud paa Kristianshavn
for en Herre, han var flot, jeg kender ej hans Navn,
og paa Vejen hjem jeg fandt et dejligt brækket Ben,
det jeg løb til Hejberg med, ja jeg var ikke sen.
En Skandale, som jeg hørte, gav jeg Oskar M.
Han goutered' den og smasked', men saa sa'e han „Hm,
„De faar kun 50 Øre for den, skønt den er tem'lig fæl,
men De véd jo nok, vi laver her Skand'aler selv.

Og nu skal jeg tridse hen med denne her Buket
til en lille Frøken — ja og saa en rød Billet,
det er saadan en man kalder for en Billet doux,
man dem skriver, naar man vil sig ha' et Rendez-vous.
Rendez-vous'er jeg tit alle andre skaffer, men
aldrig har jeg endnu faa't mig selv en lille Ven.
Nej, naar hele Dagen skal gaa hen med Slæb og Slid,
hvordan Fanden sku' man saa til Kærlighed faa Tid.

Paa Bænken.

— Hvorfor kommer Du ikke mere i Snasken paa Hjørnet?

— Jeg har ladet min Hat hænge paa Knagen.

— Derfor behøver Du da ikke at blive derfra.

— Jo, — jeg tog en bedre Hat med mig.

Lodsedlens Klage.

Jeg har mig kedet mange Aar
paa Bunden af Rouletten,
men hvordan Pokker det saa gaar,
jeg holder mig paa Pletten.

Hver Gang Rouletten snurrer rundt,
jeg tror min Tur skal komme;
af Glæde faar jeg ganske ondt,
men Tiden er ej omme.

Det bliver kun saa faa forundt
sin Lykke ud at bære.
— Rouletten gaar dog stadig rundt,
hvordan mon det kan være?

Fik saa ens Ejermand dog mindst
for Pengene den Dækning,
at med en lille sløj Gevinst
jeg kom i sjette Trækning.

Nej, selv for ham er Verden vrang
og bringer ingen Lykke.
Jeg haaber, at han næste Gang
vil blæse mig et Stykke.

Den ny Kongevalgtes

Højrefolket jubler: Hil være Dig, Stædighedens fuldkomne Re
Broholmer-Ministerium til en stærk Regering. Velkommen til Fæstı

ndtog i København.

epræsentant og Provisoriernes Fuldbyrder! Du, som endog kan gøre et

ningen, Højres Redningsmand!

Da den store Gevinst faldt paa Ottendedele.

Billeder af Livet.

(Fortsat.)

Hjemme og i Fabrikken sagde han en Dag, at han skulde til Sygekassemøde. Men i Virkeligheden hentede han sin Gevinst, for straks med det samme at sætte Pengene i Sparekassen. Fik han end kun faa Procent i Rente, stod Pengene dog sikre!

Den næste Dag meddelte han sin Hustru, at han for Eftertiden fik højere Løn, men det var slet ikke sandt, Han havde sagt til Fabrikejeren, at han ikke mere kunde udholde det strænge Arbejde, hvorfor han bad om en lettere Beskæftigelse. Da han altid havde passet sine Ting, opfyldte Fabrikejeren hans Ønske. Men nu fik han kun 15 Kroner om Ugen.

Snart flyttede Familien ind i en bedre Lejlighed, Konen og Børnene fik nye Klæder — dog ikke flotte. Renterne, som han hævede hvert Fjerdingaar, blev anvendt til Husholdningen, og Ugelønnen blev lagt hen til „særlige Udgifter", Skatter og lignende, hvorved hans Hustru havde kunnet erfare den rigtige Sammenhæng, besørgede han selv betalt.

Hans Hustru fik aldrig noget at vide om Gevinsten. Hun var glad over, at hun nu ikke mere behøvede at savne eller at knibe paa Skillingen, og at hun altid kunde sætte noget ordentligt paa Bordet. Hun lagde nu endog „hemmelig" noget til Side, for at kunne glæde sin Mand med smaa Overraskelser ved fattige Lejligheder, det havde hun aldrig tidligere turdet tænke paa Men nu fortalte hun det saa ofte og saa gerne, at det ikke mere var nogen Hemmelighed for ham.

IV.

Herre jøsses! nu har jeg vundet paa mine gamle Dage. Alt hvad jeg sparede, alt hvad jeg sled, det hjalp altsammen ikke. Min Søn er bleven stor og fik en rigtig fin Pige til Kone, fordi han var en brav Fyr. Hun farer omkring i Fløjl og Silke. Jeg skulde ogsaa komme til ham. „Næ", maatte Karen skrive for mig, „jeg bliver her! Her er jeg født og her vil jeg dø, i mit lille Hus. Ha, ha! Jeg har det jo godt! Saa kom der en Gang En og prakkede mig en Seddel paa, og jeg købte den. Nu har jeg vundet og er bleven en rig, rig Kone! Ha ha, ha! Havde det sket tidligere, sikket Rend af Friere her havde blevet. Død og Pine!"

Saaledes pludrede den gamle Husmandsenke videre i et væk. Hele Landsbyen var allerede strømmet sammen hos hende. I det ellers saa stille lille Hus gik det ind og ud. Der var alle Slags Folk: Misundere, Venner, Ligegyldige og Misfornøjede. Men alle var enige om at det ikke stod rigtig til med gamle Else.

(Fortsættes.)

I Skolen.

Læreren: Hans, nævn mig et Tilfælde, hvor det er saligere at give end at tage.

Hans: Naar jeg stikker Ole en Lussing.

Vilhelm Beck.

Mel.: Bal i Haven.

Ved Søndermarken talte Vilhelm Beck
forleden Dag for fromme Faar at fange
og Penge til Missionens fælles Præstesæk,
til begge Formaal reddedes ej mange,
thi Sagen er, at Paven var for tam,
der var ej Spor af Helvedsild ved ham.
Man havde ventet noget stort af Paven,
men der blev ikke Spor af Bal i Haven.

Der var ej mindste Smæld i al hans Snak
og ej den mindste Gnist af Helveds Flamme,
han dundred' ikke løs mod Satans Rakkerpak,
nej tværtimod, hans Ord var meget tamme.
Som Djævel stod haa dèr med Englesind,
som graadig Ulv indsvøbt i Faareskind.
Da han var færdig, var han trist og gnaven,
thi der blev ikke Spor af Bal i Haven.

O København! Du Landets Sodoma,
for Dig ej nogen Frelse er at skue;
i Helveds Svovlpøl vil Du sikkert futte a',
hver Københavner vil gaa op i Lue.
Naar hvert Teater bliver lagt i Grus
og hver en Dansebod bli'r Bedehus,
saa savler Beck af Fryd paa Præstekraven.
Ja, tro I mig, saa bli'r der Bal i Haven!

Men indtil den Tid maa han nøjes med,
at Hovedstaden er og bli'er „forbandet" —
Hør Bech, lad Københavnerne med K. ha' Fred,
rejs Du et Stykke længer ud ad Landet.
Dèr tror jeg ganske sikkert Du formaar
at finde en Del rigtig fromme Faar,
som ydmygt kaster sig for Dig paa Maven,
saa kan Du rigtig holde Bal i Haven,

Hr. Beck i Troen Styrke har for to,
hans Tro er meget stærk, det véd Vorherre.
Han en Bech Olsen er — dog næppe er hans Tro
saa stærk, at den formaar at flytte Bjerre.
Hvad om han fik Ministertaburet,
en Bispestol var ogsaa ganske net. —
Naar Vilhelm Beck kan svinge Bispestaven,
ja, tro I mig, saa bli'r der Bal i Haven.

Prisforhøjelse.

Paa Grund af de stadig stigende Brød- og Papirpriser, samt bevirket af Paalæget paa skaaren Smørrebrød, der afføder tyndt Besøg, meddeles Trængende Gæster, at vore Priser fra Dags Dato ere hævede med 10 %.

Partoutkort billigere.

Erb.

Københavns Toiletanstalter.

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, hvor det var historisk, romantisk yndigt, min Kære, at vi igen engang fik en rigtig Prins Knud, som nok med Tiden bli'r Knud den Store li'som hans Fa'er vist næsten er den største Prins Christian, no'en tilkommende Dronning no'ensinde har faaet, men der er nu alligevel ingen Roser uden Hagedorne, for jeg ha'de saadan glædet mig til, at den lille Prins skulde hedde Svend Knud og Valdemar, som jeg engang har set paa Nørrebro og var no'et a' det morsomste, man ka' tænke sig, og det er jo det glade København, der ska' leve, som Pjerrot sa'e i sin Afskedstale i Søndags efter at Harlekin ha'de faaet Guldnøglen li'som de andre Kammerherrer og Kolumbine i Tilgift, hva' ikke alle Kammerherrer faar. Bare han nu husker paa Vilhelm Becks Ord i Syndermarken, hvor han formanede de andre Syndere at passe godt paa Nøglen, hva' der gælder om alle Nøgler, li'e fra den til Kassen til den De véd nok, som jeg ikke vil si'e, for det lugter saa stygt, ikke og forglemme Nøglen til Tørreloftet, som aldrig bli'er afleveret i rette Tid, men som der altid er Vrøvl om, desformedelst, at no'en Familier aldrig kan huske, naar det er deres Tur, og andre stjæler sig til og hugge Loftsnøglen saa ofte de bare ka' komme til det eller bytter indbyrdes, saa man aldrig ka' finde ud a', hva' der er hvikket — aa, Du kære Himmel! sikken Hylen og Skrigen og Skænden der saa er paa Trapperne, naar Partierne kives om den usali'e Loftsnøgle, akkurat som inde i Heintzes Vandhus eller Tørrarium eller hva' det hedder, naar Maagerne skreg i vilden Sky a' Ærgrelse, fordi de ikke kunde faa Nattero, men skulde gøre Overarbejde til Midnat uden at faa saa meget som en sur Sild i Løntillæg. Jeg gad egentlig vide om Dyrebeskyttelsen aldrig spenderer 50 Øre paa en Tivolibillet. Det kunde nok lønne sig. For at spærre en Snes Maager eller flere inde i en Hule, hvor der knapt er en Spand skident Vand i hele Pytten for dem at bevæge sig i, det ligner, ja det ligner Direktionens Opmærksomhed mod Etablissementets Støtter, at lægge deres Benefice midt i September, hvor Folk mestendels har mistet Lysten til og gaa i Tivoli og hvor Udbyttet til Beneficianterne altsaa bli'er som en Spand mudret Vand til hele Maagebestanden, der er vant til og tumle sig paa den friske Havflade. Næ, min Kære, Tivoli skulde saamæn heller la' være med og lege zoologisk Have, for det ka' dog ikke konkurrere med Direktør Schiøtt. En Thrane gør ingen zoologisk Have, selv om den har sin egen lille Arne at lunke sig ved. Tak for Kaffe!

Serbisk Statsinteriør.

Mel.: Se føst æ der Herren.

Kong Sacha af Serbien sad ved sin Te
og leged saa pænt med en Bjørn.
Hans Frue sad flittigt og sømmed' en Ble,
for hun skulde nemlig ha' Børn.
Da lyder fra Forsalen vældigt Halløj,
der var en, som der pryglede Vagten.
der var en, som bønfaldt, og en, som slog løs,
Idiot, her det mig, som har Magten.

Kong Sacha af Serbien skutted' sin Krop.
„uha, Draga, det er Mama".
Han tog sig en Kognak og tømte sin Kop
og passed' sig til til Dada.
Men Draga sig rejste med Gratie og sa'e,
imens hun sin Ble la' sammen:
„Ja, Fred i min Hule, det vil jeg s'gu ha',
jeg tror, Fanden plager Madammen."

Da Vagten omsider var pryglet itl Pas,
Fru Svigermama traadte ind
med Øjne i Ild og en Mine saa hvas
og hed om sin Pande og Kind.
Han sa'e kun et Ord, „Idiot", til sin Søn
og drejed' ham én, saa han dratted',
men hvordan hun dernæst af Slottet kom ud,
var mer' end Natalie fatted'.

Hun hvined' og hyled' og sparked' og bed,
men Draga slap ikke sit Tag.
„Se saa, lille Mama, nu tror Du vel nok,
at om end din Sacha er spag,
saa har han en Kone, som nok kan ta' fat,
i Nødsfald selv overta' Vagten.
Du raadede en Gang, javel Kammerat,
men nu er det mig, som har Magten."

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fremtidsmusik.

Fruen: Aa, lille Mand, skal vi tage den unge Cand. phil. til Huslærer? Han er saa pæn?

Gemalen: Jamen, Kære, hvad skal vi med Huslærer — vi har jo slet ingen Børn?

Fruen: De kommer nok, lille Mand!

Nr. 39.

RAVNEN

Søndag d. 30. September 1900.

— Det er sørgeligt med Øllegaard, som var i Fuglehandler Jensens Forretning.
— Saa — hvorledes det?
— Jo, han kunde ikke taale den Fuglekvidder, og nu er han død af — Pip!

Vilhelm Beck som Kirkens Renovationsmand.

(Det danske Kirkeraad tilegnet.)

— „Je' sku' si'e Pastoren, at Lammestegen blev kold og Vinhandleren var her med Champagnen!" —

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jo jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

Hver Gang Vilhelm Beck et Anfald faar
af sædelig Vrede mod Hyrder i Brynde,
med foldede Hænder de Præster staar,
hvem af os er det, som saadan kan synde?
En skotter til højre, til venstre en anden,
den Vilhelm Beck er som bare Fanden,
:,: en farlig Karl. :,:

Nys kæmpede Roeber og Bech, min Tro,
der blev ikke sparet paa Kræfterne, Kære,
i Mavedunk Roeber var meget go',
og Bech i en halv Nelson kunde den skære,
knapt tredive Minutter,
og Kampen den slutter,
sin Modstander Bech mod Madratsen putter,
:,: han er en Karl. :,:

Nu har da den Skattelovskommission
sit Arbejde endt, den var hurtig i Vending,
beskattes skal hver Kapitalistperson,
Agrarerne lettes, jo der bliver Spænding.
Nu Estrup vil grunde,
han tænker, hvorlunde
han bedst skal faa Bugt med det Venstreonde,
:,: den gamle Karl. :,:

Juel Rysensten holdt sig en Tid lang sejg,
Kolonnearbejderne vilde han kue,
men det var s'gu slemt for vor Skinnevej,
og ingen der var til at brække den Skrue.
Man noget kan krige,
maa saa sig forlige,
Juel Rysensten han er s'gu saa at sige
:,: en dejlig Karl. :,:

Amerikansk.

Hun: Har Du omhyggelig forberedt alt til at bortføre mig, George?

Han: Alt, min Elskede, alt. Vi bliver viede i Niagara, fra Montreal skriver vi Nyheden hjem til de Gamle, fra London beder vi om Tilgivelse, og i Paris telegraferer vi om Penge til Hjemrejsen.

I Køkkenet.

Fruen: Du milde Himmel, hvor her ser ud i Køkkenet! Alting er smudsigt, og vi har i Dag ikke havt andet end Klatkager og Mælkebrød.

Pigen: Jamen, Frue, Frøkenen vilde bare vise mig, hvorledes de laver Æggekage i Kogeskolen.

Danmarks Ære.

(Bech Olsen tilegnet.)

Mel.: En Sekstur, ak i det lille Ord.

Du gamla friska fjældhøga Nord,
hos Dig er Begejstringen altid stor
med Brydernes Trick
hver Søndag i Træk
gouterer vi alle Bech.
Han røber Kraft og Muskelspil,
og Roeber er ad Helved til,
naar han bli'r raa, si'r Ole „Tja,
det strangu-ler jeg a'."
Hvad nytter Fodbold og Hestesport
mod Brydning, der er den bedste Sport,
næ, ud til Traverbanen blot
vi kører, naar Vejret er blaat og godt.

Ja, flyv, Fugl, flyv over Furesø,
se blot paa Magnus Bech O. og dø.
Han tit, naar det kneb,
sit Underarmsgreb
benyttede saa det peb.
Selv Kammersangeren Niels Juel,
der ellers er en Stormogul,
var helt nervøs, ku tyd'ligt ses
helt ind til Indre-Kreds.
Og begge Wiehe'rne kærlige
var mødte vi'ebegærlige,
sku' Bech nu smides her til Lands,
saa var de parat med en Laubærkrans.

Og Bech gik paa med et Bryderi,
der fjærned' Tanken om Snyderi,
forblommet kom Blom
og spejded' sig om
som Paven i selve Rom.
Og inden at man tænkte no'et,
var Roeber ned i Gulvet slaaet,
men Roeber laved' li'egodt Fest,
den gammelkendte Protest.
Men Danmarks Ære blev reddet dog
af Magnus Bech i den grønne Skov,
og hele Aftenen til Hallo
forsamlet var Folk i „Kafé Bech O."

Rimbrev fra Kantonnementet.

Kære Ravn!
I Dag jeg griber
Pennen, mens de andre sliber
sig en Skraber,
baade „Staber",
Løjtenanter og Gemene;
jeg alene
sover ikke, thi jeg staar
Skildvagt ved en Bondegaard,
hvor vor Oberst bor, den strænge,
til stor Fryd for Gaardens Drenge.

Altsaa, kære Ravn! En Nat
drog vi over Kattegat.
Søen gynged', Stormen brølte.
Regnen ned i Strømme pølte,
ej man kunde staa paa Dækket,
Chefen jammerfuld sig brækked',
og hver Officer, jeg tror,
fulgte troligen hans Spor.
Alle var vi meget sløje,
skønt vi var i Kongens Trøje;
hele vores Hær paa Flugt
slog Neptun — jo, det var smukt.

Saa i Land vi næste Dag
kom, vor Chef besteg sin Plag,
svang sin Sabel, kommandered',
strunk og stolt vi afmarschered':
ingen skulde troet, at
vi var dem fra Kattegat.

Ud ad Landet til gik Marschen,
samme Dag begyndte Farcen,
men om den jeg heller vil
skrive Dig et nyt Brev til.
Krigen er en grum Krabat,
latterlig dens Plagiat,
og vi plagierer lystigt,
plaffer løs med løst Krudt trøstigt,
skyder kun os selv ihjel,
dèr er Runden — saa Farvel!

Din
147, Jens.

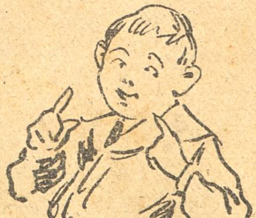

Barnebetragtninger.

Lille Peter: Bare jeg kunde forstaa det: naar smaa Drenge er gnavne, saa hedder det at de er uopdragne, men naar Fa'er og Mo'r er gnavne, saa hedder det at de er nervøse.

Moderne.

— I er nok alle ivrige Sportsvenner hjemme hos Dig?

— Det er hvad vi er, der er stadig et Par af os paa Hospitalet.

Fuldmands Filosofi.

— Dersom je' — hik — ta'r Dig op — hik — saa vælter je' — hik — aa Du ka' ikke hjælpe mig op — hik — derfor faar Du blive liggende — hik.

Profeten Jonas: Nederdrægtig, at man ikke har en Kammerat med sig — nu er der jo ingen, der vil tro paa denne her Historie, naar jeg kommer ud igen.

Ved Sæsonskiftet.

Mel.: Og dersom Du morer Dig doli'.

NU Tivolis Porte er lukket
til der lægges ud paa en frisk.
De sidste Raketter er slukket
og Heintze har solgt sine Fisk.

Og Cirkus, hvor Klovner var kaade
for at bringe Folk til at le,
er paa den sædvanlige Maade
omdannet til Varieté.

Sejladsen fra Øster til Vester
har standset sin Fart for i Aar
kun Fredagens lystige Fester
endnu i Erindringen staar.

Og Søernes prægtige Svaner
snart flytter i Vinterkvartér.
Kommunen med spejlblanke Baner
vil Ungdommen skaffe Plasér.

Kirgiserne, Sommerens Helte,
som tyred' Kamelen saa sødt,
kan snart i de hjemlige Telte
udhvile og drømme om Schiøtt.

Snart bli'r Skovens Festdragt til Laser.
Gult bliver det lysgrønne Løv
og Efteraarsstormene raser
og lægger Naturen i Støv.

Nu kappes med Flid hvert Teater
for Publikums Yndest at naa. —
Blot vi af de røde Plakater
saa sparsomt som muligt maa faa.

Og i Fredericiagade,
som længe i Dvale laa hen,
vil Rigsdagsmænd atter saa glade
til „Samlingen" komme igen.

Enhver, der vil følge de Dele,
som i denne Vinter vil ske,
kan nemmest i „Ravnen" det hele
i Tekst og i Billeder se.

Ved Øllet.

— Det er en forbandet Historie! Jeg mister alle mine Tænder.

— Hvad gør det! Til at drikke behøves ingen Tænder.

Hvad der falder væk.

Mel.: Juleaften, o' hvor du er sød.

DET har været lange Tiders Skik,
at man „Seven" ganske gratis fik.
Børnene dog tit den Udvej greb
at ta' Bolscher — det gav Mavekneb.
Nu vil Urtekræmmerne slaa a',
(kun paa Tilgiften) for de vil ha',
at den Lørdagspligt skal falde væk
— det vil fylde rart i deres Sæk.

Gud bevar's! Jeg kan mig ærgre gul!
Tænk jeg fik som Regel tæt ved Jul
Chokolade og en Flaske „Sprut"
— med de Gaver nu det bliver Slut.
Hele Aar igennem trygt jeg gik
og tog Alt „paa Klods" i én Butik.
Skal nu Chokoladen falde væk
faar min Urtekræmmer skam sit Knæk.

Vilhelm Wieh's og alle Slagtres Helt:
Bech, er nu „der Grøsste in die Welt."
Roeber længe gik og tog paa Vej,
var af Bryderfaget voldsom sejg.
Atter nu i Haandgemæng de kom,
A. C. Meyer fælded' denne Dom:
„Nu maa hver en Fordring falde væk.
Roeber, Du kan sgu'nte „knalde" Bech!"

De Børn.

Lille Aage: Bedstemo'r, forstørrer Dine Briller?

Bedstemoderen: Ja, mit Barn, det gør de rigtignok.

Lille Aage: Vil Du saa ikke tae dem af, før Du skærer Kage af til mig?

En Tyran.

Fru Blak: Jeg forsikrer Dem, kære Fru Blok, denne Mikkelsen er et skrækkeligt Menneske.

Fru Blok: Tænk Dem, for at straffe sin Kone, har han spærret hende inde i et Værelse fuldt af de smukkeste Klæder og de eleganteste Hatte, men uden et eneste Spejl.

Neu-Ruppin.

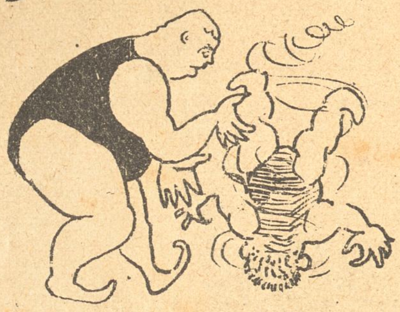

Bech-Olsen er saa meget stærk
Ja — næstendels, en hel ber Særk
Hr. Roeber er en lille Mann,
men Pirouetter elsker han.

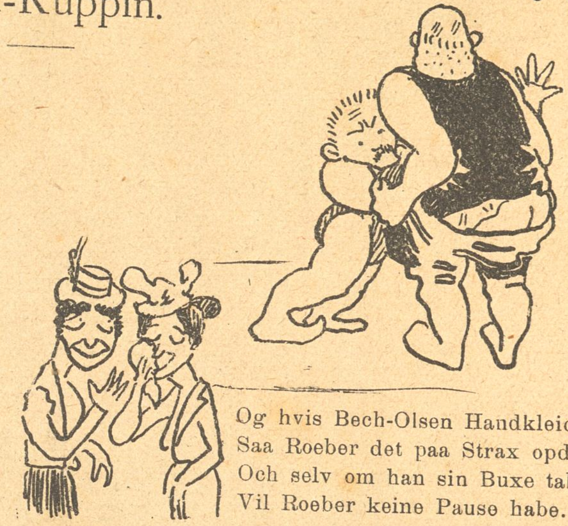

Og hvis Bech-Olsen Handkleid tager
Saa Roeber det paa Strax opdager
Och selv om han sin Buxe tabe
Vil Roeber keine Pause habe.

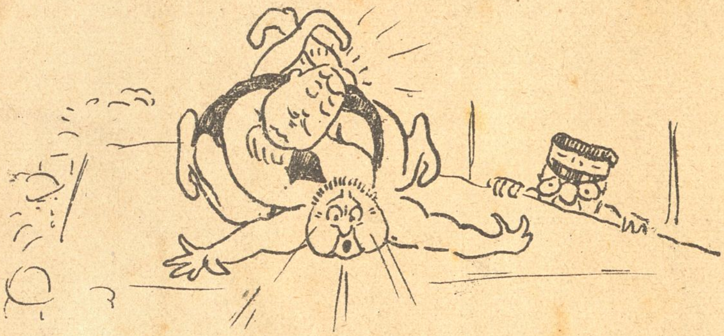

Half Times Kampf mit meget Bulder
Og Bech fik lagt hans Beche Skulder
Derefter paa Tribüne kom
En Bryder stærk, mit Namen Blom.

Og paa en lille kurz Minutt
Var Roeber ganske strax kaput,
Han hurtig af Tribüne kom
Och Verdensmester var Hr. Blom!

I Selskabet.

— Hvor lærte De egentlig Deres Hustru at kende, Hr. Doktor?

— Vi faldt engang igennem ved samme Eksamen!

Paa Landevejen.

Politibetjenten: Hør De, Cyklist, tænd Deres Lygte!

Cyklisten: Der er desværre ikke en Draabe Olie mere paa 'en.

Politibet.: Aa, prøv en Gang; den kan nok brænde saa længe, mens jeg noterer Dem.

Paa Barberstuen.

Kunden: For Pokker. hvorfor sæber de mig saa frygtelig ind?

Barberen: Undskyld, men jeg ærgrer mig i den Grad, at jeg skummer af Raseri.

Fra Tivolifesten.

Bech-Olsen! Du skænked Buketter bort
med Navn paa Kort;
mens Drachmann skænked et Kvad.
Og Georg Brandes, han gav sit Navn.
Det vilde andre i København
ogsaa ha' gjort ret glad.

Triste Betragtninger.

Anholdte: Først gik jeg ud paa Rov, saa stod jeg paa Vagt for en Kammerat, derved løb jeg den Risiko at blive nappet, og nu sidder jeg allerede. Saadan kan det gaa et Menneske!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Var sig liden Hannibal,
hannem lysted at gøre Ballade,
han vilde lave lystigt Bal
i Fredericiagade.
Han vilde forsøge at humpe
henover Provisoriets Sumpe.

Fik han sig da én Goldamme stræng,
— Mo'r Estrup monne hun hedde —
„Gaa nu pænt, min rare Dreng,
saa skal jeg sikkert Dig lede
gennem Provisorie-Sumpe."

Nr. 40.

RAVNEN

Søndag d. 7. Oktober 1900.

DC.

— Kom, Gamle, det styrker Haarvæksten og frisker Hovedet!
— Jamen — det svækker s'gu Benene!

Rigsdagen indkaldes.

Dr. Rothe har indtaget Alfred Ipsens Redaktørplads ved „Samfundet“.

Hold nu
Tungen lige i
Halsen, Doktor.

Der er i den sidste Tid gaaet svært „Ry“ af „Grand Café“, især for dens ægte Cognacs Skyld.

Fra Randers meldes, at Septemberkrigen raser med stor Hæftighed — 47 Forlovelser er allerede en Kendsgerning.

Af en Højrepolitikers Foredrag

— — Mine Herrer! Lad os derfor vedblive at være patriotiske. Hvorfor skulde vi ikke gøre det? Har vor Patriotisme maaske nogen Sinde skadet os?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Op, I brave Venner.

Nu er vores Rigsdag atter sammentraadt,
det er meget godt,
for jeg siger blot,
vi sku' højne Skatten paa hver Matador,
mindre Skat paa Jord,
ja jeg tror!
Aktiefyrsterne der sku' ta's noget fra,
Tiende sku' ingen Sognekonge ha',
Børsbaronerne man burde have fat,
de sku' være sat
højt i Skat.

Og saa skulde Kaffen ej naturligvis
staa saa højt i Pris,
ned vi sku' med Ris.
Kullene sku' ej ha' Spor af Told, min Ven,
stræng bli'r Vinteren,
stol paa den!
Fattigfolk, som havde Børn i Verden sat,
burde ej betale allermindste Skat,
den der vilde røre ved den danske Snaps,
fin og fornem Laps,
sku' ha'e Klaps.

Se, det vil vor kære Rigsdag grunde paa,
men De kan forstaa,
det gaar ikke saa.
Politikens Vej er baade lang og smal.
al Ting vendes skal,
naar man skal
lave Love, aa det er en Kunst saa stor,
Koen dør s'gu tit imedens Græsset gror,
Byrden vælter altid meget heller ned,
derom nok vi véd
god Besked.

Viel Geschrei und wenig Wolle blev der sagt,
det staar vist ved Magt,
vi maa give Agt.
hvis vi blot vil ha'e et ganske lille Ben
hos de Mænd af Lehn,
den er ren!
Estrup spekulerer alt som Provisor
paa en Rævekage, men vogt Dig, min Bro'r,
vi er her i dette lille raske Land
hundredtusind Mand.
kom kun an!

I Anlæget.

— Dèr sidder et elskende Par. Se, hvor de kysses.

— Stille, jeg kender dem, det er gifte Folk.

— Det er virkelig rørende at se Ægtefolk, der er saa forelskede i hinanden.

— Jamen, de er bare ikke gifte med hinanden.

Bør Skattekommissionen have Diæter.

Mandarin Matzen: Jeg tvivler — tvivler — tvivler!

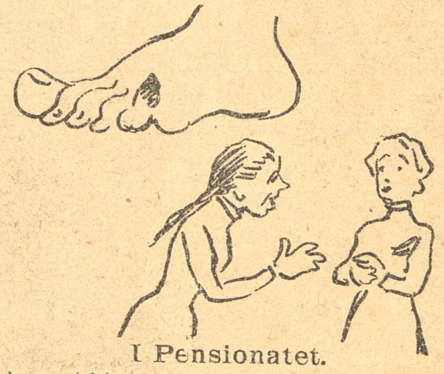

I Pensionatet.

Frøken Alice: Tænk Dig, hvor forfærdeligt — jeg har en Ligtorn!

Frøken Betty: Uh!

Frøken Alice: Du gør Dig ikke noget Begreb om, hvor den fortærer mit Hjærte!

Paa Værftet.

— Hvor længe varer det at bygge et moderne Skib?

— Henved to Aar.

— Naada! Og det kalder man en Hurtigdamper

Skuespillerinden: Maa jeg bede om min Afsked, Hr. Direktør. Jeg skal giftes med min Grosserer!

Direktøren: Hvorfor Afsked, kære Barn? Tag De 3 Maaneder Orlov. Det er saamæn tilstrækkeligt.

Han forstyrrer ikke...

Godsejeren: Saa den gamle Krovært har ikke vænnet sig af med at snorke under Prædikenen? Forstyrrer han ikke Menigheden?

Præsten: Aa Gud nej! De sover jo alle sammen.

En Rejse til Maanen.

Har De aldrig væ't paa Maanen? hvor det er en Skam,
— hvis De rejser, skal De rejse via Rotterdam —
man kan lære meget af at ta' derop en Tur,
jeg har ligget der en Sommer paa en Badekur,
jeg fik Lommer fulde af Dessiner med mig hjem,
jeg bli'er mer' end Miljonær, naar jeg vil bruge dem,
jeg tog med Automobil det sidste Stykke Vej,
slukked undervejs paa Mars en Vaarforglemmigej.
Der er Pigebørn en masse,
saa naar blot man er pr. Kasse
kan man sagtens komme ud paa didlomdej,
der er Tjans for hver en Borger,
som er fri for Næringssorger
og som bare tænker paa at muntre sig.

Der er meget Politi, som vogter paa dig der,
Politiets Direktør er ogsaa meget kær,
du kan bo en Maanedstid paa første Rangs Hotel,
paa Maanen gør det ingenting, du rejser fra din Gæld,
næ, men hvis du glemmer at fortælle, hvor du bor,
eller hvis du holder Selskab sent paa dit Kontor,
bli'r du kaldt paa Kamret op i Politiforhør:
„Sig mig, har Dé været tiltalt eller straffet før,
har De aldrig nogensinde
haft en lille sød Veninde,
hvorved De er kommen i Forlegenhed,
eller var der ikke andet
De er aldrig gaaet i Vandet
for Eksempel paa et utillad'ligt Sted.

Har De lidt af Meningitis eller Kolera,
eller har De aldrig taget no'et fra nogen a',
har De aldrig glemt at aflevere Hittegods,
hvorfra stammer Arret der, har De væ't ved at slaas,
bander De til Hverdagsbrug og gaar De paa Café,
eller bruger De at ryge Opium maaske.
Drikker De Dem regelmæssig fuld og da hvor tidt,
holder De af Mælketoddy mer' end Akvavit;
naar De bare vil bekende
alt hvad ondt De har paa Sinde
kan De maaske slippe med syv, otte Aar,
De skal saamænd ikke skamme
Dem, fortæl os med det samme
om De har begaaet Indbrud, og hvornaar.

Lever Deres Far og Mor, paa hvilken Fattiggaard,
og har De selv nydt Fattighjælp og i hvormange Aar,
skriver De i Bladene og faar De Honorar,
danser De forkert, og har De spillet svært Hasard,
har De Orm, og hvor blev Deres Ligtorn skaaret sidst.
har De nogensinde snakket med en Anarkist,
er De gift og hvilken Jordemoder tror De paa,
Er De sikker paa, De selv er Fa'r til Deres Smaa,
Eller har De stukket Ild paa,
De kan li'saa gerne tilstaa,
har De ofte øvet Assurancesvig.
Har De tidt til Kommissioner
faaet en tre, fire Kroner?"
før ham i Arrest — Forhøret er forbi.

Jo, paa Maanen kan man saamænd ha' det rigtig godt,
man har hver Dag Lov at gaa og se paa Kongens Slot,
Garden har man ogsaa gratis Lov at kigge paa,
men Billetter i Kiosker kan man ikke faa;
alting blir der lagt paa, selv hos Barbererne,
hvem der tjener Penge er især Grossererne.
Kul er ikke til at købe for en fattig Trold,
det er ogsaa derfor Maanen er saa hundekold;
man kan køre med Motorvogn,
man kan ogsaa med en Sporvogn
komme næsten li'saa hurtig, som man gaar,
Der er Tjans for hver en Borger,
som er fri for Næringssorger,
skal vi følges ad derop til næste Aar.

Konfirmandens Vise.

Mel.: Nu kan man blive giftet.

Nu er jeg konfirmeret,
og jeg er Ka'l for min Kasket,
jeg bliver respekteret,
det er vel ogsaa Ret?
Thi jeg er i den Alder,
i—a—Alder,
at man sig Voksen kalder
og Kavaller komplet.

Før li'esom Søster Anna
jeg smøgede kun Cigaret,
nu ryger jeg Havanna,
helst ikke alt for let.
Og af min Broder Lavrids,
li la Lavrids,
fik jeg et Rør med Ravspids,
og det er ganske net.

Nu kan jeg slaa til Søren,
og af mit Skoleliv jeg ler,
jeg ej hos Inspektøren
til Klø skal stille mer'.
Og Nuller ej der vanker,
vi va vanker,
og Fatter ej mig banker
for daarlig Karakter.

Jeg er til Skelsaar kommen
og ikke mere uerfar'n;
med Skillinger paa Lommen
er jeg ej noget Barn.
Nej, nu kan jeg paa „Berren".
bi ba Berren,
Partiet gi'e som Herren
og dampe paa Cigar'n

Nu skal jeg staa i Lære,
Hurra, det bliver evigt Spænd,
og Smed det vil jeg være,
for jeg er med paa den.
Jeg svinge skal min Hammer,
hi ha Hammer.
Ved Essens røde Flammer
jeg vokser op til Svend!

Kaffesladder.

FRU SKADE: Maa jeg nu be' om mine himmelske Bokser, som den kinesiske Prins Tuan sa'e, da Situationen begyndte og bli'e ham for lummer. Er 'et nu ikke li'som vi igen befinder os midt i Provisoriets Tidsalder? Trekløveret Estrup, Nellemann og Matzen gi'r Tonen an i Landstinget og Frederik Hansen i „Vort Land", som jo bare er „Avisen" paa en anden Maade, som der staar i Madam Mangor. Men hva' er der ble'et a' lille Gulmann? Ikke for det, ka' Oberst Colding bli'e Korrektør i Rigsdagen, saa ka' der vel osse bli'e et lille Ben til Gulmann og gnave, og da de dog har hat Emil Opffer som Krigskorrespondent ved Maløren, eller hva' det hedder, ka' de jo bare la' Gulmann gaa til Knippelsbro, saa er han paa den li'e Vej til Kina, som ligger undernejen, og han behøver slet ikke og være bange for og dumpe ned i Helvede, som ligger under Indre Missions Breddegrad, det vil si'e efter Vilhelm Becks Kompas, som jo hele Kleresiet med Minister Bjerre i Spidsen maa rette sig efter. De ska' se, min Kære, en skøn Dag vipper Beck-Ørslev Bjerre-Roeber li'som en Mis og sætter sig sel' paa Taburetten og gør alle Himlens smaa Engle til skinbarlige Djævle, og saa maa St. Peder være glad, hvis han ka' bli'e Fyrbøder i Lucifers Varmestue, for Svejtser ved Himmeriges Port vil Beck naturligvis selv være — han er jo den eneste, der ka' passe paa Nøglerne. Det bli'r vist ikke mange, der saa slipper ind i Paradiset. Hans Kolleger, de andre Præster, som han især har et Horn i Siden paa, kommer da til og forandre Navn li'som Cornelius Petersen ved det Kongeli'e, men hvem véd, hva' det store Barn ska' hedde? Egentlig burde det afgøres ved en Ønske-Afstemning li'som med Ønskekoncerterne i Tivoli, for saa fik han da det Navn, som Folk bedst ka' li'e. Men naturligvis ka' kun Abonnenterne faa Stemmeret, og da jeg er Tirsdags-Abonnent paa en halv Plads hver fjortende Dag, saa vil jeg stemme for Alberti Corneliussen, som er enestaaende, tør jeg nok sige, hva' osse Vejviseren ka' attestere. Men hør nu, min Kære, lad mig ikke glemme det vigtigste, som er Katteudstillingen i zoologisk. De ka' tænke Dem, jeg vilde jo sende min dejlige Hankat derud, en Skønhed, si'er jeg Dem. Martinius falder helt igennem. Den havde faaet Præmie saa vist som Sehested bli'r Elefant. Og saa har no'en Skarnsmennesker tyvstjaalet min Kat. Men jeg vil ha'e min Kat, som Olschansky i Cirkus brølede hver Aften. At gøre sig til Tyv for en Kat, som er li'saa fiink til og ta'e Præmier som til og ta'e Rotter! Jeg vil ikke si'e „Føj for Satan", for jeg bander aldrig, men — Tak for Kaffe!

EFTERAAR.

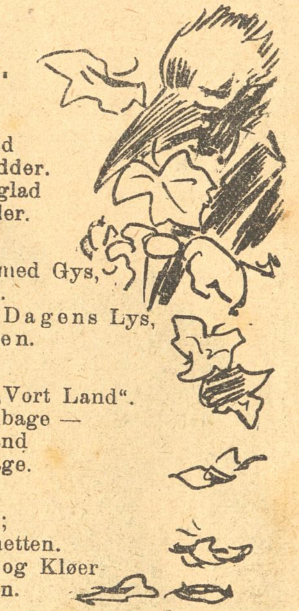

I Høsten søger saa mangt et Blad
mod Jord, til sit Ophavs Rødder.
Og Mennesket vandrer saa lige glad
og træder det tit under Fødder.

De Blade, de Blade! — Jeg ser med Gys,
hvordanne de mister Kraften.
Som „Samfundet"! Før saa det **Dagens Lys**,
nu kommer det ud ved **Aften**.

Ret ublidt har Vinden hvirvlet „Vort Land".
Det Blad har kun Stilken tilbage —
Det holdes af Frederik Hansemand
i Resten af Trængslernes Dage.

De faldende Blade visner og dør;
men „Ravnen" pudser Lorgnetten.
Den lever og revser med Næb og Kløer
de trængende lige paa Pletten.

Gak til Magnus Hansen og bliv næsvis, sa'e Tyven — han stjal samme Antikvarhandlers Frimærker.

„Forposten" fortæller, at en af Bladets Medarbejdere har været forklædt som Hjørnesjover og at Ligheden var overordentlig skuffende.

Mon han nu ogsaa har været forklædt?

Klæder skaber Folk, og Skræder skaber Klæder, men hvad skaber Skræder?

En rig Fader.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

For store Fordringer til en lille Minister.

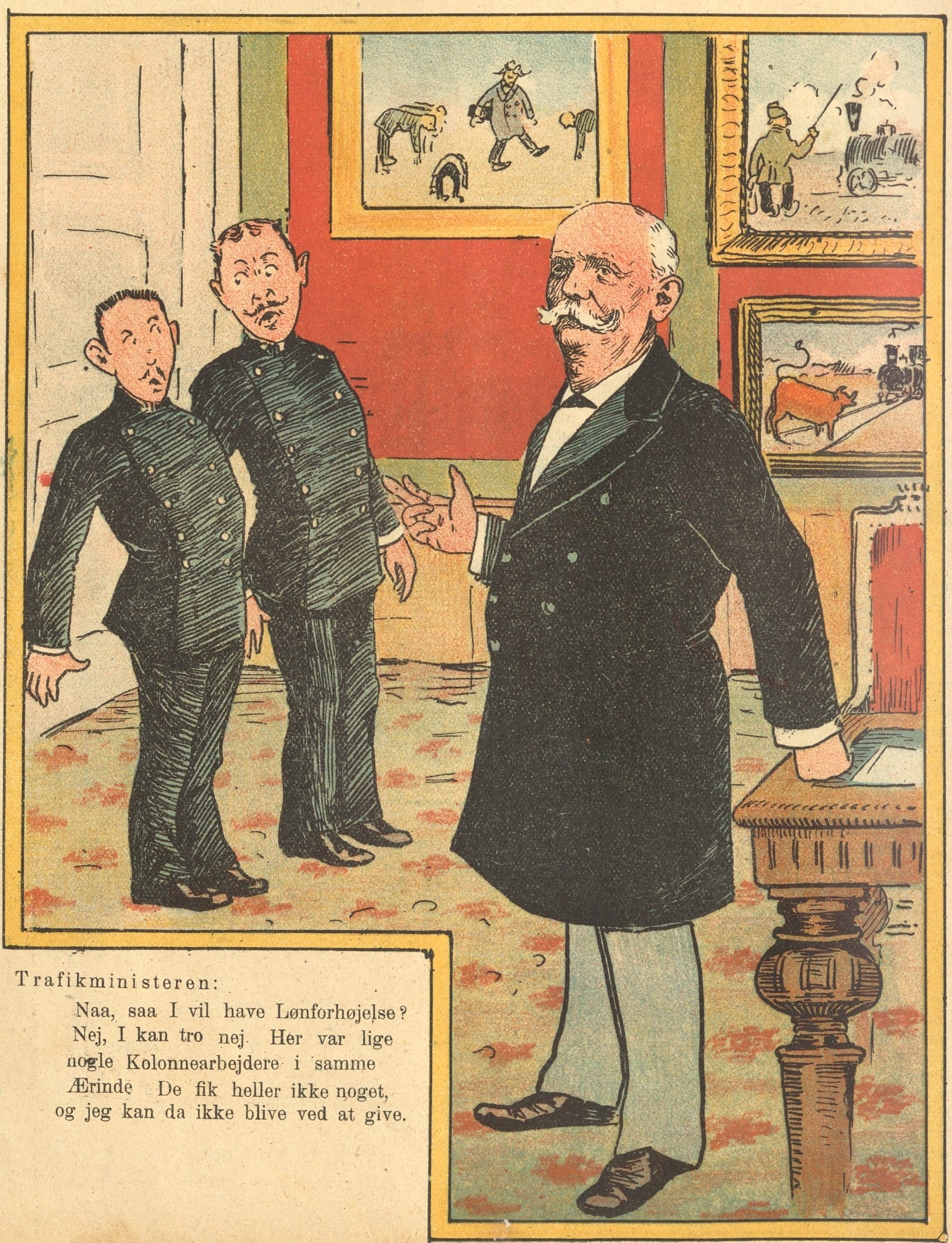

Trafikministeren:

Naa, saa I vil have Lønforhøjelse? Nej, I kan tro nej. Her var lige nogle Kolonnearbejdere i samme Ærinde. De fik heller ikke noget, og jeg kan da ikke blive ved at give.

Nr. 41.

RAVNEN

Søndag d. 14. Oktober 1900.

— Tror Du, at Kusine Anna gifter sig med sin Løjtnant?

— Men Amalie dog! Man gifter sig dog ikke saadan med den første den bedste Forlovede.

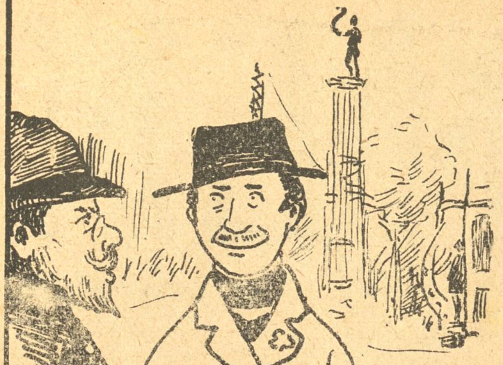

— Hvorfor stiller de Lurblæserne saa højt til Vejrs?
— Selvfølgelig for at ingen andre skal — ta' sig en Lur!

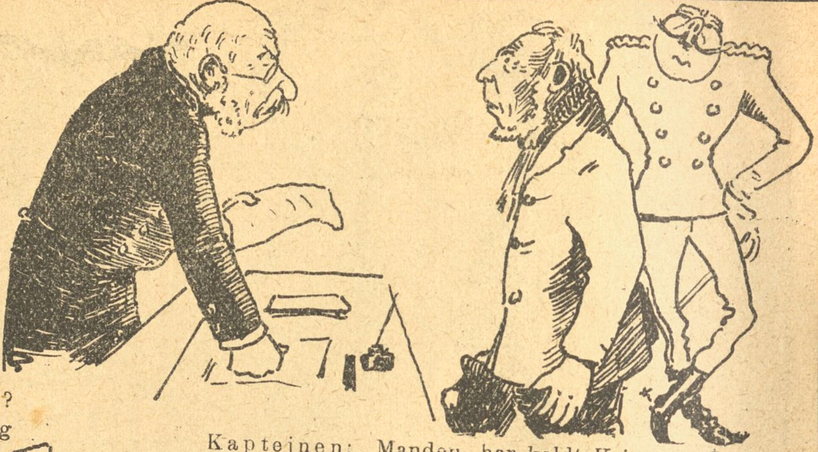

Kaptejnen: Manden har kaldt Krigsmanøvrerne for Narrestreger!
Assessoren (til Bonden): 28 Mand syge, 3 haardt kvæstede, en gammel Kone død af Skræk, Vintersæden ødelagt og en Marketender Invalid — kalder De det Narrestreger, hva'? — — 25 Kr.
(Bonden besvimer.)

— Mand dog, har Du været blandt Røvere?
— Nej, Kære, blot til Møde i „Højrebladet"s Redaktion.

Hr. Madsen skød af Moskusokser nitten og en halv,
saa tog fra Grønland her til Byen han med en Moskuskalv.
Af Glæde Schiøtt til „Zoolog—" ga' Æske gennem Strøget,
og Schiøtt med Moskus i sin Favn laa henslængt velfornøjet.
Men Moskus lugter ikke godt, og tænk, omtrent ved „Nathan",
de mødte Pastor Vilhelm Beck, som straks sa'e: Føj for Satan!

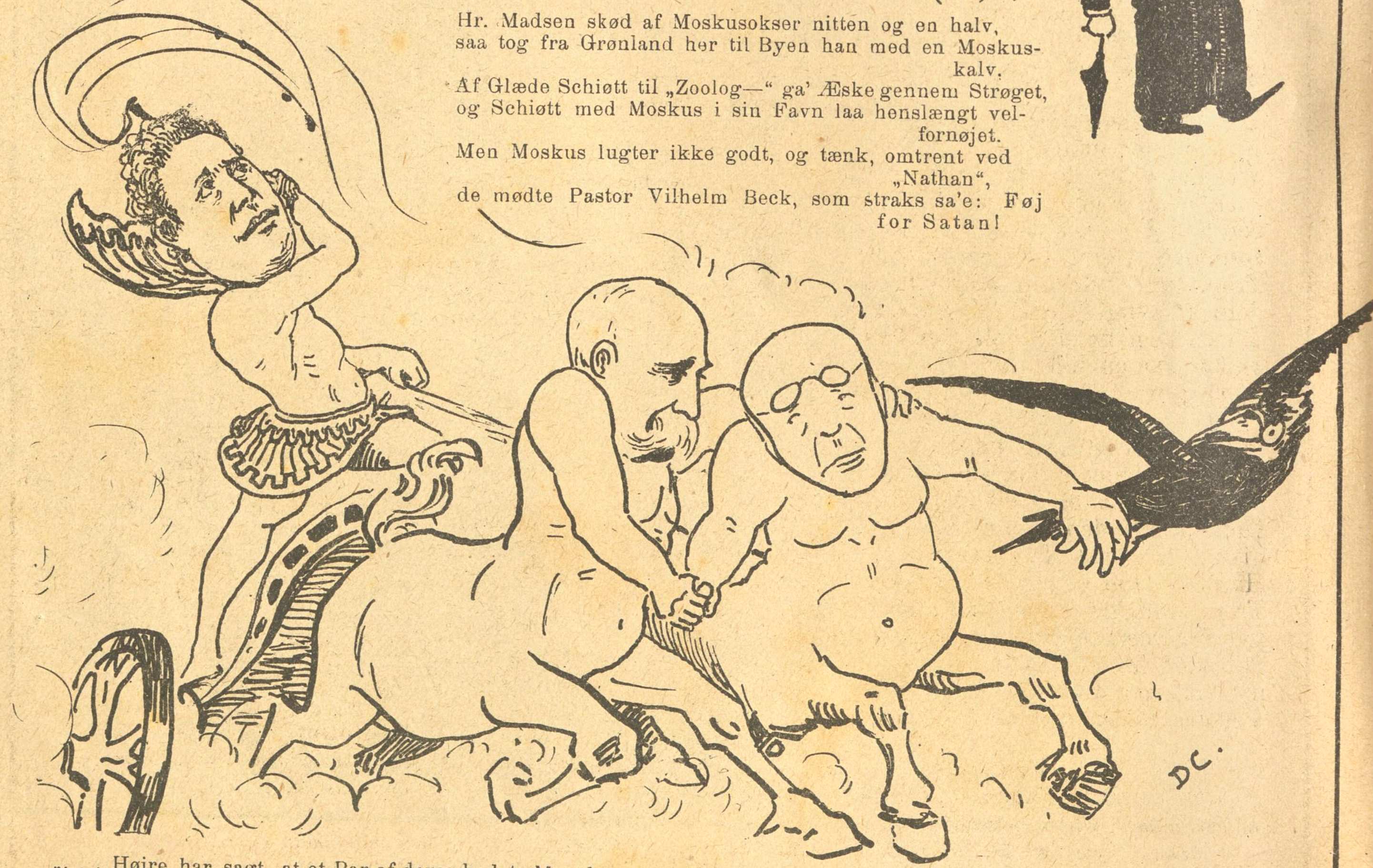

„. . . Højre har sagt, at et Par af deres bedste Mænd har spændt sig for Venstres Triumfvogn. Det maa være en herlig Ting at køre med et saadant Forspand."

J. C. Christensen i Folketinget.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

———

Mel.: Trom trom trom, nu skal I høre.

Til vor ny Regerings Ros
maa det siges, at kun Goos
siddet har i Provisoriernes Tid:
om de andre man kun véd
overmaade lidt Besked,
selv Højre ej en Gang til dem slaar Lid,
Trom trom trom, nu skal I høre,
— men saa maa I alle være med, —
naar man tager i en Sum
dette Ministerium,
bli'r det trangt for Kabinettet Sehested.

Chefen selv ser ud omtrent
som en gammel Rorsbetjent,
der er ude om lidt Lønforhøjelse,
Scharling han er tør og tvær,
og den er nok gal især
med hans økonomiske Fordøjelse.
Trom trom trom, nu skal I høre
Scharling knirke i et Foredrag,
høre ham er ingen Spøg,
han er kedelig, fy føj,
men der hænger en Ministergage bag.

Det kan være Middelboe
muligvis er middelgo
ved det flydende, det er hans Element,
men naar Thinget siger „bak"
ser han højst forskræmt til Schnack,
som paa Afgang før har sine Sporer tjent.
Trom trom trom nu skal I høre,
dem at synge vores Forsvars Pris,
Bramsen kender nok den Dur,
kniber sig en lille Lur,
mens Lars Dinesen er slaaet ned i Friis.

Bjerre ser alvorlig ud,
mon han tænker paa sin Gud,
Vilhelm Beck og Helvede, Ministerløn?
Han er paa den grønne Gren,
nikker til Juel Rysensten,
Himlens Gud bevar os er hans stille Bøn.
Trom trom trom nu skal I høre
nyt fra vores Rigsdag, hold Jer klar,
Sehested har det ej let
med sit nye Kabinet,
Venstre Fejekosten alt i Haanden har.

Ved Øllet.

— Nu er 'en vist sløj med „Samfundet", siden det kommet under Doktorbehandling

— Jamen, hvor kan Dr. Rothe tillade Skroget at gaa ud om Aftenen?

— Maaske bliver det holdt — paa Natkaféerne!

Skanker og Skoser.

———

Konsejlspræsident Hannibal Sehested blev Student i 1860.

Det skulde man egentlig ikke have troet om ham.

* * *

Sommerlyst er bleven Varieté og Værten derude haaber at tjene mange Penge paa sit „Bock"bier, som Peter Jensen skal sørge for at faa til at glide ned.

Sommerlyst skal i den Anledning i de 7 Maaneder om Aaret omdøbes til „Vinterlyst".

SKAAL!

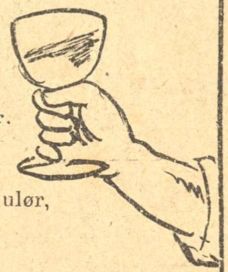

———

Mel.: En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar.

En Skaal for vor By og dens gode Humør,
en Skaal for dens gladeste Minder!
En Skaal for de Sjæle, der gav vort Liv Kulør,
tændte Smilet i Øjne og paa Kinder!
Løft dit Glas! thi af det korte Liv Du fik,
der bli'r ej Raad til noget sorgfuldt Øjeblik.
:,: Sorgens Kræfter bør i Glædens Rus slaa Klik! :,:

En Skaal for de Mænd, som vi tog af vor Marv
og sendte i Raad og paa Tinge.
I Haab om at fuldtro de røgtede vort Tarv
skal vor Jubel og Tak imod dem klinge.
Skaal for dem, der trækker Slidets store Læs,
der bygger Hus og Bro og røgter Køer og Gæs.
:,: Skaal for dem, der syr vor „Rock" og Grevens Dress. :,:

En Skaal for den djærve, der sprænger sit Bur
og bryder de tyngende Lænker!
En Skaal for den Kæmper, der trodser ond Natur,
og en Skaal for hver Forsker og Tænker!
Skaal for hver, der gennem Vildnis baner Vej
og gør os Livets Kamp til munter Barneleg.
:,: Skaal for Kvinde, Mand! Ja Skaal for Dig og mig! :,:

I Skolen

Læreren: Naar jeg siger: Faderen velsignede sine syv Børn, er det saa den handlende eller den lidende Form?

Frits: Det er den handlende Form.

Læreren: Rigtig! Og hvorledes vilde det hedde i den lidende Form?

Frits: Faderen blev velsignet med syv Børn.

Et Hjærtesuk.

Han: Kære Jenny, naar Du siger Levvel til mig, maa Du altid tænke paa, at det maaske er sidste Gang, vi ses.

Hun: Det har jeg virkelig ofte tænkt, men der hænder Dig jo aldrig noget.

Salig.

— Aa, Mariane — jeg er aldeles beruset. Forgæves søger jeg — hik — at bevæge Dig, men Du er stadig lige stiv, kold og ubevægelig. Det er — hik — ikke smukt, Mariane, at Du brænder for en anden — hik!

Da den store Gevinst faldt paa Ottendedele.

Billeder af Livet.

(Fortsat.)

V.

„Det er vist en Arbejder. Han vil absolut tale med Hr. Etatsraaden.“

„Løjerligt Menneske! Lad ham da komme ind. Tjeneren gik ud og lod lidt efter en fattigklædt Mand træde ind i Fabrikejerens elegante Privatkontor.

„Naa — Aa, det er jo Dem! Dem der stak a' med Hundredekronesedlen!“

„Tilgiv mig Herr . . . .“ stammede Manden.

„Véd De, at jeg kan lade Dem arrestere?“

Jeg var i en frygtelig stor Nød. Min Kone ligger endnu meget syg. Mig gaar det ikke bedre . . . . Jeg beder Dem, giv mig en lille Part af Gevinsten.“

„Jeg forstaar ikke et Ord af, hvad De siger og hvad De ønsker. De har engang narret mig. Den Gang gjorde det mig virkelig ondt for Dem. Jeg købte en Lodseddel af Dem, men De blev borte med Hundredekronesedlen, som De skulde bytte for mig. Det var en fæl Historie! Men hvad vil De da? Jeg har ingen Tid at spilde.“

Herre, Numret er kommet ud — med den store Gevinst.

„Hvad siger De!“ foer Fabrikanten op, rodende i alle sine Lommer. „Naar bare jeg har Sedlen endnu.“ Saa trykkede han paa den elektriske Knap og sagde til den tililende Tjener:

“Løb engang over og sig til Fruen, at hun skal gennemsøge Lommerne i alle mine Klæder. Der maa stikke en Ottendedel et eller andet Sted. Bring den straks over til mig.“

Saa vendte han sig igen til Manden: „De vil forhaabenlig ikke forlange, at jeg skal tro Dem saadan uden videre. Først har De bedraget mig, og nu kan De lige saa godt lyve for mig. Men er Numret kommet ud, skal de faa en Part. At jeg den Gang købte Sedlen og at jeg ogsaa nu har Medlidenhed med Dem, skyldes kun den Omstændighed, at det for tyve Aar siden ikke gik mig bedre, end nu Dem. Jeg skulde egentlig ikke give Dem en Øre, men var De ikke kommet nu, havde jeg ladet Sedlen gaa. Hvor stor end Gevinsten er, skal De faa en Tredjedel. Kom igen i Overmorgen, jeg maa selvfølgelig først overbevise mig, om der overhovedet er noget sandt i Historien.“

Sedlen blev funden og Numret var virkelig kommet ud. Manden fik sin Tredjedel.

Hans Tanker kunde ikke finde Ro. Bestandig igen sagde hau til sig selv: Havde du bare beholdt Sedlen og tigget Dig igennem til nu, saa kunde du nu leve af Renterne. Men saa følte han sig igen glad ved at han dog havde faaet noget. Fabrikanten behøvede slet ikke at give ham noget. For helt at berolige sig, sagde han sig selv, at hans Kone maaske allerede var død, hvis man igen havde sendt hende hjem. I Hospitalet vilde de ikke beholde hende, naar han ikke betalte for Ophold. Hun skulde underkastes en farlig Operation. Den overstod hun heldigt og blev snart fuldstændig helbredet.

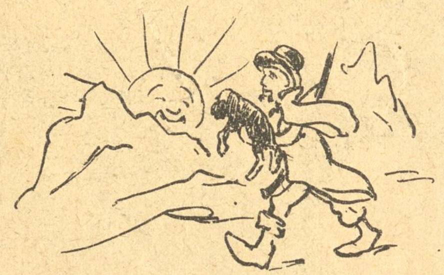

Den vilde Jæger.

:,: Hr. Madsen :,: det er en tapper Mand.
For „Zoologisk“ at skaffe en Okse
han drog imod Nord, hvor at Okserne vokse,
:,: de, som er :,: af Moskusoksestand.

:,: Hos Amdrup :,: han frejdig gik om Bord.
Saa letted' de Anker og styred' mod Polen,
og der blev de solbrændt af Midnatssolen,
:,: den stikker :,: skam slemt saa højt mod Nord.

:,: Hver Dag de :,: paa Okser gjorde Jagt.
En Dag da det var en forskrækkelig Taage,
faldt Madsen pladask i væmmelig Vaage,
:,: men han var :,: skam lige uforsagt.

:,: Han skyed' :,: ej Sne og Is og Vand.
De Bjørne deroppe dem grinte han kun a',
og det — det beviser jo med nogen Grund a'
:,: Hr. Madsen :,: det er en tapper Mand.

:,: Forleden :,: han kom igen hertil;
han kørte i Droske til Haven ad Strøget,
og tænk! ved hans Side sad glad og fornøjet
:,: en Kalv, som :,: han nu os vise vil.

:,: Ja, det er :,: en smuk og tapper Daad.
Den viser at end har vi Mænd her hjemme,
som ej la'er os Vikingedaaden forglemme,
:,: og frygter :,: skam ej en Trøje vaad.

I Varietéen.

— Har De set den nye Danserinde? Hm! det bare Sukker, siger jeg Dem!

— Saa? De mener vel raffineret Sukker?

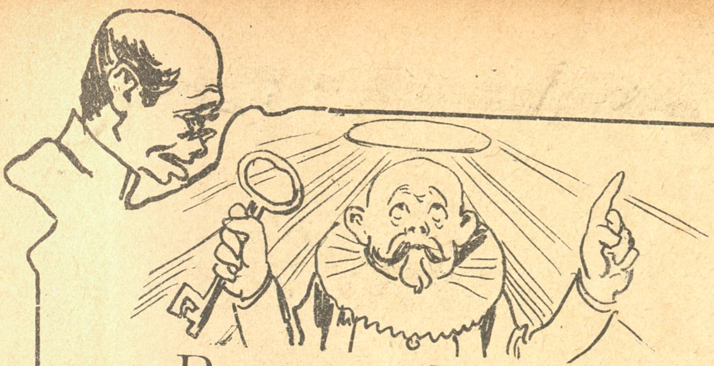

Pas paa Nøglen.

Mel.: Og køre Vatten og køre Ved.

Ved Søndermarken Hr. Vilhelm Beck
i Marken drog mod Synderskaren,
thi Sagen er at han stadigvæk
ser i den frie Tanke Faren.
Han sa'e: „I pyntes bør med Lænker, I
som frækt nok holder paa Fritænkeri. —
I fromme Lam,
pas paa det Kram
og frem for alting — pas paa Nøglen!“

Den store Pave, som bor i Rom,
kan holde Folket stramt i Tøjle,
thi han til Himmerigs Helligdom
og til dens Porte har en Nøgle.
Men vogt Dig vel Du fromme Pave at
ej nogen løber med Din Himmelskat;
i smaat som stort,
vogt Himlens Port! —
For Guds Skyld, Gamle — pas paa Nøglen!

Foruden himmelske Skatte har
han ogsaa Rigdom her paa Jorden.
Han som en velstillet Proletar
sin „Lire“-Kasse har i Orden.
Den gamle pavelige Dydsdragon
af Lire har vel mindst en Billion;
tænk hvilken Skræk
hvis den blev væk,
derfor Du Gamle, — pas paa Nøglen!

En romersk Gavtyv, som gik paa Ran,
sprang over Muren ind til Paven,
brød derpaa ind i hans Vatikan
mens Paven gik en Tur i Haven.
Sin Lire smurte denne Tyveknægt,
han flere Tusind Lire stjal saa frækt.
Du Pave stor
lyt til mit Ord:
„For Eftertiden pas paa Nøglen!“

Paa „Lire“-Kassen, som nu stod tom,
saa han med værdig Pavemine,
men siden har han nok frasket om
af Ærgrelse med Mavepine,
Nu lyser Paven hver en Tyv i Ban,
mens Tyven morer sig saa godt han kan,
idet han si'er:
„Moralen bli'er —
for Eftertiden — pas paa Nøglen!“

Gudernes Cykleløb.

(Sidste Søndag.)

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Valhalla staar smykket til Cyklesport
dernede i Bernstorffsgade,
Sæsonen den drager saa hastig bort,
for Guderne er det til Skade.
Paa Ydrepladsen Apollo ses
og flere fra „Valkyrien“ paa Indrekreds.

Og Herkules paces af Ydun selv
(der først skal Motoren ha' samlet)
og Thor paa en Humber alligevel
faar op med de andre dog „hamlet“,
og straks som en Vind han ud ad Banen foer,
i saadant Vejr jeg ka'tte fatte, at han „thor“.

Og Freja i Bukser og uldent Shawl
var nær ved at vinde Medaljen,
det gik op ad Bakke og i Hejm-Dal,
men saa skete hele Bataljen,
for Odin væltede Thor, o Ve,
og sagde: O. din Sjover, sikken „Frigge“se.

Og Thor blev i Hurtighed „Loke“t ud,
det gør nu de Stakler, der falder. —
Tre Tænder var knust, og hans pæne Tud
var skamslaaet med et Ra-„Balder“.
Moral: Jeg be'r om vor egne alligevel,
de nøj's da altid med at slaa sig helt ihjæl.

Mis.

Kisse Misse Mis!
Sæt Dig paa mit Skød;
Du er sød og blød
Kisse Misse Mis!

Før var hver en Kat
jaget og forhadt,
nu til Højbords sat
— Alt har vendt sig glat.

Kisse Misse Mis!
Alt hvad Schiøtt har gjort
er saa kønt og stort.
Tak ham! Kisse Mis!

Zoologisk Have har haft Katteudstilling.
Den blev til stor Mis-fornøjelse for Publikum og Mis-stemningen derude var udmærket.
Udstillingen hører ubetinget til en af Direktør Schiøtts store, men gode Mis-gerninger.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Mislykket Jagt.

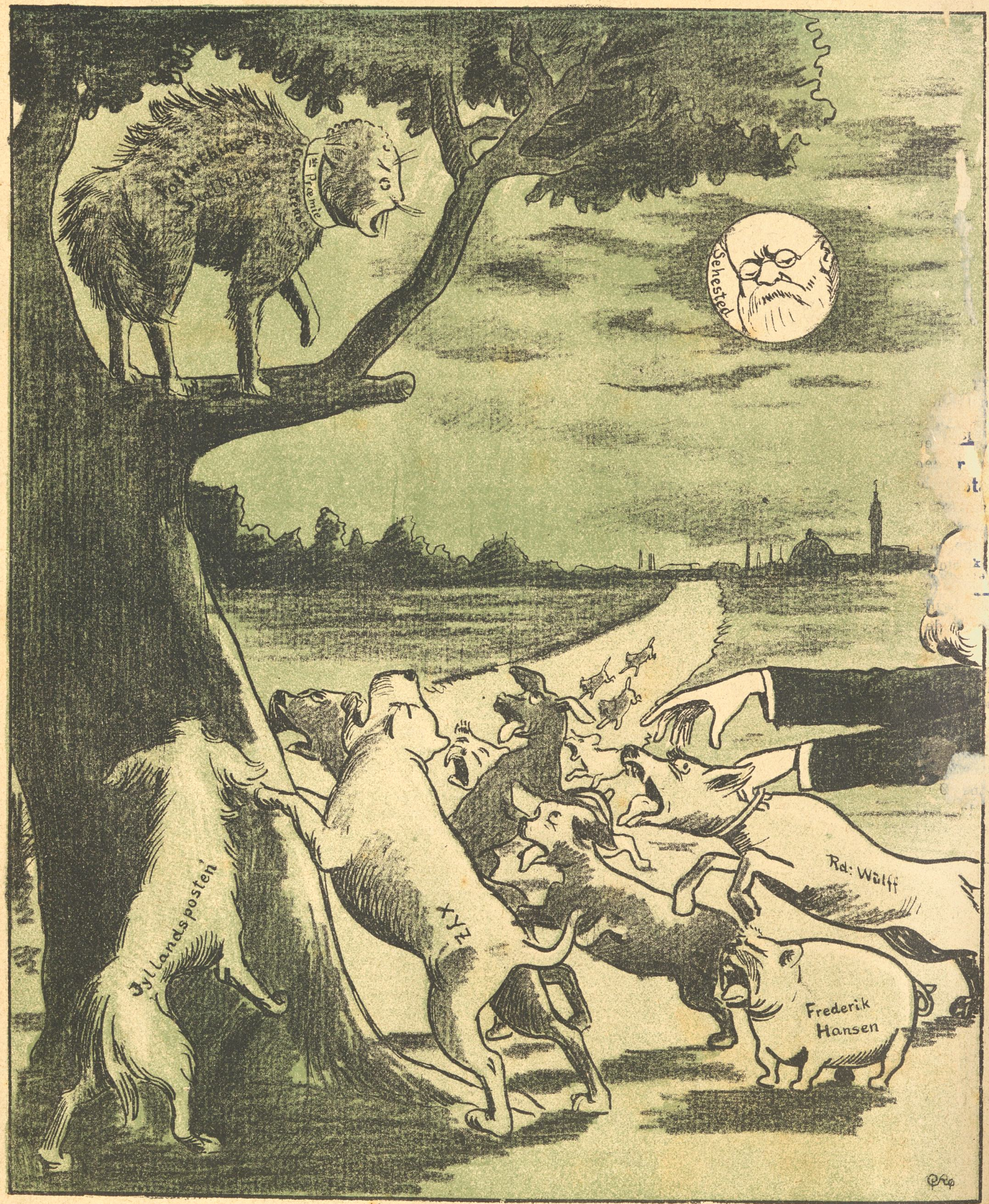

I Politik der leves som Hund og Kat,
det er en gammel Historie.
En vil bære Ministerhat,
en anden vil ha' Provisorie.

Og skal de Rige betale en Skat,
som svarer til deres Sække,
saa ta'er Reaktionens Køtere fat —
dog, „Mis" la'er sig ikke forskrække.

Nr. 42.

RAVNEN

Søndag d. 21. Oktober 1900.

— Véd De hvorfor det gik Engelskmanden saa godt ved Trafalgar?
— Næ
— Det var fordi Engelskmanden tog Franskmanden med en hel Nelson!
— Uh!

Paa Hældingen.

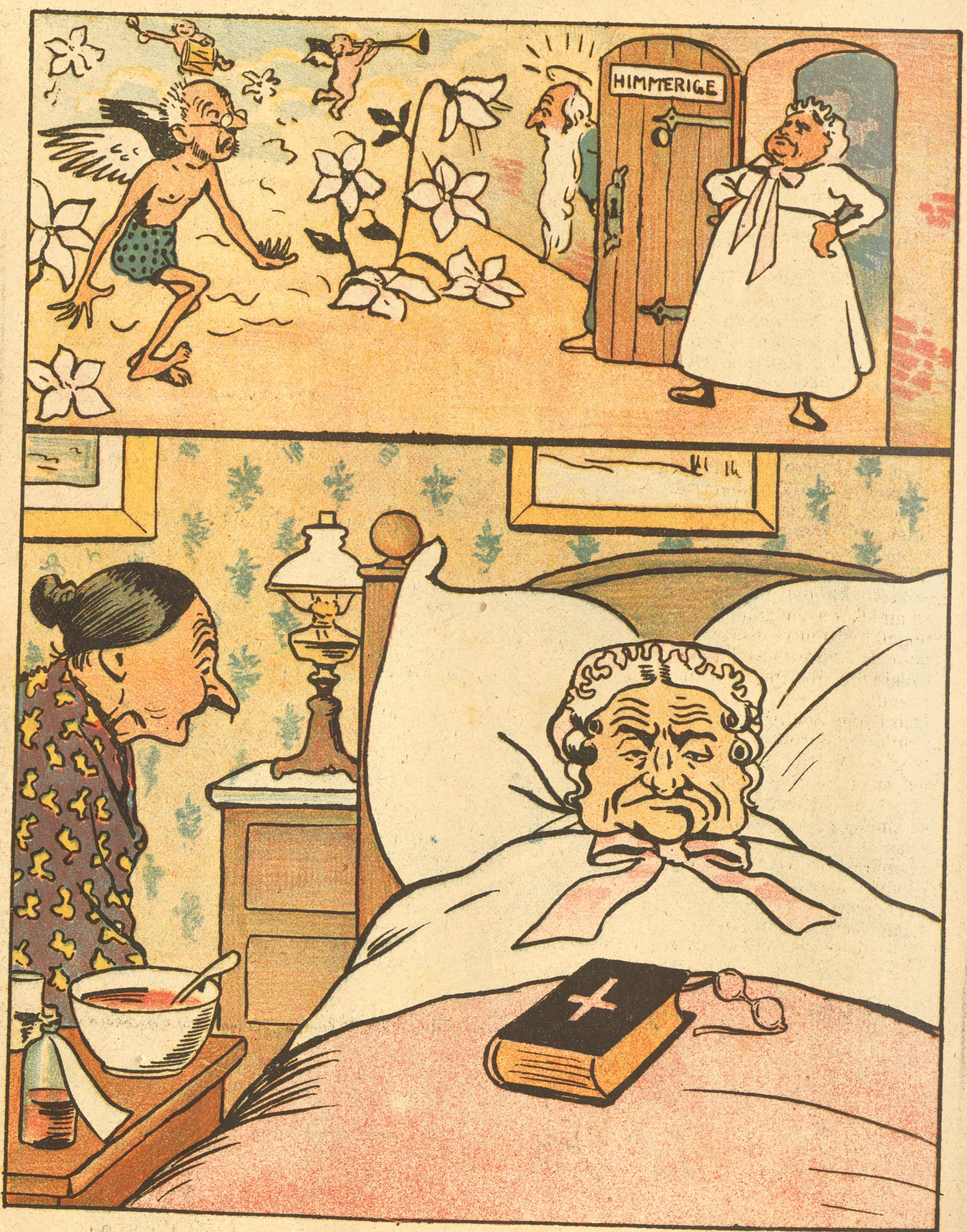

— Jeg glæder mig meget til at se min Mands Forskrækkelse, naar vi mødes hinsides. Saa er han da færdig med at være „salig“!

Angst og Haab.

„Føj for Satan.“

Jeg synes „Føj for Satan“ er en dejlig Ed,
naar blot den bliver brugt ved rette Lejlighed,
jeg elsker Vilhelm Beck, for han er s'gu en Svend,
og sikken han kan definere Bibelen.
Jeg maa sige „Føj for Satan“ nu i Fred og Ro
fra Harboore-Jensen og til Pastor Moe.
Jeg maa sige det til Bjerre og til Dyekjær
og til alle Officererne i Frelsens Hær.

Jeg maa sige det, naar Lammestegen er fordær't,
og naar Luthers Katekismus bliver læst forkert,
naar Bahnson deserterer fra sit Fødeland
og forraader os til Siam eller Jødeland,
naar Jenserne maa vade over Randers Aa
og ligge hele Natten med det vaade paa,
naar Kongens Foged panter for den sidste Skat
og skriver Chaiselonguer og min Præmiekat.

Naar Snobber mister deres Smule Restforstand
og tigger nye Møbler til Prins Christian:
Servantestel, Kloset og Toilettebord,
ja saa er „Føj for Satan“ s'gu de rette Ord.
Jeg maa ogsaa bruge Ordet med den skønne Klang
i en lille stille Time under Bøn og Sang,
naar Præsterne forbander Krematorier
og naar Estrup laver nye Provisorier.

Jeg maa sige det til Klausen, naar han truer mig,
og til hver en Missionær, der ikke huer mig,
til Pastor Schack, naar han vil være literær
og kalder Holger Drachmann for en Farisæer,
til Sophus Schandorph – nej, han bruger Ordet sel' –
til England, naar de flytter Transvaals Grænsepæl,
naar Pesten kommer springende fra Syden a',
og naar Sæd'lighedsbetjentene klæ'r Dyden a'.

Jeg maa si'et til Fru Tscherning, naar hun skælder ud,
og om hver en Sygeplejerske, hun hælder ud,
jeg maa sige det, naar jeg bestiller min Diner,
og naar jeg er med Tante til Familiethe,
og naar en Tysker siger Dänemark paa Tysk,
og naar Jens Busk si'er Ave Marie paa Jydsk.
Jeg maa sige det, hvor Fanden jeg i Verden staar,
om i Tivoli eller Ørslev Præstegaard.

I Provinsen.

Amtmanden: (mønstrer Byens Brandkorps) Meget net Korps, Hr. Kaptajn. De øver vel flinkt, ikke sandt?

Brandkaptajnen: Ja, vel, Hr. Amtmand — men det brænder næsten aldrig!

Næsevise.

Mel.: Jeg synge vil en Vise.

Jeg synger om en „Næse“,
men det er ikke min,
saa skulde de ej læse
derom til Spot og Grin.
Nej, vi har her en rar
og en skikkelig Borgmester;
København gør han Gavn
ja, og Borup er hans Navn.
Saa længe Grunde købes
og sælges her til Lands;
hans Navn skal altid mindes
i gylden Straaleglans.
Hurra! Hurra!

Nys var der stærkt paa Tale
en Sygeplejerske;
det blev til en Skandale,
som de vel alle ve'.
Men en ung,
rask og fjong
Candidatus medicinæa
tog Parti,
kæk og fri,
mod det hele Litani.
De Pebermøer skummed'
og kaldte ham en Hvalp.
Borgmester Borup brummed'
og kløede sin Skalp.
Hurra! Hurra!

Saa sendte han en „Næse“
til Kandidaten ud,
der stod om den at læse
i hvert et Blad ved Gud!
Men Retur
den Filur
øjeblikk'lig sendte „Næsen“
Borup gram
blev, men tam
snart igen, det ligner ham.
Nu ligger i Arkivet
en Næse, stor og vred.
Hvad han skal gøre ved den
ej Borgermest'ren ved.
Hurra! Hurra!

Møbler paa Afbetaling

ønskes. Komitéen for Prins Kristians Slot modtager Tilbud.

I Kongens Have.

— Naa, hvorledes gaar det nu med Deres Helbred?

— Tak, temmeligt godt. I Principet tør jeg allerede drikke en Bajer om Dagen.

— Hvorledes er det at forstaa?

— Jo, Lægen har tilladt mig det, naar min Kone nægter mig det!

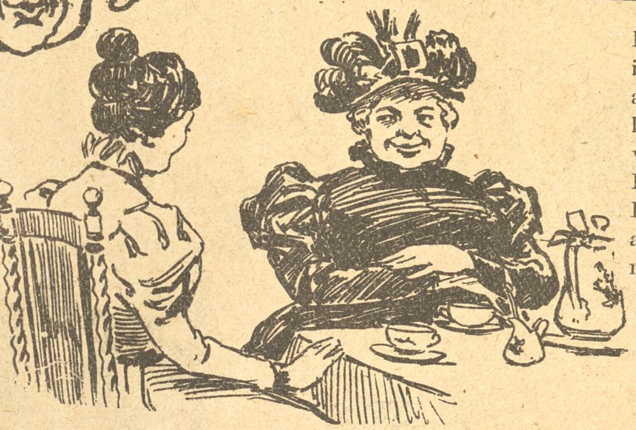

Ka' man bru'e Oblater, saa ka' man osse gi' „Vinen" f. Eks. i Form a' en hul Sukkerkapsel eller saadan no'et, saa at enhver faar sin uberørt. Jeg kender ikke Minister Bjerre personlig og kommer vel sagtens aldrig til og være hans Borddame, men jeg sætter bare, at hans Bordnaboer ved en Middag eller et Taffel tog sig den Frihed at byde ham deres Glas eller endog at drikke a' hans, saa vilde han vist slaa Rynker paa sin historiske Næse og si'e: Tak for Kaffe!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, det er saamæn en Fornøjelse og se Konfirmanderne sværme i denne Tid, og det er virkelig Synd og misunde dem den Fornøjelse, for bag efter kommer den alvorlige Del a' Festen med Læretiden, Konditionen eller hva' de nu ellers skal fange an paa for og lære at tjene til Føden, men hva' jeg synes der er no'et uappetitteligt no'et, det er den Maade, de faar den Slat Altervin paa, naar de er til Alters. Børnene er jo da — de fleste i alt Fald — fra Hjemmene a' vant til og drikke a' rene Glas, men ved Altergangen maa den ene nippe til Vinen efter den anden, saa mange de er, unge og gamle, og jeg véd mangen lille Pige — Drenge osse for Resten — som er ble'et ganske løjerlige indvendig, naar det ble' deres Tur at drikke Vin paa den Manér — sligt har de aldrig været med til før, men de husker hjemmefra og fra andre Familiekredse, at det betragtes som meget upropert at drikke a' en andens Kar. Hva' en og anden Voksen tænker ved sig sel' om den Menage, ska' jeg ikke tale om, men jeg kan tænke mig, at den just ikke virker opbyggende paa Sindet, og det skulde den jo helst, naar der ska' være Mening i det hele. Jeg vilde foretrække, at vore Præster bar sig ad ved Altergangen li'som Præsten i katolske Kirke, der si'er: Jeg drikker for Jer alle — det er i det mindste mere renligt. Men saa ble' Vilhelm Beck vel aldeles balstyrig. Han paastaar jo, at mange Præster drikker for meget i Forvejen. Det undrer mig for Resten, at Sthyr, som ellers er li'saa slikket som en Kat, ikke afskaffede dennehersens Fællesdrikning ved Alteret, som osse er udmærket til og faa Influenza og anden Pestilense a', men han var jo hele Tiden saa opta'et a' Fyns Bispestol, at han ikke tænkte paa Altervinen, som jo heller ikke er videre fristende. Nu er Bjerre Manden for det hele, hva' Altervinen og de Dele anbelanger. Han har jo allerede sagt ikke saa lidt, siden han ble' Minister, maaske mere end godt er, men det skulde altsammen være glemt og tilgi'et, hvis Bjerre vilde skrive til sine Biskopper og Provster og Præster, at, om ikke a' anden Grund, saa a' Sundhedshensyn, ska' det være Slut med dette hersens, hva' jeg vil kalde Andelsdrikkeri ved Altergangen.

Hip som Hap.

-- Hvad Forskel er der paa en Børsmand og en Varietédame?

— Sikkert en meget stor.

— Slet ikke. Børsmanden spekulerer paa Børsen, Varietédamen paa en Børs.

Fra Helvede.

Mel.: Da Moses ned ad Bjærget skred.

Om Djævelen Hr. Dyekjær véd,
at han har Horn som Præstens Ged.

Da Dyekjær selv mod Enden led,
saa sendtes han til Helved' ned.

Og Djævlen gav ham ren Besked,
alt mens han i hans Lemmer sled.

Da Smærten i Hr. Dyekjær bed,
han banded' højt en rædsom Ed.

Og Djævlen saa til Himlen op,
— derfra Vorherre raabte: „Stop!

Han fik, hvad han har andre undt,
og der er selv for Præster sundt."

— Da grinte Djævelskabets Kor,
saa man fornam det op paa Jord.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Den europæiske Koncert i Kina.

Nr. 43.

RAVNEN

Søndag d. 28. Oktober 1900.

Hun: Kære, jeg staar ganske ene i Verden. Ingen Fa'r, ingen Mo'r, ingen Søster, ingen Bro'r, igen Tante — det eneste, jeg har, er en Arv paa en halv Million.

Han: Det har altid været mit inderligste Ønske at gifte mig ind i en saadan Familie!

Drachmann: Københavns Jord brænder under mine Fødder, men en lille Oplæsning til 500 Kr. kan jeg ikke staa for.

Invaliden: Jeg var med i 48—49—50. Kan jeg ikke faa et Par Kroner mere?

Enken: Min Mand og mine Sønner omkom paa Havet, da de vilde redde Skibsbrudne. Giv mig Stakkel et Tillæg. Alt er saa dyrt!

Formanden: Er I gale? Vi har s'gu ingen Penge! Hvad hyler I for? Maa I maaske gaa fra Hus og Gaard som Bahnson? Gaa hjem og læg Jer!

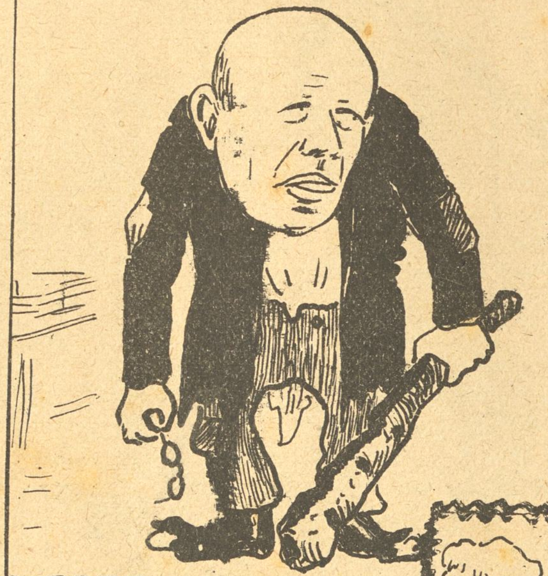

Jeg vil anbefale Dinesen, naar han næste Gang vil overfalde Regeringen, da at gøre det lige saa elegant som Chr. Hage.

Ellinger i Folketinget.

Fra Rigsdagen.

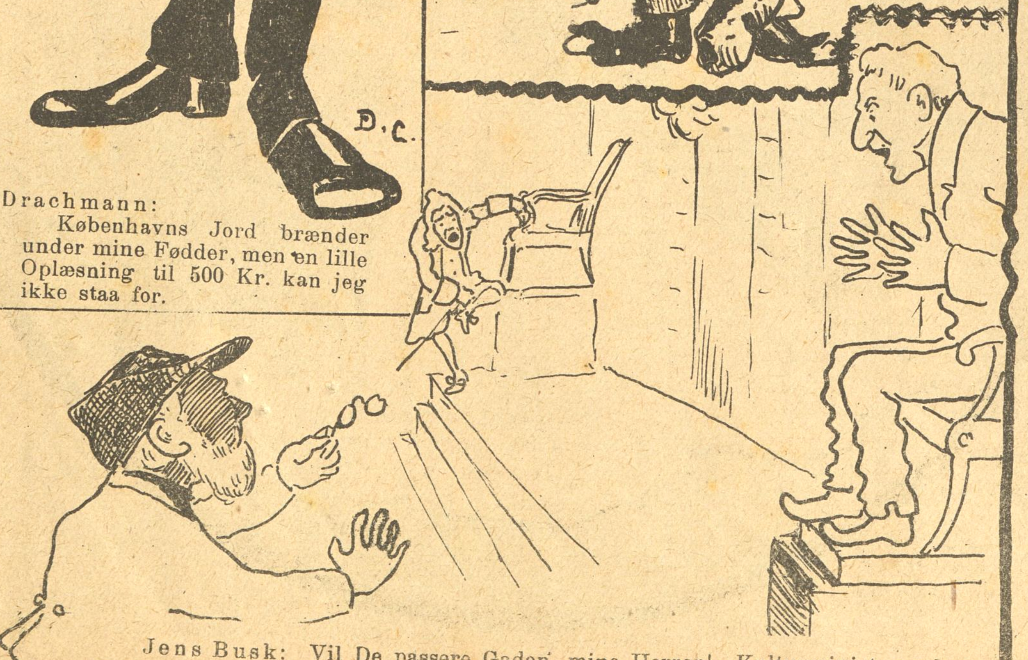

Jens Busk: Vil De passere Gaden, mine Herrer! Kultusministeren har forbudt at tage fast Stade udenfor Teatret.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Halem Halem Sengehalem.

HR. Bahnson inte tror je'
staar længere med Glorie,
trods Fæstningsprovisorie,
for den Stormflodshistorie
ham bringer sikkert, tror je',
i den bare Sengehalm.
:,: Halem, Halem, Sengehalem, :,:
men Bahnson si'er: „Her bor je',
indtil Venstre bli'r for slem“.

Den skær med Skatteloven,
og Tinget er ej doven,
men Scharling er lidt hoven,
og Dinesen forvoven,
nu sparker han fra oven
ud i Venstres Sengehalm.
:,: Halem, Halem, Sengehalem, :,:
mens Matzen ta'r i Skoven,
hans Forretning er saa nem.

Vi nøjes skal med Skatter,
for som De sagtens fatter,
ej Tolden ser vi atter,
det meget bedre batter,
at man til Hartkorn klatter
udi de Agrarers Halm.
:,: Halem, Halem, Sengehalem, :,:
Alberti hurtigt va' der,
gaar paa Tiende med Klem.

Men lad os bare snakke
og la' os ta' til Takke,
vi kan jo intet makke
i Seh'steds gamle Frakke,
og lad Dig paa ej prakke
Skinreformers Sengehalm.
:,: Halem, Halem, Sengehalem, :,:
men Venstre, falske, Blakke,
vi ej stole kan paa dem!

Af et Brev fra Landet.

„Kun et Dødsfald bringer nu og da lidt Liv i vor stille Landsby.“

Ved Øllet.

— Er dit Uhr et Ankeruhr?
— Mere end det. Det er ofte et Redningsanker-Uhr.

1. Lærling: Du, Kressjan, vi skal ha' Mælkegrød til Middag i Morgen.

2. Lærl.: Hvodden det?

1. Lærl.: Jo, for der er kogt nyt Omslag til Mester i Dag!

Herremanden.

Frit efter Wessel.

EN Herremand var i Bekneb,
han ejed' næppe Skovl og Greb,
paa Stald kun stod en Ko, en lille,
og det er ilde,
naar Ens Besætning er saa lille.

Den Herremands Humør var graat:
Hvi skal jeg have det saa smaat?
han klaged' baade tidlig, silde,
og det er ilde
at klage baade tidlig, silde.

Da fik en Dag han en Idé:
Ho! ho! jeg skal dog ta'e og se
at faa et Laan, et ganske lille;
— skønt det er ilde
at nøjes med et altfor lille.

Jeg tror, der er et Stormflodsfond,
som styres i den rette Aand
af Mænd med megen Vid og Snille.
Det var ej ilde
at prøve deres Vid og Snille.

Hen gik den brave Herremand
til disse vise Mænd paa Stand.
— De ham ej noget nægte vilde,
og det var ilde,
det ser de nu, men ak! for silde.

Thi Herremanden er vor Ven,
von Bahnson, Fæstningsbyggeren.
Nu jamrer Højre sig! Du milde!
det var dog ilde
at ej han rejste, da han vilde.

Af en Løjtnants Dagbog.

Da jeg sent i Aftes vendte hjem til Hotellet, laa hele Byen i dyb Søvn og drømte om mig.

Klaret.

— Det er saamæn nydeligt! . . . . . . Jeg mødte nogen i Korridoren! . . . . . . Hvem var det?

— Hvad? Du har mødt nogen? . . . Og Du slòg ham ikke ned paa Stedet?! Sikken en elendig Kujon, fy!

Naiv.

— Tør jeg bede Dem at føre mig ind i Garderoben.
— Med Fornøjelse, min Frøken. De vil maaske have Deres Liv paa igen?

SIBIRIEN.

Mel.; Og det var i Aaret 1807.

I Aaret Attenhundrede og to og halvfjerds
drog Stormfloden ind over Landet,
den hærged' vore Kyster — det var ingen Kommers,
men saa blev Nationalfonden dannet.
En gammel Krigsminister,
der manglede Monet,
til Thaarupgaard den lister
paa tolvte Prioritet.
Hvor Pengene er henne nu — Gud véd om Bahnson vé'et,
— hans andet Fødeland bli'r vist Sibirien.

De gode gamle Dage — ja nu er de forbi,
det maa Doktor Rothe nu sande,
før leved' han i Kridthus, var frejdig og fri
og hos Tante Berling Potte og Pande.
Det fiffige Ho'ede,
hvem skulde tænkt derpaa.
Nu er Doktor Rothe en af „Samfundet"s smaa,
der lister sig i Skumring ud, ja saadan kan det gaa —
jo Rothe er s'gu kommen til Sibirien.

Den nye Rigsminister for Post og for Trafik,
det er s'gu en Mand, som der duer,
det elektriske Lys, vi i Togkupéen fik,
det faar de rigt'nok aldrig i Struer.
„Jeg skal se, hvad jeg kan gøre",
siger Rysensteen tilfreds,
„i Nittenhundred' fyrre
naar vi nok til Frederits,
til Langaa kommer Glødelyset nitten fem og treds,
men Norden for der ligger mit Sibirien."

Hvad mon det er de bygger paa Amagertorv?
Skal vi endnu ha' flere Kirker?
Nej, vi skal ha' et Nødtørftshus, hvor Storkereden staar,
og saa lidt flere Plankeværker.
Naar saa til næste Sommer
en Gang De faar at se
et Kabinet, der rummer
halvhundrede W. C.,
har Magistraten end'lig haft en „ende"lig Idé,
og Storkene skal sendes til Sibirien.

I Aarhus der gemmer man et Steds en Chaiselongue,
hvor Prinsen har sovet til Midda',
et andet Sted et Hylster, hvoraf han har spist Bon-Bon,
og en Børste, hvormed han børsted' Skidt a',
og Byen den har bygget
ham en rigtig Kongeborg,
og Borgerne har bygget
op omkring Marselisborg.
Nu er det halve Randers lige ved at dø af Sorg,
fordi det bliver Danmarks Sibirien.

Jens Busk han holder ikke af Kjole og af hvidt
saa lidt som af Teatrets Primadonna;
han kommer heller ikke i det Kongelige tit,
men dyrker sin sixtinske Madonna.
Og han kan ikke døje
dem, der lever lidt af Fusk,
men siger paa sit drøje
jydsk: „Den Ting, den ska' a husk.
De ska' itte lede om mig, mit Navn det er Jens Busk,
a ska' sende alle Sjov're til Sibirien."

Fra Gaden.

— Bilder en Plattenslager som Du Dig virkelig ind at Du kan faa en Tillidspost?

— Hvorfor ikke? Jeg har en Gæld paa et halvthundrede Tusind. Det viser dog, at Folk har Tillid til mig!

En Skræder i Frederiksberggade udstiller i sit Karnapvindu en hovedløs Figur i „Diplomat". — Meget diplomatisk!

„Vort Land" har anbragt et Sneglehus under sine Rigsdagsreferater. Det er et symbolistisk Essay over sit eget Partis Arbejder.

Rødby har faaet W. C. Ifølge lokale Blade er der paa Byens Raadhus fremlagt en Protokol, hvori er opført Givernes Navne samt hvor stor Skærv enhver har bidraget. Hvor Skærven er ydet, og hvori den bestaar, meddeles der intet om.

God Underretning.

Herren: Er din Søster hjemme, lille Kai?

Kai: De maa hellere selv ringe og spørge Stuepigen — hun véd, hvad hun skal sige.

En god Fyr.

— Er det sandt, Hr. Direktør, at De vil lade Dem skille.

— Ja, min Kone ønsker det . . . og De véd, hende kan jeg ikke afslaa noget!

Korrespondance.

Kæferrød i Oktbr. 1900.

Kære Ravn!

NAAR je' i Da' døbber min Pind i Huset, Blikhuset vel a' mærke, er'et for at gi' mine mest intrængenes Tanker ful' Luft. Je' har i en umanerlig forbavsenes Grad været ked a', at Fædrelandets Forsvar igge kom Overgeneralen te Hjælp i hanses Kamp me' ham, Rørdam. Se, egenli' æ denne Rørdam Lollænder, og saa ka' jeg igge forstaa, hva' Bahnsons Gaar' i Jylland kommer ham ve', og kommer den ham endeli' no'et ve' saa æ di vel saa majet Landsmænd, at di ka' la' hinandens Sager være. Men hva' de' ell's anbelanger med Fundens Penge, saa æ den sløje Tid jo li'som en Stormflod kommen aa har skøllet al Ting me' sig, aa saa maa de' vel være paa sin Plads, at man hjælper de mest hjælpeløse, aa te dem maa han da høre, naar han som Overgeneral er kørenes i Rullestol me' Bælvanter aa Sivsko aa Sjal paa. Og saa ve' je' si'e, at det Par Skilling batter vist igge en Gang nog. Ha'de jeg no'et at si'e over Vejle-Tyendets Belønningsfond, saa sku' han s'gu om 50 Aar ha' sine regederlige fem Kroner derfra. Som de' nu gaar for ham, sidder han regdi skidt i 'et, for di rider alle sammen paa ham. Om de' saa æ min vandardede Søn, saa har han diktet et Værs me' Kridt paa Plangeværget om ham. Det ser saadden ud:

Bahnson, Du var en velhavenes Fyr,
da Du sad paa din Gaard ve' Vejle.
— Nu sidder Du just som et lille Dyr
der klemmes imellem to Nejle.

Ikke sandt! Et bedre Ho'ede ska' man lede efter. Men je' s,'er nu allirenveller: La' Bahnson være de' Skidt han æ, men la' ham ende sine Da'e paa Gaar'en! Det skylder Fædrelandet ham!

Lavs Stillingsmand.

I Tidens Løb.

Folketing.
Borgbjerg taler.
Høgsbro sover.
— Klingeling — Dagen efter!

Kinakrig.
Waldersee.
Brask og Bram.
— Sløj Figur — en Maaned efter!

Husbond-Kreds.
Rare Mænd.
Flinke Tyende.
— Fem Kroner — halvtreds Aar efter!

Mellem Venner.

— Hvem var den tykke Herre med det dumme Fjæs, der i Aftes i Teatret talte saa fortroligt til Dig?

— En Mand, hvem min Familie er megen Tak skyldig.

— Hvorledes?

— Han har giftet min ældste Søster.

Bahnson i Landflygtighed.

Mel.: Der bor en Bager paa Nørregade.

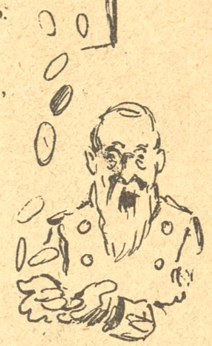

Da Bahnson troned i Rigsdagssalen,
om Forsvarssagen sig drejed' Talen.
Han sa'e: „Om Guldstykker maa jeg be'
— Man véd jo aldrig hvad der kan ske.

Jeg maa forstrækkes med Millioner
til nye Forter og til Kanoner.
Vort Land bør have en stor Armé,
— man véd jo aldrig hvad der kan ske.

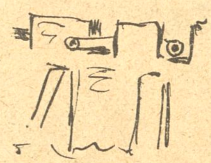

Jeg maa ha' Lov til at tømme Kassen,
til den Bestilling er jeg gelassen;
det er vort Fædrelands Vel og Ve.
— Man véd jo aldrig hvad der kan ske.

Til Trøst og Støtte i strænge Tider
et Fond vi ejer for Invalider,
det er minsandten en god Ide.
— Man véd jo aldrig hvad der kan ske.

Jeg har en Gaard — ikke af de gode,
ved Tanken blot bli'er jeg sløj tilmode,
den Gaard har voldet mig Spot og Spe.
— Man véd jo aldrig hvad der kan ske.

Men Invalidernes Fond dog rakte
mig hjælpsom Haand og med Mønt forstrakte,
og Laanet maatte slet ingen se.
— Man véd jo aldrig hvad der kan ske.

Desværre Laanet kom frem for Dagen
og ej jeg mægter at klare Sagen.
Jeg frygter for Fondets Komité,
— man véd jo aldrig hvad der kan ske.

Det bli'er vist bedst, jeg min Kuffert pakker
og i Landflygtighed ud jeg flakker,
i fremmed Land gaar jeg paa Tourné.
— Man véd jo aldrig hvad der kan ske!"

TIL DE DØVE.

En rig Dame, som er blevet helbredet for Døvhed og Øresusen ved Hjælp af Dr. Nicholsons kunstige Trommehinder, har skænket hans Institut 20,000 Kr. for at fattige Døve, som ikke kunne købe disse Trommehinder, kunne faa dem uden Betaling. Skriv til INSTITUTET „LONGCOTT", GUNNERSBURY, LONDON W. ENGLAND.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Dag af en Folketingsformands Liv.

Nr. 44.

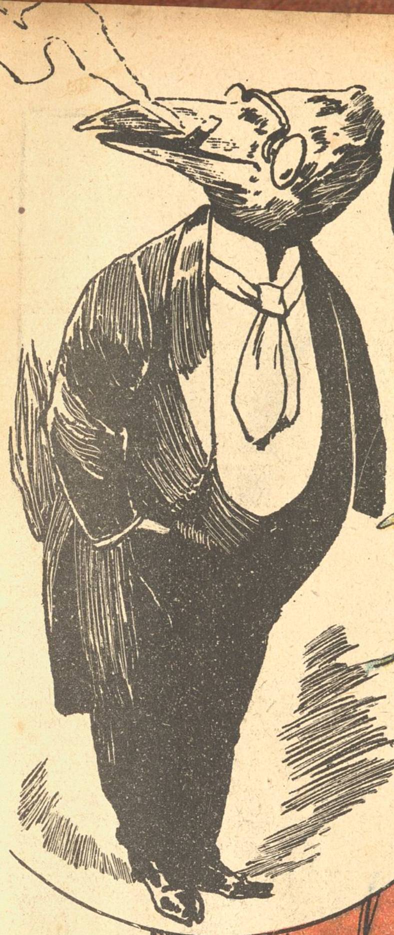

RAVNEN

Søndag d. 4. November 1900.

— Han har s'gu meget pæne Øjne, Svinet!

Komitéen for Invalidefonden agter at udgive en fiks Ødelands-Platte. Indtægten gaar til Dækning af Thaaruplunds Underskud. Bestillinger modtages af Generalintendanturen.

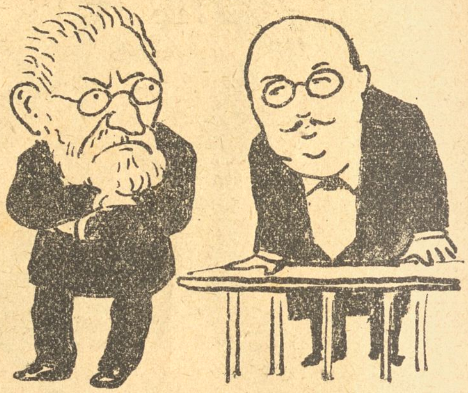

Scharling og Alberti kan ikke blive enige om der skal hengaa 5000 eller 8000 Aar før Tienden afløses. Vi synes det kan være revnende ligegyldigt.

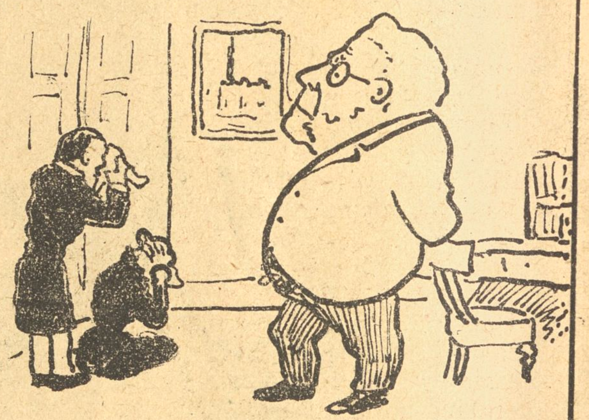

— Jeg maa bede Dem, Hr. Overlæge, øjeblikkelig at afskedige Deres Frue. Jeg vil ingen gifte Sygeplejersker ha'e her paa Hospitalet.

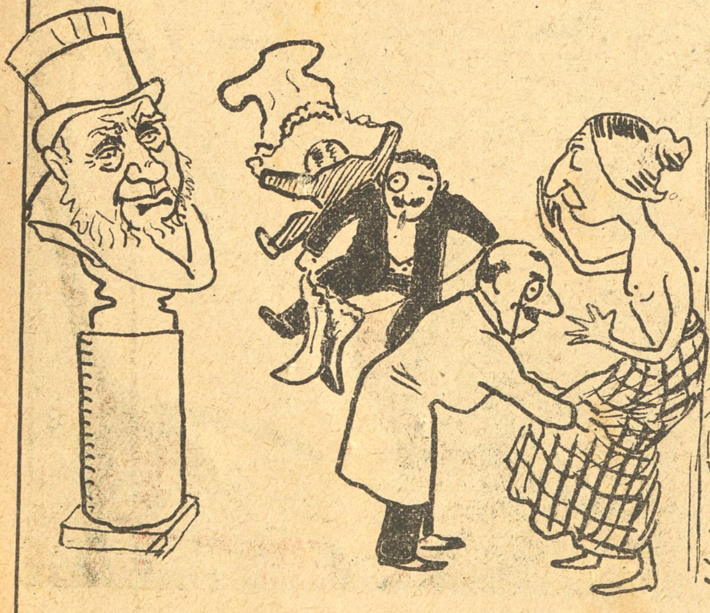

Da en engelsk Miss haanede Præsident Krügers Buste, nøjedes de galante Franskmænd med at afsløre hendes Buste.

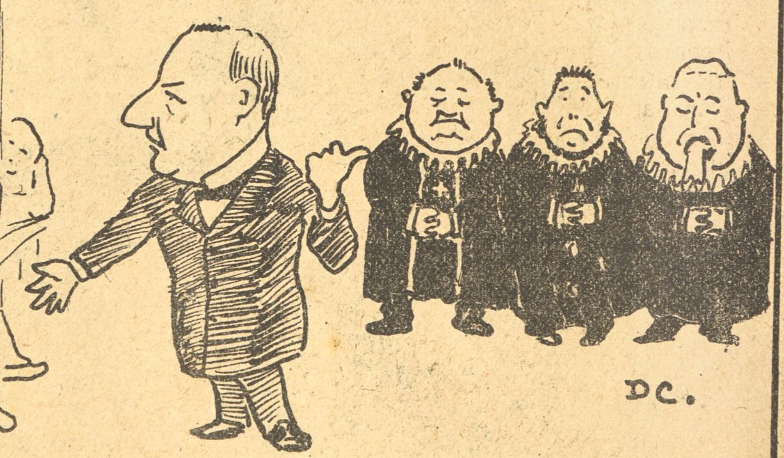

„Her, mine Herrer, ser De nogle af de stakkels fattige Præster, som i mange Aar har faaet Løn efter Kapiteltakst."

Smedens Vise.

Mel.: Gamle Minder, Klokkeklang.

Essen blusser, Bælgen gaar,
hør, hvor Flammerne de hvæse;
Smeden med sin Hammer slaar,
Sveden perler paa hans Næse.
Sé, hvor han rynker sodede Bryn,
mens fra Jærnet springer Gnister;
og hans Øjne skyder Lyn,
Smeden han er bister.

Smeden bander, mens han slaar,
det kan bedre batte.
Jærnet spruder, Hib han faar,
han har ikke lært at pjatte.
Hør hvor det falder, Hvin paa Hvin,
hør hans Ambolt hvor den klinger;
Fjæset skærer brede Grin,
naar med Hammeren han svinger.

Smeden han er stor og stærk,
— vogt Dig for hans Vrede, —
raser, ret som en Bersærk,
naar han kommet er i Hede.
Men naar ved Aften, sent i Kvæld;
han ta'r hjem iil sin Madamme,
tam og blid — forstaar I vel —
er han med det samme.

Smeden aldrig var Student,
leved' stedse paa det jævne.
Lærdom har han aldrig kendt,
sikkert mangled' han ej Evne.
Men paa Kroen, hvor han for Skik
stundom ta'r en stille Bajer,
drøfter han sin Politik,
Nederlag og Sejer.

Penge vokser ej som Græs,
maa han tidt bekende;
hver maa drage med sit Læs,
det maa alle Svende.
Har han lidt Penge, sparer det Sved,
men naar selv han Essen tænder,
bliver han sin Lykkes Smed
med de bare Hænder.

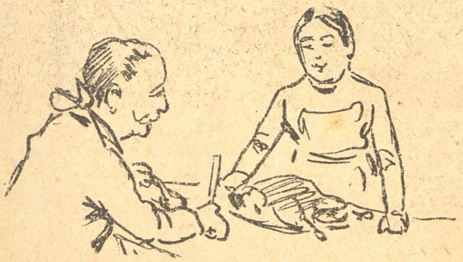

Ved Middagsbordet.

Husmoderen: Naa, lille Fatter, lader Gaasen sig spise?

Manden: Endnu har den ikke sagt noget.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Aa Petersen, aa Petersen.

Lars Dinesen fra Hillerød
han er begavet, ja hilledød,
fra først af Venstrebondemand,
saa viste han sgu, hvorlunde man
kan dreje sig helt højre om,
Hr. Lars min sandten til Hove kom,
blev Riddersmand, Partitenor,
mens alle de Højremænd sang i Kor:
Aa Dinesen, aa Dinesen,
Du har regnet Brøkerne ud.
Aa Dinesen, aa Dinesen,
den var regnet ud.

Og Tiden gik og Lars blev stor,
fik Plads hos Greven som Revisor,
han laved Mad og udgav Blad
og tapped Øl af Hr. Estrups Fad,
man kunde bruge ham til alt,
han var bogstavelig Højres Salt,
Politikus og det af Rang,
i Hillerød gik man omkring og sang:
aa Dinesen, aa Dinesen,
Du kan regne Brøkerne ud,
aa Dinesen, aa Dinesen,
den er regnet ud.

Men der gik mer Tid, Estrup gled
paa Taburetten i Glemsel ned,
og Lars han saa jo meget godt
den ku' ej skære tilpas med Thott,
med Hørring blev der mere Nød,
de knurred nede i Hillerød,
med Sehested det blev rent skidt,
naturligvis tænkte den Lars paa sit.
Aa Dinesen, aa Dinesen,
regn nu bare Brøkerne ud,
aa Dinesen, aa Dinesen,
regn den bare ud.

Se nu er Lars, saa vidt han kan,
og paa det nærmeste Venstremand,
sit Kredsløb han omtrent har endt,
til Greven atter han Ryg har vendt,
han tænker Hillerød jeg har
og næste Valgdag saa er jeg klar
til at slaa en i Venstrespænd,
for saadan er nu vi Højremænd.
Aa Dinesen, aa Dinesen,
Du kan regne Brøkerne ud.
Aa Dinesen, aa Dinesen,
aa Du gode Gud.

Fyrstens Premierminister fejrer sit Sølvbryllup. Fyrsten sender ham i denne Anledning følgende Telegram: „Mine bedste Ønsker til Deres Sølvbryllup; gid De ret snart maa kunne fejre Deres Guldbryllup!"

Beroligende.

Pigen: Hjælp! Hjælp! Her er Tyve!
Indbrudstyven: Aa Sludder, Jomfru, der er s'gu kun en!

Den er go'!

— Hun tror ikke paa Søslangen, men hun tror, hun er min første Kærlighed.

Ingen smalle Steder.

Mel.: Pusle-Visen.

Bestandig endevender
man gamle København;
i Tidens Løb man kender
kun København af Navn.
Hvis Bernikow fra Graven
sit Stræde kunde se,
da holdt han sig paa Maven
og maatte skoggerle.
Hans Stræde breder sig for tre
der er ingen smalle Steder.

Man Rundetaarn vil flytte,
dog lad det heller staa,
det kan vist ikke nytte
at tænke mer' derpaa.
Af Taarnet man generes,
og ej fortabt man gi'r,
nu skal der konstrueres
en Gennemgang, man si'er.
Naar Taarnet gennemskæres, bli'r
der ingen smalle Steder.

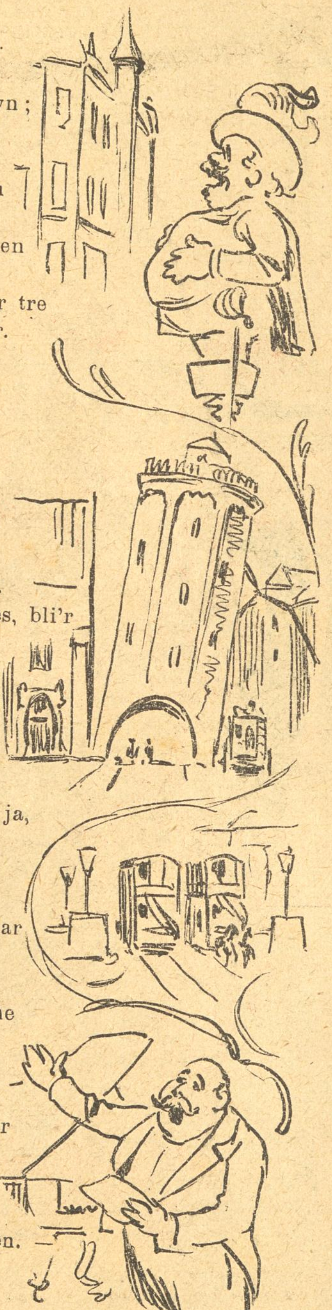

Man nødtes til at rive
den gamle Stormbro ned:
den nye skulde blive
saa rummelig og bred.
Hvis den skal kaldes bred, ja,
saa kald mig kun en Nar,
thi allenfals jeg véd da,
den Ting er soleklar,
hvis den var bredere, saa var
der ingen smalle Steder.

Bech Olsen, som her hjemme
for Kræfter tit blev prist,
nu ogsaa i sin Stemme
sin store Kraft har vist.
Ved Hjælp af stærke Lunger
hans Triller ruller hen,
vidunderligt han sjunger,
han overgaar saamæn
selv Kammersanger Simonsen.
Der er ingen smalle Steder.

„Ædrueligheds Fremme“
med Navne som Hr. Thejll,
Hr. Dahlhoff — ej at glemme —
Hr. Grundtvig og Hr. Geill,
beskylder Arbejdsmanden
for vældigt Drikkeri;
en saadan Haan mod Standen
vi finder os ej i.
De Herrer selv et Glas kan li'e —
der er ingen smalle Steder.

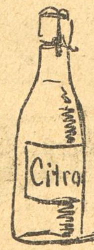

I Paris.

Overkellneren (til en yngre Kollega): Kongen af Serbien betaler ikke en Øre mere for sin Fa'er. Pas paa, ikke at kreditere den Gamle for meget!

Den nye Kejserinde.

Mel.: Columbusvisen.

Victoria var Dronning,
regerende et Land,
der flød af Mælk og Honning,
skærmet af det salte Vand.
Men Landet blev saa stort,
at man, som det var smurt,
til Kejserinde fik den pæne, gamle Kone gjort.

Oprindelig var Landet
et lille bitte et,
som Valdemar blandt andet
nok en Gang har plukket lidt,
Men ved at spare og
tit stjæle lidt, man dog
har naa't at fylde og at fede paa det lille Skrog.

Victoria dog navnlig
til hver en Tid har spar't
og vist sig som en gavnlig
Dronning, saa det havde Art.
Naar hun for Mad sa'e Tak,
var hun kun halvmæt, ak!
Naa, onde Tunger si'er, det var fordi hun aldrig drak.

Paa „Das“ hun kun anvendte
uhyre lidt Papir,
og naar en Lord hun kendte,
kaldte hun ham bare „Sir“.
Og var det Regnevær,
hun kørte (hun var svær),,
saa spared' hun jo Skankerno og saa sit Saalelæ'r.

Til Pilleri i Næsen
hun brugte kun sin Haand.
I Dannelse ret kræsen
har hun sagt med Vid og Aand,
at navnlig Arbejd' maa
man rigtig spare paa
saa længe der er trængende, som uden no'et maa gaa.

Hun kunde mange Gange
ha' været lyk'lig gift.
At ej hun er det, mange
tit har fundet lovlig stift.
Men selv hun si'er: „Nu kan
jeg selv regere Land
og vil saa nødig gi' en Krone for at faa en Mand.“

Bare rolig.

— Hvad siger De Hr. Doktor. Min Svigerdatter har faaet en Lille, nu seks Maaneder efter Bryllupet?

— Bare rolig kære Ven. Saadant hænder undertiden med det første Barn, men siden sker det aldrig mere.

I Snasken.

— Hvorfor er egenlig Kineserne gule?

— De er misundelige, fordi vi har en højere Kultur. Opvarter! To Sorte!

Kaffesladder.

Fru Skade: Véd De hva' min Kære, jeg glæder mig til det kommunale Musæum, som vi ska' ha' i det nye Raadhus, for ellers kunde det saamæn godt falde Direktør Schiøtt ind og ville ha'e det til Abehus eller Elefanthus, hvis han kunde faa Tivoli, naar han mærker, at der ikke bli'r noget a' med og trække sine Bjørne til Østre Anlæg, og jeg ser allerede i Tanken mange dejlige Numre: Borup som Nøddeknækker og en kvindelig Læge, der ikke maa gifte sig, og Fru Stuckenberg, der werfer en Sygeplejerske, som har faaet et Barn, og tænk, a' faa Magistraten malet a', da den var paa Natkafé og Over Stalden og drikke Sjampanje med Dagmar Hansen og faa Theodor Petersen til Hest i Gibs eller Bronsje og Eugen Petersen med Salmebog og Frue i Bethesda, ikke og tale om en Sædelighedsbetjent eller to paa Jagt efter en smuk Synderinde. Man ka' jo osse ta' og forevige no'en ældre Begivenheder, som Madam Klausens Overbetjent og Korns Revolverdrama og en Episode a' Slaget paa Slotspladsen i Halvfjerdserne, da Assistent Hjort kylede en gammel Mand hena' Stenbroen og Betjentene lod Kniplerne danse paa Københavnernes Rygstykker og forfulgte flygtende Kvinder og Børn helt ned i Admiralgade. Ja, min Kære, der vil bli'e no'et og se paa for Turisterne, naar de er kede og gaa paa Rosenborg og Rundetaarn, som jo nu ska' gennemskæres li'som Suezkanalen for Færdselens Skyld, og kommer til at ligne en gammel Bilæggerovn fra Christian den Fjerdes Tid med Ben paa, men da man altsaa nu er færdig med og „flytte" Taarnet, som der var Taie om engang, saa synes jeg der, vilde være Mening i og pille lidt ved Regensen li'e overfor, saadan at Folk bli'er lidt mindre udsat for og ende deres Liv under Hjulene paa de gule og grønne Omnibusser, som ruller gennem Snævringen hvert Øjeblik paa Dagen og breder sig som Moresco, naar han kører til Amalienborg, eller som Bech Olsen, naar han som Sejerherre vender hjem fra en Brydekamp. Man nu er det da forbi med den Mælkefeber, som vi har været plaget a' i mange Dage, siden Pasteur blev færdig med og malke. 700,000! Det var ellers en Rekord, som Bahnson vist slikker sig om Munden efter, den gamle Hankat! 'Naa, no'en ska' jo skumme Fløden, som t. Eks' gamle Liebes Enke, hun arvede to Milloner efter Manden og fik sjette Trækkings største Gevinst. Men det var ellers kun en tynd Kop Kaffe, der kom ud a' Processen mellem Gamél og hans gamle Svend, Dyrbye. Der bli'er ikke engang til Boller! Tak for Kaffe!

Hovedsagen.

En tysk Borger spurgte forleden i sin Enfoldighed en Embedsmand, hvorledes det gik med den kinesiske Krig. Han fik følgende Svar: Hvad kommer Politik Dem ved! De skal nok faa at vide, hvor meget De skal betale!

Moderlig Formaning.

Paa Gaden skal Du altid gaa med nedslagne Blikke, mit Barn, thi intet virker saa tiltrækkende som Beskedenhed — desuden finder man undertideu en Portemonnæ.

„Jeg søger en Kone for Livet",

lød en Giftermaalsannonce. Allerede næste Morgen blev den Giftelystne overrasket med et vældigt Brev, indeholdende følgende Ord: „Tag min! Leveres frit i Hus! Emballage beregnes ikke. Jokumsen."

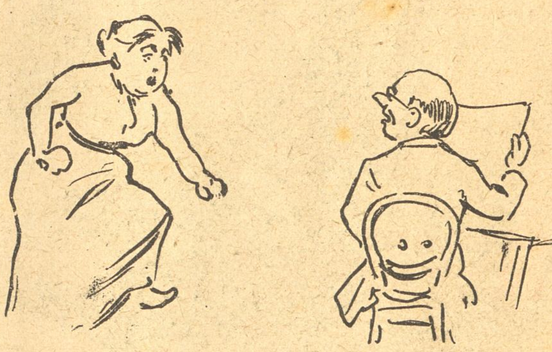

Hans Anskuelse.

Konen (efter en hæftig huslig Strid): Havde jeg bare aldrig lært Dig at kende!

Manden: Ja, nu er det virkelig for sent at have Medlidenhed med mig!

Symbolik.

— At Du gider gifte Dig med hende. Hun har jo et Hoved som et Vandfad, Figur som en Smørfjerding og Fødder som Strygejærn.

— Lige meget — det er Tegn paa en god Husmoder.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.

Biskoppen og „det svage Køn“.

Den Biskop sidder hist i Løn
og læser Wied's „Det svage Køn“.
Saa beder han en stille Bøn. —
„Den Bog er inte køn!“

„Jeg maa min Sandten passe paa,
at Byens fromme Damer smaa
i „Læse-Tasker“ sligt ej faa,
det kan skam ikke gaa.“

Saa skrev den Bisp i sin Avis
et „Anatema“ nok saa vis:
„Hvo der har kær sit Paradis,
forsag den Bog for hver en Pris!“

Dog „Syndens Børn“ har altid brugt
at ynde den „forbudne Frugt“.
Med Wied faar ingen Bisper Bugt:
„Det svage Køn“ vil blive slugt.

Nr. 45.

RAVNEN

Søndag d. 11. November 1900.

— 5000 Kroner har den Pige kostet mig, og saa vilde hun dog ikke ha'e mig!
— Vær glad til, min Ven! Tænk hvad hun vilde komme til at koste Dig, hvis hun havde taget Dig!

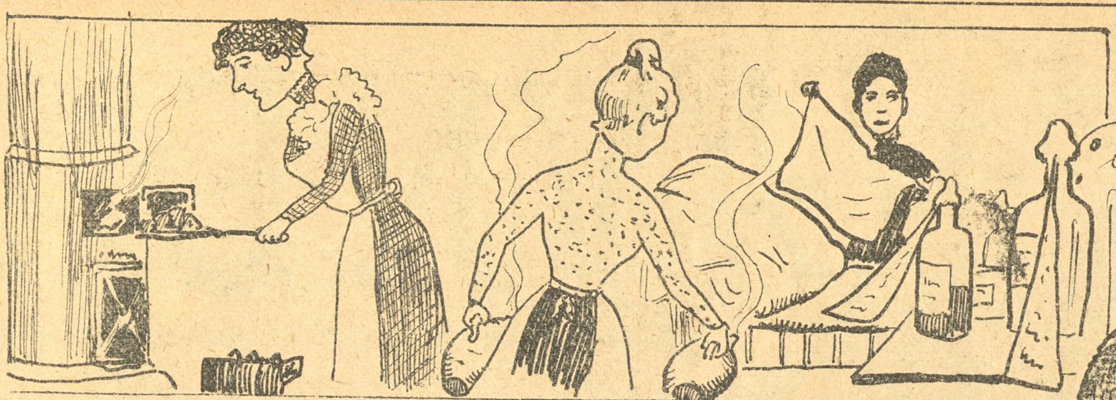

Skynd jer nu lidt, Børn, Bramsen kommer straks fra Vælgermøde, og saa véd I jo nok, at han har ødelagt sit Helbred.

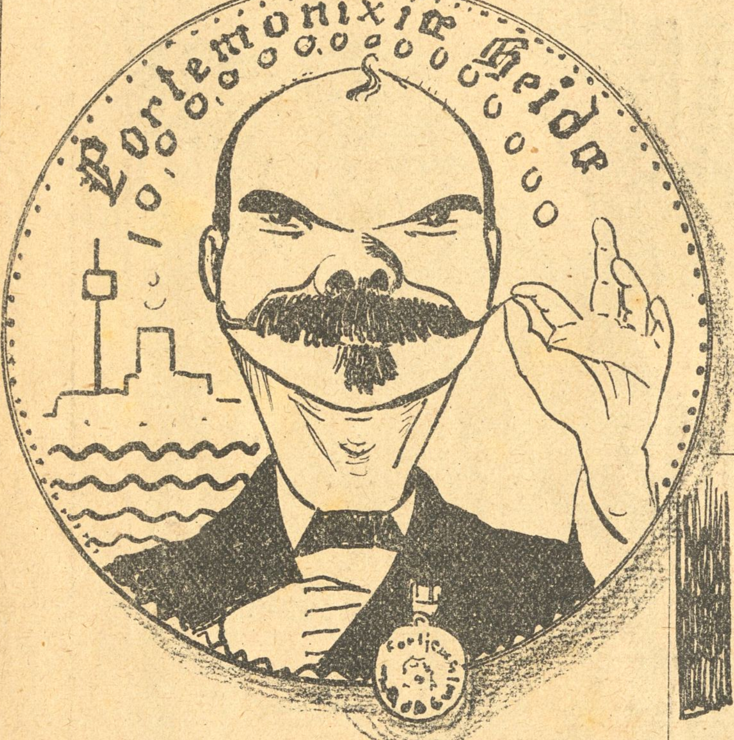

Direktør Heide er, som Paaskønnelse af hans Opdagelsesrejse til Siam, udnævnt til Etatsraad. Privatbanken har i den Anledning udsendt ovenstaaende Platte. Med Platten følger en Sparekasseobligation.

Naar Godsejerne faar Tiendeafløsning.

(Meget frit efter Bindesbøll.)

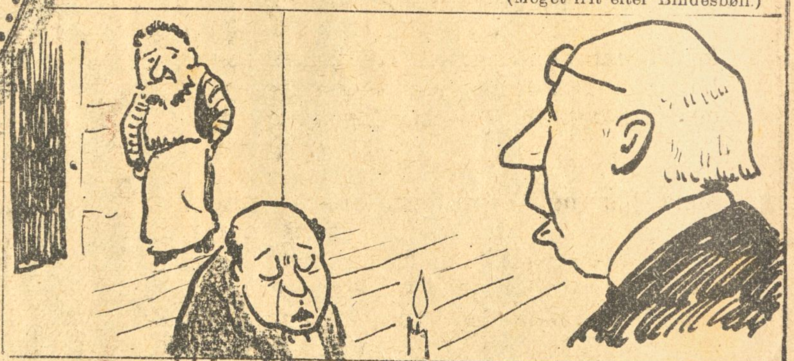

Lars Dinesen: Luk saa Døren, Mads Smed. Saa siger vi, at der er stærkt besøgt.

(Frit efter Dagspressen.)

Sladrekællingernes Fagforening holdt i Gaar et stærkt besøgt Møde, hvor de enstemmigt kaarede Vilhelm Beck til Formand og sendte Indre Mission en Takadresse.

DC.

Fra sidste Uge.

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen, det var en lystig Fyr.

:,: Hr. Bramsen, Hr. Bramsen var en Gang Rigsdagsmand, :,:
men det er nu slet ikke lutter Gammen,
og jeg skal fortælle Jer alle sammen,
:,: hvorledes, hvorledes en Bramsen gaa det kan. :,:

:,: i Aalborg, i Aalborg han paa Tribunen stod, :,:
ved Ulykkesloven han Hjærterne varmed',
men føj for den Lede, hvor „Pøbelen“ larmed',
:,: saa næsten, saa næsten han tabte Lyst og Mod. :,:

:,: Den Pøbel, den Pøbel opdaged' han den Gang, :,:
da han sig i Aanden i Græsset saa bide,
nu offentlig Valghandling ej han kan lide,
:,: den piner, den piner en Mand af Aand og Rang. :,:

:,: Minister, Minister blev Bramsen sidenhen, :,:
men skønt han bestandig er bleven Minister,
han kan ikke glemme de Socialister,
:,: som smed en, som smed en af Højres bedste Mænd. :,:

:,: Tribunen, Tribunen er bleven Bramsens Skræk, :,:
for Tilraab han ræddes, ved Slagord han gyser,
han paa Taburetten end sidder og fryser,
:,: en Valgdag, en Valgdag kan gi' en Mand sit Smæk. :,:

:,: Men spør' man, men spør' man: hvordan ser Pøblen ud? :,:
er det Socialister? nej det er det ikke,
de Folk sig brillant paa en Valgdag kan skikke,
:,: dem elsker, dem elsker jeg højt, ja, det ved Gud. :,:

:,: Hr. Bramsen, Hr. Bramsen, er Højre Pøbelpak? :,:
„Det Spørgsmaal . . nej fy, jeg kan slet ikke li'et,
nej, Pøbelen hører til Pøbelpartiet!“
:,: Hr. Bramsen, Hr. Bramsen, det er s'gu Pølsesnak! :,:

Forskel.

Fruen (til den nye Tjenestepige): Det vil jeg sige Dem, Marie, Sladder taaler jeg ikke, men Nyheder kan jeg nok lide.

Forventnings„fuld“.

1. Børsjobber: Skrækkeligt! Saa usle Tider har der endnu ikke været paa Børsen!

2. Børsjobber: Tja — der er intet andet at gøre ved det end at vente — og drikke Champagne!

Uhrmageren for Højesteret.

Mel.: Peder Schjøtt.

En Uhrmager stod i Skranken,
Skranken det var Højesteret,
den Uhrmager rysted' Manken,
li'som Løven plejer det,
naar den for sin Fjende staar,
medens Halen bistert slaar.

Den Uhrmager vilde tale
selv, det maa man gærne dèr,
Røverne og den Slags Ka'le
sjældent ej sig producer',
medens hver en Dommer fin
tager sig et billigt Grin.

Stolt vor Uhrma'er aabned' Munden,
som en Fos hans Tale flød;
den lidt mudret var paa Bunden,
dulgte i sit stride Skød
mangen Fare for vor Ven,
ham, De véd, Uhrmageren.

Det er jo ej hver Uhrmagers
Sag at have lært Latin,
li'som sjældent kun én Bagers
Force er at tappe Vin;
Ej den Uhrma'er en Triumf
fejrede, skønt „S“ var Trumf.

Haaret stritted' paa den Brave,
(alle kalder ej ham saa)
Hjærtet dikked' i hans Mave,
Sveden paa hans Pande laa.
Ak! hvor ønsked' da vor Ven
sig i Nansensgade hen.

Venner! lad os deraf lære,
det er ikke nok, at man
bruge Munden kan og være
„rask“ i sin Butik: det kan
imod „Kunder“ være let,
gaar dog ej i Højesteret.

Klaret.

Fruen (til Pigen): Se engang, Anna, den nye kinesiske Vase har jo en Revne; den kan umulig have været deri, da jeg købte Vasen.

Pigen: Aa, hvorfor ikke, Frue! Husk paa saadan et Mudder, som der er i Kina!

Paa Landevejen.

Hjælp! Hjælp! Bæstet aner vist, at jeg er Margarinefabrikant!

De Børn.

Søsteren: Hold op med alle de dumme Spørgsmaal, Otto, ellers bliver jeg vred.

Lille Otto: Jamen, saa siger jeg til Kandidaten, at Du gaar med begge mine Gummiboldte paa Brystet!

Et Brev til en Dame.

SKØNNE Jomfru — Hjærteknuser!
jeg mig i Jert Blik beruser,
disse Sluser,
hvorfra Vandet strømmer ned.
Laan mig Øre,
kælne Ord I faar at høre,
jeg med Phantasus vil køre;
kære — tilgiv — bliv ej vred.

Bag de røde Rosenlæber,
der — ak efter Skønhed stræber
og som dræber.
Aabnes de kun lidt paa Klem,
ser jeg inde
smukke hvide Tænder skinne;
straks man sér I er en Kvinde;
— hvad var Prisen vel for dem?

O! de bløde blonde Lokker,
som om Hals og Barm sig flokker;
jeg véd Pokker,
alt jo pryde kan en Fe.
Søde, blide,
naar at mine Hænder glide
gennem det ved Midnatstide,
— lad mig ej Parykken sé.

Hvilken Teint, Kulør og Farve;
maatte I jer Moder arve,
smukke Larve.
Hvilken Skulder, hvilken Arm,
hvor det blænder,
hvilket Ansigt, hvilke Hænder,
— fik I Farverne af Venner?
— O! den skønne, runde Barm.

Hvilken Hud saa fin og lækker,
hvilken Taille, rank og smækker,
Kjolen dækker
over Puder og Korset.
Naar I drejer,
og I jer Tournyre svajer,
naar med Slæbet Støv I fejer,
O! da finder jeg Jer net.

Naar jeg Læggene faar skue,
O! da maa mit Hjærte lue,
I kan bruge,
ser jeg, Vat saa det forslaar.
Fødder bitte,
spidse Sko nysgærrigt titte,
ret som om de vilde fritte,
— naar jeg under Tøflen staar.

Smukke
Dukke,
jeg maa bukke,
Jer Opfindsomhed er stor.
Men forlad mig,
daarligt bad jeg,
I jo være kan — — min Mo'r.

Tag Dig sammen.

Mel.: Plads for Madammen.

Vilhelm Beck forbavset sa'e en Gang:
„At der findes Folk som Pastor Bang!
Tænk, at Bang vil dyrke slig en Sport
som at tærske i de L'hombre-Kort.
Og han er, hvad knapt man skulde tro,
meget tit at se i Byens Kro."
Beck vil selv (det er der nok i Vejen)
skræve over hele Lammestegen.
Beck! Du faar Skammen, Skammen, Skammen,
tag Dig dog sammen, sammen, sammen.
Paa et Galehospital
skal Du — Du er splitter gal.
Beck! Du faar Skammen — tag Dig dog sammen.

I vor pæne, nye Raadhusgaard
der et frisk og yndigt Springvand staar,
en Fontæne med en Bjørnekal',
der faar kolde Straaler paa sin Skal.
Gode Mænd har bragt os den derhen
(mellem dem er ogsaa Philipsen).
Den skal staa i baade Regn og Sol,
som vor kære Dranker-Bys Symbol.
By! Du faar Skammen, Skammen, Skammen,
tag Dig dog sammen, sammen, sammen.
Bjørnen er s'gu genial
og Idéen ej saa gal
— men tag dig sammen, rens dig for Skammen.

Mange af vor Bys Bestillingsmænd
havde paa Papir med Blæk og Pen
skrevet, at de styred' deres Lid
til et Tillæg i den dyre Tid.
men Kommunen maatte svare Nej,
saa tog straks „Vort Land" saa sejg paa Vej,
maled Spalte op og Spalte ned,
det var vores Skyld, skønt alle véd:
Højres er Skammen, Skammen, Skammen,
tag Jer dog sammen, sammen, sammen.
I har kørt med Studene,
vi fik Liv i Kludene.
Højres er Skammen, tag Jer dog sammen.

For Skranken.

Assessoren: Har De før været straffet for Tyveri?
Tiltalte: Endnu ikke!

Fra Gaden.

— Den Paraply har jeg allerede haft i to Aar.
— Saa er det virkelig paa Tiden, at Du leverer den tilbage!

Lykke.

Fruen: Tror De paa Lykke, kære Ven?
Gammel Ungkarl: Absolut. Ellers havde jeg nu været gift. Jeg har faaet fire Kurve.

I Spillebanken.

— Hvad faar Bankøren, naar Banken sprænges?
— Sprængt Bankekød!

I Ny og Næ.

Nu har skøn Dagmar faaet fuldendt sin Rede,
mange smaa Fugle vil flyve derind,
kvidre og fløjte i Fryd og i Glæde,
men Dagmar hun haver saa flygtigt et Sind.
Naar en lille Tid
de nød Hvilen blid
ved den Skønnes Barm,
løsner hun sin Arm:
„Tak for denne Gang i mit Himmerig,
sku' det være en anden Gang, kig saa til mig."

Hr. Vilhelm Beck, som er Pave i Norden,
dadler nu Bispernes Statsvisitats,
og da Guds Statholder han er paa Jorden,
han dømmer vel rigtigst om den Slags Kalas.
Men med Sorg saa stor
mangen Præstemo'r
sukker: Beck, sig mig,
plager Fanden Dig.
Ak, den Visitats var mit Himmerig,
og den Bisp, sikken Tale han holdt for mig.

Sikket Farvel, da Emil tog sin Afsked,
jeg og min Skat sad i første Parket,
han ligned' ikke en Mand paa sin Gravbred,
han klared' for sig ualmindelig net.
Men jeg tyd'lig saa
i hans Øjne staa
som et Sørgekor,
skønt foruden Ord,
thi den Scene den var hans Himmerig
O, Ambrosius, aldrig vi glemmer Dig!

Nylig en „Dame" paa Raadhuset skød sig,
snød Politiet for Ret og for Dom,
jeg fatter ikke at Damen ej brød sig
en Døjt om Værtinden saa mild og saa from.
I Dybensgade bor
de smaa „Damer"s Mor',
hun kan ej forstaa
hvad der stak den Smaa.
„Nummer fjorten, det er mit Himmerig,
hvorfor vilde hun dog ikke blive hos mig."

I Skolen.

Læreren: Peter, hvor sidder Hjærtet?

Peter (tier).

Læreren (peger paa Brystet): Føler Du da ingen Slag her?

Peter: Næ, dem føler jeg altid et andet Sted.

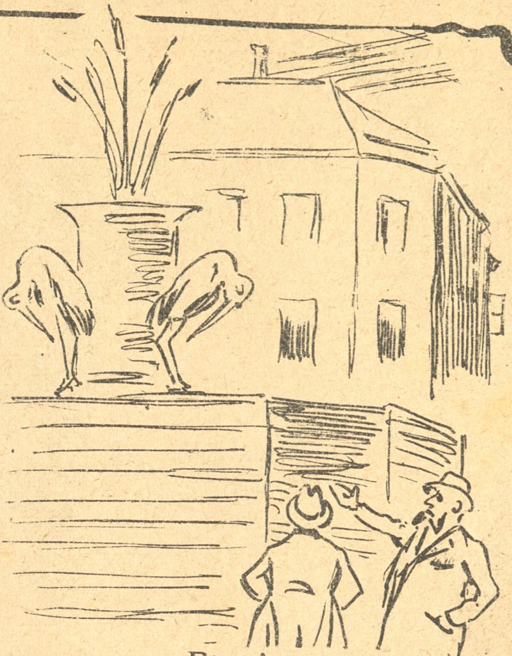

Paa Amagertorv.

Den Fremmede: Jeres By er ganske køn, men den lider af en slem Svaghed.

Den Indfødte; Hvilken da?

Den Fremmede: Den lider af — Plankeværk!

Skanker og Skoser.

A.: Er Mac Kinley, som man siger, Spiller?

B.: Ja, og det i høj Grad. Han har jo i sidste Uge spillet „Filippine" med det amerikanske Vælgerfolk om Præsidentværdigheden.

* * *

A.: Jeg synes nu, at Bladene gør for meget ud af Pestrygterne alle Vegne fra. I Ungarn har de jo haft Pest hver Dag i mange hundrede Aar.

B.: Saa — hvorledes?

B.: Buda-Pest.

* * *

A.: Provst Bjarnason paa Island har dog en egen indtrængende Maade at tale til sine Sognefolk paa.

B.: Hvorledes det?

A.: Jo, han giver dem slaaende Beviser med Ridepisken.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Socialdemokratiets Kandidater ved Præsidentvalget i Nordamerika.

Som Præsident
EUGENE V. DEBS.

Som Vicepræsident
JOB HARRIMAN.

Nr. 46.

RAVNEN

Søndag d. 18. November 1900.

— Men hvad er det, Petersen? Du tror nok ikke, jeg saa fra Vinduet, hvorledes Du løber efter alle Tjenestepigerne?
— Jamen, Mutter, Du har jo selv sagt, at vi maa se os om efter en ny Pige!

Scavenius var bange for, at alle vilde hedde Høgsbro.

— Den Frygt var dog vist ugrundet.

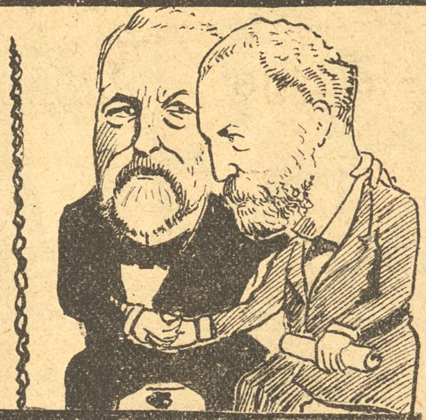

Efter Ansøgning af Excellensen Bramsen, har Goos i sit Forslag om Naveforandring eftergivet alle med Endelsen „sen" de 30 Kroner, Navneforandringen koster.

Efter Forlydende agter Hr. Bramsen at kalde sig — Hovedløse.

Fra Rigsdagen.

SCAVENIUS.

BESØG HOS BEDSTEFADER.

Frit efter Exner.

Da det gjaldt om at tage Taku-Forterne, da stod de tyske Soldater

i Ilden som Egetræer, kæmpede som Løver og tilraabte de ildspyende Granater:

„Riv mig Hjærtet i Stykker! Ved hver Las hænger dog en prøjsisk Ørn!"

Fra sidste Uge.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Visen bør straks notere, at
vi har haft travlt med Indkomstskat,
101 derfor har stemt,
Navneopraab, det gik saa nemt,
Skatten blev li'frem overtegnet,
Scharling blev syg, og Bramsen blegned.
Hov, hov, Bonden skreg hov
vi vil ha' Indkomstskattelov.

Dinesens Stemme blev et Plus,
ligesaa blev Scavenius',
tiendeglad og overkørt
vil han ha' Skatten overført.
Ellinger vilde gærne tale
lidt om det mellemkommunale
paa en lidt anden Bov,
men han fik ikke Skattelov.

Dalsgaard var næsten noget fræk,
for Frede Bojsen han var væk,
i moderate Fedteri
glider til Slut ethvert Parti.
Berntsen var vældig med paa Grisen,
Holm ku' ej bare sig for Fnisen,
Neergaard var noget flov,
alle gik dog paa Skattelov.

Nu gaar den til det andet Ting,
drejes et helt Kvartal i Ring.
Sikken en Skat saa Landet faar,
naar der er gaaet en Snes Aar.
Skat er nok god, men Fædrelandet
gaar dog til Slut fremfor alt andet.
Skatteskala er grov,
Estrup vil ej slig skaldet Lov.

Derfor ta'er Scharling atter fat,
han vil ha' Indtægtskildeskat,
Tolden til Sognene skal gaa,
Snapsen den ta'er vi ovenpaa.
Nu bli'r der atter Bal i Haven,
Estrup har Venstre fat i Kraven,
Sjov, Sjov, sikke et Sjov
man dog kan ha' med Skattelov.

Lige ind.

Mel.: O, var jeg Konge blot.

Det hjælper ikke stort,
har jeg hørt Præster sige,
at man hør' til de rige
ved Himmeriges Port.
Er man ej god af Sind,
forgæves paa man banker;
men har man rene Tanker,
saa gaar man lige ind.

Fornylig sagdes Ord,
der ikke var saa pæne
om vores Karantæne
— den er paa gale Spor.
Med hver en gunstig Vind
kan Skibene fra Vesten
os smitte slemt med Pesten
— de sejler lige ind.

Nu kan der faas en Laas,
som aldrig op man dirker.
Hvor simpelt Laasen virker
af hver en Gaas forstaas:
Først Nøglehullet find,
saa Nøglen ind Du stikker
— Alt aabent for dig ligger,
Du kan gaa lige ind.

Jomfru Jensen.

Mel.: Det Kalifornien –

Hvert Aar ved denne Tid kommer her
Jomfru Jensen;
det er en rigtig forbandet M .
Jomfru Jensen.
Hun finder Indpas paa hvert et Sted,
Jomfru Jensen,
hveranden maa gaa i Sengen med
Jomfru Jensen.

Hun bringer Snue med meget mer',
Jomfru Jensen.
Mit Øje rinder, naar blot det ser
Jomfru Jensen,
hver Vinter dør der en halv Snes a'
Jomfru Jensen.
Jeg siger bare: Tak skal De ha'e,
Jomfru Jensen.

Hun er en hæslig og ækel Kvind',
Jomfru Jensen,
for hun er arrig og ond af Sind,
Jomfru Jensen.
I Taage trives og bliver fed
Jomfru Jensen.
Selv en Bech Olsen hun knuger ned,
Jomfru Jensen.

Hvem gotter sig ret i Slud og Blæst?
Jomfru Jensen.
Og hvem er Nutidens Julegæst?
Jomfru Jensen.
Først Vaaren jager paa Flugt med Smil
Jomfru Jensen.
Saa faar hun altid et rædsomt Il,
Jomfru Jensen.

Tidens Børn.

Læreren: Altsaa, i tre Dage maatte Jonas opholde sig i Fiskens Bug — hvad skete der saa med ham?
Peter: Saa blev han hældt ud!

Faderen: Naa, Hans, har Du nu siddet over igen?
Hans: Ja, det er det, jeg altid siger til de andre Drenge: Det bliver ikke bedre i Verden, førend Skolen bliver adskilt fra Undervisningen.

I Provinsen.

— Naa, Boel, hvorledes gaar det med Din Datter i København?
— Storartet! Hun er bleven Massøse og tjener mange Penge. Nu skal jeg snart til København og se hende arbejde.

Passageren: Hvormange er Klokken, Hr. Captain?
Captainen: Vi er lige i Dagbrækningen, Hr. Grosserer!

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, min Kære, saa fik da Cornelius Bevilling til og skære sig sel' midt over, hva' Navnet anbelanger, og det er jo i det hele højst moderne, at Folk laver sig et nyt Navn, uden at derfor altid faar et bedre Navn — og Rygte, ha'de jeg nær sagt Saadan var der en ung Mand, som absolut vilde hedde Ry og spurgte en Slægtning, hva' han mente om den Forandring. Kald Du dig hellere Ry og rejs, sa'e Slægtningen, og dermed var den Historie forbi. Jeg kunde saamæn sel' godt li'e og pynte lidt paa de gamle Skadefjer, som jo er lidt gammeldags, og da jeg er født Pil, kunde jeg nok faa Lov til at kalde mig Pil-Skade, men saa vilde Folk naturligvis gøre Grin og kalde vos Pilskade eller osse lave vos om til Skilpade, som var meget værre. Næ, men er det ikke løjerligt, at kalde den nye Gade mellem Store Kongensgade og Bredgade for Palægade? Den burde hedde det nye Vimmelskaft efter Faconen, som er skrækkelig. Men ska' det absolut være fint, ka' man kalde den Hofmandsgade, for den har saadan en dejlig krum Ryg. Men hva' tror De det bliver til med Pastor Bang, som Vilhelm Beck og hans Helvedesmission endelig vil ha' rungenert i Bund og Grund? Og nu har de nok opdaget, at Bang allerede fra Barnsben har været slem efter Flasken. Det var nemlig den Gang, han ha'de Goldamme. Jo, det er saamæn en rar Kristenkærlighed, Missionsfolkene praktiserer, og de gør egentlig langt mere Fortræd end Rotterne, som nu ska' udryddes ved Lov, hvis det da bli'r til no'et. Men Ministeriet er jo sel' til Rotterne og faar rimeligvis ikke lavet anden Lov end at det gi'r sig sel' Lov til og bli'e, som Bjerre sa'e i Odense, saa Rotterne ka' da glæde sig til at li'saa langt Liv, som deres Kolleger paa Taburetterne, der har det tilfælles med de andre Gnavere, at de ta'er, hva' de behøver for at administrere, som det hedder i Bjerres Ordbog og vil si'e det samme som og eksistere. Og hvis Rigsdagen ka' døje den Broholmerakkavit, saa er det jo en smal Sag, som Nyrop sa'e, da han skulde lave den nye Stormbro. Men det ka' jo osse være, at Rigsdagen bli'r gal i Kalotten — inte Høgsbros — og lukker Ministrene ind bag det nye Plankeværk paa Ama'ertorv, hvor de saa ka' bli'e til de er færdige — med og „administrere“. Tak for Kaffe!

Paa den gamle Manér.

Mel.: Hvis det da'nte bli'r Løgn.

Det Kongelige viser for bare Plasér,
hvordanne man spiller paa gammel Manér.
Og selv om Idéen ej synes saa god,
saa viser den dog, at Christiansen har Mod.
I Stedet for Tæppet et Trækkegardin!
Det øvrige Udstyr alvorligt til Grin.
:,: — Men lé naar et Drama paa Scenen man sér!
— Det gjorde man ej paa den gamle Manér. :,:

Forleden en Præst nok har udfundet snildt
at Cyklendes Træden ej ganske er spildt;
man kan med det samme, Pedalen man træ'r
forsyne sin Luftring tilstræk'lig med Væ'r.
„Selvpumpende“ straks han Maskinen fik kaldt.
— Systemet kan anvendes, bli'r der fortalt,
:,: til Bøsser i Kirker, og snart man dem sér,
endskønt det gik godt paa den gamle Manér. :,:

Nu bliver det knappere med vores Søl',
og saa skal der spares paa Mad og paa Øl.
Skønt Sødmælk er god, er den meget for dyr,
til Svinenes Mad vi saa hellere ty'r.
Ja, Kærnemælk, det er den billigste Mad!
Jeg haaber I Alle vil søbe den glad!
:,: — Men selv gaar jeg ind i min Knejpe og lér;
Jeg søber s'gu helst paa den gamle Manér. :,:

I Ny og Næ.

Mel.: Nu skal Du ha'e din varme Mad.

Den store Krig i Østerland
er snart det bare Vand,
man tinger med sit Søsterland,
das grosse Vaterland.
Og Kejser Wilhelm futter,
mens Waldersee han slutter
og samler sine Gutter
og rejser hjem igen.
Farvel og Tak, Kinesien,
ha' det godt til vi ses igen,
saa skal Du op med Specien,
Du gode gamle Ven.

Vigilia! Hver anden Da'
saa faar jeg Brev derfra.
De Bøger, som jeg læser, ska'
jeg ikke ta' mig a'.
Vigilia, Du snakker
om Dyd og Gyldenlakker,
som Schack og Leunbacher,
der vogter vor Moral.
Det er ogsaa no'et at smile a',
paa 'en igen, Vigilia!
Du faar ingen Hvileda'
i denne Jammerdal.

Gu' er det sløje Tider for
Missionens hvide Faar,
selv det, som Beck han slider for,
ad Helved til det gaar.
Herr Bang — jeg véd det stemmer —
Du efter Bacchus slem er,
jeg har det fra en Kræmmer,
som hører til min Hjord.
Du er jo Fa'r til en Socialist,
saa maa Du selv være Antikrist,
tror Du, Du faar Lov til at spille Whist
i Hvalsø Præstegaard.

Dagen derpaa.

— Naa, hvorledes morede De Dem paa Gehejmeraadens Bal?

— Daarligt. Jeg havde danset mig varm, maatte bag efter nøjes med koldt Køkken og har derved faaet en frygtelig Katarrh.

Livets Trappestige.

Etatsraadinden: Alle disse Fotografier forestiller min Mand. Her ser De ham som Barn, her som Mand, og her — som Etatsraad!

Jordemødrenes Fest.

Mel.: I Skoven skulde være Gilde.

Jordemødrene skal ha'e Gilde
med Herman Bang og Bal,
for de vil ha'e en lille
gemytlig Basserat'.
De Aaret rundt maa traske
med Sprøjte og med Taske
at skaffe Verdensborg're smaa
i Kongeslot og Vraa.

De Jordmo'ermænd sig øver
i „Scottish“ og „Lanciers“,
at de som Ballets Løver
med Glans kan la' sig se.
At svinge en „Madamme“,
det er skam ej det samme
som Piger smaa paa sejsten Aar
i lettest Ungdoms Vaar.

Og Herman Bang ta'er Timer,
for han skal føre op.
Blot han nu ej besvimer,
saa man maa sige Stop.
Naa, Jordemødre snilde
har „puslet“ for en Lille,
en Sut og saa en Vuggesang,
det hjælper nok paa Bang.

Ej Barselkoner hente
„Madammen“ maa den Nat,
men lade Storken vente,
det vil ej klæde at
se en „Madamme“ hvæse
midt i en flot Francaise:
„Hvor er min Taske og min Hat?
for nu er galt det fat!“

Lynskud.

Mel.: Min Laterna magica.

Ravnen som en snild Krabat
al Ting maa probere,
nu den med sit Apparat
kan fotografere.
Den paa Kornet ta'r enhver,
som sig vover alt for nær —
Præster selv er glade
for en lille „Plade“.

Vilhelm Beck i Præstegaard
nappet blev i Flanken,
som en Løve mellem Faar
rystede han Manken.
„Ravnen“ tog ham i den Stund,
da han stod og brugte Mund
som en Tugtemester
mod fordrukne Præster.

Biskop Leunbach sad i Løn,
den Gang „Ravnen“ traf ham,
læste i „Det svage Køn“,
men hvad gik der af ham?
Øjnene med Lidenskab
slugte Gustavs „Wied“enskab.
— „Ravnen“ gerne ha'de
taget nok en Plade.

Fordres-, Grysgaard, Bellehøj,
som Kommunen ejer,
alle tre gik op i Røg,
Skæbnen sært sig drejer.
Ud til Grysgaard „Ravnen“ kom,
Borup' gik og trissed' om;
før han lugted' Lunten,
var hans Fjæs gefunden.

„Ravnen“ Esbjergs Fotograf
vilde gennemskue.
„Ravnen“ kom, da han stak af
med en andens Frue.
„Ravnen“ slog dog en Rekord,
dengang Fyren ilte bort
for at nyde Frugten,
tog den ham i Flugten.

Værre.

Præsten: Sig mig, min gode Kone, døde Deres Mand en naturlig Død?

Enken: Næ, Hr. Pastor, vi havde Doktor.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

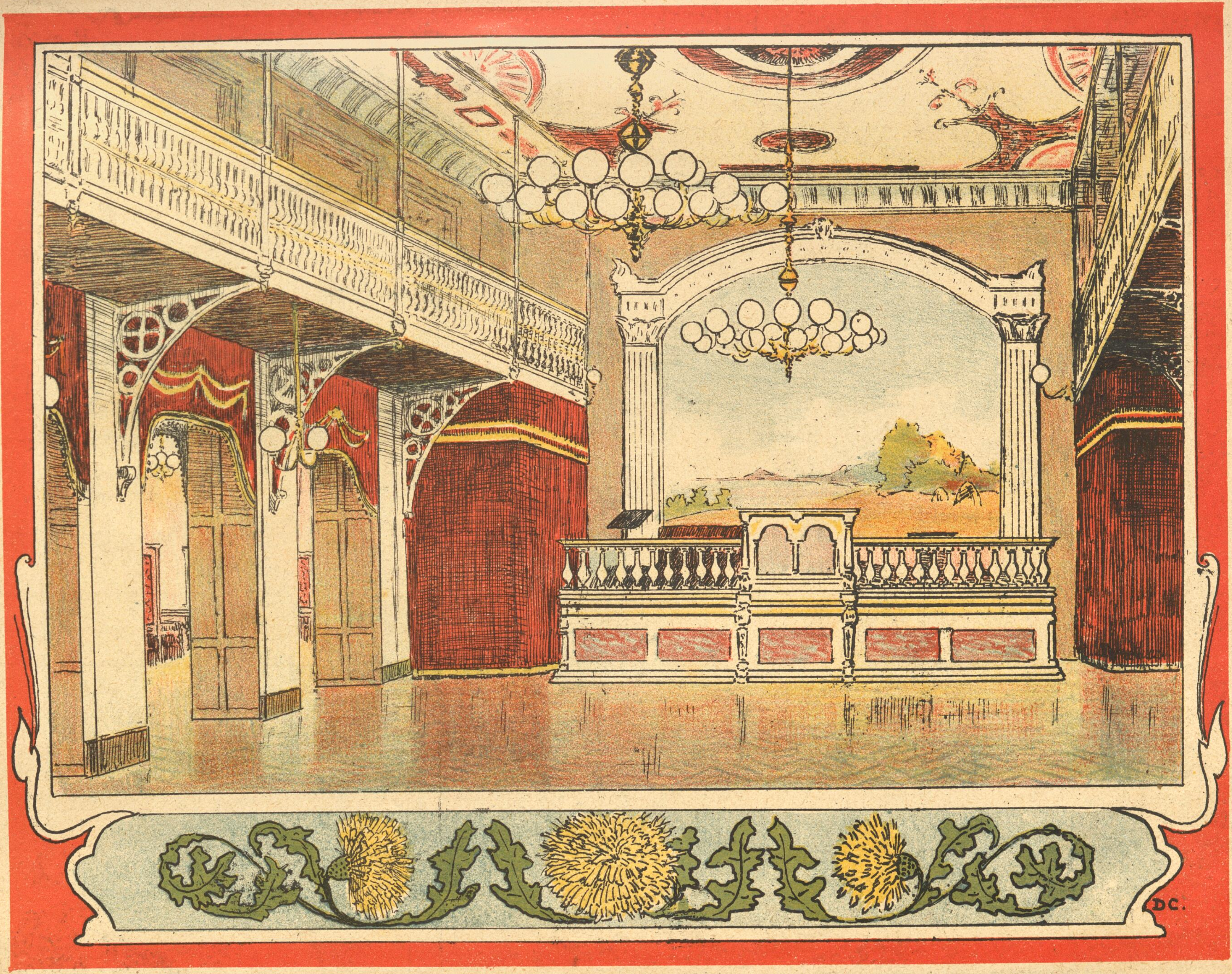

FESTSALEN I RØMERSGADE 22.

(Efter Restaureringen.)

RAVNEN

Nr. 47.

Søndag d 25. November 1900.

— Aa! Hjælp! Hjælp! Jeg vil ikke ha'e Hvalpe! Jeg vil ikke ha'e Hvalpe!

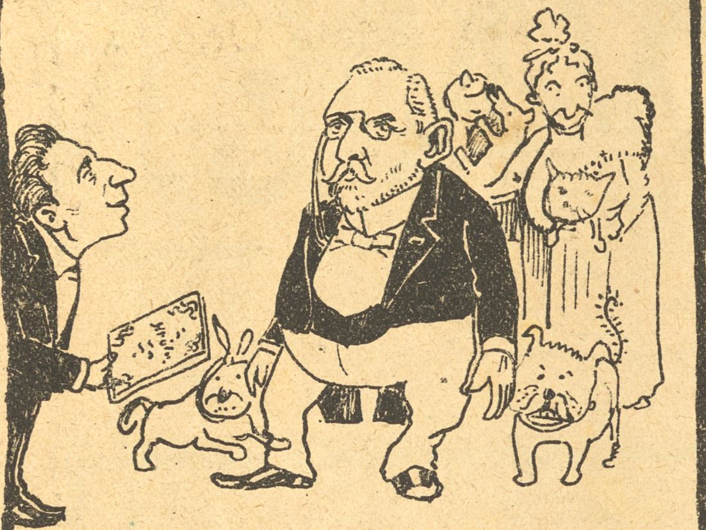

Foreningen ttl Dyrenes Beskyttelse holdt forleden Dag 25 Aars Jubilæum. Formanden, Hr. Justitsraad Lembcke, blev tidlig om Morgenen vækket ved hæftigt Hundeglam, efter at han hele Natten havde haft Katzenjammer.

Hen paa Formiddagen mødte Hr. Schiøtt paa Zoologisk Haves Vegne og overrakte Formanden et Festskrift indeholdende Strøtanker. Her et Par af dem:

Moskuskalven: Det forekommer mig, at der blandt de Besøgende er Damer, som lugter værre end jeg.

Skildpadden (da den blev slagtet til Journalistfestmiddagen): Nu er jeg „forloren".

Hyænen: Jeg sværmer ikke særlig for Ligbrænding.

Kænguruhen: Hvis vi skal flytte, sætter jeg mig paa Bagbenene.

Lamaen: Hvorfor maa man ikke spytte i Sporvognen?

Lembcke erklærede bevæget, at dette-Festskrift skulde altid være ham „dyre"bart, hvorefter Hr. Schiøtt med Overbevisning erklærede: Man kommer bedst „Frem" ved at fare med „Lembcke".

Altfor galant.

Logiværten (til en ny Logerende): Hvorledes synes De om min unge Kone?

Den Logerende: Ganske udmærket, fortrinligt, virkelig en overordentlig smuk Kone — saadan ganske efter min Smag!

Logiværten: Saa, — Hm! — Ja, saa maa De flytte straks — forstaar De?!

I Scala.

— Hvad hedder den nye Sangerinde?

— Larive.

— Saa si'er vi — la revne!

To farlige Rust(nings)svampe,

som Landbrugsministeren ikke nævnede, da han fremsatte sit Lovforslag i Landstinget.

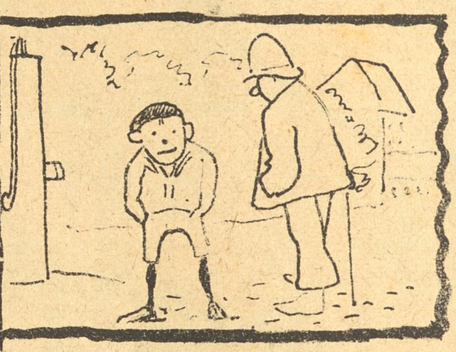

I Kolding.

— Hvem er nu Politiassistent?

— De' æ Ree!

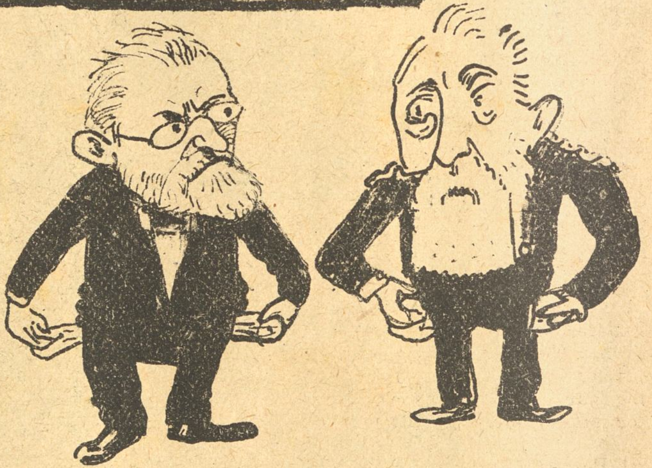

Da Statskassen er tom, har Finansministeren efter Forlydende forespurgt hos en herværende Forhenværende om mulig visse Fonds endnu er disponible.

Rostrup modtog i Gaar Haandværkerforeningens nye Fane. Det er lykkedes „Ravnen" at præsentere et Par Skitser fra Konkurrencen om Tegningen til denne.

Mettes Sorg.

Se, nu skal jeg fortælle Jer,
hvorlunde det gik til,
at jeg forlovet blev med Per
og fuld af Elskovs Ild.
Vi sammen var til Høstkalas
just i Jens Larsens Lo;
vi gantedes og laved' Fjas,
man skal ej gaa og glo.

Vi elskede hinanden ømt
ved Dag som og ved Nat,
og Kærlighedens Bæger tømt
jeg fik tit med min Skat.
Men saa sku' Per i Trøjen ind,
han tog til København;
han sa'e: „Farvel, dit lille Skind,
det bli'r et farligt Savn.“

Ved Dag og Nat jeg savned' Per,
dog allermest ved Nat;
jeg tænkte han bli'r Officer,
han er en køn Soldat.
Og Per han skrev til mig: „Min Ven
jeg er Dig huld og tro,
jeg kommer snart til Dig igen,
saa skal vi sætte Bo.“

Men Tiden gik saa rivelig,
jeg længtes efter Per;
jeg blev saa voldsom trivelig,
det var en slem Plasér.
En skønne Dag min Madmor sa'e:
„Hvad er det, Mette, med Dig?
Du skal jo snart en Arving ha'e!“
Jeg svared': „Gu' skal jeg ej.“

Men Madmor hun fik li'egodt Ret,
der skrevet blev til Per:
„En Søn Du faaet har saa net
paa næsten tre Kvarter.“
Tænk, Per han svared' blot igen:
„Hvad Pokker rager det mig?
jeg har i København en Ven,
jeg elsker mere end Dig.“

At Per saa fuld var af Bedrag
og mig for Bryllup snød,
det var for mig et Hjærteslag,
der næsten blev min Død.
Og derfor til hver Pigelil
jeg retter denne Bøn:
„Sæt ej dit Hjærtes Ro paa Spil,
saa faar Du ingen Søn!“

Fra sidste Uge.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Thingene gaar smaat desværre,
Skatten Vej for meget spærre.
Estrup han vil spille Herre,
raaber anstrængt vive la guerre!
Rottbøl vil naturligvis
ikke kysse Estrups Ris,
det vil heller ikke Frijs,
ikke Skat for hver en Pris.

Vi har nu en Tylvt af Love,
som os mere Skat vil love,
Scharling otte turde vove,
nu kan ej Agrarer sove.
Men de har sagt ganske frit,
da de jo er lige vidt,
Folketingets bød dog lidt,
Scharlings er sgu noget skidt.

Man har læst i flere Blade,
at den lille iltre Skade
kom i de Studenters Gade,
der var Sjov, det maa man lade.
Rode gik paa Skade bøs,
saa det i Studenter gøs,
saa blev Skade maliciøs,
har en lille Skrue løs.

Schnack vil mere Feltskyts have,
men den gaar ej for den brave.
Høgsbro: hvem vil Ordet have?
Ingen! Mødet gik af Lave.
To Minutter, Sagen slut,
intet Feltskyts, spar dit Krudt.
Schnack var ligegodt lidt mut,
skønt han ellers er en Gut.

De Børn.

Lille Agnes: Hr. Kaptajn, lad mig høre, hvor højt De kan brøle!

Kaptajnen: Hvad siger Du? Brøle?

Lille Agnes: Ja, Søster Clara sa'e i Gaar, at De er en rigtig Stud!

Dejligt.

— Naa, saa De har altsaa en lille Have ved Deres nye Bolig?

— Selvfølgelig! I Gaar havde jeg allerede de første Mavesmærter af mine egne Agurker!

Løjer.

— Og hvad gjorde Kammeraterne, da De pludselig faldt i Vandet?

-- Hvad de gjorde? De smed et Stykke Sæbe ud til mig!

De Børn.

Tante (er i Begreb med at afrejse): Bare jeg ikke kommer for sent til Toget!

Lille Hans: Det gør Du ikke Tante! Fa'er har nylig stillet Uhret en halv Time frem!

Et Tidens Barn.

Clara: Mo'er, hvorfor græder Du?

Moderen: Aa, jeg har mange Grunde!

Ove (Søn af en Ejendomshandler): Hvor mange Kvadratalen, Tante?

Ung Digter (sværmerisk):
Ved Apollo, Frøken! Jeg tror, jeg er født til at digte!
Damen:
Jo, det er net, skyd De kun Skylden paa Deres stakkels Forældre!

Godt Vidnesbyrd.

Hun: Sig mig engang, Du kender jo Baron Storkenskjold. Hvad er det for et Menneske?

Han: Aa, siden han ikke mere kan forføre Kvinderne og ikke mere kan gøre Gæld — er han det anstændigste Menneske af Verden!

En Rekord.

Mel.: Nu vil jeg indvi Jer i.

Nu skal I baresten høre
— jeg tør ej sige det højt —
hvad mig er kommet for Øre
— jeg lyver ikke en Døjt.

For fire Maaneder siden
blev Kong Alexander gift.
Balladen var slet ikke liden,
Familjen syn's det var stift.

Men derfor han just fik Konen
saa reut ualmindelig kær. —
Man saa det tydligst paa Tonen
og paa, at hun hurtig blev svær.

En Dag var Kongen i Gaar'en
og, tænk jer bare! imens
laa Draga tilsengs i et Taaren
og fødte sin Konge en Prins.

Da Kongen kom op, han daaned'
og sagde til Draga: „Min Tøs,
skal saadan hver fjerde Maaned
det nu med Barsler gaa løs,

Saa søg at forædle Sorten,
for Racen er temmelig skidt. —
Jeg synes forresten om Sporten
og dyrker den med Appetit!"

Grevens Ære og Grevindens Penge.

Mel.: Har I læst den Berlingske Avis.

Har I læst derom i Jer Avis,
eller har I hørt 'et,
at en fornem Greve i Paris
har sin Kone myrdet.
Han hed Greve de Cornulier,
Døbenavn Marie,
til en Elsker troede han at se
liste op sin „Fie".
Med Pistolen udi Næven
tren han frem til Fruens Bæven,
skreg: Her hjælper ingen Flæben;
nu er Du leveret.

Kuglen ramte og Grevinden drat';
stygt at se, det va'et.
Greven satte paa tre Haar sin Hat:
Saadan skal de ha'et!
To Betjente slæbte ham af Sted,
skønt han gik godvillig,
puffed' til ham: Ka' du komme med!
de var inte billig.
Morderen kom i Arresten,
hilste der paa Fængselspræsten,
lagde Haanden fromt paa Vesten,
svor, han var uskyldig.

Snart for Dommeren han stillet bli'er,
sikken en Komedie,
hans Defensor snakker om „Gevir",
Ære og hvad ved je',
Jurymændene frikender ham,
Hurraraab der lyder,
saadan gaar det, naar Othello gram
Desdemona skyder.
Grev Marie har sin Ære
hævnet, han ku' ej la' være;
den Troløses Penge, Kære,
er nu hans med Rette.

Højres Student.

Frit efter Hostrup.

Nu om de danske Studenter jeg
vil synge en lille Sang,
at sige dem, der gaar Højres Vej
med Brøl og Bægerets Klang.
Det er en smuk, lille Flok,
Kasketten paa tre Haar og Punch under Vesten.
Tralalala!
Tak skal I ha'e,
de Fyre dem kender vi nok.

De drives glade i Flok og Fold
alt under Estrups Pisk,
staar Alvor frem ved det glade Sold,
da viser Tænder de bidsk.
Thi Alvor det er en Ting,
som ikke har hjemme blandt Højres Studenter.
Nej, maa vi kuns
faa mere Punch,
at de kan os køre i Ring.

Ej Frihedstanken kan fæste Bo
hos Højres glade Student;
naar han kan drikke sin Punch i Ro,
er Maalet naaet omtrent.
Ifald han ej gaar rejekt,
saa bli'r han en Dag præsteviet, faar Kald og
en Præstegaard
med Køer og Faar,
for han er af lovlydig Slægt.

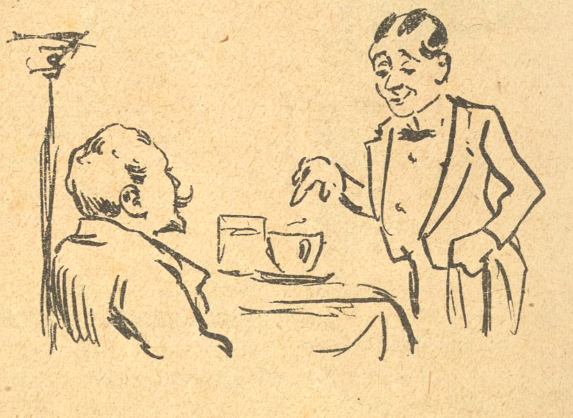

I Restavranten.

Kellneren: Værsarti', min Herre, Bouillon og koldt Vand . . . Det i Koppen er Bouillon!

. . . . . sen.

Jeg har en Ven i København,
en rigtig Kærnesvend,
kun kan jeg ikke li'e hans Navn;
det ender jo paa — —sen;
og da han flytter grumme tit,
saa er det ingen Spas
at finde ham, — jeg tilstaar frit
det er et rædsomt Mas. —
Den kendte Bog som viser Vej
og Gader ligesaa,
den er til alle Tider ej
at hitte Rede paa.
Et Navn som Hansen fordrer Tid
og stor Ulejlighed,
i Spalterne med største Flid
man kigger op og ned.
En Dag jeg Modet tll mig tog
at finde til hans Hjem,
op i den tykke Bog jeg slog,
den Læsning var ej nem.
Der Hansen var af hver en Stand;
Bestyrer Assistent —
Barbér — Kasserer — Arbejdsmand —
Bud — Politibetjent —
Entreprenør — Ingeniør —
Konditor — Maskinist —
Rentier — Frisør — Restauratør —
Pastor — Portør — Korist —
Skomager — Skrædder — Fabrikant —
Kaptajn — Kommis — Student —
Bogholder, Snedker, Kommandant —
Tilskærer — Smed — Agent.
Ja, mange, mange fler' der stod,
og jeg bekende maa
at næsten tabte jeg mit Mod,
da pludselig jeg saa,
hvad næppe selv jeg turde tro:
Hans Hanson, Skrædersvend,
i Th. Hansensgade* 2.
— — Gid Pokker havde —sen!

* Theofilus Hansensgade.

Han maa jo vide det.

En Dame: I Dag har jeg da endelig en Gang faaet talt ud med Deres Kone!

Ægtemanden: Umuligt! Hun kan aldrig faa talt ud!

Mellem Veninder.

— Morede Du Dig ved Teklas Bryllup?

— Udmærket. Hendes Brudedragt kunde ikke sidde slettere, og man undrede sig almindelig over de lurvede Gaver!

Mester og Lærling.

Ak, der findes Folk, der ligefrem er Særlinge,
— som nu dem, der virker for de stakkels Lærlinge
og vil fri dem for et Driverlivs Forbandelse
ved at skaffe dem den faglige Uddannelse.

Tænk Dig, disse Folk, som føler paa vort Samfunds Byld
og som taler, spiser, danser for en Lærlings Skyld,
har foruden ogsaa deres Slid og Møje haft
med at skaffe sløje Mestre billig Arbejdskraft.

Nu forleden drak de Skaal paa Skaal for deres Maal.
Om de naar det? Nej, paa Maalet er forlængst gjort Kaal.
— Gu' er Larsen s'gu en gammel, flink og go' Kaptejn,
men mod Maalet er han svinget højre om fra Vej'n.

Ved Middagen.

Husets Frue (til en Student, hvis Frakke en ubehændig Tjener har overhældt med Sauce): Aa, det var slemt, Hr. Mikkelsen, nu er Deres smukke Frakke ødelagt.

Studenten: Det gør ingenting, Frue, den er bare laant.

I zoologisk Have.

Nærsynet Herre: Undskyld, kan De ikke sige mig, hvor Bøffeloksen er?

Gnaven Herre: Den staar jo lige for Næsen af Dem!

Nærsynet Herre: Næ, jeg mener den rigtige Bøffelokse!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Kønne Julegaver.

Hvorledes Hr. Schnack tænker sig et dansk Juletræ Aar 1900.

hans Defensor snakker om „Gevn",

Nr. 48.

RAVNEN

Søndag d. 2. December 1900.

Tjenestepigen: Næ, hvor vores Fødseldagspresent klæder Herren smukt.

Herren i Huset (forbavset): Jeres Fødselsdagspresent?

Pigen: Begribelig! Den Pels, De har faaet af Fruen, har vi maattet betale, ved at vi i et halvt Aar har maattet spise Margarine i Stedet for Smør!

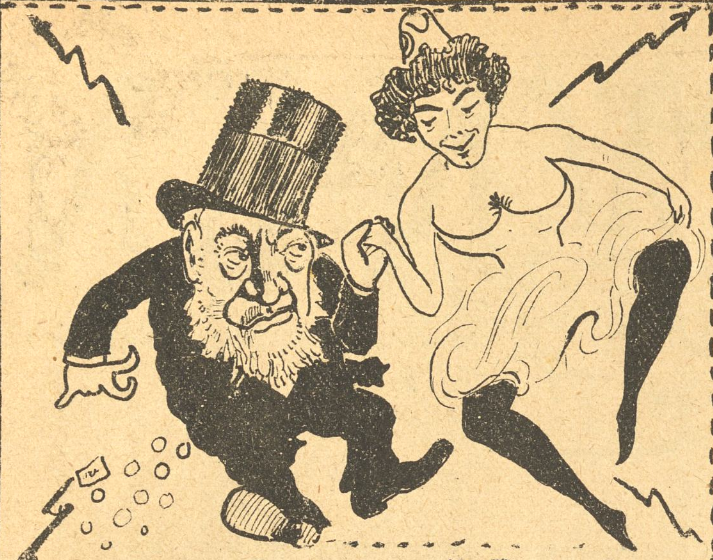

Krüger-Telegammer til „Ravnen“.

Paris, d. 28.

„Ligaen for Menneskerettighederne“ overrakte i Gaar ved General Mercier en Adresse med 25000 Underskrifter. Hr. Krüger takkede rørt og bad ham hilse Esterhaszy.

Paris, d. 29. Kl. 1 begav Præsident Krüger sig til Udenrigsministeriet. Efter at Krüger og Delcassé havde hilst paa hinanden, underholdt de sig til Kl. $7^1/_2$ i Ministerens Arbejdsværelse. Derefter blev Krüger kørt hjem.

Paris, d. 30. Præsident Krüger modtog i Dag en Deputation, som overrakte Helten fra Spytfontæn en Æressabel, som Cronje skulde have haft. Da Deputationen derefter nede paa Gaden raabte: „O, Balkon, au balcon!“ traadte Krüger frem og svingede begejstret med sit Barnebarn.

Ved Færøerne.

Kanonbaadens Fører: Baad, ohøj! Er Du Trawler?

Landstingsmand Pastor Petersen: Om jeg har travlt? Ja, det kan Du tro. Jeg skal jo ned til København og stemme for Regeringens Skattelove. Det er mig, Estrup venter paa.

Kanonb. Fører: Skynd Dig saa ombord Præst, at vi kan lette!

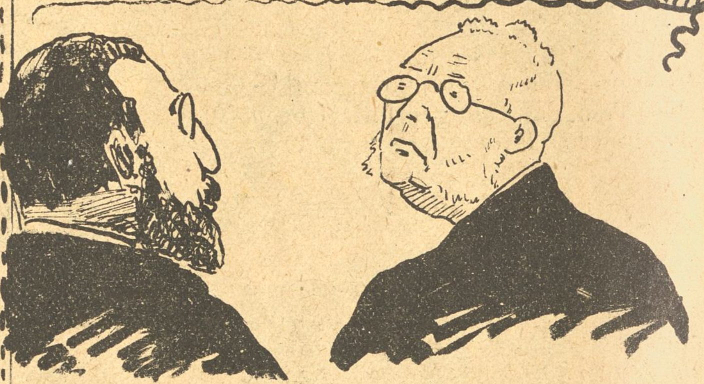

Eskild Salomon: Hvornaar faar vi Rede paa Kupon-Skandalen?

Borup: Naar de Døde vaagner!

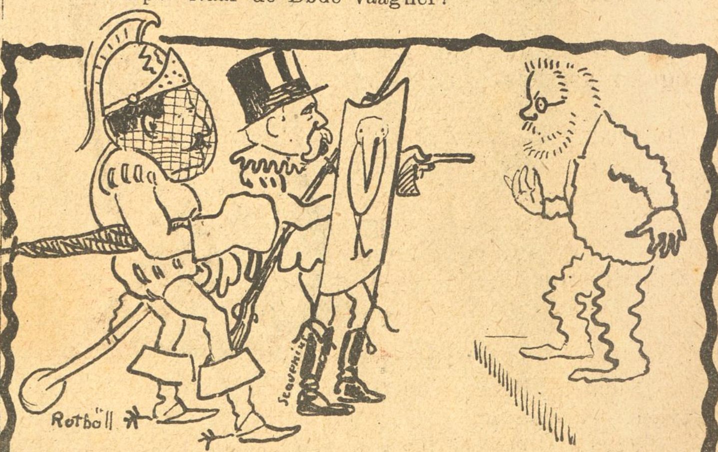

Sehested: Duellere! Nej, det egner jeg mig heller ikke til. Lad mig saa hellere sige, at jeg har misforstaaet det hele. Det tror man straks.

Fra sidste Uge.

Mel. Vi havde det saa godt i vore Barndomsaar.

Se, jeg er Greve Frijs
en Mand med Fæ og Folk,
jeg er naturligvis
de Storagrarers Tolk,
Reform af Skatterne det maa vi ha', min Tro,
jeg syn's nu Venstres Stilling den er meget go',
Estrup skal ej
vise an vor Vej,
nej, Manden for det hele, det er li'godt mig.

Se, vel er jeg en rigtig god Konservativ,
og det vil jeg være i mit hele Liv,
og derfor er det netop, at jeg mig har mældt
tilligemed min brave Ven, Hr. Ahlefeldt,
vi vil ej kommanderes af en Bourgeois,
derfor vi mener, man bør Skatreformen ta'e,
Estrup skal ej
mere kede sig,
thi Manden for det hele, det er li'godt mig.

I Fald vi bøjer os for Venstres Politik,
vi snuppe os et rigtigt Hesteprangerstik,
den Tiendeafløsning er til Grevens Vel,
og hvorfor Pokker skulde den saa slaas ihjel?
Estrup skal ej
styrre vores Leg,
og Manden for det hele det er dog vel mig!

Lad disse borgerlige Pengeposer faa
en Skat, selv om den vil dem haardt til Hjærtet gaa,
for selv er jeg Konservativ, men i mit Skjold
er Adelsmærket, det maa ej gaa Fa'n i Vold,
Estrup er nok sejg,
men Adelsmand, ak nej!
thi Manden for det hele, det er netop mig.

Det gaar ej længer nu med denne Sehested,
og mindst naar saadan en som Scharling
han er med.
De troede kanske, at vi gav alt til Pris
for Estrups Skyld, men nej, saa har de s'gu
glemt mig, Grev Frijs,
Estrup er sejg,
lad ham komme sig,
thi Manden for det hele, det er vel nok mig.

Lamperøg.

Fruen: Hvad er der i Vejen med Lampen? Jeg synes, den sprutter.

Pigen: Jeg véd ikke, om den sprutter eller drikker, men den gaar ud hver Aften — ligesom Herren!

Hvor ingen Fristelse er, gives der ingen Dyd, men hvor der er Fristelse, slet ingen.

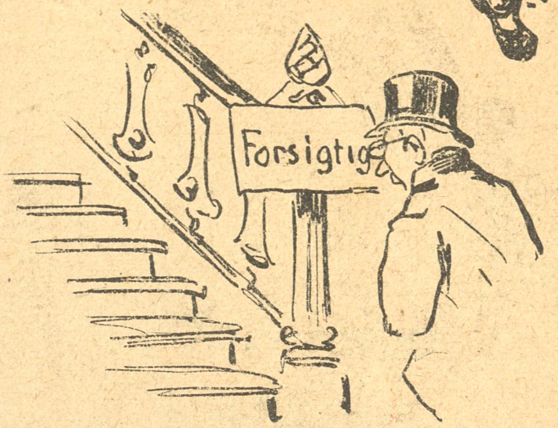

Praktisk.

En Fremmed: Hvorfor er der skrevet „Forsigtig" paa Trappegangen?

Værten: Jo, for oppe paa tredje Sal bor en forgældet Baron, og hvert Øjeblik verfer han en Kreditor ned ad Trapperne!

I Afrika.

Den Fremmede: Naa, hvor længe har Du glædet Dig over Civilisationens Velsignelse?

Negerer: Siden min Hytte blev brændt af og min Kone og mine Børn blev myrdede.

Peters Stil om Kina og Kinakrigen.

Kina er den Del af Jorden, der bebos af den gule Race, der har opfundet Krudtet en skønt di er meget dumme. Man ser somme Tider nogle af dem sidde i Thehandlervinduerne og rokke med Hovedet. Nu er der en stor Krig derovre, fordi at di har mulet en tysk Sgesant ihjæl og hans Kone og for at de ikke skal blive ved at slaa ham ihjæl, har alle Stormagterne sendt en vældig Hær derover for at opretholde Ordenen og klø Kineserne, men hver Gang de tapre Evropæere brænder et Par Landsbyer af laver Kineserne Spektakler og saa brænder Evropæerne nogle flere Byer af saa den Krig kan vare længe, for der er mange Byer i Kina, hver tredje Evropæer er en Kineser. Naar nu Krigen er forbi faar vi nye Landkort paa Skolen for Rusland og England og de andre store Lande tage hver sin Bid af Kina, men Danmark faar ingen Ting, vi faa vist ikke engang Slesvig tilbage. Diplomaterne kunne nok ikke blive enige om, hvad Kina skal give dem for alt det de har lavet derovre. Hvis jeg var Diplomat vilde jeg ogsaa forlange alle di Sigarstumper igen, som vi i Aarenes Løb have samlede til Kineserbørnene fordi di have skæve Øjne. De have heller ikke Haar over hele Hovedet, men til Gengæld nogen lange nogen paa Midten.

Mistænkelig Ømhed.

Faderen: Se, Hans, hvor kærlig og hengiven Søster Margrethe er imod mig, men Du finder det ikke en Gang Umagen værd at ønske mig God Aften.

Hans: Jamen, jeg har heller ikke væltet Blækhuset over dine Bøger!

Der var en Gang —

Damen: Husker De endnu, at vi gik sammen til Danseundervisning?

Herren: Ja—a . . . det er jo knapt fyrretyve Aar siden!

En „Dommer“.

Mel.: Lille Egern sad.

Lille Otto sad
paa en Spand saa glad,
skued' Heste an,
kløgtig med Forstand.
En han kaldte „Gris“,
én fik første Pris;
det var vel hans egen — rim'ligvis.

Otto havde faa't
baade Tørt og Vaadt,
mest det sidste, thi
det kan han nu li'e.
Ædru var han ej;
— fuld — ? — han sværger nej!
— Naa! Det vil vel sagtens vise sig.

Mangen Ed han svor,
smøgende en stor,
meget fin Cigar,
i Vigueur han var.
Tænk en Hoppeplag,
si'er man, fik den Dag
Hingstepræmie baade for og bag.

Men Kritik det kan
ingen Adelsmand,
staa for, det er klart
om end mindre rart.
Ottos Dommerhværv
fik paa Tryk sin Skærv.
„Socialen“ var især nok djærv.

Nu skal Wiinblad ha'e
derfor lidt Dada.
Otto er ham gram,
tilgi'er næppe ham.
Sikken Holmgang, Jøs!
den bli'er sikkert bøs.
Lille Otto! Rust dig godt, min Knøs.

Med Lygte paa.

Mel.: Syls-Visen.

Politiets vise Direktør
ser paa Livet med et lyst Humør,
vaager over Byens Vel og Ve,
kommer med saa mangen lys Idé.
Med sit lyse Hoved bringer han
Lys i Ting, som andre ikke kan,
og for rigtig Lys i alt at faa,
saa skal al Ting nu ha'e Lygte paa.

Droskerne Begyndelsen har gjort;
her er lavet noget sjældent stort.
„Æskens“ Numer, tænk en Gang hvor sødt,
staar saa nydeligt med hvidt paa rødt.
Men da Vognen pyntet er saa net,
bør Idéen gøres helt komplet —
Kusk og Hest man bør ej forbigaa,
lad dem ogsaa faa en Lygte paa.

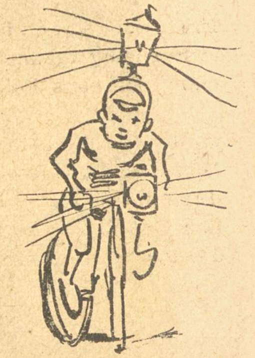

Cyklerne i Følge Lovens Kraft
alt i flere Aar har Lygte haft;
hængt paa Styret eller første Hjul.
derpaa kan der ikke lægges Skjul.
Hvad om begge Hjul nu Lygter fik?
Derom der i sin Tid Rygter gik.
— Man for min Skyld gærne give maa
Cyklens Baghjul et Par Lygter paa.

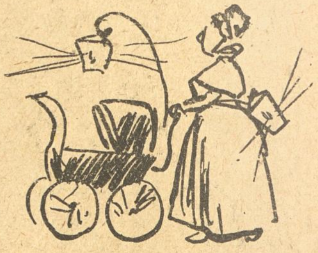

Barnevognene endnu er fri;
kunde der ej ligge noget i,
om man gjorde uden stort Kalas
af de smaa Kareter mere Stads?
Jeg vil sige ganske ligefrem,
naar ved Aftenstid man ruller hjem
langs ad Fortovsflisen med de smaa,
burde Vognen ha'e en Lygte paa.

Ofte har ved Nattetid det hændt,
naar ej Gadelygterne var tændt,
at en „Bjørnetrækker“ med lidt Pip
løb sin Tud mod andens Næsetip.
Med et snildt elektrisk Batteri
blev for den Slags Sammenstød man fri.
Næserne man straks paa Afstand saa,
naar de fik elektrisk Lygte paa.

Ved Middagsbordet.

Mesters Kone (til Lærlingen): Hvorfor spiser Du ikke Dit Kød i Dag?

Lærlingen: Det er endnu for varmt.

Mesters Kone: Saa pust paa det.

Lærlingen: Næ, saa flyver det væk.

Opdaget.

Partikulier Jokumsen og Frue havde indbudt Doktor Mikkelsen til Middag i det stille Haab at kapre ham som Svigersøn. Efter Bordet kysser Doktoren galant Husets ældste Datter, hans Borddame, paa Haanden. I samme Nu udbryder hendes lille Søster i glad Iver: „Mo'r, Mo'r, se dog, nu bider han paa!“

Ugens Refrain.

Mel.: Bal i Haven.

Som gamle Tegner tog sig af sin Søn,
der længe om paa Bølgen nu har skvulpet,
har Jochimsen nu sørget pænt for sin i Løn
og til en bedre Virksomhed ham hjulpet.
— Hvis det var mig, der havde slig en Hvalp,
jeg tror, at jeg ham ligedanne hjalp,
for ellers var jo Knægten ilde faren,
og — Gud, hvad gør man ikke for sit Baren!

Hr. Sinding skabte „Moder Jord" af Sten,
han hugger godt (i Sten da, vel at mærke).
Sit Værk han viste frem, og jeg var ikke sen,
skønt ej i Kunst jeg hører til de stærke.
— Da „Moder Jord" jeg skued' for mit Blik,
var Ordene, jeg over Læben fik:
„Ser Mo'ren saadan ud, hvordan er Fa'ren?
Aa, Sinding, ta' og lav ham med sit Baren!"

Fra Transvaal Krüger til Evropa drog,
et Sejerstog igennem alle Lande.
mens paa hans Folk man slog, man pænt mod Krüger tog,
ja, der er Forskel, maa man rigt'nok sande.
Men demonstrere, det er lovlig lidt,
det hindrer ej, at Transvaal faar sit Fedt.
Lad Onkel Krüger komme hjem som Fa'ren,
der gjorde noget rigtigt for sit Baren!

I Selskabet.

— Hvem er Nutidens største Opfinder?
— Min Mand!
— Jeg har aldrig hørt, at Deres Mand har opfundet noget.
— Naa, saa skulde De bare høre ham, naar han kommer hjem Klokken fem om Morgenen!

Forskellen.

— Ikke sandt, Otto, de Blomster, med hvilke Ens egen Kone glæder En, er dog altid de kæreste.
— Det kommer bare an paa, hvis egen Kone det er.

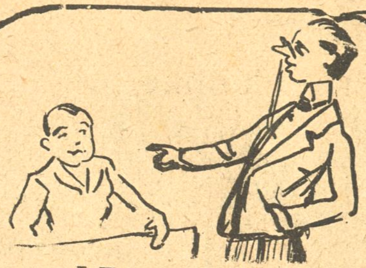

I Pogeskolen.

Lærerinden (efter at have fortalt Æventyr for Børnene): Naa, Hans, hvad vilde Du bede om, naar der kom en Fe til Syne og tillod Dig tre Ønsker?
Hans: Jeg har kun ét Ønske.
Lærerinden: Hvilket?
Hans: At alt, hvad jeg ønsker, gaar i Opfyldelse.

Danmarks Hannibal.

Hvi sjunges evig om Spartaner,
og om Karthagos Pokkers Ka'l?
Har ikke vore kække Daner
i Kongens Raad en Hannibal,
som ikke for sin store Navner
i Kløgt og Krigspuds giver tabt.
Jo, glæd Dig, brave Københavner,
slig Helt er os paa Broholm skabt.

Han viger ikke fejgt i Striden,
men byder selv „de 8" Trods.
Hans Navn vil leve gennem Tiden,
naar der er ikke mer' af os.
I Fredericiagade Slaget
med Gny og meget Bulder stod;
Friis havde rigt'nok Overtaget,
men Hannibal ej veg en Fod.

For Konge, Land og Skattelove
han mandelig sit Glavind svang,
saa ingen Ro fik til at sove
af Blomsten her i Danevang.
Og vandt just ikke han saa lige;
lad det ej volde Sorg og Kval.
Vi har dog her i Danmarks Rige
én Helt, og det er Hannibal.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Afdansning.

Jeg husker, at jeg gik til Hove,
men ikke, hvad jeg sagde der.
Jeg husker, jeg gik hjem at sove,
men ikke hvad jeg vilde her.

Ak, ingen vil mig Stakkel følge,
jeg aldrig naaer i Salen ind.
Jeg hører kun den vrede Bølge:
Forsvind! Forsvind!

Nr. 49.

RAVNEN

Søndag d. 9. December 1900.

Hotelpigen: Hvis Hr. Baronen ønsker en Varmedunk,
saa kald bare paa mig!

Da Estrup sejrede.

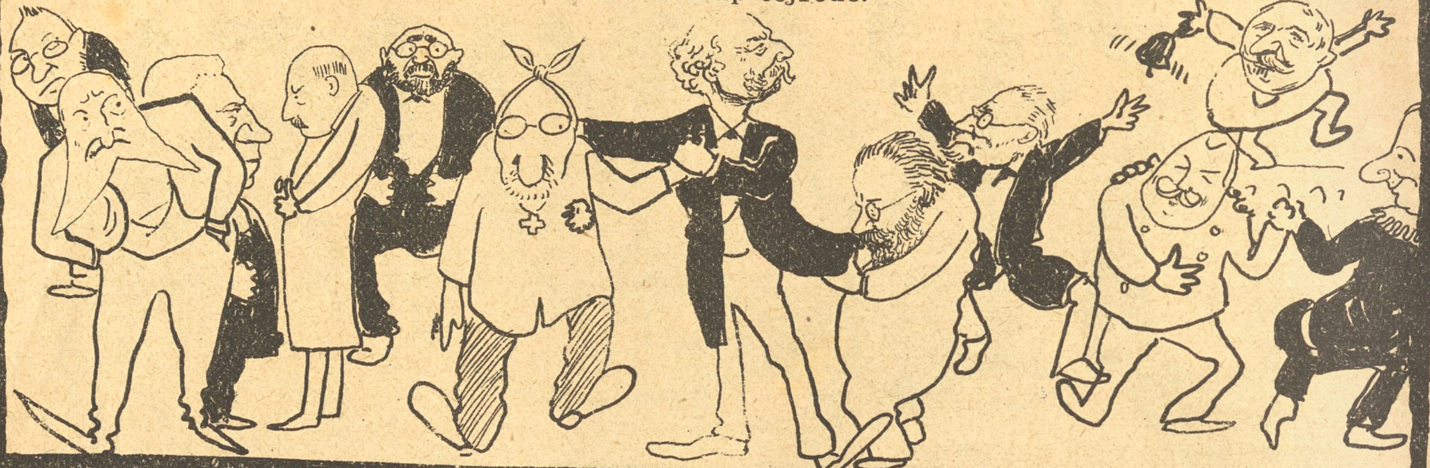

Fra Rigsdagen.

PHILIPSEN.

Brøndshøjs Fremtid.

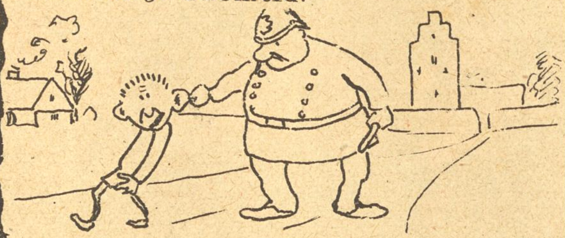

Betjenten: Jeg skal lære Jer at spolere Murene med Jeres Klinkspil. Nu er I *Københavnere*, forstaar I?

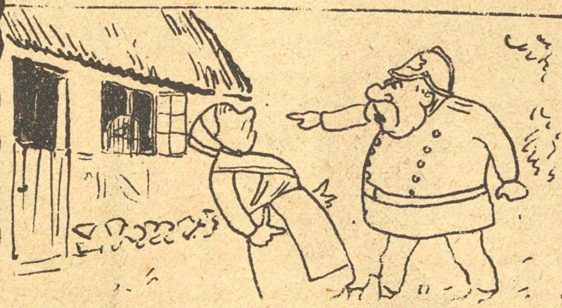

Betjenten: Hør, lille Madam, De maa ikke ha' den Kanariefugl staaende i aabent Vindu. Det strider imod Politivedtægten.
Konen: Hvad kan det skade?
Betjenten: Mukker De? Godt! Nu skal jeg sørge for Deres Opdragelse. Det bli'r en lille Femkrone, Madam! (noterer).

Fedtelam.

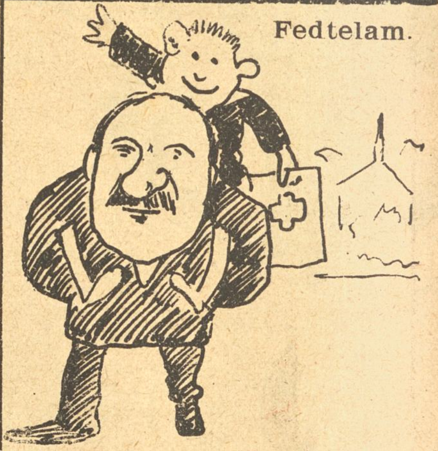

Jochimsen udi Babylon
han har en Sønneke, forstaar sig!
Han kan tegne,
han kan regne —
Jøsses, hvor den skær'!
Jochimsen, han er *Stads*ingeniør,
Sønnen er ogsaa noget med — *ør*,
men til Stadsen,
men til Stadsen
mærker man kun lidt.

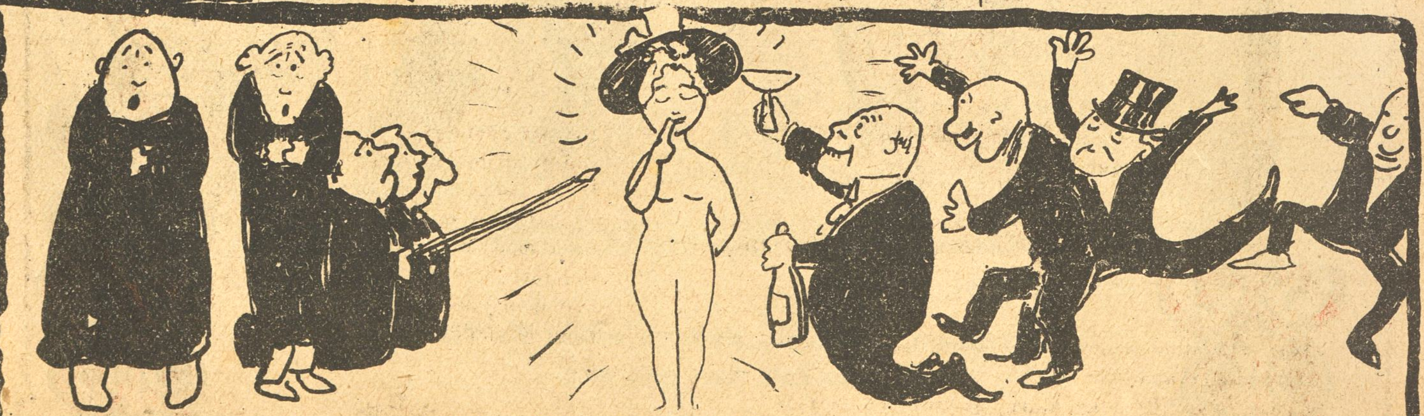

Svensk Dagmar-Begejstring.

Fra sidste Uge.

Mel. Julia hopsasa.

Da *Frijs* brød ud af *Estrups* Ting
vandrede Gamlingen vred omkring,
det ku' jo nemlig hænde, at
det blev for lidt til Hr. *Scharlings* Skat.
Blive Bét,
det ku' sket
med en Stemmes Majoritet,
blive Bét,
det ku' sket,
aa, Majoritet!

Man en Kanonbaad fik sendt hen
til Færøpræsten Hr. *Petersen*,
men ingen vidste sikkert om
Baaden i Tide med Præsten kom.
Der blev lét,
grædt og bedt,
blot en Stemmes Majoritet,
der blev lét,
grædt og bedt
om Majoritet.

Man sendte Bud til *Nellemann*,
mer' end en Stemme han gælde kan,
hvis blot han kom, blev brugt mod *Frijs*,
han kom, skønt paa Ho'det han sku' ha Is.
Glade ve'et
sa'e Enquêt',
Estrup faar nok Majoritet.
Glade ve'et
sa'e Enquêt':
Aa Majoritet!

Saa blev der stemt om Skat med mer',
Ahlefeldt græder og *Estrup* lér,
for det var tydeligt, min Fa'r,
at han et morderligt Flertal har.
Det er sket,
Frijs blev Bét,
med en Stemmes Majoritet.
Det er sket,
Frijs blev Bét,
Tak, Majoritet.

Mellem Veninder.

— Jeg forlover mig aldrig mere!
— Aa, det siger Du *hver Gang!*

I en Kafé læstes følgende Plakat: „De ærede Gæster, som vil lære at læse her, bedes behageligst at benytte de gamle Blade."

Han (har stjaalet et Kys fra *hende*, hvorover hun er meget vred)! Aa, tilgiv mig!
Hun: Lover De mig, aldrig at gøre det mere?
Han: *Nej.*
Hun: Saa tilgiver jeg Dem

Brødrene Hansen.

Mel.: Stakkels Hanne.

VILHELM Beck slap først en fugtig
Præst og kom med en utugtig.
Dog, man véd ej om han er'et,
Beck har helt sin Sag forværret,
løber rundt med alskens Sladder,
staar til løse Rygter Fadder,
drager andre med i Dansen
— disse stakkels Brødre Hansen.

Første Hansen tror paa Fanden,
og paa Himlen tror den *anden*,
men den *tredje* tror paa Helved',
tit for Løgnens Far' han skælved'.
Hver af dem i Aand og Viden
er forfærdeligen liden,
men af Fromhed logrer Svansen
paa de stakkels Brødre Hansen.

De en Gang, blot for et hvast Ord,
fatted' Nag til deres Pastor,
sanked' Kul til hanses Ho'de,
skøndt han uden Skyld sig tro'de,
og de skyndte sig at skrive:
„Saadan ej det ved kan blive,
Davidsen har mistet Glansen.
Jag ham væk! Ærbødigst Hansen."

Og man søgte og man ledte,
Davidsen man ej i Fedte-
fadet kunde ned faa trukket,
Haab derom var udelukket.
„Sladder" kaldtes hele Sagen
da den helt laa klar for Dagen.
Uden at faa Sejerskrandsen
stod de stakkels Brødre Hansen.

I Missionens skumle Kælder
færdes Beck og hanses Fæller.
Svampe i Kultur de dyrke,
for *de* trives bedst i Mørke.
— Der maa luftes ud og fejes,
saa vil slig Kultur ej plejes.
Beck vil ganske miste „Tjansen",
selv om han faar Hjælp af Hansen.

Heldigvis der findes Rester
endnu af de gamle Præster,
Mænd som gode er og pæne
og som kan som Mønster tjene.
Beck med samt hans hele Garde
stemples bør med sort Kokarde.
Lad dem luske bag ad Dansen
med de stakkels Brødre Hansen.

Ren Besked.

— Hør nu, Ellen, mig undviger De altid, men Grisene, de astle Dyr, kan De godt lide.

— Ja, propre er de ikke, de smaa Grissebasser, men de har dog *renere* Tanker end de fine Herrer fra Byen!

Sangerinden: Hr. Direktør, man har brudt ind hos mig i Nat og stjaalet alle mine Smykker. De var 50,000 værd!

Fuldmægtigen: Undskyld, De har taget fejl af Etagen — *Reklamebureauet* er paa anden Sal.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, nu er det snart Jul igen, og inden vi rigtig véd a' det, er vi færdig med alle de nittenhundrede. For dem, der begyndte det nye Aarhundrede den første Januar, har det været en snavs Begyndelse, li'som naar man kommer for tidlig — De véd nok. Der har ikke været no'et Held ved det hele. Sløjberg, Kære, paa alle Ender og Kanter. Ikke Fut eller Fart i no'en Verdens Ting. Om det saa er de elektriske, gaar de i Staa engang imellem li'som Estrup, naar han ska' forsvare Scharlings Skattelove, som han vist ikke estimerer mere end som sine gamle Slæver, for de er jo li'saa udtraadte, og saa er de jo heller ikke fra hans egen Fabrik, men bare no'en, han har lovet og faa Landstinget til og sluge, li'som naar man ta'r Piller ind og fyre a' paa. Eller er Lurblæserne stillet op? Næ, der er bare en paa Prøve, men han blæser ikke, uden maaske *ned*. For Resten underligt, at det skulde være no'et med *Lur* til og symbolisere Byen. Saadan rent ud Lurendrejere er vi da ikke, i al Fald ikke allesammen, og om osse Byens Fædre før tog sig en Lur, saa er de da nu temmelig vaagne, som man ka' se med Borup, der passer paa som en Smed, at Hospitalslægerne ikke gifter sig med Hospitalsdamerne, men de narrer ham vist alligevel, for Kassander bli'er immervæk ta'et ved Næsen, naar Harlekin og Kolumbine er forelskede i hinanden, og det er de altid. Er der blevet bedre oplyst i Sidegaderne, hvor den store og fattige Del af Befolkningen bor? Naada! Næ, det vilde være Luksus. Ka' Smaafolk ikke klare sig i Mørke, saa ka' de bli'e hjemme i deres Baghuse og paa deres Kvister, hvor der ingen Vogne kører; men Droskerne, som mest joller gennem de elektrisk straalende Hovedgader, de skal ha' tændte Lygter! Jo, det er no'en rigtige Lygtemænd, vores Øvrighedspersoner. Har De, min Kære, maaske hørt no'et om, at Kostaldene skal væk? Næ, men de findes jo osse bare i de fattige Kvarterer. Var der saadan en Tyfusfabrik i Amaliegade eller dèr omkring, saa kom den snart til at forsvinde, som Octavius Hansen i Landstinget tilraabte Ministrene, fordi han syntes, at no'et skulde de da ta'e sig for, siden de nu en Gang var ble'et Ministre, og han ikke kunde tænke sig, at de kunde gøre bedre end og forsvinde fra Skuepladsen li'som det gamle Aar og det gamle Aarhundrede, som vi efter Helligdagene ska' bevise den sidste Ære. For jeg vil da ikke haabe, at Broholmerne følger med over i det nye Aarhundrede! Det vilde være endnu den værste Misforstaaelse, Sehested har gjort sig skyldig i. Men det ka' saamæn gærne være, at Ministrene bær sig ad li'som de Urtekræmmere, der ikke vil gaa med til Tilgiftens Afskaffelse, og gi'r Rigsdagen Kommissionens Skattelove i Julegave bare for og beholde Søgningen, saadan at de ka' fortsætte Geschæften. Tak for Kaffe!

Den nyeste Niggervise,

som den for Tiden synges af glade vestindiske Niggere.

Switzer er Planter, *van Deurs* er Helt;
svip! svup! svip! svup! nok en Gang;
bær' ej forgæves sit Sværd ved Bælt',
svip! svup! svip! svip! nok en Gang;
Ridepisken den er ogsaa go';
svip! svup! svip! svup! nok en Gang;
tænk! ham med den Massa *Switser* slo',
svip! svup! svip! svup! nok en Gang.

Stram og nysselig gør *van Deurs*
for dem smukke Smaadam' Honnørs.
Switser taler i sin Klub derom,
mens at han drikke en Grog med Rom.

Al' dem smukke Smaadamer smil',
ramt i Hjærte af Amors Pil.
Løjtnant' staar for dem i megen Glans;
det kalde poetisk vi her til Lands.

Planter gaar som en Bedemand.
op til ham, Oberst *Hedemann*,
klager sin Nød og vil Krigsret ha';
Hedemann siger: En anden Da'.

Nu vi Niggere venter paa,
hvordan det vil smukke Løjtnant gaa.
Skal han hænges eller skydes død?
Niggerpi'e syn's, han er saa sød.

Ej vi tale derom ved Disk;
svip! svup! svup! svup! nok en Gang;
Nigger lide ej Ridepisk,
svip! svup! svip! svup! nok en Gang.
Lad blot Løjtnant og Massa slaas,
svip! svup! svip! svup! nok en Gang;
ej det rage en smule os.
svip! svup! svip! svup! nok en Gang.

En Gudsfornægter.

Biskoppen (ved Visitatsen til en Skoledreng): Tror Du paa Gud?

Drengen: Næ, paa Kristus.

Biskoppen: Hvorfor tror Du ikke paa Gud?

Drengen: Han, der troer paa Gud, sidder ovre paa den *anden Bænk!*

Postbudets Vise.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Hver Morgen førend Sol staar op
jeg vækkes af min Hvile.
Jeg rejse maa min trætte Krop
og til min Gærning ile.
Først trækker uforsagt igen
jeg i den røde Frakke;
til Brevkontoret gaar jeg hen
for dèr at faa min Pakke.

Jeg farer uden Ro og Rist
om med min tunge Taske.
Fra Kælder lige op til Kvist
jeg idelig maa traske.
Hvert Smuthul og hver Krinkelkrog
jeg lære skal at kende.
Øm er jeg i mit stakkels Skrog,
naar Dagen er til Ende.

I Forhold til det strænge Slid
man skulde sagtens mene,
at Lønnen ogsaa var splendid;
det burde sig forene.
Nej, Lønnen er min Sandten sløj!
Med Pusten og med Stønnen
jeg føler, Trappen tit er høj,
men *lav* desværre Lønnen.

Vor General-(Post-)Direktør
er noget af det meste — —
Han dygtig er som Ræsonnør
langt mere end de fleste.
Han véd, der Embedsmænd er til,
hvis Tusinder er ringe;
af vore Hundreder han vil
dem bedre Vilkaar bringe.

Han mener, at vor Dont er fri
for Farer, thi vi Mandfolk,
vi er jo ikke Politi
og heller ikke Brandfolk.
Vi derfor, efter Chefens Skøn,
skal tage pænt til Takke
med en beskeden, lille Løn
og saa — den røde Frakke.

Fyrsten er paa Rotur med sin Kammerherre. Fyrsten roer selv, medens Kammerherren styrer. Pludselig lader Fyrsten Aarerne falde og siger meget gnaven: „De styrer forkert, Kammerherre, æh . . . æh . . . Baaden gaar jo stadig tilbage . . .“

Hun: Jeg havde en mærkværdig Drøm i Nat. Der var Avktion over Ægtemænd. En blev solgt for 1000 Kr. en for 500 Kr. og en for 300 Kr.

Han: Var der ogsaa nogen som jeg?

Hun: En Masse; de blev solgt for 50 Øre Dusinet!

En Amazone.

Mel.: Der bor en Bager.

Der bor en Mand i St. Pederstræde,
han dyrker Kunsten til Kunstens Glæde,
for Resten gør han som Skoma'er Gavn,
og Flora, det er hans Frues Navn.

En Dag — dens Dato er glemt desværre —
Gemalen skød bag paa Tespis Kærre;
Fru Flora ene i Hjemmet stod
med røde Kinder og frejdigt Mod.

Hun gav to Pansere rent og Ble paa
og svor, hun vilde dem koge Te paa,
hvis ej de hummed' sig i en Fart,
det var Tragedie, ja, det er klart.

Thi ej Fru Floras Gemal alene
fremtriner stolt paa Thalias Scene;
Fru Flora selv er en hel Rejane,
spørg blot Betjentene, det tror Fa'n.

Kort sagt! hun kasted' dem ud af Lemmen,
en kom paa Ho'det og en paa Hm!-en;
tilbage stod Fruen paa sin Val,
jeg tror, den ligger paa første Sal.

Men Politiet er fælt hævngerrig,
det vil De se før min Sang er færrig.
Til Retten løb de og klaged' sig
og bad Asses'ren umage sig.

Fru Flora firti smaa Krus maa bløde
alt som Erindring om Kampens Møde,
da hun paa Flugt slog vort Politi
med mandigt Mod og med Energi.

Gid Kunsten aldrig i sine Dage
maa staa foruden Fru Floras Mage;
hun Amazonen er her til Lands,
og Sejrens Palmer hun bær' med Glans.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Det stakkels Hartkorn.

„En nærmere Forhandling om Regeringens Forslag, vil for Befolkningen forme sig som Billedet af en Mand, der med den ene Haand rækker Millionerne til de Velstillede, medens han med den anden Haand tager dem fra de Fattige."

C. C. Andersen i Landstinget.

Nr. 50.

Ravnen

Søndag d. 16. December 1900.

Forpostfægtning.

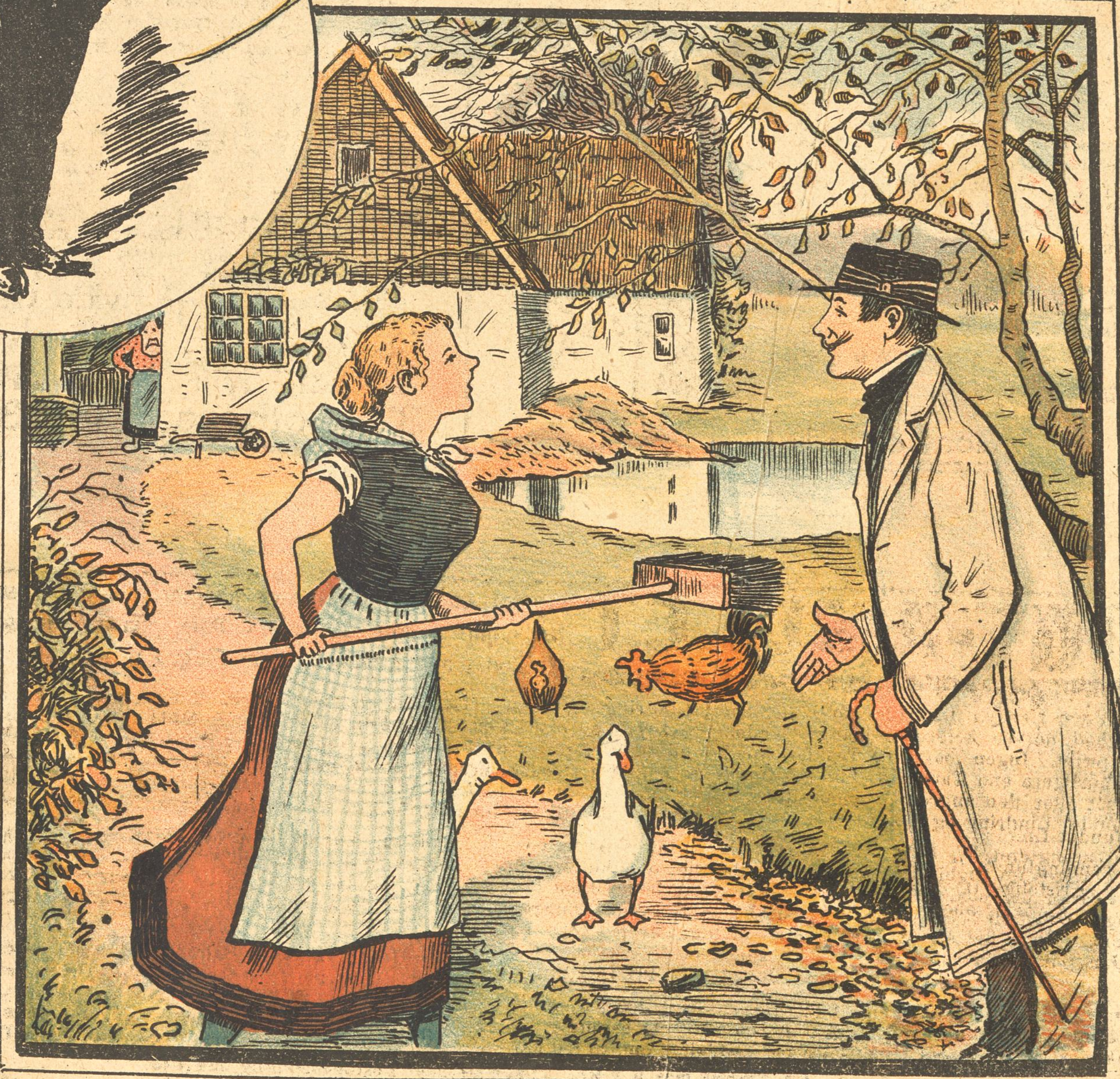

— Men, Lille, vær nu ikke saa snærpet. Hvorfor er Du saa stræng?

— For det første, fordi jeg er en anstændig Pige, for det andet, fordi jeg allerede har en Kæreste, og for det tredje, fordi min Mo'r staar henne bag Huset og ser os!

Ægte *Øjenvand* faas hos *Sut* jur.

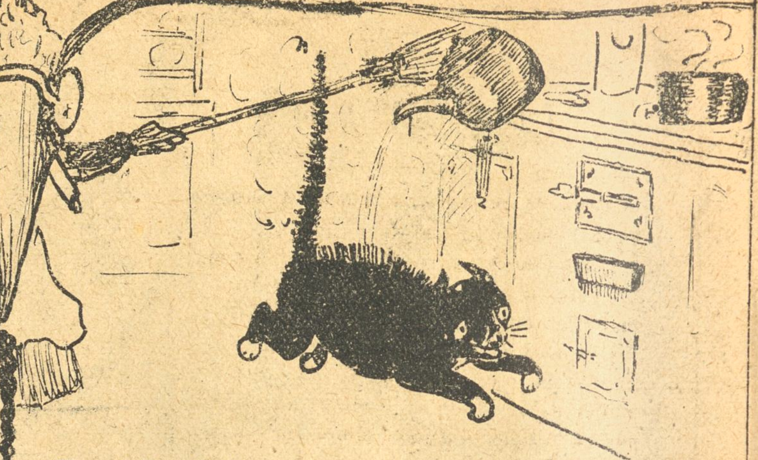

Varme *Styrtebade* ekspederes hurtigt, Badstuestræde 101.

Total-Afholdsmøde i Aften Kl. 8. Bert.

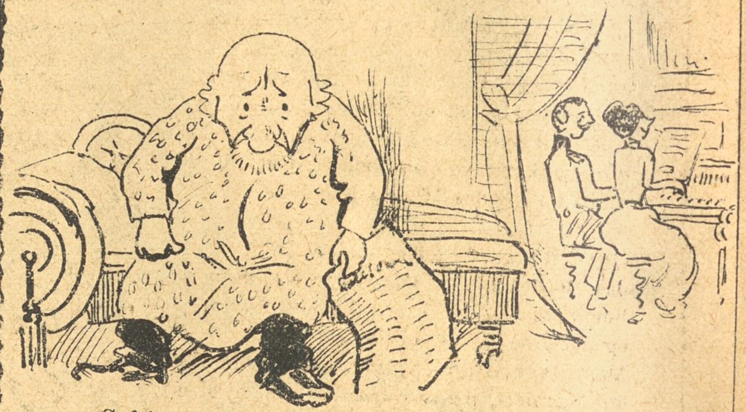

„Sof i ro", firhændig Musik. Homs Musikhandel.

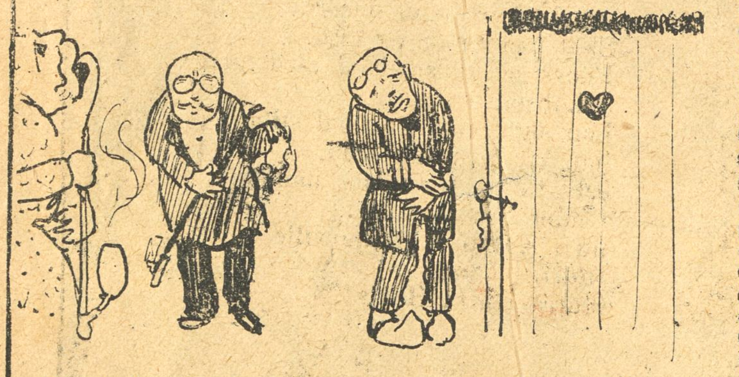

Den bedste *Mavebitter* stedse paa Lager hos Pip. Cand. Chael.

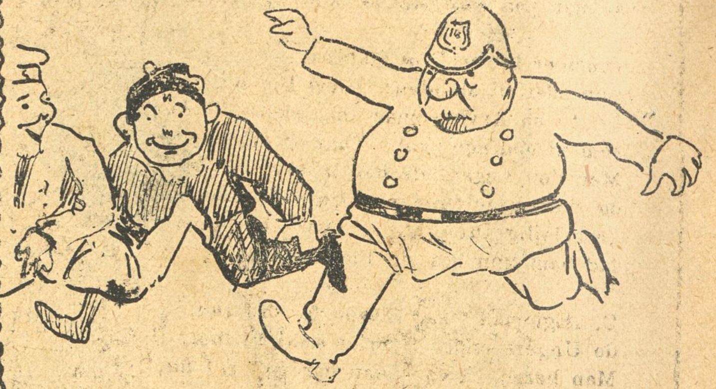

Travløb Søndag Kl. 4.

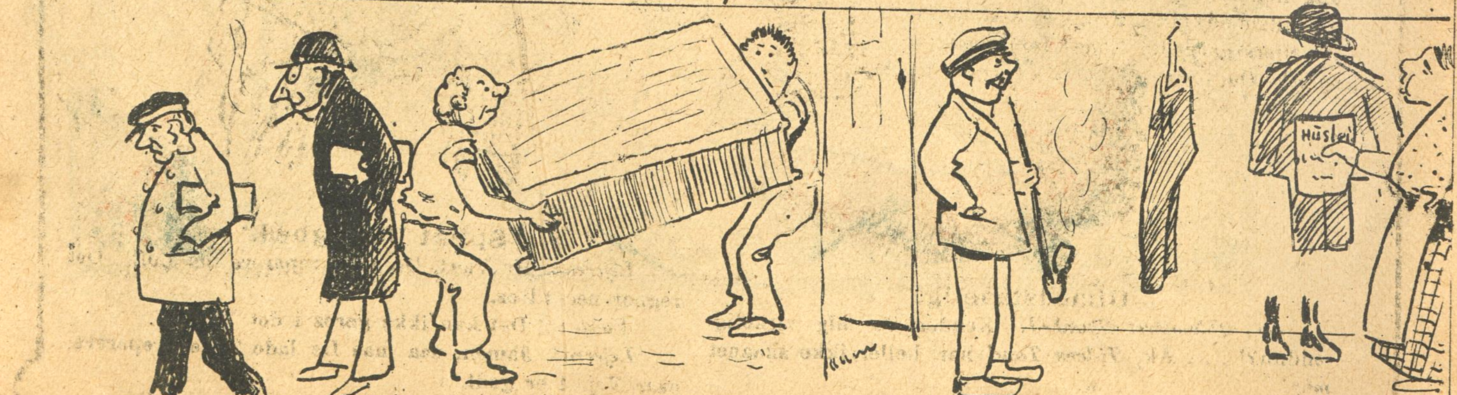

En Del gode Klædningsstykker sælges af Mangel paa Plads. Dib. 17.

LOGERENDE.

Mel.: Til tre Slags Folk ej Sandhed tales maa.

Et Værelse til Leje ser man tit,
naar man vil se Annoncer i Avisen,
for Folk de vil paa Lejen spare lidt,
naar Værten sætter Lejen op i Prisen.
Saa lejes der en Stue ud, min Ven,
med egen Indgang, ugenert med mere,
som lejes af en enlig Ungersvend,
:,: der ej har noget Hjem, men maa logere. :,:

Han flytter ind med Flip og Redekam
og andre Smaating, som ej kan undværes;
hans Øjne lyner, saa det er en Skam,
og Næstens Hustru tit af ham begæres.
Saa varter Fruen op, det gaar galant
(ved Mandens Slid hun kan sig ret rekrere),
hun tænker kun paa Fjas og Gøgl og Tant,
:,: til han i hendes Hjærte kan logere. :,:

Og Tiden gaar, det er en hel Idyl,
paa Bordet spiller Mus, naar Kat er borte;
her voves alt for Kærlighedens Skyld,
og Sjælene de bliver jo saa sorte.
Men Manden er saa glad, han Penge faar
for Værelset, mens Horn han maa probere;
den stakkels Mand endnu jo ej forstaar.
:,: at man paa flere Maader kan logere. :,:

Omsider bliver Fruen utilpas,
hun si'er til Manden: „Glæd Dig nu, min Kære,
Du til en Arving snart maa skaffe Plads,
som vi opdrage skal i Tugt og Ære."
Men den Logerende han ta'r paa Vej
og si'er, naar Drengen man vil præsentere:
„En dejlig Dreng! Gud, hvor han ligner mig,
:,: lad ham kun hos sin Plejefa'r logere." :,:

O, Ægtemand, sæt Slaaen for din Dør.
de Ungersvendes Hjærter sælsomt lue.
Man hører nu, som man har hørt det før,
at de bedaarer selv den bedste Frue.
Tag hellere en mindre Lejlighed,
hvor den forbudne Frugt ej kan florere;
thi ellers gaar din Kones Dejlighed,
:,: *og selv Du kommer nemt til at logere.* :,:

Fra sidste Uge.

Mel.: Holmens faste Stok.

Overskibsminør
Jakobsen, fra Nybo'ers lune
Krog, var aldrig før
oppe paa en Valgtribune,
Ravn sit Liv fortrød,
traadte af paa Kredsens Vegne,
Jakobsen har Glød
og er en af vore egne,
Jakobsen er sød,
al Ting end sig godt kan tegne,
han vil Kredsen ta'e,
Hurra Hurra Hurra!

Jakobsen med Bram
holdtes frem ved Højrestævne.
Folk de lo af ham,
saa at de var ved at revne.
Ordet fra ham flød
som af Nybo'ers Sprøjte pumpet,
ham faar Pinedød
selv en Admiral ej lumpet:
han vil Skat paa Brød,
Manden maa jo være tumpet!
Tænk blot: *Brødtold* — ja!
Uha Uha Uha!

Estrup lo i Skæg
ved at høre ham docere,
Skat paa Smør og Æg,
Flæsk og Pølse, Kød med mere!
Jakobsen er blød,
han sig som Agrar vil stille,
han vil Nybo'ers Død,
selv til Snapsen glor han ilde.
Under Fanen rød
nu i Kamp vi drage ville,
Martin Olsen, ja,
Hurra Hurra Hurra!

Uimodstaaelig.

En afblomstret Skønhed: Kender De mig virkelig endnu?! . . . Ak, *Tidens Tand* har heller ikke skaanet *mig!*

Herren: Naturligvis, især ikke *Dem!* De var nok værd at *bide i!*

Spildt Ulejlighed.

Lejeren: Hr Vært, De maa reparere det Loft. Det regner ned til os.

Værten: Det kan ikke gøres i det Vejr.

Lejeren: Jamen, saa maa De lade Taget reparere, naar Vejret er godt.

Værten: Naar Vejret er godt, behøves det ikke.

Let paavirkelig.

— Jeg be'r Dem, Frøken. Løft ikke op! Min Læge har forbudt mig enhver Ophidselse!

Et lille Vink.

Han: Giv mig nu et Kys, lille Anna! Naar jeg faar vadsket og barberet mig om Morgenen, føler jeg mig 20 Aar yngre!
Hun: saa skulde Du virkelig vadske og barbere Dig om Aftenen.

Fra Højres Delegeretmøde.

Mel.: Sozodontvisen.

At Højre er leveret
er baade sandt og trist,
det véd hver Delegeret,
som var med til Mødet sidst.
For dèr blev nok holdt Hus —
tænk, om Scavenius
Man sa'e, at han i Højres Pels nok vilde sætte Lus.

De „Otte“ fik nok navnlig
ret velfortjente Smæk.
Lektionen den er gavnlig
— hvorfor sku' de rejse væk.
Selv Lars til Pots er bragt.
Han har til Rette lagt
den Vej, de „Otte“ skulde gaa, skøndt Jacob „Nej“ har sagt

Sin højre Arm til Venstre
har Jacob tænkt at gi'.
Han vil et Ministerium
med lidt af al Slags i:
„Man kan fra Salen ta'
saadan en Alen a'
de Venstremænd, der resolut vil klippe „Halen“ a'.

Men først dog efter Maden
og efter Snapsene
blev der Humør i Raden
og lidt Fart i Klapsene.
Da de paa Hælding er,
saa siger Ellinger:
„Vi andre Højremænd er Mænd og ikke Kællinger.“

Og Schovelin stak Pennen
i Hus paa sit Kontor.
Med Højres Sværd ved Lænden
følte han sig stærk og stor.
Han Fanen løftede
ime'ns han snøftede:
„Jeg tjene vil min Drot, selv om han ej behøfte de'.“

Navneforandring.

Indenrigsminister *Bramsen* vil efter Forlydende lade sig kalde — *Bram-Brask.*

Tre Spørgsmaal.

Hvad er Guld? — — Tavshed.
Hvad er Sølv? — — Tale.
Men hvad er *Britannia?* — — *Løgn.*

Havde *Samson* været en *Bech Olsen,* saa havde han ikke indladt sig paa at slaas med Filistrene.

Naar Folk først giftede sig, og bagefter forlovede sig, vilde mange flere „slaa op“.

Den værste Ensomhed er den i et stort Selskab.

Fandens Fødselsdag.

Mel.: I Skoven skulde der være Gilde.

I Helvede var der Gilde,
for Fanden fyldte Aar;
hver Djævel, stor og lille,
frem for hans Trone gaar;
de svansed' med Finalen
og logrede med Halen
og ønsked', at den Gamle maa
i Lykke fremad gaa.

Og Fandens Oldemoder
var Dronning ved den Fest;
hun stod ved Bordets Goder
og bød Enhver som Gæst.
Der mødtes Per og Povl,
drak Ild og spiste Svovl
og klinked' paa den Gamles Vel,
og Helveds Fryd og Held.

Fra *Vilhelm Beck* kom ud der
paa Af'nen Telegram;
vips! stod et „Adams“ Bud der;
i Gryden fluks med ham!
Mens „Adamsbudet“ futted'
og sydede og sprutted'
oplæste gamle Oldemo'er
de Vilhelm Beck'ske Ord.

„Gid Du maa leve længe,
Du gamle Helved's Fyr!
og ej med Ho'edet hænge,
men gaa paa Æventyr.
Jeg mindes Dig hver Søndag
og mangen anden skøn Dag,
naar for de glade, dumme Faar
en Sludder a' jeg slaar.“

Hver Djævel slog med Halen
af Glæde over Beck;
saa holdt den gamle Talen,
for han er ikke væk.
De dansed' Gamle, Unge
og rørte deres Tunge
og sang en Sang paa sytten Vers
om Helvedes Kommers.

Undskyldning.

Hun: Jeg saa godt, at Du kyssede Pigen!
Han: Jamen, hun havde jo sagt op, og Du bad mig om at overtale hende til at blive!

Besparelse.

— Hvor er Deres Søn, Studenten?
— Han sover endnu!
— Jamen, det er jo Middag.
— Lad ham bare sove! Saa længe han sover, koster han intet!

Julegaasens Vise.

Mel.: Juleaften, o hvor er Du sød.

Jeg er født i Gaaseby pr. Hals,
Fa'er og Mo'er var begge født paa Als.
Fa'er, han var en ganske snurrig Praas,
og min Mo'er, hun var og blev en Gaas.
Stakkels lille Mo'er i Græsset bed,
da hun bleven var tilstræk'lig fed.
Fa'er gik bort paa gammeldags Manér,
da han ikke kunde leve mer'.

Ud af otte Søskende jeg var,
den der allerbedst sin Alder bar,
det var ret naturligt, eftersom
jeg var den, der sidst til Verden kom.
Vi var alle raske Gæslinger;
ingen Sygdom, selv for Mæslinger
og de røde Hunde slap vi fri
i vor lykkelige Gaasesti.

Mine Søskende, o hvilken Tort,
blev i tidlig Alder revet bort.
Brat de maatte lade deres Liv
for en nederdrægtig Slagterkniv.
Hele Sommeren blandt andre Gæs,
plejed' jeg mit Skrog og gik paa Græs.
Jeg paa Engen hele Dagen lang,
vandrede min stille Gaasegang.

Pænt jeg holdt mig i mit Gaaseskind,
Dag for Dag saa blev jeg mere trind.
Jeg tog ganske vældigt til i Vægt,
og nu ligner jeg komplet min Slægt.
Daglig nyder jeg min Gaasevin.
Godt Humør er Livets Medicin;
kun paa én Ting lægger jeg ej Skjul,
det er Frygten for, det snart er Jul,

Jeg har set hvordan de andre Gæs
blev til Torvet sendt i store Læs.
Naar en Dag jeg tænker mindst derpaa,
Turen sagtens nok til mig vil naa.
Livet er en ganske sælsom Ting;
som man allergladest gaar omkring,
skal man Afsked ta'e med Mark og Sø.
— Ak, man lever bare for at dø!

Ved Øllet.

— Her staar i Bladet, at der ved Berlin er en Udstilling af — Æsler.

— Det kunde gøre sig for Højre at lave saadan en Udstilling her.

En Højreagitator (til Landboerne i Besøg): I skulde paalægge Jeres Rigdagsmand at stemme for Regeringens Skattelove.

Landboerne: Næ, hold op med den! Vi er ikke kommet ind med 4-Toget!

En Kurv.

Personerne: Scavenius.
Frøken Odense.

Scavenius (som Frier med en Buket i Haanden).

Frøken Odense! Længe har jeg staaet i „1ste Kreds" af Deres Tilbedere.

Frøken Odense (koldt).

Saa?!

Scavenius (paa Knæ).

Forskyd mig ikke, Dyrebare! Hør! I mit Indre raaber 300 Stemmer.

Frøken Odense (spottende).

Hvad raaber de?

Scavenius.

De raaber: Vælg mig, vælg mig til Deres udkaarne, skønne Frøken!

Frøken Odense.

Og hvis jeg nu allerede har truffet mit Valg?

Scavenius.

Saa brister der noget i „Venstre" — Side af mit Bryst! Frøken, vær ikke saa ubarmhjærtig!

Frøken Odense.

Det er nok, min Herre. Rejs Dem, jeg har valgt.

Scavenius.

Mig!

Frøken Odeuse.

Nej, ham, jeg elsker — Hr. Schovelin.

Scavenius.

Ha! Himmel og Helvede! — jeg skal hævne mig. Det sværge jeg Lars og Alberti! (styrter harmfraadende ud.)

Tæppet falder.

For meget forlangt.

Stemme (fra Børneværelset)! Mo'er! Mo—o—o—r!

Moderen: Naa, hvad er der nu igen? Sov nu bare!

Stemmen: Ja, Mo'er, jeg vilde gærne, men Hans presser saadan paa!

Moderen; Der er da Plads nok til Jer begge!

Stemmen: Jamen, Hans vil ligge i Midten og jeg skal ligge til begge Sider!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Samfundsstøtter.

Ærede Medborgere! Det danske Højre er gaaet i Stykker, og Landet er i Fare; men vi, som repræsenterer Landets bedste Indtægtskilde, vil danne et nyt Højre. Leve Scavenius! Ned med Kildebeskatningen!

Nr. 51.

RAVNEN

Søndag d. 23. December 1900.

Bange Anelser.

Spaakonen: Kortene ligger udmærket, lille Frøken. En lys Herre og en mørk Herre med en stor Mængde Penge.

Frøkenen: Gud, saa er han vist skaldet!

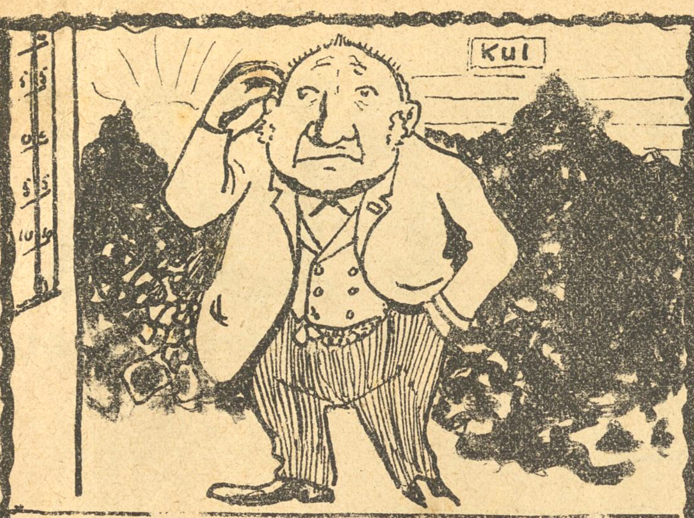

„Det var en kold en“, sagde Kulhandleren, da han saa, det var fire Graders Varme i December. „Bare de vilde samle lidt ind til mig i Julen. Naa, i Januar forhøjer vi i Guds Navn Prisen.“

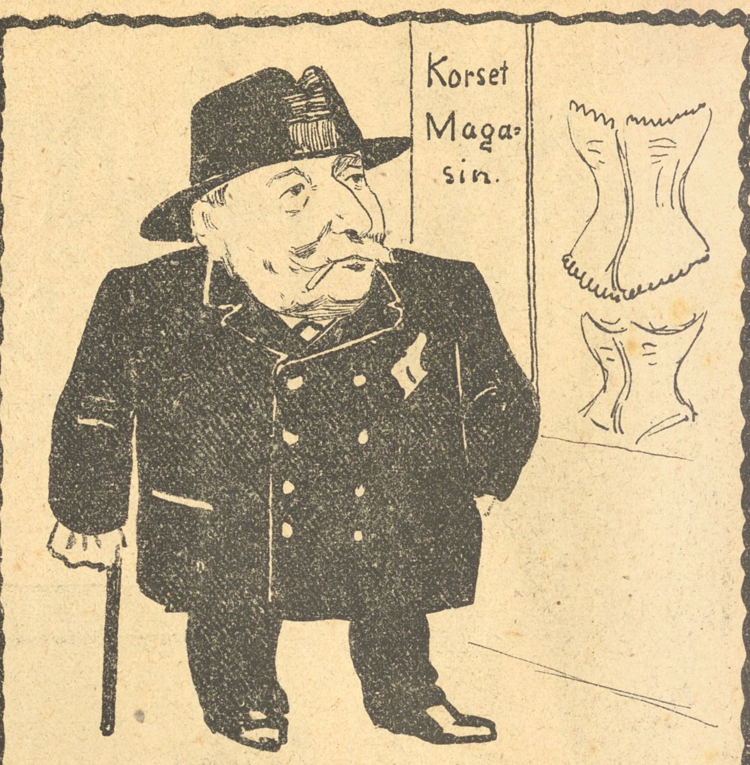

Kvindernes Bygning er altsaa opgivet — foreløbig. Det er Synd. — Jeg har altid sværmet for Kvinder med en god Bygning.

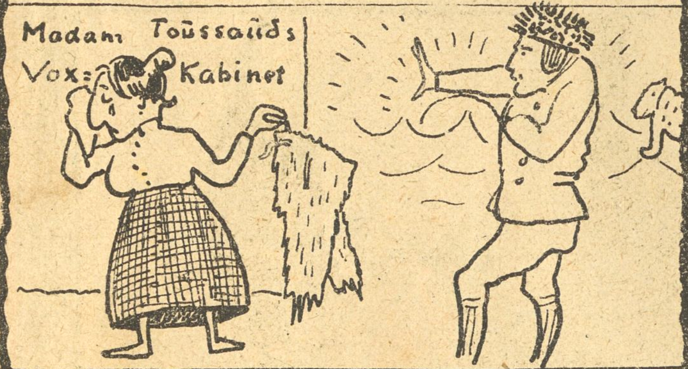

Tænk, man siger, at Nansen er en stor Løgnhals, og han er dog Nordmand!

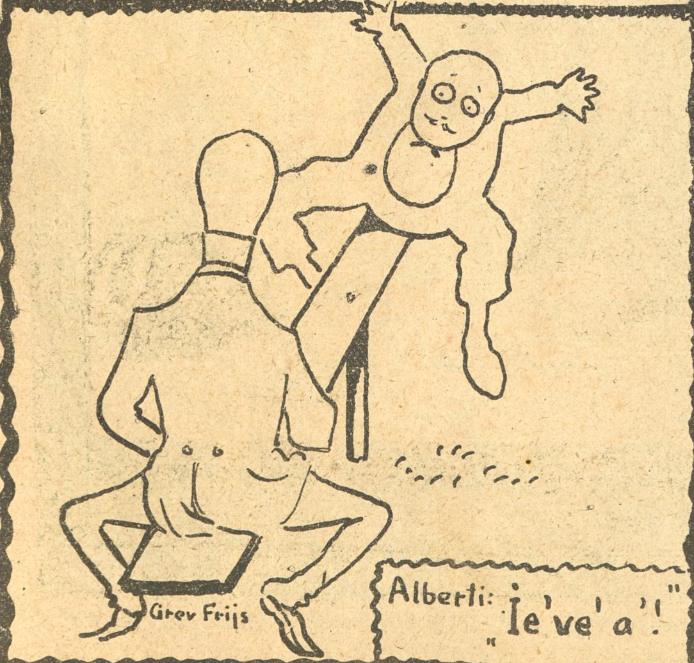

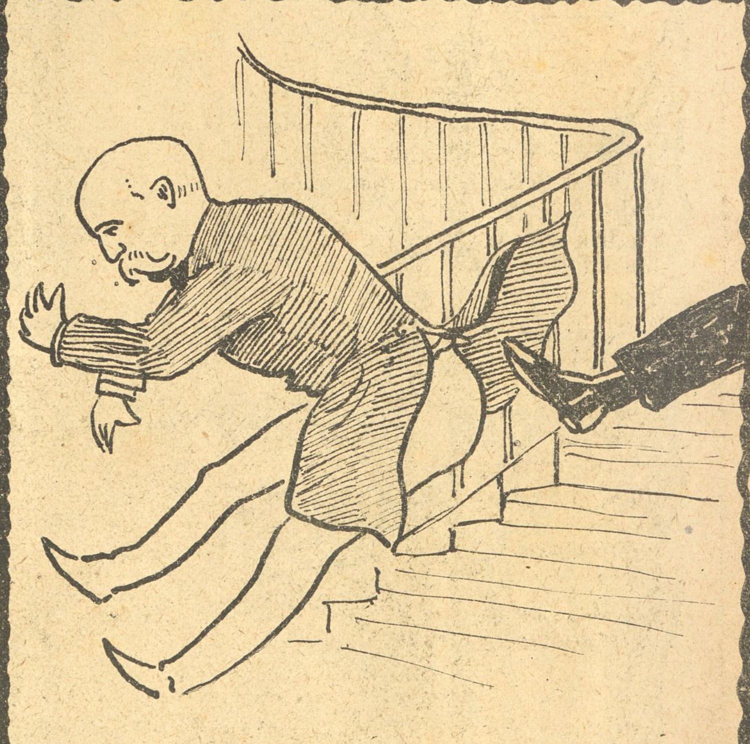

„Jacob Scavenius“ er frivillig gaaet af som Formand for Højres Arbejder- (!) og Vælgerforening. Da han gik, afsang „Vort Forsvar“ en „Kanon“ (Mester Jacob, Mester Jacob osv.).

DC

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, jeg ska' si'e Dem, min Kære, vi har jo denne hersens Kolonihave, som ka' være meget rar om Sommeren, naar bare man ikke ha'de saadan no'en kreperli'e Naboer, som fylder Ens Stump Jord med en Bunke Ukrudt, saa ingenting kan trives, men alting kvæles a' de Fandens Mælkebøtter, Tidsler og hva' det altsammen er, som kommer fra de andre Haver, desformedelst a' Folk la'r det gro i Stedet for og ta' det væk i Tide, og saa vilde jeg op i Landstinget og høre, hvordan de Herrer vilde bære dem ad med og udrydde Svampe og saadan no'et Kravl, og der ska' jo staa i Loven, at den Slags ska' væk, li'som Rotterne og Tilgiften hos Urtekræmmerne. Naa, det gik jo meget regederlig, og jeg tror nok at Loven gaar igennem, hva' Ministeriet ka' være glad ved, for det bli'er vel osse omtrent den eneste Lov, Sehested faar og pynte sit Juletræ med, det vil si'e, naar den bliver færdig, for den ska' først i Udvalg, saa det bli'er da ikke i dette Aarhundrede. Næ, men saa, maa De vide, gik der no'en mystiske Individer og pillede med en Mængde løjerlige Apparater, som lignede Helvedesmaskiner, og jeg tænkte ved mig sel': Det er mærkværdigt, at Matzen taaler det! Det skulde bare være hjemme i vores Laanekontor, at de vilde probere paa saadan no'et Djævelskab, saa skulde de snart bli'e hældt ud, for det var *Anarkister*, det er jeg vis paa. Men Anarkisterne ble' ved og rumstere og stillede lange Stænger op, li'som naar Soldaterne sætter deres Geværer i Pyramide, og oppe i Toppen sad der en stor hvid Pose, li'som naar de laver Fyrværkeri ude paa Tivoli. Og den ene Anarkist, som formodenlig var Anførerren, gjorde Tegn og underlige Gærninger til de andre, og jeg tror, at han li'efrem hypnotiserede alle Landsthingsmændene og Matzen med, for paa Anarkistens Kommando sad de stive som Støtter uden at blinke, for det maatte de slet ikke, sa'e han. Nu gav han de andre Anarkister Ordre til at stille sig op ved Helvedesmaskinerne og ved de lange Stænger med Poserne paa. „Ja, det bliver værst for *Formanden*," sa'e Anarkistchefen, en forresten meget pæn Mand med sort Skæg og voldsomt lynende Øjne, „for han faar én lige i Nakken!" Men Matzen sa'e ikke et Kvæk; han sad ganske stille og saa li'e ud, li'esom den standhaftige Tinsoldat. Og det gjorde de alle sammen. Pludselig lød Kommandoen: Nu! — Et vældigt Rabalder, som naar hundrede Kanoner brænder løs paa én Gang. Et blændende Lys over det hele. Salen med Matzen og alle Landstingsmændene forsvandt i Røg og Damp, og det hele gik — „*über Land und Meer!*" — Men jeg besvimede af Skræk, og glemte at si'e: „Tak for Kaffe!"

Kongens Bladhold.

Mel.: Har I læst den Berlingske Avis.

Kongen læser Berlingske Avis,
ellers ingen Blade,
sætter selv paa „Dannebrog" ej Pris
til *Albertis* Skade.
„Politiken" læser hans Lakej,
(han er Medarbejder).
„Aftenposten" gaar ad Køkkenvej,
Ferslew den gelejder.
Og „Vort Land" paa 'malienborre
aldrig ses, til *Bjerres* Sorre,
det er ellers dog en Borre,
som ved Godtfolk hænger.

Selv den meget fine „National-
tidende" ej kommer
nogen Sinde ind i Kongens Sal,
skønt hans Ros det rummer.
„Aftenbladet"! Gud bevares, nej!
det ej efter Kors gaar,
og „Forposten" bli'r vist Vintervej,
skønt dens Ry til Mors naar.
Emil Rex hos Christian dito
kommer aldrig,
han er Cito-
yen, og dem kan Christian dito
for sin Død ej lide.

„Socialen" — Jøs, hvor vil I hen?
ses skam ej ved Hove,
den forhindre vilde, hillemæn,
Kongen i at sove.
Nej, han læser Berlingske Avis,
den er hans Lekture,
dèr staar alt: fra Krüger i Paris
til præmierte Tyre.
Gladelig han den studerer,
naar da ikke han regerer,
og indtil at han kreperer,
vil kun den han læse.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Jul paa Landet.
(Efter Husdyrlovens Vedtagelse.)

Nr. 52.

RAVNEN

Søndag d. 30. December 1900.

Efter Forestillingen.

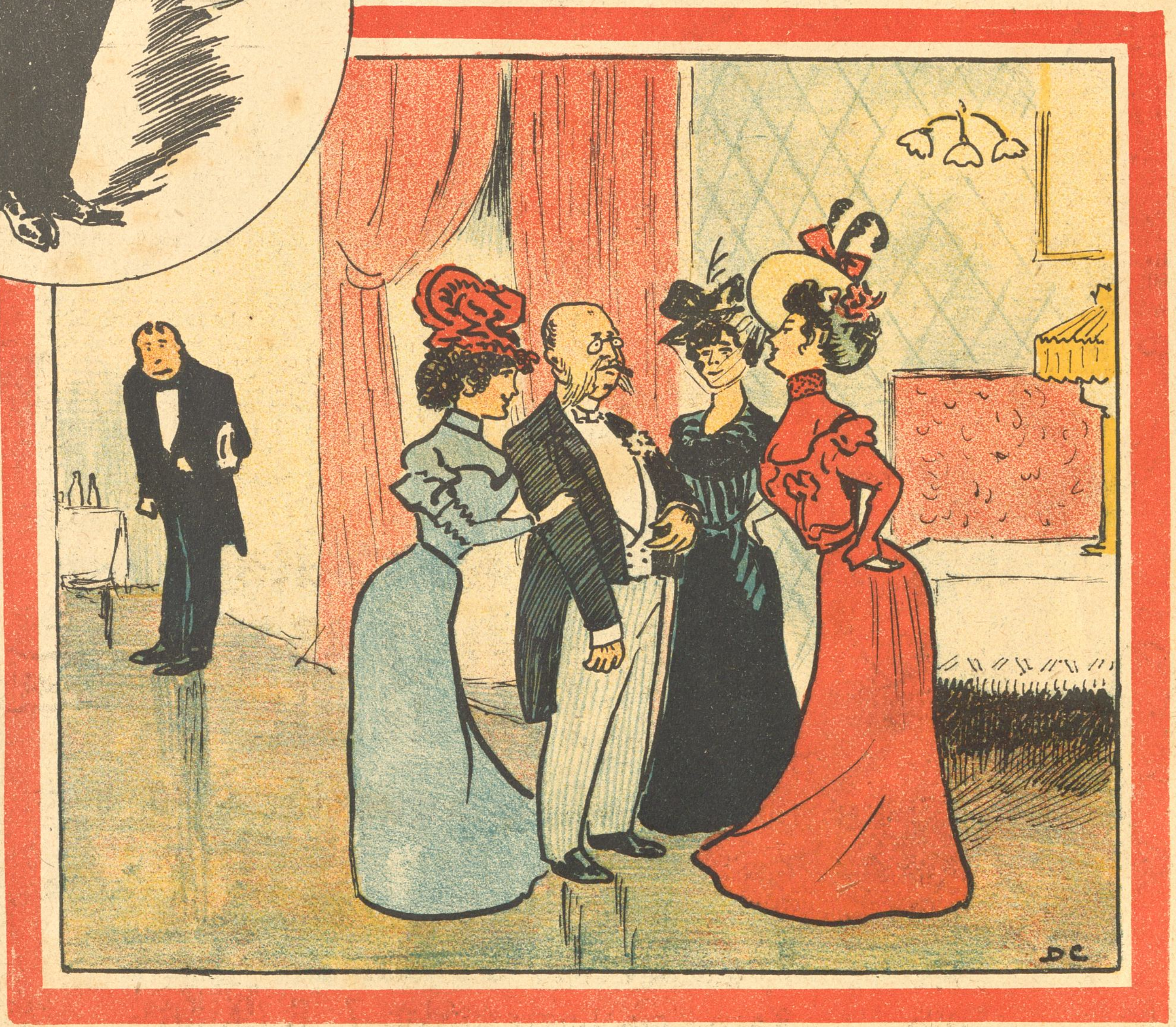

— Naa, Gamle, skal det være Champagne?
— Min Læge har ordineret mig at drikke *Mælk*.
— Saa har De taget fejl af Husnumret, min Herre. Søger De en *Amme*, saa henvend Dem paa Fæstekontoret.

Naar Fæstningen er lavet om.

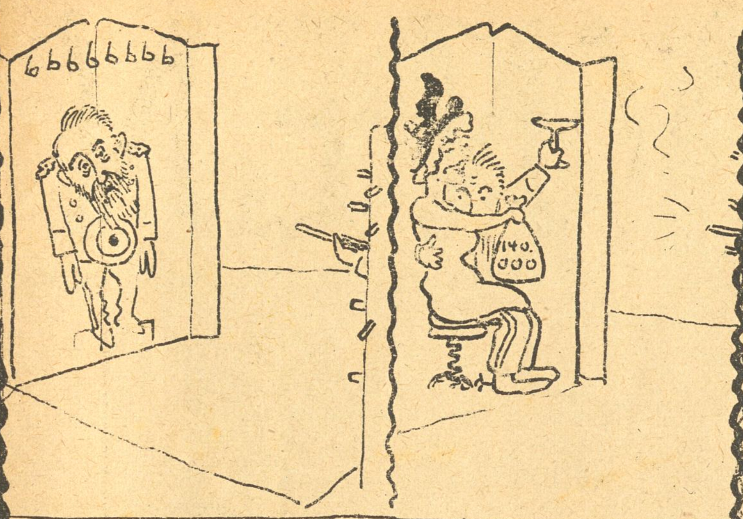

Frk. Thaarup: Der skal ringes med Bouteiller, naar man bær' mig til min Grav.

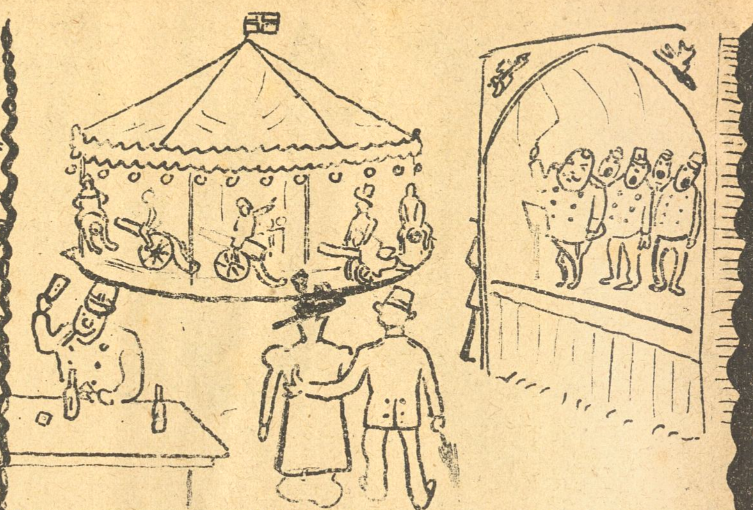

Soldaten: Firetyve drukne Seller skal gaa for med Krans paa Stav.

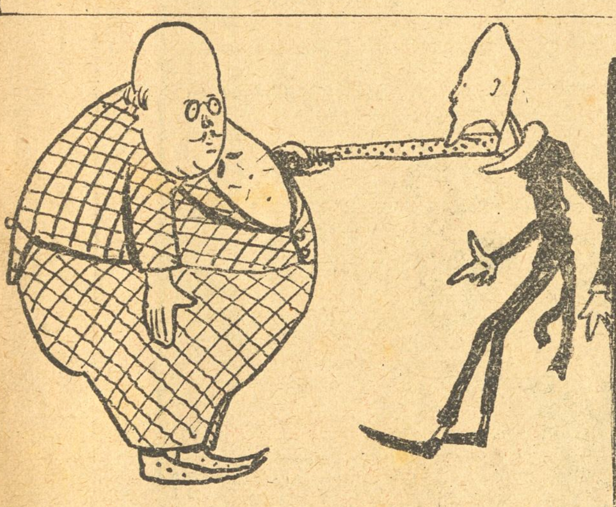

Minister blev jeg ikke i det tyvende Aarhundrede;
men Secher blev s'gu tyndere, og jeg blev meget rundere.

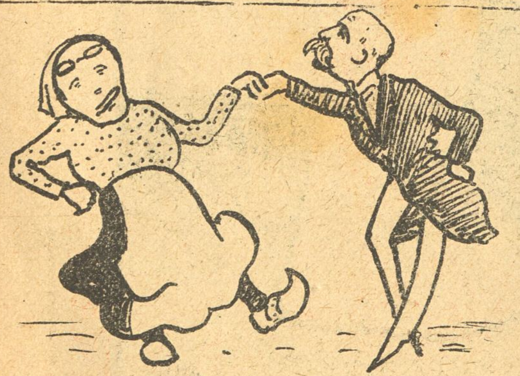

:.: Jacob og jeg, Jacob og jeg mødtes i Kommissionen. :.:
Vi laved' Forslag — Tiendekøb,
der var Roulader, Triller og Løb.
Alt gik saa godt, til vi os forløb
— vi har aldrig set de Forslag siden.

Regeringsbygningen 2001.

Nytaarsnat 1901.

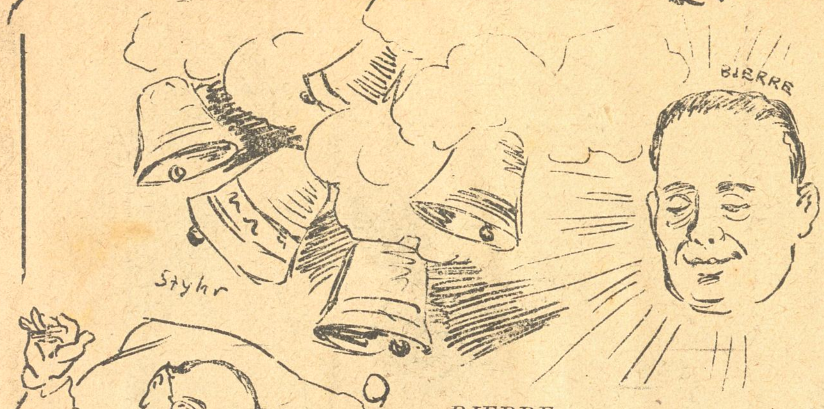

BJERRE:

I Fjor lod Du kime
som Folk gad bedst, —
sikken Ringning! Man
knapt kunde hør'en.

I Aar er jeg Minister, Du er Præst,
nu ringer jeg for dine Øren.
Jeg skal ringe, saa næsten Du glemmer Vorherre,
men aldrig — *Bjerre,*

En Silhouet.

Fred hviler over Land og By,
kun udi Ørslev gaar
en Mand fra Kvæld til Morgengry
og aldrig Hvile faar.

Ved Morgengry naar Posten gaar,
igennem Ørslev By,
nyt Haab og Mod den Arme faar
og siger nok saa kry:

„I Dag faar nok jeg Vished om,
at en og anden Præst
har horet, drukket sig til Dom
og mig til Knald og Fest."

Hvor tindrer ej hans Øjenhaar,
naar Posten træder ind;
men ak, hans Fryd og Glæde var
snart væk som Fnug for Vind:

„Endnu ej Brev, endnu ej Bud
fra nogen Kristensjæl.
Gik ingen Præst i Utugt ud,
tog ingen sig en Pægl?

Ak vé mig, vé mig Arme, nu
maa jeg fortvivle brat.
Ak, elskte Dyekær, sig fik Du
endnu ej nogen fat?"

I Præster udi Danmarks Land,
I tage Jer en Pægl,
derved af Pinen hjælpes kan
en arm bekymret Sjæl.

Og modstaa ej de Piger smaa,
men tag dem ømt i Favn.
Da mon den Arme Hvile faa
Og skænde Eders Navn.

Da smiler han, naar Posten gaar
igennem Ørslev By,
og mangt et Glædesbud han faar,
hans Jubel naar mod Sky.

Og naar da over Land og By
Fred hviler, smukt han gaar
til Sengs og indtil Morgengry
en liflig Hvile faar.

Danmarks Repræsentant

i den internationale Voldgiftsdomstol i Haag.

Professor Matzen:

Jeg har forsvaret Provisorier
og Bahnsons Fæstningsbyggeri.
Jeg kan godt lide smaa „Historier"
og Øl fra Tuborgs Bryggeri.
Jeg ønsker *Fred* og Ro — om Natten,
ved Dag jeg slaas for Fædreland,
det hele Fredsvrøvl gi'r jeg Katten,
jeg slaas til allersidste Mand.

Farlig Statistik.

En tysk Professor har udregnet, at Tyskland aarlig producerer 2½ Milliarder Tagsten; det bliver 56 Tagsten pr. *Hoved* af Befolkningen.

Modsætninger.

Idealisten: Høje Idealer er det største Gode!
Realisten: Store Goder er det højeste Ideal!

Spydig.

Lapsen (til en ung Pige): Forsmaa mig ikke. Jeg vil være Dem et Lys i Livets Nat!

Den unge Pige: Tak, jeg behøver ingen *Natlys!*

Spænding.

— Jeg beundrer din Kammerpiges Dygtighed — men alligevel, jeg beholder min Frisør.

— Jamen, Du sagde jo, at han forleden havde været saa fræk at kysse Dig.

— Ganske vist, men jeg er spændt paa, hvor vidt han vil drive sin Frækhed.

Nysgerrig.

Ove: Mo'er, bærer de Vilde i Afrika Bukser?
Moderen: Hvorfor?
Ove: Jo, for ved Missionsmødet i Gaar stak Fa'er en Bukseknap i Bøssen!

Aarhundredets Perlekrans.

Kristian d. 7.

Til Sorg for hver en Patriot
var Kongen af Guds Naade Idiot.

Københavns Bombardement.

Som Tak for Frederiks* Politik,
vi Byen skudt i Flammer fik.
Og Folket sukkede: Gud naade,
nu sejler de med vores Flaade.

Norges Afstaaelse.

Den samme gæve Frederik
os ogsaa skilt ved Norge fik.
Han vilde nemlig spille Krigsmagt,
men dertil svared' ej hans Rigsmagt.

Pengekrisen.

De Rige misted' deres Penge,
de Fattige havde sultet længe,

Vi alene vide —

I Enevælde Landet sukked',
i Fængsel fluks med den, der mukked',
og Tronen blev af Bøddeltampe
bevogtet — tænk paa Dr. Dampe.

Jødeforfølgelserne.

Forledelse og List og Svig
udmunded' i en Borgerkrig;
den kvaltes, før det var for sent,
men var dog lige ærlig ment.

48—49—50.

Saa mange maatte bløde
for Dannebrog det røde.
Thi „Æren"** er et Udyr,
der fordrer kraftig Føde.

1853 (Koleraaaret).

Paa grønne Helhest Døden travede,
og Kirkegaardens Karle gravede.

Frederik „Folkekær".

Strunk Dansen gik i Slottets Sal,
mens Hoffets Mænd i Skarer
om Kongen hvisked': Han er gal.
(Se deres Memoirer)***

64.

For „det omstridte Land"
flød Blodet som Vand.
Da Danmark var tappet,
blev „det omstridte" nappet.

1866.

Da Grundloven blev revideret,
blev „Friheden" glat barberet.

Den nye Tid (Fælledmødet).

Husarerne de hugged' ind,
og Lederne blev „lukket ind".

Estrup.

Fæstning, Provisorier
og andre af den Slags Historier.

* Frederik d. 6. ** Her den nationale „Ære". *** F. Eks. General Holtens Memoirer.

Siger En: Jeg vil dog engang se, hvem der er Herre her i Huset! saa ser han ikke i Spejlet.

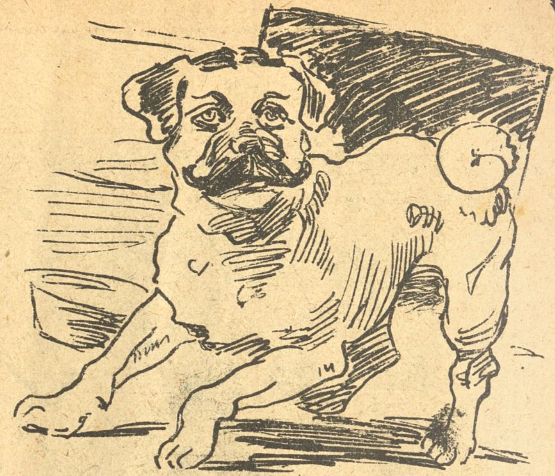

Naar „Herskabshundene" nappes.

Ahlefeldteren: Rrrrrrrrrrr. Kom kun an, I Broholmerhvalpe! Har I Lyst til at faa børstet Jeres Pels, saa er jeg til Tjeneste. Rrrrrrrrr Vov!

Som bekendt vil der ved Aarhundredskiftet blive afholdt Fester i 27,000 amerikanske Byer. Ved alle Festerne vil der bl. a. blive oplæst Budskaber fra Samtidens kronede Hoveder. Det er som en særlig Anerkendelse af „Ravnen" forundt os at offentliggøre en Del af de vigtigste.

Det vigtigste kronede Hoved er aabenbart *Kejser Wilhelm.* Hans Budskab lyder:

Jeg véd, at jeg altid betragtes som Helten,
og at Tyskland sanker sig Laurbær i Felten.
Derfor er mit Navn saa gevaldig i Vælten.

Zaren:

Fred, mine Herrer! — For alt i Verden!
I Kina de ej maa genere min Færden.
Og slaas *De selv, jeg* Gevinsten stryger.
For Resten vil jeg have Lov til at sige „Hr." til Krüger.

Alfonso:

Med Landets Smaapenge har vi længe slaaet Smut,
(jeg er derfor gladest, naar jeg har min Sut)
og venter blot,
at vi en skønne Dag er bankerot.

Victoria:

Jeg haaber med Længsel paa Boernes Endeligt,
endnu har de dog ikke føjet mig kendeligt.

Kejseren af Kina:

Tak, Amerika! Naar Krigen er sluttet,
skal jeg fortælle Jer, hvorledes jeg opfandt Krudtet.

Det Bifald, der fulgte paa Budskabernes Oplæsning, vidnede om i hvor høj Grad Befolkningens brede Lag værdsatte Suverænernes Færden i *Aandens* Rige.

I Skolen.

Læreren: De første Mennesker var ganske alene paa Jorden. Hvad vilde Du gøre, Hans, hvis Du var ganske alene paa Jorden?

Hans: Jeg! Jeg rejste til Jylland — der har jeg en Tante!

Man behøver blot at vide, hvad Torne er, for at ønske sin værste Fjende, at han maa vandre paa Roser-

Nye Navne.

SNART ingen vil hedde Hansen mer',
det Navn sakker agter af Dansen her;
det lyder saa bart,
det er slet ikke smart,
skriv om, lad det gaa i en Fart.
Hvor før stod Hans Mikkel Hansen, ska'
nu staa Jean Michel, jeg véd ikke hva'.
De „sen"er har en plebejisk Klang
for en Snob af Klasse og Rang.
Var det sket for et Aarhundred' siden, min Ven,
saa havde vi s'gutte haft Thorvaldsen.
Dog hellere „sen" og Hovedet helt
end skør i „Bøtten" og „Ahlefeldt".

Min Hørkræmmer talte jeg med i Gaar,
han straaled' fra Hæl og til Issehaar.
„Hør, Jokumsen", sa'
jeg, „De har s'gu da
vist faaet Gevinsten, hva'?"
„Nej, Kære, der er skudt forbi,
jeg er saa kisteglad, fordi
mit „Jokumsen" jeg bliver kvit
og faar et Navn med Esprit.
Jeg grunded' længe, før ét jeg blandt
Teatrenes skønneste Navne fandt,
nu hedder jeg, ja, min Smag er fin,
Hr. Hørkræmmer Joakim Lohengrin."

Min Nabokone, Fru Sørensen,
har hidtil haft Plade paa Døren, men
en skønne Dag
lod hun den ta' a'.
Jeg studsede lidt og sa'
saa ved mig selv: „Den er maaske
ta'et ned af bare Renlighed.
Der samles altid noget bag,
det vil hun ha' skruppet a'."
Men saa i Gaar Aftes, da jeg kom hjem,
saa var der s'gu atter sat Plade frem.
Jeg læste og blev baade varm og kold,
der stod: Fru Eulalia Tordenskjold.

En Mand, som nu snart i tyve Aar
har bragt mig Kul, kom med Kul i Gaar.
Til Afsked han faar
sig altid en Taar,
og saadanne ogsaa i Gaar.
Men da jeg nu sa'e: „Mogensen,
ta' Dem en Snaps, Singot, min Ven!"
saa sa' han: „Nej, kom ikke her
med Mogensen, næ, la' vær'.
Da alle Folk ta'r mod „sen" paa Vej,
saa sku' da Fanden la' nøje sig,
nu hedder jeg, det er evigt Sjus,
Hr. Kuldrager Morten Scavenius."

Ved Øllet.

— Jokumsen er vist alligevel et ærligt Skrog.

— Ja, det er han. Han nænner ikke engang at snyde sin *Næse!*

Det 20de Aarhundrede

Naar Midnatsklokkens Slag forkynder,
at vi det nye Aar begynder,
naar Nittenhundred' kimes ud
med Klokkeklang paa Bjerres Bud,
da træde vi med frejdigt Sind
i et helt nyt Aarhundred' ind.
Hvad det vil bringe, ingen véd,
om det gaar op, om det gaar ned,
er skjult for mig, er skjult for Dig,
med Tiden vil det vise sig. —
Skal Frihedssind og Frihedsaand
faa Bugt med Trældoms stramme Baand.
Skal vort Parti med Stolthed fejre
en Mængde nye, store Sejre. —
Det Samfund som endnu bestaar
forhaabentlig tilgrunde gaar,
Den Grund hvorpaa vort Samfunds-Hus
er bygget, synke skal i Grus,
al Raaddenskab skal staa for Fald,
og i dets Sted fremspire skal
et Samfund bygt paa Klippegrund,
med Brød for hver en sulten Mund,
med Arbejd' nok til hver en Tid
for hver der virke vil med Flid,
men hver en lumpen Dovenkrop
fortjener kun at klynges op.
Den som ej gider virke til
vort Samfunds Tarv, ej taales vil.
Den som vort Samfund er til Tort
skal som en Pestbyld skæres bort.
Ej nogen svælge skal i Guld,
der gaar i Arv fra Kuld til Kuld.
Ej skal man skille Stand fra Stand
og sætte Grænser mellem Land.
Den hele Jord er fælles Plet,
hvortil vi kræver fælles Ret.
Det nye Sekel ønske vi
maa bringe Held for vort Parti!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Jeg og mit Hus, vi vil tjene — — —

De samvirkende Fagforbunds Delegeretmøde.

Porten ukkes.

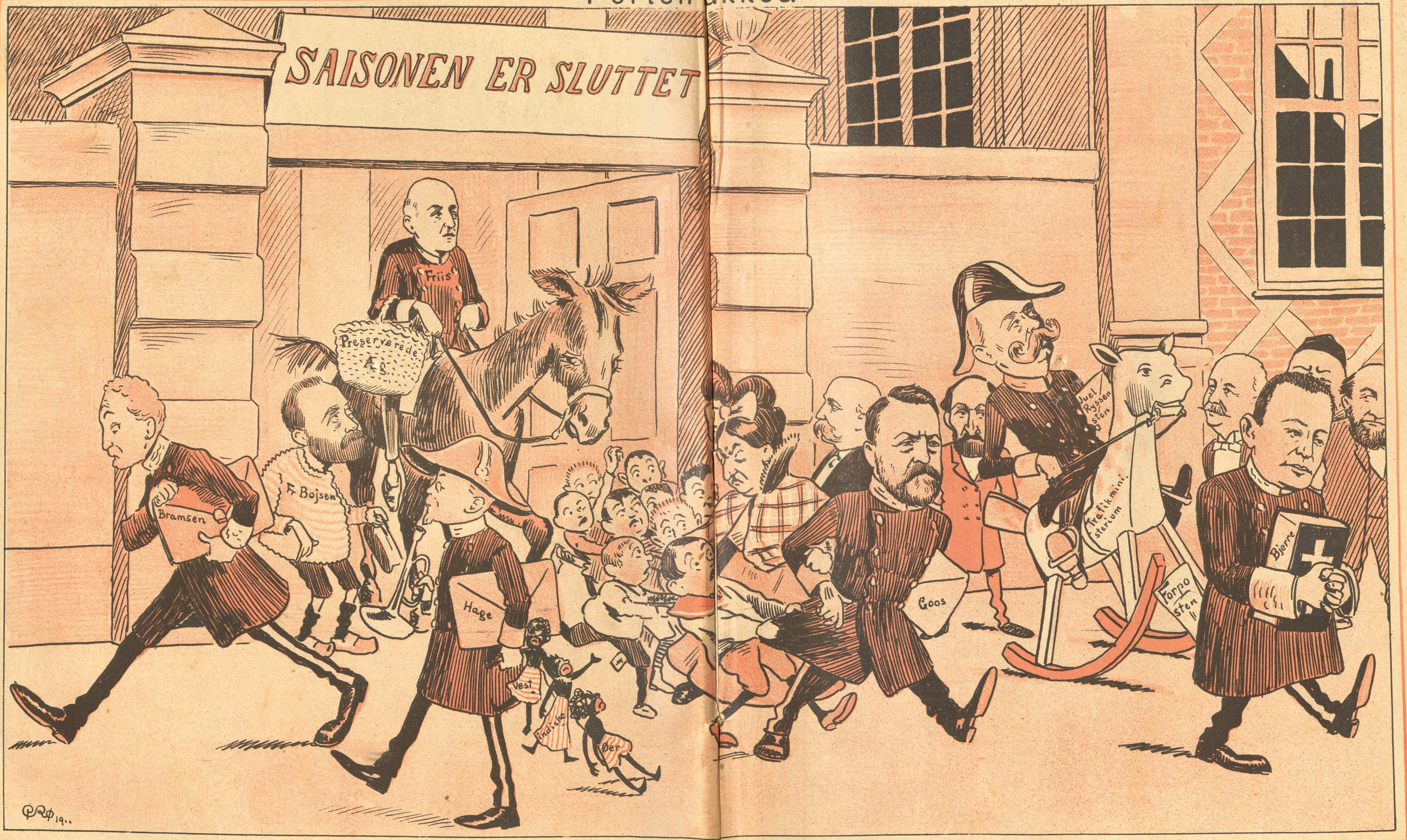

Fr. Bojesen: En lille Skilling, go'e Herre! Vi hjalp dog saa godt til.

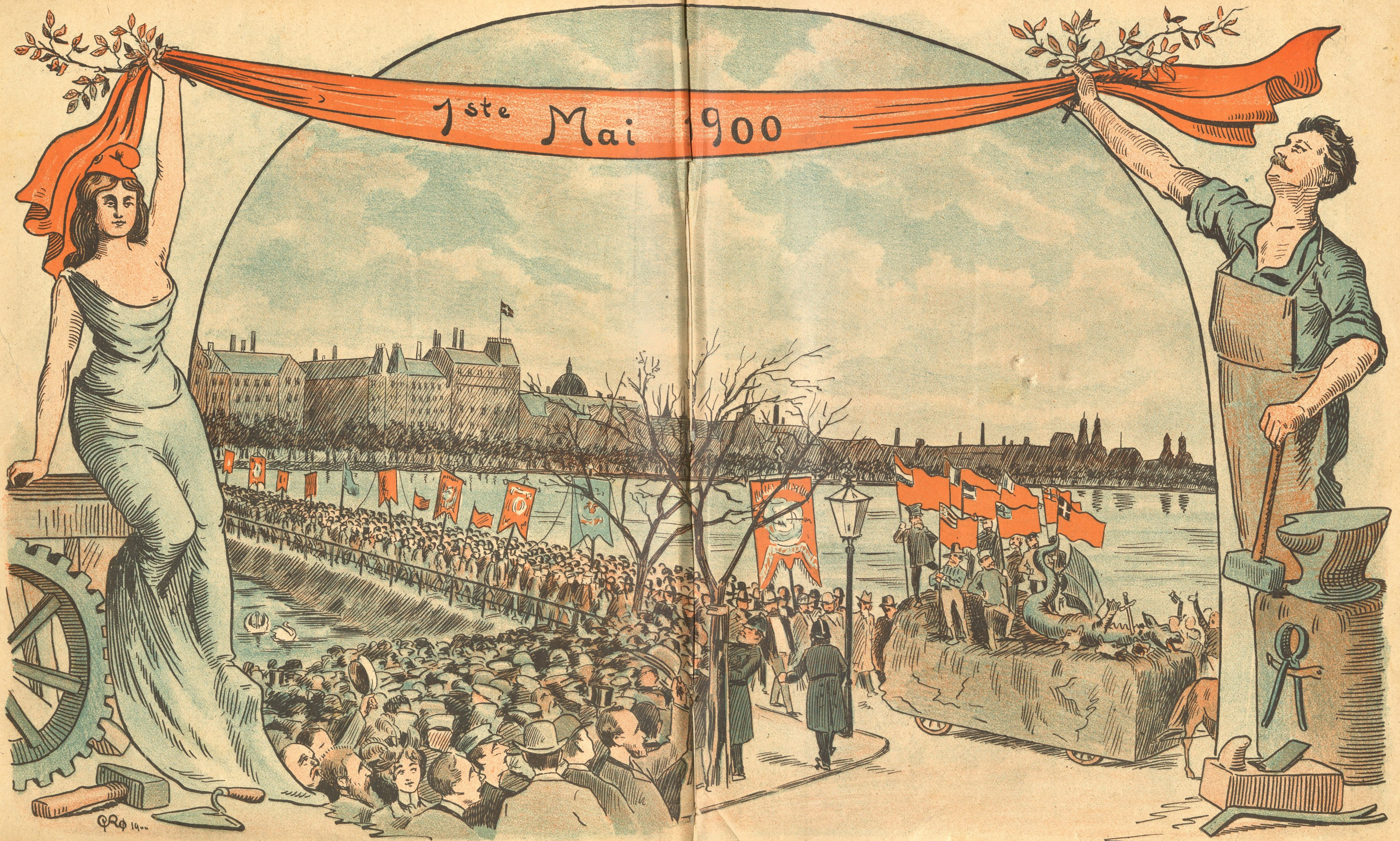
1ste Mai 1900

Gruppe af
italienske socialdemokratiske
Folketingsmænd.

Den ny Kongevalgtes Indtog i København.

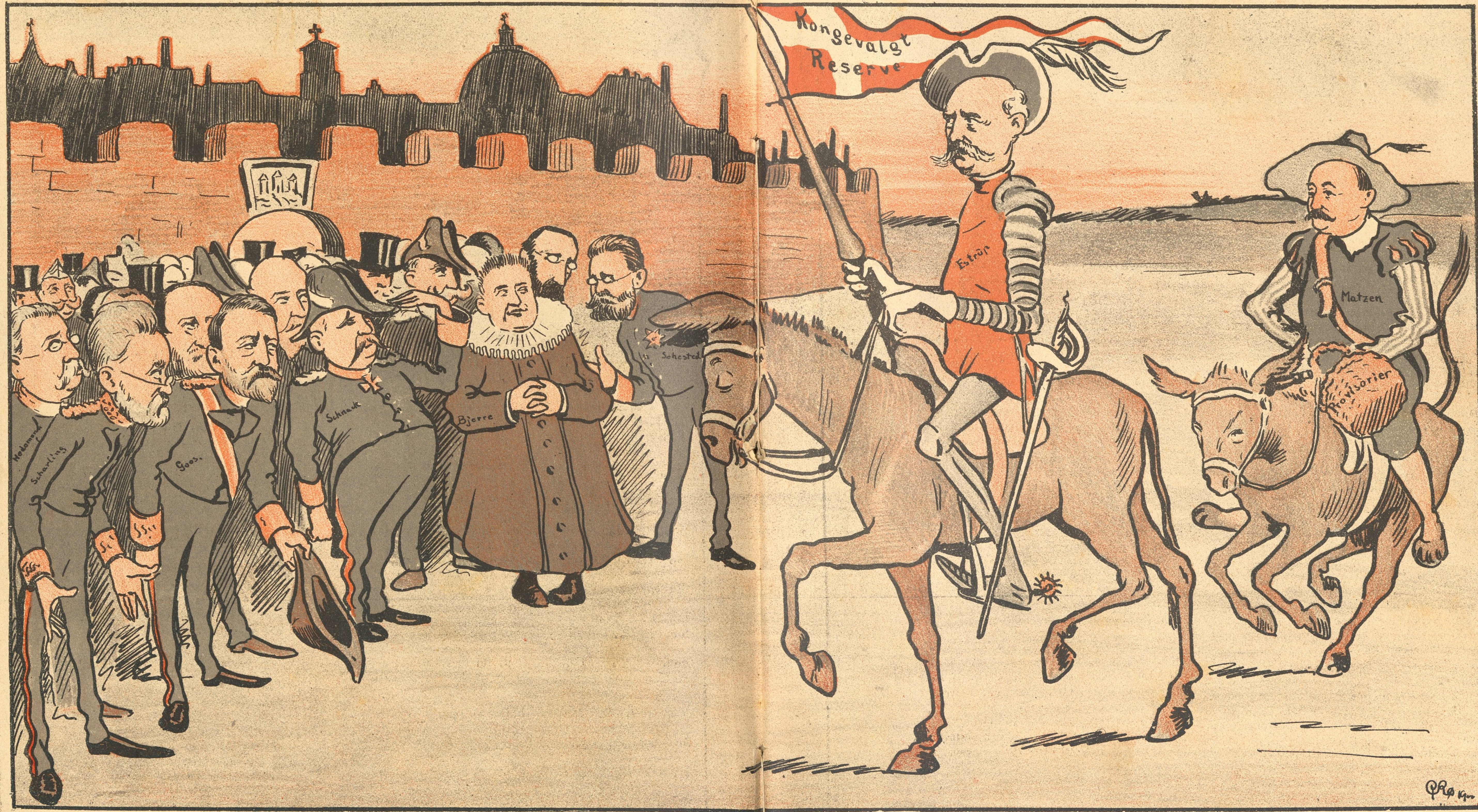

Højrefolket jubler: Hil være Dig, Stædighedens fuldkomne Repræsentant og Provisoriernes Fuldbyrder! Du, som endog kan gøre et Broholmer-Ministerium til en stærk Regering. Velkommen til Fæstningen, Højres Redningsmand!